

Capitolul 1

Zoey

Cerul nopții care acoperea orașul Tulsa era luminat de o semilună magică. Strălucirea ei făcea să scânteieze gheața care se așternuse peste oraș și peste mănăstirea benedictină, unde tocmai ne răfuiserăm cu un înger căzut și cu o Mare Preoteasă malefică, așa că totul în jurul meu părea atins de bagheta magică a zeiței noastre. Am privit cercul de dinaintea grotei Fecioarei Maria scaldat în lumina lunii, locul plin de forță în care, cu puțin timp în urmă, Spiritul, Sângele, Pământul, Umanitatea și Noaptea se întrupaseră și apoi își uniseră forțele ca să învingă ura și întunericul. Reprezentarea sculptată a Fecioarei înconjurată de trandafiri de piatră, care se adăpostea într-o firidă înălțată în grotă, părea să atragă lumina de argint. Am privit cu atenție statuia. Expresia Fecioarei era senină, iar obrajii acoperiți cu o pojghiță de gheață scânteiau de parcă aceasta ar fi vărsat lacrimi de bucurie.

Mi-am înălțat privirea către cer. „Mulțumesc“, i-am spus în gând frumoasei semiluni, simbolul zeiței mele, Nyx. „Suntem teferi, iar Kalona și Neferet au fugit.“

— Mulțumesc, i-am șoptit lunii.

„Ascultă în adâncul tău...“

Cuvintele acestea s-au prelins prin mine, discrete și delicate, asemenea frunzelor mângâiate de briza verii, învăluindu-mi atât de diafan conștiința, încât mintea mea trează abia le-a luat în seamă; însă porunca pe care mi-a șoptit-o Nyx mi-a rămas întipărită în suflet.

Îmi dădeam oarecum seama că erau o mulțime de oameni (vreau să spun călugărițe, novici și vreo câțiva vampiri) în jurul meu. Auzeam învălmășeala de strigăte, discuții, țipete și chiar râsete, care umplea liniștea nopții, dar le simțeam pe toate îndepărtate. În clipa aceea, singurele lucruri pe care le percepeam ca fiind adevărate erau luna și cicatricea care îmi traversa pieptul de la un umăr la celălalt. Aceasta m-a furnicat, ca răspuns la ruga mea nerostită, dar nu era o furnicătură dureroasă, ci o căldură familiară, ca o înțepătură, care mă asigura că Nyx mă însemnase din nou, pentru a arăta că-i aparțin. Știam că, dacă aș trage cu ochiul pe sub tricou, aș descoperi un nou desen care îmi împodobește rana prelungă și firoasă cu exoticul filigran safiriu, semn că nu mă abătusem de la calea zeiței.

— Erik, Heath, căutați-i pe Stevie Rae, pe Johnny B și pe Dallas, apoi verificați incinta mănăstirii, ca să vă asigurați că toți Imitatorii de Corbi au fugit împreună cu Kalona și cu Neferet! a ordonat Darius, smulgându-mă din starea plăcută, indusă de rugăciunea rostită în șoaptă, și, odată revenită la realitate, m-am simțit de parcă cineva mi-ar fi dat iPodul la maximum în căști, pentru că simțurile mi-au fost invadate de zgomote și de haos.

— Dar Heath e uman. Orice Imitator de Corbi l-ar omorî într-o clipită, mi-a ieșit pe gură înainte să apuc să o închid, dovedind dincolo de orice îndoială că influența lunii asupra mea nu era singura mea abilitate de tot răsul.

Cum era de așteptat, Heath s-a umflat ca un broscoi luat la rost de o pisică.

— Zo, nu sunt tocmai o fetiță proastă!

Erik, cu un aer de vampir mare și tare, gata să-l ia la șuturi, a pufnit sarcastic și a spus:

— Ești o ființă umană proastă, ceea ce e echivalent cu o fetiță!

— Carevasăzică îi învingem pe ăia răi și, cinci minute mai târziu, Erik și Heath își arată mușchii unul altuia. Că previzibili mai sunteți! a spus Afrodita cu rânetul ei sarcastic marcat înregistrat. S-a dus lângă Darius, dar expresia i s-a schimbat îndată ce și-a îndreptat atenția spre războinicul din ordinul Fiilor lui Erebus. Salut, bucățică. Toate bune?

— Nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea, a spus Darius. Privirile li s-au întâlnit, dezvăluind toată atracția dintre ei, dar în loc să se ducă la ea, ca de obicei, și să se pupăcească, mai să-ți întorcă stomacul pe dos, Darius și-a menținut atenția asupra lui Stark.

Privirea Afroditei a alunecat de la Darius la Stark.

— Îhh, ce scârboșenie! Te-ai prăjit de tot pe piept.

James Stark stătea în picioare între Darius și Erik. Mă rog, de fapt nu se poate spune că stătea în picioare, pentru că Stark se legăna și părea tare slăbit.

Fără s-o bage în seamă pe Afrodita, Erik a spus:

— Darius, cred că ar fi bine să-l duci pe Stark înăuntru. O să plec cu Stevie Rae în recunoaștere, ca să mă asigur că totul e în ordine.

Cuvintele sale păreau în regulă, dar tonul pe care vorbise era de mare șmecher și când a mai adăugat și un: „îl las până și pe Heath să ne ajute“ plin de aroganță, chiar că a părut un nesuferit cu nasul pe sus.

— Mă lași tu să te ajut? a izbucnit Heath. Vezi să nu!

— Auzi, care zici că e prietenul tău? m-a întrebat Stark. Chiar și în starea cumplită în care se afla, tot s-a străduit să-mi întâlnească privirea. Vocea îi era aspră și părea înfiorător de slăbit, însă ochii îi licăreau de veselie.

— Eu! au răspuns Heath și Erik într-un glas.

— Haide, măi Zoey, că amândoi sunt niște tembeli! a intervenit Afrodita.

Stark a scos un chicot care s-a transformat într-un acces de tuse, iar apoi într-un icnet de durere. Și-a dat ochii peste cap și s-a prăbușit.

Cu viteza specifică unui războinic din ordinul Fiilor lui Erebus, Darius l-a prins pe Stark înainte să atingă pământul.

— Trebuie să-l duc înăuntru, a spus el.

Am simțit că-mi bubuie capul. Moale ca o cârpă în brațele lui Darius, Stark părea să se îndrepte cu repeziciune spre lumea celor drepți.

— Nici... nici nu știu unde e infirmeria, m-am bâlbâit eu.

— Nu face nimic. Îi zic unui pinguin din ăsta să ne arate, a spus Afrodita. Auzi, măi, călugăriță! a strigat spre una dintre măicuțele de lângă noi, îmbrăcate în veșminte alb cu negru și care se strecuraseră afară din mănăstire după ce noaptea trecuse de la stadiul de haos apocaliptic la cel de haos postapocaliptic.

Darius s-a îndepărtat rapid, urmat de Afrodita. Războinicul mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Nu vîi cu noi, Zoey?

— Vin cât de repede pot.

Înainte să mă ocup de Erik și de Heath, o voce familiară din spatele meu a salvat situația.

— Tu du-te cu Darius și cu Afrodita, Z. Mă ocup eu de tăntălău și de gogoman și mă asigur că n-a mai rămas niciun baubau pe aici.

— Stevie Rae, ești cea mai bună prietenă din lume.

M-am întors și am îmbrățișat-o iute, încântată de sentimentul liniștitor că era aici, în came și oase, și pe deasupra și normală. De fapt, părea așa de normală, încât mai că am simțit un junghi ciudat când s-a dat înapoi și mi-a zâmbit larg, moment în care am văzut, parcă pentru prima oară, desenele stacojii care porneau din semiluna colorată complet de pe frunte și îi coborau pe pomeți. Deodată m-a străbătut un fior de neliniște.

Dar Stevie Rae mi-a interpretat greșit ezitarea:

— Nu-ți face griji din cauza fraierilor ăstora, deja m-am obișnuit să mă tot bag între ei. Când am rămas pe loc, cu ochii mari la ea, zâmbetul larg i-a pălit. Știi că bunica ta e bine, nu? Kramisha a dus-o înapoi înăuntru chiar după ce a fugit Kalona, iar măicuța Maria Angela mi-a spus adineauri că se duce să vadă cum se simte.

— Da, îmi aduc aminte că a ajutat-o Kramisha să se așeze în căruciorul cu roțile. Numai că... Mi-am reținut vorbele. Numai că ce? Cum puteam să exprim în cuvinte sentimentul că ceva era în neregulă cu cea mai bună prietenă a mea și cu gașca de puștani cu care se aliase și cum să-i spun chestia asta tocmai celei mai apropiate prietene ale mele?

— Ești doar obosită și îngrijorată de un milion de chestii, mi-a spus Stevie Rae cu blândețe.

Oare ce citisem în ochii ei era înțelegere? Sau altceva, mai întunecat?

— Las' pe mine, Z, mă ocup eu. Tu ai grijă de Stark, mi-a zis, m-a strâns din nou în brațe și m-a împins ușor înspre mănăstire.

— Bine. Mersi, am îngânat eu și am pornit spre mănăstire, ignorându-i complet pe cei doi fraieri care stăteau și căscau ochii la mine.

— Auzi, a strigat Stevie Rae în urma mea, zi-i lui Darius sau vezi tu cui să stea cu ochii pe ceas.

Mai e o oră până la răsărit și știi că eu și novicii cu semiluni roșii trebuie să fim la adăpost de razele soarelui până atunci.

— Da, da, nicio problemă. N-am să uit, am asigurat-o.

Problema era că îmi venea din ce în ce mai greu să uit că Stevie Rae nu mai era ca pe vremuri.

Capitolul 2 Stevie Rae

— Bun, căscați urechile la mine, pentru că n-am de gând să repet. Purtați-vă frumos, a spus Stevie Rae, stând cu mâinile în șold, între Erik și Heath și fulgerându-i pe amândoi cu privirea. Fără să-și ia ochii de la ei, a strigat: Dallas!

Aproape instantaneu, puștiul s-a înființat lângă ea.

— Ce e, Stevie Rae?

— Du-te după Johnny B. Spune-i să-l ia pe Heath și să verifice în fața mănăstirii, până la strada Lewis, ca să se asigure că au plecat pe bune Imitatorii de Corbi. Tu și Erik verificați latura sudică a clădirii. Eu mă ocup de șirul de copaci care se întind de-a lungul străzii 21.

— Singură? s-a mirat Erik.

— Da, singură, a izbucnit Stevie Rae. Ai uitat că, dacă bat acum din picior, fac pământul să tremure sub tine? Și dacă vreau, pot să te salt și să dau de pământ cu tine și cu gelozia din tine? Cred că pot să mă uit și singură la câțiva copăcei.

Lângă ea, Dallas s-a pus pe râs.

— Am sentimentul că un vampir cu semilună roșie și cu o afinitate față de pământ îl bate la fund pe unul cu semilună albastră bun la actorie.

Chestia asta l-a făcut pe Heath să pufnească și apoi să izbucnească în râs și, cum era de așteptat, Erik s-a înfierbântat iar.

— Gata! a spus Stevie Rae înainte ca prostălaia ăia să se apuce iarăși să-și cărăbănească pumni. Dacă nu aveți ceva amabil de spus, mai bine țineți-vă naibii fleanca.

— Ai treabă cu mine, Stevie Rae? a întrebat Johnny B și s-a așezat lângă ea. M-am întâlnit cu Darius, care-l ducea la mănăstire pe puștiul ăla iute de săgeată și mi-a spus să vin la tine.

— Mda, a spus ea ușurată. Du-te cu Heath să verificați partea din față a mănăstirii până la strada Lewis. Vedeți dacă mai sunt Imitatori de Corbi.

— Mă ocup! a spus Johnny B și s-a prefăcut că-i arde lui Heath un pumn în umăr. Hai, fotbalistule, să vedem ce știi să faci!

— Tu fii atent la copaci și la chestiile întunecoase, a zis Stevie Rae clătînând din cap, în timp ce Heath se feri și îi trase și el lui Johnny B câțiva pumni fulgerători în umăr.

— Nicio problemă, a spus Dallas și a luat-o din loc, urmat de Erik, redus acum la tăcere.

— Mișcați-vă iute, a strigat Stevie Rae spre cele două perechi de băieți. În curând o să răsară soarele. Ne întâlnim în fața grotei Fecioarei Maria cam în jumătate de oră. Țipați cât puteți de tare dacă găsiți ceva și venim cu toții într-un suflet.

I-a urmărit cu privirea pe cei patru băieți, ca să fie sigură că se duceau unde îi trimisese ea, apoi s-a întors și, cu un oftat, a pornit în propria misiune. La naiba, ce stresanți! Ținea la Zoey ca la ochii din cap, dar problemele pe care i le creau prietenii celei mai bune prietene îi dădeau sentimentul că este o furnicuță plecată la plimbare cu un elefant. Mai demult crezuse că Erik era cel mai tare tip din lume, dar după cele câteva zile petrecute alături de el, acum ajunsese să-l creadă un junghi în coaste și un orgolios până la disperare. Heath era dulcic, dar era doar o ființă umană, iar Z nu greșea când își făcea griji din cauza lui. Oamenii mureau mult mai ușor decât vampirii sau chiar novicii. A aruncat o privire peste umăr și a încercat să-l zărească pe Johnny B și pe Heath, dar întunericul de gheață și copacii o înghițiseră și nu mai vedea nici țipenie de om.

Nu că ar fi deranjat-o pe Stevie Rae un pic de singurătate. Johnny B avea să-i poarte de grijă lui Heath. Adevărul e că se bucura că scăpase pentru o vreme de el și de gelosul de Erik. Cei doi o faceau să-l aprecieze pe Dallas. El era simplu și nepretențios, și pe deasupra prietenul ei, oarecum.

Se cam plăceau unul pe celălalt, dar lucrul ăsta nu le încurca treburile. Dallas știa că Stevie Rae avea multe pe cap, așa că o lăsa în pace. El era la îndemână pentru momentele mai libere. Simplu și frumos, așa stătea treaba cu Dallas.

„Z ar trebui să învețe de la mine cum trebuie să trateze cu băieții“, i-a trecut prin cap, în timp ce își croia drum printre copacii bătrâni care împrejmuiau grota Fecioarei Maria și fereau curtea mănăstirii de zgomotele intens circulatei străzi 21.

Hm, un lucru era sigur, era o noapte de cacao. Nu făcuse mai mult de câțiva pași și deja avea părul blond și cărlionțat ud flească. La naiba, i se prelingea apă până și pe nas! Și-a șters cu dosul mâinii amestecul rece și ud de ploaie și de gheață de pe obraji. Totul era ciudat de întunecat și de tăcut. Faptul că niciun felinar de pe strada 21 nu mergea te băga în sperieți. Nu trecea nicio mașină, nici măcar mașina poliției din Tulsa, aflată în patrulare. A coborât panta, alunecând pe gheață. A ajuns pe drum și numai supervederea ei nocturnă de vampir cu semilună roșie a ajutat-o să se orienteze. Era ca și cum, atunci când fugise, Kalona ar fi luat cu el și sunetele.

Speriată, și-a îndepărtat cu dosul mâinii părul îmbibat de apă și și-a făcut curaj.

— Te porți ca o găină fricoasă, și știi doar cât de proaste sunt găinile! a spus cu voce tare și s-a speriat și mai rău când cuvintele i-au părut amplificate în mod bizar de gheață și de întuneric.

De ce oare era atât de agitată?

— O fi din cauză că ții secrete față de cea mai bună prietenă a ta, a mormăit Stevie Rae, apoi a închis gura.

Glasul îi răsunase prea tare în noaptea întunecoasă și stăpânită de gheață.

Dar avea să-i spună lui Z tot ce era de spus. Serios! Atât doar că nu avusese timp. Iar Z avea destule pe cap, fără s-o mai streseze și ea. Și... și... Îi venea greu să vorbească despre asta, chiar și cu Zoey.

Stevie Rae a lovit cu piciorul o creangă acoperită cu gheață. Știa că nu conta faptul că era greu. Avea să vorbească cu Zoey. Trebuia. Dar mai târziu. Poate mult mai târziu.

Era mai bine să se concentreze asupra prezentului, cel puțin acum.

Stevie Rae a mijit ochii și și-a dus mâna streășină la ei, ca să și-i ferească de ploaia tăioasă de gheață, încercând să zărească ceva printre crengile copacilor. Vedea bine, în ciuda întunericului și a furtunii, și a constatat cu ușurare că nu se zărea nicio siluetă întunecată care s-o pândească de deasupra. Era mai ușor de înaintat pe marginea drumului, așa că a pomit-o spre strada 21, îndepărtându-se de mănăstire, ținându-și în tot acest timp privirea îndreptată în sus.

Abia când a ajuns în apropierea gardului care separa proprietatea călugărițelor de locuințele de bogătași a simțit mirosul.

Mirosea a sânge.

A sânge pângărit.

Și s-a oprit. Cu o privire sălbatică, Stevie Rae a adulmecat aerul. Era încărcat de mirosul de umed și de mucegai al gheții așternute pe pământ, de aroma proaspătă de scorțișoară a copacilor iernatici și de o urmă de miros artificial, de la asfaltul de sub picioarele ei. Nu a băgat în seamă mirosurile acelea și s-a concentrat asupra sângelui. Nu era sânge uman, nici măcar sânge de novice, așa că nu mirosea a soare și a primăvară, a miere și a ciocolată, a iubire și a viață și a tot ce visase ea vreodată. Nu, sângele ăsta prea mirosea a negru, a gros. Era prea impregnat de ceva inuman. Dar tot sânge era și o atrăgea, deși știa în adâncul sufletului că era ceva în neregulă cu el.

Aroma a ceva ciudat, nepământean a condus-o la primele pete stacojii. În întunericul măcinat de furtuna dimineții văduvite de lumina soarelui, chiar și vederea ei îmbunătățită le-a considerat niște simple pete ude pe gheață, care împroșcau drumul și iarba de lângă el. Însă Stevie Rae știa că era sânge. O mulțime de sânge.

Însă niciun om și niciun animal nu zăceau pe acolo, într-o baltă de sânge.

În schimb, se vedea o dâră întunecoasă, lichidă și grosă pe straturile de gheață, care se îndepărta de stradă și se afunda în pâlcul mai compact de copaci din spatele mănăstirii.

Instinctul de prădător i s-a trezit imediat la viață. A început să înainteze pe furiș, abia respirând, neauzită aproape, în urma dărei de sânge.

L-a găsit sub unul dintre copacii cei mai mari, ghemuit sub o creangă uriașă ruptă de curând, de

parcă s-ar fi târât aici să moară în singurătate.

Pe Stevie Rae au cuprins-o fiorii. Era un Imitator de Corbi.

Creatura era uriașă, mai mare decât îi păruseră ei de la distanță. Stătea pe-o parte, cu capul lăsat pe pământ, așa că nu-i zărea prea bine fața. Aripa uriașă pe care i-o vedea părea ciudată, evident ruptă, iar brațul omenesc ce zăcea sub ea avea o poziție nefirească și era năclăit de sânge. Avea și picioare omenesti și le ținea și pe acestea chircite, de parcă ar fi murit în poziție fetală. Și-a amintit că îl auzise pe Darius trăgând cu pistolul în timp ce el, Z și restul găștii fugeau mâncând pământul pe strada 21 spre mănăstire. Deci îl nimerise pe Imitatorul de Corbi și acesta căzuse din cer.

La naiba, și-a spus ea în barbă. Cred că a tras o căzătură oribilă.

Stevie Rae și-a dus mâinile pâlnie la gură și se pregătea să strige după Dallas, ca s-o ajute să târască undeva cadavrul, împreună cu restul băieților, când Imitatorul de Corbi s-a mișcat și a deschis ochii.

Stevie Rae a înlemnit. S-au privit unul pe celălalt și creatura și-a holbat la ea ochii roșii, uluiți și incredibil de umani pe fața de pasăre, apoi s-a uitat în jurul și în spatele ei, ca să vadă dacă e singură. Stevie Rae s-a făcut atunci mică, a ridicat brațele ca să se apere și s-a concentrat să invoce pământul pentru a-i da putere.

Însă în clipa aceea, creatura a vorbit.

— Ucide-mă! Să se termine odată, a icnit, gâfâind de durere.

Vocea lui semăna atât de izbitor cu cea a unui om, încât Stevie Rae și-a lăsat brațele în jos și s-a dat un pas înapoi.

— Vorbești! a izbucnit ea.

Atunci Imitatorul de Corbi a făcut ceva ce a șocat-o pe Stevie Rae și i-a schimbat viața definitiv. A râs.

Glasul îi sunase mai întâi sarcastic, pentru a sfârși într-un geamăt de durere. Dar râsese totuși, și acest lucru a insuflat umanitate vorbelor sale.

— Da, a spus cu glasul întretăiat. Vorbesc, sângerez, mor. Ucide-mă și sfârșește odată.

În clipa aceea a încercat să se ridice în fund, dornic parcă să-și întâmpine moartea, dar mișcarea i-a smuls un țipăt agonizant. Ochii lui mult prea omenesti s-au dat pe spate și s-a prăbușit pe pământul bocnă.

Stevie Rae a acționat înainte să se hotărăscă măcar să o facă. Când a ajuns la el, a ezitat doar o clipă. Leșinase cu fața în jos, așa că nu i-a fost greu să-i dea aripile într-o parte și să-i apuce de subsuori. Era mare, mare rău, cam cât un bărbat normal, și se aștepta să fie și greu, dar nu a fost așa. De fapt, era atât de ușor încât a fost o nimica toată să-l târască, lucru pe care s-a trezit că-l făcea în timp ce în minte îi răsuna mereu întrebarea: „Ce naiba faci? Ce faci? Ce faci?“

Ce naiba făcea?

Habar n-avea. Un lucru era sigur: nu-l ucidea pe Imitatorul de Corbi.

Capitolul 3

Zoey

— O să se facă bine? am întrebat în șoaptă, ca să nu-l trezesc pe Stark, dar se pare că n-am avut succes, pentru că pleoapele închise i-au fremătat, iar colțurile gurii i s-au ridicat în ceea ce mi se părea a fi un simulacru al zâmbetului său ștrengăresc.

— Încă n-am murit, a spus.

— Iar eu nu vorbeam cu tine, am rostit pe un ton mai iritat decât îmi propusesem.

— Calm, *u-we-tsi-a-ge-ya*, m-a dojenit bunica Redbird, în timp ce măicuța Maria Angela, stareța călugărițelor benedictine, o conducea spre mica infirmerie.

— Bunico! Aici erai! am strigat și m-am dus iute s-o ajut pe măicuța Maria Angela să o așeze pe un scaun.

— E îngrijorată din cauza mea, a spus Stark, care închisese iarăși ochii, dar pe buze încă i se deslușea un zâmbet.

— Știu, tsi-ta-ga-a-s-ha-ya. Dar Zoey e Mare Preoteasă în devenire și trebuie să învețe să-și stăpânească sentimentele.

Tsi-ta-ga-a-s-ha-ya! în mod normal, aș fi râs în hohote, dacă bunica nu ar fi părut așa de palidă și de slăbită și dacă n-aș fi fost atât de, hm, îngrijorată în general.

— Scuze, bunico. Ar trebui să fii calmă, dar e cam greu când oamenii pe care îi iubesc tot ajung în pragul morții! am spus într-un suflet și a trebuit să inspir adânc ca să mă liniștesc. Dar tu nu ar trebui să fii în pat?

— Imediat, u-we-tsi-a-ge-ya, imediat.

— Ce înseamnă tsi-ta-ga-a-s..., mă rog.

Glasul lui Stark era încărcat de suferință, în timp ce Darius îi ungea cu o cremă groasă pielea arsă. Dar, în ciuda rănii, părea amuzat și curios.

— Tsi-ta-ga-a-s-ha-ya, l-a corectat bunica, înseamnă „cocoș“.

Ochii i-au sclipit amuzați.

— Toată lumea spune că ești o femeie înțeleaptă.

— Ceea ce este mai puțin interesant decât ceea ce spune lumea despre tine, tsi-ta-ga-a-s-ha-ya, a replicat bunica.

Stark a izbucnit în râs, apoi a tras cu greu aer în piept.

— Stai liniștit, i-a ordonat Darius.

— Măicuță, parcă spuneți că aveți un doctor aici, am zis eu și am încercat să nu par chiar așa de panicată cum mă simțeam.

— Nu-l poate ajuta un doctor din specia umană, a intervenit Darius înainte ca măicuța Maria Angela să apuce să răspundă. Are nevoie de odihnă, de liniște și...

— Da, odihnă și liniște, l-a întrerupt Stark. După cum am mai spus, încă n-am murit.

I-a căutat privirea lui Darius și l-am văzut pe Fiul lui Erebus ridicând din umeri și aprobând ușor din cap, de parcă i-ar fi dat dreptate vampirului mai tânăr.

Ar fi trebuit să ignor mica scenă dintre ei, dar îmi pierdusem răbdarea de ore bune.

— Ce-mi ascundeți?

Călugărița care îl ajutase pe Darius mi-a aruncat o privire lungă și rece și a spus:

— Poate că băiatul rănit vrea să se asigure că sacrificiul lui nu a fost zadarnic.

Cuvintele dure ale călugăriței mi-au trezit brusc un sentiment de vină, am simțit cum mi se pune un nod în gât și n-am putut să-i răspund femeii cu privirea tăioasă. Stark fusese pregătit să-și dea viața pentru mine. Am înghițit în sec, căci îmi simțeam gura uscată. Oare ce valora viața mea? Eram doar o puștoaică, abia aveam șapțișpe ani. O dădusem în bară de nenumărate ori. Eram reîncarnarea unei fete care fusese plăsmuită ca să-l facă prizonier pe un înger căzut, iar asta însemna că, în adâncul sufletului meu, nu puteam să nu-l iubesc, chiar dacă știam că nu e bine... că nu trebuia să fac asta...

Nu. Nu meritam sacrificiul lui Stark.

— Știu deja, a spus Stark cu siguranță în glas, recăpătându-și deodată tonul hotărât. Mi-am alungat lacrimile și l-am privit în ochi. Am făcut ce îmi cerea datoria, a adăugat. Sunt războinic și am jurat să fiu în slujba lui Zoey Redbird, Mare Preoteasă și Aleasă a lui Nyx. Asta înseamnă că sunt în slujba zeiței noastre și nu e mare șmecherie că am fost un pic scuturat și pârlit, dacă așa am ajutat-o pe Zoey să-i bată pe băieții răi.

— Bine spus, tsi-ta-ga-a-s-ha-ya, a intervenit bunica.

— Soră Emily, poți să-ți iei liber de la infirmerie în noaptea asta. Te rog, trimite-o pe sora Bianca să te înlocuiască. Cred că ar trebui, poate, să meditezi la vorbele lui Luca din Capitolul 6, versetul 37, a spus măicuța Maria Angela.

— Prea bine, soră, a încuviințat călugărița și a ieșit în grabă din încăpere.

— Capitolul 6, versetul 37 din Luca? Ce e asta? am întreat.

— „Nu judecați și nu veți fi judecați; nu osândiți și nu veți fi osândiți; iertați și veți fi iertați.“, a spus bunica, schimbând un zâmbet cu măicuța Maria Angela.

Chiar atunci Damien a ciocănit ușurel în ușa întredeschisă.

— Putem să intrăm? E cineva care vrea neapărat să îl vadă pe Stark, a spus el, apoi a aruncat o

privire peste umăr și a făcut semn cuiva să rămână acolo, în spatele lui. Un lătrat ușurel venit pe post de răspuns mi-a dat de înțeles că acel cineva era de fapt un câine.

— N-o lăsa să intre, a zis Stark, făcând o grimasă de durere când a întors capul, ca să nu privească înspre cadrul ușii. Spune-i puștiului ăluia, Jack, că acum e a lui.

— Nu, i-am spus eu lui Damien pe când se pregătea să se retragă. Spune-i lui Jack s-o aducă pe Ducesa.

— Zoey, nu..., a dat să spună Stark, dar eu am ridicat mâna, curmându-i vorbele.

— Adu-o, am zis, apoi l-am privit pe Stark. Ai încredere în mine?

M-a privit îndelung, sau cel puțin așa mi s-a părut mie. I-am observat foarte clar vulnerabilitatea și durerea, dar într-un final a dat aprobator din cap și a zis:

— Am încredere în tine.

— Haide, Damien, l-am îndemnat.

Damien s-a întors și a șoptit ceva peste umăr, apoi s-a dat într-o parte. Primul a intrat în cameră Jack, prietenul lui Damien. Avea obrajii trandafirii și ochii îi luceau puternic. S-a oprit după câțiva pași și s-a întors înapoi spre ușă.

— Intră, e în regulă. E aici, a rostit el cu o voce blândă.

Labradorul gălbui a intrat în încăpere și m-a surprins cât de ușor se mișca pentru un câine atât de mare. S-a oprit un pic lângă Jack și s-a uitat în sus la el, dând din coadă.

— E în regulă, a repetat Jack. I-a zâmbit Ducesei, apoi și-a șters lacrimile care i se prelingeau pe obraji. Acum se simte mai bine, a continuat el și a făcut o mișcare spre pat. Ducesa a răsucit capul în direcția în care îi arătase el și s-a uitat direct la Stark.

Băiatul rănit și cățeaua s-au privit fix unul pe celălalt și jur că noi, ceilalți, nici n-am mai respirat.

— Salut, fetișo, a spus Stark ezitant, cu glasul sugrumat de lacrimi.

Ducesa a ridicat din urechi și și-a plecat capul.

Stark a întins o mână și i-a făcut semn să vină.

— Vino aici, Duch.

Și, de parcă vorbele lui ar fi rupt un stăvilar din adâncul Ducesei, cățeaua s-a năpustit înainte, scheunând și hămăind, ca un cățeluș aproape, ceea ce părea imposibil judecând după cele cincizeci de kilograme ale sale.

— Nu! a strigat Darius. Nu te sui în pat!

Ducesa i s-a supus războinicului și s-a mulțumit să se lipească de Stark și să-și strecoare botul mare la subrațul lui, în timp ce tremura din tot corpul, iar Stark, cu chipul strălucindu-i de fericire, o mângâia și îi spunea întruna cât de dor îi fusese de ea și ce fetișă cuminte era.

Nici nu mi-am dat seama că mă pufnise și pe mine plânsul, până să-mi dea Damien o batistuță.

— Mersi, am mormăit și mi-am șters fața.

Mi-a zâmbit scurt, apoi s-a dus lângă Jack, l-a cuprins cu brațul și l-a bătut pe umăr (dându-i și lui o batistuță). L-am auzit spunându-i: „Haide, hai să mergem în camera pe care ne-au pregătit-o măicuțele. Trebuie să te odihnești“.

Jack a scos un suspin amestecat cu un fornăit și un sughiț, a dat din cap și s-a lăsat condus de Damien afară din camera noastră.

— Stai așa, Jack, l-a strigat Stark.

Jack s-a uitat spre pat, unde Ducesa rămăsese cu capul lipit de Stark, care, la rândul lui, o ținea pe după gât.

— Ai avut grijă de Duch cum trebuie atunci când eu nu puteam.

N-a fost nicio greutate. Eu n-am mai avut câine, așa că nu știam cât de minunați sunt, a răspuns Jack cu vocea ușor tremurândă. Și-a dres glasul și a continuat. Mă... mă bucur că nu mai ești rău și îngrozitor, și altele de genul, ca să poți fi din nou împreună.

— Păi, în privința asta... Stark s-a oprit și s-a strâmbat când mișcarea i-a provocat durere. Încă nu sunt sută la sută vindecat, dar chiar și când o să fiu, nu știu ce treburi o să am. Așa că mă gândesc că mi-ai face o mare favoare dacă ai vrea s-o împărțim pe Ducesa.

— Serios? a spus Jack, iar chipul i s-a luminat.

Stark a dat obosit din cap.

— Serios. Ați putea, tu și Damien, s-o duceți înapoi la voi în cameră și să mi-o aduceți, poate, mai târziu?

— Cum să nu! s-a bucurat Jack, apoi și-a dres iar glasul și a adăugat: Sigur, după cum am mai spus, nu mi-a făcut nicio problemă.

— E bine, a spus Stark. I-a ridicat botul Ducesei și a privit-o în ochi. Acum sunt bine, scumpo. Du-te cu Jack, ca să mă fac și mai bine.

Știam că trebuie să-l fi durut rău, dar Stark s-a ridicat în capul oaselor, s-a aplecat, a sărutat-o pe Ducesa și a lăsat-o să-l lingă pe față. Ce fetiță cuminte... fetița mea drăguță..., a șoptit el, a sărutat-o din nou și i-a spus: Hai, du-te cu Jack! Du-te! a repetat și i-a făcut semn spre el.

După ce l-a lins iarăși pe Stark pe față și a mai scheunat o dată, cam cu inima îndoită, s-a depărtat de pat și s-a dus agale la Jack, dând din coadă și împungându-l cu botul în semn de salut, în timp ce acesta cu o mână își ștergea ochii și cu cealaltă o mângâia pe cap.

— O să am grijă de ea și o să ți-o aduc înapoi imediat ce apune soarele, da?

Stark a reușit să schițeze un zâmbet.

— Bine, Jack, mersi, a spus el, apoi s-a prăbușit pe perne.

— Are nevoie de odihnă și de liniște, ne-a zis Darius tuturor, în timp ce continua să se ocupe de Stark.

— Zoey, ce-ar fi să mă ajuți să o duc pe bunica ta în camera ei? Și ea are nevoie de odihnă și de liniște. A fost o noapte lungă pentru noi toți, a spus măicuța Maria Angela.

Grija pentru Stark mi s-a îndreptat spre bunica și îmi plimbam privirea între cei doi oameni la care țineam așa de mult.

Stark mi-a surprins privirea.

— Ai grijă de bunica ta. Simt că soarele o să răsară curând, și o să mă sting și eu cam tot atunci.

— Păi atunci... bine. M-am dus lângă patul lui și am rămas acolo, stânjenită. Ce trebuia să fac în momentul ăsta? Să-l sărut? Să-l strâng de mână? Să ridic degetul mare și să-i zâmbesc tâmp?

Chestia e că nu era oficial prietenul meu, dar legătura noastră depășea stadiul de simplă prietenie. Nedumerită, îngrijorată și, pe scurt, deloc în apele mele, i-am pus mâna pe umăr și i-am șoptit: Mersi că mi-ai salvat viața.

Privirile ni s-au întâlnit și restul încăperii a ieșit cu totul din peisaj.

— Întotdeauna o să am grijă de inima ta, chiar dacă, pentru asta, a mea trebuie să se oprească, mi-a răspuns cu o voce caldă.

— M-am aplecat, l-am sărutat pe frunte și i-am șoptit:

— Hai să încercăm să evităm chestia asta, da?

— Hai, a șoptit la rândul lui.

— Ne vedem la apus, i-am spus lui Stark înainte să pornesc, în sfârșit, grăbită spre bunica.

Măicuța Maria Angela și cu mine am ajutat-o să se ridice în picioare, luând-o aproape pe sus din camera lui Stark și ducând-o pe un hol scurt, spre o altă încăpere ca de spital. O simțeam pe bunica micuță și plâpândă sub brațul pe care mi se sprijinea și iar mi s-a strâns stomacul de grijă.

— Nu te mai frământa, u-we-tsi-a-ge-ya, a rostit ea, în timp ce măicuța Maria Angela aranja niște perne în jurul ei, ca să stea cât mai comod.

— Mă duc să-ți aduc sedativele, i-a zis măicuța Maria Angela bunicii. O să mai verific și dacă sunt lăsate transperantele din camera lui Stark și draperiile trase bine, așa că aveți câteva minute să stați de vorbă, dar când mă întorc, îți dau sedativul și te culci.

— Ești o adevărată cerberă, Maria Angela, a spus bunica.

— Cerber la cerber trage, Sylvia, a spus călugărița și a ieșit în grabă din cameră.

Bunica mi-a zâmbit și mi-a făcut semn să mă așez lângă ea pe pat.

— Stai lângă mine, u-we-tsi-a-ge-ya.

I-am urmat îndemnul și m-am așezat cu picioarele sub mine, atentă să nu mișc prea tare patul. Avea vânătăi și arsuri pe față de la airbagul care îi salvase viața. Buzele și obrazul îi erau vineții de la punctele de sutură. Avea capul bandajat, iar brațul drept îi era prins într-un ghips care-ți dădea fiori.

— Ce ironie că rănilor mele arată așa de cumplit, dar de fapt sunt mai puțin dureroase și mai puțin

profunde decât rănile nevăzute din adâncul tău.

Am dat să-i spun bunicii că, de fapt, eram bine, dar întrebarea care-a urmat mi-a alungat și ultimele fărâme de negare care îmi mai rămăseseră.

— De cât timp știi că ești fecioara A-ya reîntrupată?

Capitolul 4

Zoey

— M-am simțit atrasă de Kalona din clipa în care l-am văzut, am rostit încet. Nu puteam s-o mint pe bunica, dar asta nu însemna că îmi era simplu să-i spun adevărul. Dar aproape toți novicii, și chiar și vampirii se simțeau atrași de el; de fapt, era ca și când ar fi aruncat asupra lor un soi de vrajă.

— Mi-a spus și Stevie Rae, m-a anunțat bunica, încuviințând din cap. Dar la tine a fost altfel? Ceva mai mult decât atracția magică pe care o răspândește?

— Mda. Eu nu am fost atât de vrăjită de el, am spus și am înghițit în sec. Pe mine nu m-a păcălit, făcându-mă să cred că era Erebus coborât pe pământ și știam că are planuri malefice împreună cu Neferet. Am văzut cât de întunecat este. Dar în același timp voiam să fiu cu el, nu pentru că aș fi crezut că mai e în stare să aleagă binele, ci pentru că îl doream, deși știam că nu e bine.

— Dar tu te-ai împotrivit dorinței, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Ți-ai ales propria cale, cea a iubirii, a bunătății și a zeiței tale, și astfel creatura a fost alungată. Tu ai ales iubirea, a repetat încet. Ța trebuie să fie balsamul care să-ți aline rana pe care ți-a lăsat-o în suflet.

Apăsarea și panica din piept mi s-au mai domolit.

— Eu chiar pot să-mi urmez calea, am spus, mai convinsă ca oricând din clipa în care înțelesesem că eu sunt A-ya reîncarnată. Apoi m-am încruntat. Nu încăpea nicio îndoială că noi două eram legate. Poți să-i zici chintesență, suflet, spirit sau cum oi vrea, în orice caz era la fel de sigur că asta mă lega de un nemuritor pe cât era faptul că fusese întemnițat în pământ timp de secole. Nu sunt A-ya, am repetat mai încet, dar n-am terminat-o cu Kalona. Ce mă fac, bunico?

Bunica m-a luat de mână și mi-a strâns-o.

— După cum ai spus, tu urmează-ți calea. Iar în momentul acesta, calea te duce spre un pat moale și cald și spre un somn lung, cât toată ziua.

— Adică să luăm crizele una câte una?

— Să luăm lucrurile pe rând, da?, a încuviințat ea.

— Și e vremea ca și tu să-ți urmezi propriul sfat, Sylvia, a spus măicuța Maria Angela, dând buzna în cameră cu un pahar într-o mână și cu pastilele în cealaltă. Bunica i-a zâmbit obosită călugăriței și a luat medicamentele. Am observat că îi tremurau mâinile când și-a pus pastilele pe limbă și a băut apa.

Bunico, te las să te odihnești.

— Te iubesc, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Azi te-ai descurcat de minune.

— N-aș fi reușit fără ajutorul tău. Și eu te iubesc, bunico, am spus, apoi m-am aplecat și am sărutat-o pe frunte. Pe când ea închidea ochii și se lăsa pe perne cu un zâmbet satisfăcut, eu am urmat-o pe măicuța Maria Angela afară din încăperea și, imediat ce am ajuns pe hol, mi-am pornit tirul întrebărilor.

— Ați găsit camere pentru toată lumea? Novicii cu semiluni roșii sunt bine? Aveți idee dacă Stevie Rae s-a dus cu Erik, cu Heath și cu ceilalți să verifice primprejurul mănăstirii? E vreun pericol pe afară?

Măicuța Maria Angela a ridicat mâna ca să-mi oprească puhoiul de cuvinte.

— Copilă, trage-ți sufletul și lasă-mă să vorbesc.

Mi-am reținut un oftat, dar am reușit să tac în timp ce o urmam pe hol și îmi povestea că ea și călugărițele amenajaseră ca un soi de dormitor confortabil pentru novicii cu semiluni roșii în subsol, după ce Stevie Rae îi spusese că lor le-ar fi mai bine acolo. Gașca mea era sus, în dormitoarele pentru oaspeți, iar puștii spusese că nu e nici picior de Imitator de Corbi pe afară.

— Știți ceva, sunteți incredibilă, i-am spus cu un zâmbet, când ne-am oprit în fața unei uși închise de la capătul coridorului. Mulțumesc.

— Sunt slujitoarea Maicii mele, așa că a fost plăcerea mea, a răspuns cu simplitate și mi-a ținut ușa deschisă. Astea sunt scările care duc la subsol. Mi s-a spus că majoritatea puștilor deja sunt aici.

— Zoey! Aici erai. Trebuie să vii să vezi ceva. N-o să-ți vină să crezi ce-a făcut Stevie Rae, a spus Damien în timp ce urca în grabă scările spre noi.

Am simțit un nod în stomac.

— Ce e? am întrebat și am început imediat să cobor treptele, în întâmpinarea lui. Ce s-a întâmplat?

Mi-a zâmbit larg.

— Nu s-a întâmplat nimic. E ceva incredibil, a spus Damien, m-a luat de mână și m-a tras după el.

— Are dreptate Damien, a spus măicuța Maria Angela, coborând și ea scările, spre noi. Dar nu e bine spus „incredibil“.

— Se potrivește mai bine „teribil“ sau „oribil“? am întrebat.

M-a strâns de mână și mi-a spus:

— Nu-ți mai face atâtea griji. În noaptea asta i-ai bătut pe Kalona și pe Neferet; o să fie bine.

L-am strâns și eu de mână și m-am străduit să zâmbesc și să par mai puțin îngrijorată, deși în adâncul inimii și al sufletului știam că ce se întâmplase în noaptea asta nu suna deloc a sfârșit sau măcar a victorie, ci fusese un teribil, un oribil început.

*

— Mamăăă! am strigat, rotindu-mi privirea, incapabilă să-mi cred ochilor.

— Supermamă e mai bine spus, m-a corectat Damien.

— Chiar Stevie Rae a făcut chestia asta?

— Așa mi-a spus Jack, a explicat Damien. Stăteam amândoi și încercam să zărim ceva prin întunericul scobiturii recente din pământ.

— Te ia cu fiori, nu alta, mi-am dat glas gândurilor.

Damien mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ce vrei să spui?

— Ăăă, am făcut, apoi m-am oprit, neștiind ce voisem să spun de fapt, deși era clar că tunelul îmi dădea un sentiment de neliniște. Chestia e că... e întunecos rău.

Damien s-a pus pe râs.

— Normal că e întunecos, așa și trebuie, că doar e o groapă în pământ.

— Mie îmi pare ceva mai normal decât o groapă în pământ, a spus măicuța Maria Angela care ni se alăturase la gura tunelului și se uita și ea împreună cu noi de-a lungul galeriei întunecoase. Nu știu cum se face, dar mie îmi dă un sentiment de liniște. O fi din cauza mirosului.

Toți trei ne-am pus atunci pe adușmea. Eu, una, simțeam miros de... pământ. Însă Damien a spus:

— E un miros delicios, sănătos.

— Ca de câmp abia arat, i-a dat călugărița dreptate.

— Vezi, nu e deloc înfiorător, Z. Eu m-aș ascunde cu dragă inimă aici în timpul unei tornade, a spus Damien. Am expirat prelung, m-am uitat prin tunel, cu sentimentul că sunt excesiv de sensibilă și de prostuță, și am încercat să-i privesc cu alți ochi și cu instinctul la pândă. Îmi dați și mie un pic lanterna, măicuță?

— Desigur.

Măicuța Maria Angela mi-a dat lanterna masivă și rezistentă pe care o ținuse în mână de la subsolul principal și până în zona asta mai ferită pe care o numise beci. Furtuna de gheață care ținea prizonier orașul Tulsa de câteva zile afectase alimentarea cu electricitate a mănăstirii și, de altfel, și cea mai mare parte a orașului. E drept, aveau generatoare pe benzină, așa că în aripa principală a mănăstirii erau câteva lumini aprinse, pe lângă cele enșpe mii de lumânări atât de dragi măicuțelor,

dar nu iroseau electricitatea și în beci, și singura lumină venea de la lanterna cu care luminam groapa din pământ.

Nu era foarte mare tunelul. Dacă întindeam brațele, îi atingeam fără nicio greutate pereții. M-am uitat în sus. Se înălța deasupra capului meu la vreo jumătate de metru. Am adulmecat din nou, încercând să găsesc și eu alinarea pe care era evident că o simțeau călugărița și Damien. Am strâmbat din nas. Duhnea a beznă, a umezeală, a rădăcini și a alte chestii care fuseseră scormonite din pământ. Bănuiala mea era că sus-amintitele chestii se târau și mișunau, și am simțit frisoane și furnicături pe piele. Mi-am făcut curaj. De ce ar trebui să pară scârbos un tunel făcut în pământ? În fond, aveam o afinitate față de pământ, puteam să-l invoc, așa că nu ar trebui să-mi fie frică de el.

Am strâns din dinți și am făcut un pas în tunel, apoi încă unul, și încă unul.

— Auzi, Z, nu te duce așa de departe. Singura sursă de lumină e la tine și nu aș vrea să rămână măicuța Maria Angela singură în întuneric. Să nu i se facă frică.

Am clătinat din cap, am zâmbit și m-am întors, ațintind fasciculul spre intrare, spre Damien cel îngrijorat și spre măicuța Maria Angela cea senină.

— Nu vrei să i se facă frică de întuneric călugăriței?

Damien a dat semne de jenă.

Măicuța Maria Angela și-a odihnit mâna pe umărul lui pentru o clipă și a spus:

— E drăguț din partea ta că te gândești la mine, Damien, dar nu mi-e frică de întuneric.

Tocmai când îi aruncam lui Damien o privire cu mesajul „nu mai fi așa de fricos” m-a cuprins sentimentul acela. Ceva s-a schimbat în aerul din spatele meu și am știut că nu mai sunt singură în tunel. Am simțit fiori pe șira spinării și deodată mi-a venit o poftă nebună să-mi iau tâlpășița, să fug cu viteza luminii și să nu mai pun în viața mea piciorul aici.

Și eram gata-gata să-mi pun planul în practică. Apoi, spre surprinderea mea, m-am înfuriat. Abia avusesem de-a face cu un nemuritor căzut, cu o creatură de care eram legată sufletește, și nu fugisem, așa că nu aveam de gând să fug nici acum.

— Zoey? Ce-ai pățit? S-a auzit parcă de departe glasul lui Damien, în timp ce eu mă răsuceam cu fața spre suvoitul de întuneric.

Brusc s-a materializat o lumină zglobie, precum ochiul strălucitor cil unui monstru din adâncuri. Nu era prea puternică lumina, dar era vie, chestie care m-a făcut să văd ca un fel de steluțe și m-a orbit pentru moment, așa că atunci când am înfruntat monstrul, părea să aibă trei capete, o coamă răvășită și agitată și umeri dizlocați și grotești. Și atunci am procedat ca orice copil întreg la minte. Am tras aer adânc în piept și am dăruit omenirii cel mai desăvârșit țipăt de care am fost capabilă, imitat iute și îngrozitor și de cele trei guri ale polifemului. Îl auzeam pe Damien chirăind în spatele meu și jur că măicuța Maria Angela a chițăit și ea speriată. Mă pregăteam să fac ce-mi promisesem să nu fac, adică să-mi iau tâlpășița, când unul dintre capete s-a oprit din țipat și a făcut un pas în fasciculul lanternei.

— Băi Zoey, dă-o dracu' de treabă! Te-ai tâmpit? Suntem eu și gemenele. Ne-a stat ceasul de frică, a cuvântat Afrodita.

— Afrodita? am spus și mi-am dus mâna la inimă, încercând s-o conving să-mi mai stea un pic în piept.

— Normal că eu sunt, a spus și a trecut dezgustată pe lângă mine. Mărită zeiță! Revino-ți!

Gemenele erau încă în tunel. Erin ținea strâns o lumânare mare și nodurile degetelor mai că i se albiseră. Lângă ea stătea Shaunee, așa de aproape încât mai că deveniseră siameze și căscau două perechi de ochi mari și împietriți.

— Ăăă, salut, am spus. Nu știam că sunteți și voi pe aici.

Shaunee a fost prima care și-a revenit.

— Pe bune? a spus și și-a trecut cu delicatețe mâna tremurândă pe frunte, apoi s-a întors spre Erin. Geamăno, ia vezi tu, cumva m-am făcut albă de la sperietură?

Erin a clipit la cea mai bună prietenă a ei.

— Nu prea cred că e posibil, a spus și a mijit ochii la Shaunee. Nu, nu te-ai făcut albă. Ești tot o tipă superbă cu pielea de culoarea cafelei cu lapte. Erin și-a dus mâna în care nu ținea lumânarea spre părul bogat și blond și și-a pipăit coama cu simț de răspundere. Mi-a căzut cumva părul sau mi

s-a albit prematur și neatractiv?

La faza asta m-am încruntat la gemene.

— Erin, nici nu-ți cade părul și nici nu ți s-a albit, cât despre tine, Shaunee, n-ai cum să devii albă de la sperietură. Și să avem pardon, da' voi m-ați speriat primele, am făcut eu dreptate.

— Auzi, când mai trebuie să-i pui pe fugă pe Neferet și pe Kalona, să țipi în halul ăsta, a sugerat Erin.

— Exact, ai dat senzația că ai înnebunit naibii de tot, a spus Shaunee și amândouă au trecut ușor pe lângă mine.

Le-am urmat în beci, acolo unde Damien își făcea aer cu mâna, mai poponar ca de obicei, iar măicuța Maria Angela tocmai își făcuse cruce. Am pus lanterna cu lumina în sus pe o masă înțesată de borcane cu chestii care, în lumina murdară, aminteau de niște fetuși plutitori.

— Acum, pe bune, ce făceați aici? m-am interesat.

— Puștiul ăla, Dallas ne-a spus că așa au ajuns aici de la gară, a spus Shaunee.

— A zis că e super aici jos și că Stevie Rae e autoarea, a intervenit Erin.

— Așa că ne-am zis să venim și noi aici, să vedem cum e, a completat Shaunee.

— Și tu de ce-ai venit cu gemenele? am întrebat-o pe Afrodita.

— Surorile dinamită aveau nevoie de protecție, deci, firesc, au apelat la mine.

— Și cum naiba de ați apărut așa, ca din senin? a întrebat Damien, înainte să se pornească ciorovăiala gemenelor.

— O nimica toată, a spus Erin și a pornit iute înapoi prin tunel, având încă lumânarea în mână. S-a întors cu fața spre noi după ce a înaintat câțiva metri mai departe decât mine mai devreme. Tunelul face un cot brusc la stânga aici. A făcut un pas într-o parte și lumina i s-a făcut nevăzută, apoi a apărut la loc. De-aia nu ne-am văzut până în ultimul moment.

— E de-a dreptul uimitor că Stevie Rae a reușit să facă treaba asta, a spus Damien. Am remarcat că nu s-a apropiat mai mult de tunel, ci a rămas lângă lanternă.

Măicuța Maria Angela a venit la intrare, a atins cu respect marginea găurii create de curând și a spus:

— Stevie Rae a făcut lucrul acesta, dar a avut parte de ajutor divin.

— Când spuneți ajutor divin vă referiți la teoria aia a dumneavoastră cum că Fecioara Maria este o variantă a lui Nyx? s-a auzit lălăiala provincială a lui Stevie Rae din partea cealaltă a beciului, ceea ce ne-a făcut pe toți să tresărim.

— Da, copilă, exact la asta mă refer.

— Nu vreau să vă jignesc, dar după mine e cea mai ciudată chestie pe care mi-a fost dat s-o aud vreodată, a spus Stevie Rae venind spre noi, și mi s-a părut cam palidă. Când s-a apropiat de mine am simțit un miros ciudat, dar zâmbetul ei larg a readus-o pe Stevie Rae cea drăguță și bine cunoscută mie. Z, țipătul ăla care mi-a spart urechile era al tău?

— Aăă, mda, am spus și nu m-am putut abține să nu rânjesc și eu la rândul meu. Eram în tunel și nu mă așteptam să dau nas în nas cu gemenele și cu Afrodita.

— Te înțeleg. Afrodita are ceva talente de baubau, a spus Stevie Rae.

Am râs și apoi, profitând de ocazia de a schimba subiectul, am spus:

— Apropo de baubau, ai dat de ceva Imitatori de Corbi pe afară?

Stevie Rae și-a ferit privirea.

— Suntem în siguranță. Nu ai de ce să-ți faci griji, a răspuns ea iute.

— Mă bucur, a spus măicuța Maria Angela. Creaturile acelea erau abominabile, un amestec de om și de animal, a confirmat cutremurându-se. Ce ușurare că am scăpat de ele.

— Da, dar nu e vina lor, a spus Stevie Rae deodată.

— Poftim? a întrebat călugărița, nedumerită de tonul defensiv al lui Stevie Rae.

— Nu ei au ales să se nască așa, ca niște mutanți, din cauză că mamele lor au fost violate. Ei sunt de fapt victime.

— Mie nu-mi e milă de ei, am spus, în vreme ce mă întrebam de ce părea Stevie Rae să le ia apărarea scârbelor ălor de Imitatori de Corbi.

Damien s-a cutremurat și a spus:

— Chiar trebuie să vorbim despre ei?

— Nu, absolut deloc, a spus Stevie Rae iute.

— Bine. Să revenim: am adus-o pe Zoey aici ca să-i arăt tunelul pe care l-ai făcut tu, Stevie Rae. Îți spun sincer, mi se pare uimitor.

— Mersi, Damien! A fost dementțial când mi-am dat seama că pot să-l fac, a spus Stevie Rae, a făcut câțiva pași pe lângă mine și a intrat în gura tunelului, unde a fost instantaneu înghițită de bezna adâncă ce se întindea în spatele ei, asemenea măruntaielor unui șarpe de abanos. A ridicat brațele și a lipit palmele de pereții din pământ ai tunelului. În clipa aia mi-a amintit de o scenă din Samson și Dalila, un film vechi pe care îl văzusem cu Damien cu vreo lună în urmă. Imaginea care mi-a apărut în minte era aia în care Dalila l-a așezat pe Samson cel orb între niște coloane imense care susțineau arena plină ochi de oameni îngrozitori care îl insultau. El își recăpătase puterile fantastice și până la urmă împinsese coloanele, sinucigându-se și...

— Nu-i așa, Zoey?

— Ce? am spus și am clipit, tulburată de trista și violenta scenă pe care o retrăisem în mintea mea.

— Am spus că nu Fecioara Maria a mișcat pământul când am făcut tunelul, ci puterea pe care mi-a dat-o Nyx. Dumnezeule, fată, nu ești deloc atentă la mine, a spus Stevie Rae. Își luase mâinile de pe marginile tunelului și îmi arunca o privire din aia în care citeam că se întreba ce naiba îmi trece prin târtăcuță.

— Scuze, ce spuneai despre Nyx?

— Spuneam că eu nu cred că Nyx și Fecioara Maria au ceva în comun una cu cealaltă. Pe mine nu mama lui Iisus m-a ajutat să cutremur pământul ca să fac tunelul, a spus și a ridicat dintr-un umăr. Nu vreau să vă jignesc, sau mai știu eu ce, măicuță, dar eu asta cred.

— Ai dreptul la propriile opinii, Stevie Rae, a spus călugărița, calmă ca de obicei. Dar dacă tu nu crezi în ceva, nu înseamnă că nu există.

— Hm, eu am meditat ceva timp la chestia asta, iar mie, personal, nu mi se pare o ipoteză chiar așa de ciudată, a spus Damien. Nu uitați că în Manualul novicelui, nivel inițial, Fecioara Maria este prezentată ca fiind una din multele chipuri ale lui Nyx.

— Ce? am făcut. Serios?

Damien m-a privit încruntat, semn că ar trebui să fiu mai silitoare, după care a dat din cap și a scos de la naftalina vocea de profesor:

— Da. Există documente care atestă faptul că în timpul răspândirii creștinismului în Europa, altarele Geei cât și cele ale lui Nyx, au fost transformate în altare ale Fecioarei Maria, cu mult înainte ca oamenii să se convertească la noua...

Zumzetul lui Damien era un fundal liniștitor și am continuat să casc ochii prin tunel. Bezna era adâncă și densă. La numai câțiva centimetri în spatele lui Stevie Rae deja nu mai vedeam nimic, absolut nimic. Am privit cu ochii măriți și îmi închipuiam siluete ascunse acolo. Se prea putea ca ceva să bântuie la numai câțiva metri fără ca noi să ne dăm măcar seama, asta dacă nu voia respectivul să se arate. Și chestia asta îmi dădea tremurici. „Hai mă, că e de tot râsul“, mi-am spus. „E un tunel și nimic mai mult“. Cu toate astea frica mea irațională nu-mi dădea pace. Lucru care, din nefericire, mă enerva și mă făcea să vreau să ripostez. Așa că, asemenea figurantei blonde și proaste din filmele de groază, am făcut un pas în beznă, apoi încă unul, moment în care m-a înghițit întunericul.

Știam în mintea mea că eram la numai câțiva metri de beci și de prietenii mei. Îl auzeam pe Damien pălăvrăgind despre religie și despre zeiță. Dar nu mintea îmi bătea îngrozită în piept. Inima, spiritul, sufletul meu, cum vreți să-i ziceți, îmi țipa fără zgomot să fug, să plec de acolo.

Am simțit apăsarea pământului, de parcă n-ar fi fost o gaură în pământ, ci s-ar fi umplut, acoperindu-mă,... sufocându-mă,... făcându-mă prizonieră.

Respirația mi se accelera din ce în ce mai mult și știam că mă hiperventilez, dar nu mă puteam abține. Îmi venea să mă îndepărtez de gaura care pleca șerpuitoare de la picioarele mele și se afunda în întuneric, dar n-am reușit decât să fac un pas mic înapoi. Picioarele nu mă ascultau! Ochii mi s-au împăienjenit, orbiți de pete de lumină, în timp ce restul începea să capete o nuanță cenușie. Apoi m-

am prăbușit... adânc... tot mai adânc...

Capitolul 5

Zoey

Întunericul era atotstăpânitor. Nu doar mă orbea, ci îmi suspendase toate simțurile. Credeam că încerc să-mi trag răsuflarea și că mă agit, căutând să dau de ceva, de orice palpabil, de vreun sunet sau de vreun miros, orice care să mă lege de realitate. Însă puntea mea cu simțurile se rupseseră. Coconul beznei și zbaterea nebunească a inimii mele erau singurele realități.

Oare murisem?

Nu, nu cred. Mi-am amintit că eram în tunelul din subsolul mănăstirii benedictine, la numai câțiva metri de prietenii mei. Îmi era frică de întuneric, dar asta nu era un motiv să dai colțu'.

Însă îmi era frică, țin minte că îmi era tare frică.

Și apoi nu mai era nimic în afară de bezna asta.

Ce mi se întâmplase? „Nyx! a urlat mintea mea. Ajută-mă, zeiță! Te rog, trimite-mi o lumină, de orice fel!”

„Ascultă cu sufletul...”

Mi s-a părut că strig cu putere la auzul glasului dulce și liniștitor al zeiței care mi se înfiripase în minte, dar când vorbele ei s-au risipit, liniștea și întunericul zdrobitor au reluat frâiele.

Cum naiba să ascult cu sufletul?

Am încercat să mă calmez și să ascult, dar nu era decât liniștea, o liniște totală, neagră, vidă, cum nu mai auzisem în viața mea. Nu era nimic care să mă ghideze, nu știam decât că...

Odată ce am realizat chestia asta, roțițele din cap au început să mi se pună în mișcare.

Ba era ceva care să mă ghideze. O parte din mine mai simțise întunericul asta cândva. Nu vedeam, nu simțeam și nu puteam face altceva decât să mă întorc spre mine însămi, în căutarea acelei fărâme din mine capabile să înțeleagă ceva din toate astea, capabile să-mi arate calea prin care mă puteam elibera de aici.

Memoria mi-a fremătat din nou, de data asta purtându-mă cu mult înainte de noaptea în care eram în tunelul din subsolul mănăstirii. Anii s-au risipit odată cu împotrivirea mea până când, într-un târziu, am simțit din nou.

Puțin câte puțin mi-am recăpătat simțurile și am început să aud și altceva în afară de propriile gânduri. În jurul meu se auzeau bătăi de tobe și cu ele se împleteau vocile îndepărtate ale unor femei. Mi-a revenit și mirosul și am recunoscut izul jilav care îmi amintea de tunelul mănăstirii. În sfârșit, am simțit țărâna pe spatele meu gol. Nu am avut la dispoziție decât o clipă ca să-mi analizez suvoiuul de senzații aduse de simțurile recăpătate, pentru că apoi conștiința mi-a revenit și ea, trezindu-mă. Nu eram singură! Eram cu spatele lipit de pământ, dar cineva mă ținea strâns în brațe.

Și atunci a vorbit.

— Zeiță, te rog, nu lăsa să se întâmple asta!

Era glasul lui Kalona și prima mea reacție a fost să strig și să mă lupt orbește să scap de el, dar nu aveam controlul asupra corpului meu, iar cuvintele care mi s-au prelins printre buze nu-mi aparțineau.

— Șș, nu dispera. Sunt alături de tine, iubirea mea.

— Mi-ai întins o capcană! în timp ce-mi striga această acuză, a strâns și mai tare brațele în jurul meu și am recunoscut pasiunea de gheață a îmbrățișării sale de nemuritor.

— Ba te-am salvat, a răspuns vocea mea cea ciudată, în timp ce trupul meu se cuibărea și mai bine lângă al lui.

— Nu erai sortit să umbli pe acest pământ. De aceea erai așa de nefericit, așa de neostoit.

— N-am avut de ales! Muritorii nu înțeleg.

I-am cuprins gâtul cu brațele și mi-am trecut degetele prin părul lui moale și bogat.

— Înțeleg. Stai în pace, aici, cu mine. Alungă-ți neliniștea și tristețea. Eu îți voi fi alinare.

L-am simțit cedând înainte să spună șoptit:

— Da. Îmi voi îneca tristețea în tine și dorul meu nestăpânit se va domoli în sfârșit.

— Da, iubirea mea, consortul meu, războinicul meu... da...

În momentul acela m-am contopit cu A-ya. Nu-mi dădeam seama unde se termina dorința ei și începea sufletul meu. Dacă aș mai fi avut de ales, aș fi refuzat. Însă singurul lucru pe care îl știam era că eram unde mi-era sortit să fiu, în brațele lui Kalona.

Aripile lui ne-au învăluit, ferindu-mă de pârjolul atingerii lui de gheață. Buzele lui le-au găsit pe ale mele și ne-am explorat unul pe celălalt încet, pe îndelete; aveam sentimentul că mi se întâmplă o minune și că mă predau. Când trupurile noastre și-au început dănțuiala, am aflat bucuria supremă.

Și apoi, dintr-odată, am început să mă dezintegrez.

— Nu! mi-a țâșnit un țipăt din gură și din suflet. Nu voiam să plec! Voiam să stau cu el. Locul meu era alături de el!

Dar, nici de data asta nu eram eu la cârmă, și am simțit că mă topesc, făcându-mă din nou una cu pământul, în timp ce A-ya plângea, iar vocea ei întretăiată îmi șoptea în minte: „Amintește-ți...”

*

Palma mi-a plesnit fierbinte obrazul și am inspirat adânc, lucru care mi-a alungat și ultimele fărâme de întuneric din minte. Am deschis ochii și fasciculul lanternei m-a făcut să mijesc ochii și să clilesc.

— Îmi amintesc, mi s-a auzit glasul, la fel de hârșăit ca mintea.

— Îți amintești cine ești sau trebuie să-ți mai ard una? a spus Afrodita.

Mintea îmi era încă lentă pentru că refuza să fiu smulsă din întuneric. Am clipit din nou și am clătinat din cap, încercând să mi-l limpezesc.

— Nu! am strigat cu atâta patimă încât Afrodita și-a luat instantaneu tălpășița de lângă mine.

— Bine, a spus. Poți să-mi mulțumești mai târziu.

Măicuța Maria Angela și-a luat și ea locul, s-a aplecat deasupra mea și mi-a dat de pe față părul asudat și rece.

— Zoey, ai revenit printre noi?

— Da, am spus cu glasul întretăiat.

— Zoey, ce este? De ce te-ai hiperventilat? a întrebat călugărița.

— Spune-mi că nu te simți rău, s-a auzit vocea lui Erin, un pic tremurătoare.

— Nu simți nevoia să-ți scuipi vreun plămân, nu? a intervenit și Shaunee, la fel de supărată ca geamăna ei.

Stevie Rae le-a dat pe gemene într-o parte ca să se poată apropia de mine.

— Spune, Z! Chiar te simți bine?

— Mă simt bine. Nu mor, stați liniștiți. Gândurile mi se reordonaseră, deși nu reușeam să scap de ultimele urme ale disperării pe care o cunoscusem în pielea A-yei. Înțelegeam că prietenilor mei le era teamă ca nu cumva corpul meu să fi început să respingă Transformarea. M-am străduit să mă concentrez asupra prezentului și am întins mâna spre Stevie Rae. Hai, ajută-mă să mă ridic. Mi-e mai bine acum.

Stevie Rae m-a ridicat, atentă să mă țină de cot, în vreme ce eu mă legănam un pic, înainte să-mi recapăt echilibrul.

— Ce-ai pățit, Zoey? m-a întrebat Damien în timp ce mă studia.

Ce ar fi trebuit să spun? Ar fi trebuit să recunosc în fața prietenilor mei că retrăisem o amintire incredibil de vie dintr-o viață anterioară în care mă dăruisem dușmanului nostru de astăzi? Nici nu avusesem timp să meditez la vălmășagul de sentimente pe care le stârnise amintirea aceasta în adâncul meu. Cum aveam să le explic asta prietenilor mei?

Spune-ne, copilă. Întotdeauna adevărul este mai puțin înspăimântător decât supozițiile, m-a îndemnat măicuța Maria Angela.

Am oftat și am izbucnit:

— Mi s-a făcut frică de tunel!

— Ți s-a făcut frică? Adică e ceva acolo? a întrebat Damien, smulgându-și în sfârșit privirea de la mine și aruncând priviri neliniștite în gura întunecoasă.

Gemelele s-au afundat câțiva pași în bed, îndepărtându-se astfel de tunel.

— Nu, nu e nimic acolo, am spus ezitant. Cel puțin, așa cred. În orice caz, nu asta m-a speriat.

— Și adică te aștepti să credem că ai leșinat pentru că ți s-a făcut frică de întuneric? a întrebat Afrodita.

În momentul ăla s-au holbat cu toții la mine.

Mi-am dres glasul.

— Mă, poate că e ceva despre care Zoey nu vrea să vorbească, a spus Stevie Rae.

Mi-am privit cea mai bună prietenă și mi-am dat seama că, dacă nu spuneam ceva despre ceea ce mi se întâmplase adineauri, nu aveam să fac față problemei cu ea.

— Ai dreptate, i-am spus lui Stevie Rae. Nu vreau să vorbesc despre asta, dar voi meritați să auziți adevărul, am spus și i-am privit și pe ceilalți. M-a speriat așa de tare tunelul pentru că sufletul meu l-a recunoscut. Mi-am dres glasul și am continuat: Mi-am amintit că am fost prizonieră aici, împreună cu Kalona.

— Vrei să spui că ai în tine ceva din A-ya? a întrebat Damien ușor.

Am încuviințat din cap.

— Sunt eu, dar sunt în același timp, nu știu cum, și o parte din ea.

— Interesant..., a spus Damien oftând din rărunchi.

— Și ce naiba înseamnă chestia asta vizavi de ce s-a întâmplat între tine și Kalona azi? a întrebat Afrodita.

— Nu știu! Nu știu! Nu știu! am izbucnit, și stresul și confuzia pe care mi le trezise ceea ce se întâmplase mi-au dat pe dinafară. Habar n-am care naiba e răspunsul, tot ce știu e că m-am pricopsit cu amintirea asta și că n-am avut timp să mă gândesc prea mult la ea. Ce-ar fi să vă luați o pauză și să mă lăsați să pun ordine în haosul din capul meu?

Cu toții s-au fâșâit în jurul meu și au balmăjit afirmativ, aruncându-mi priviri din care am dedus că se îndoiau de sănătatea mea mintală.

Nu i-am băgat în seamă nici pe prietenii mei cu ochii căscați și nici întrebările fără răspuns ridicate de Kalona, care mai că pluteau în aerul din jurul meu, și m-am adresat lui Stevie Rae:

— Ia explică-mi cum ai făcut tunelul.

Nedumerirea din ochii ei albaștri mi-a dat de înțeles că tonul meu o îngrijora. Nu vorbisem ca o puștoaică, ceva de genul: „Rahat! Am leșinat și simt nevoia să schimbăm subiectul pen'că mi-e nașpa să recunosc că sunt reîncarnarea unei tipe“, ci vorbisem ca o Mare Preoteasă.

— De fapt, nu a fost cine știe ce, a spus Stevie Rae neliniștită și stânjenită, ca și când s-ar fi străduit prea tare să pară dezinvoltă pentru că se simțea exact pe dos. Auzi, ești sigură că te simți bine? Nu ar trebui să mergem sus și să-ți dăm, știu și eu, o cola, ceva de genul? Dacă locul ăsta îți amintește de ceva, poate că e o idee bună să stăm de vorbă în altă parte.

— Mă simt bine. În momentul ăsta vreau să aud faza cu tunelul, am zis și am privit-o în ochi. Spune-mi cum l-ai făcut.

Îi simțeam pe ceilalți puști, ca și pe măicuța Maria Angela, privindu-ne curioși și nedumeriți în același timp, dar m-am concentrat asupra lui Stevie Rae.

— Bine. Știi că tunelurile din timpul Prohibiției sunt cam peste tot pe sub clădirile din centru, nu?

Am dat din cap.

— Da.

— De asemenea, mai ții minte că ți-am spus că am plecat în recunoaștere, ca să văd unde duc?

— Da, mi-aduc aminte.

— Bun, păi ideea e că am găsit gura pe jumătate acoperită a tunelului ăluia despre care ne-a spus Ant zilele trecute, ăla care e mai departe de celelalte care duc la subsolul clădirii Philtower. Am dat din nou din cap nerăbdătoare. Ei bine, era plin de pământ, dar când am pipăit în jurul găurii mici din mijloc, am dat la o parte o grămadă de pământ, am băgat mâna în ea și am simțit aer rece. Asta m-a făcut să mă gândesc că probabil tunelul se continuă pe partea cealaltă. Așa că am împins, cu ajutorul minții, al mâinilor și al elementului meu. Și pământul m-a ascultat.

— Te-a ascultat? Adică s-a clătinat sau ceva de genul? Am întrebat.'

— Mai degrabă s-a mișcat. Așa cum voiam eu, în mintea mea, a spus și a făcut o pauză. E cam greu de explicat. Dar ideea e că pământul care bloca tunelul s-a prăbușit până la urmă și am trecut prin gura mai mare acum, care dădea într-un tunel foarte, foarte vechi.

— Și tunelul ăsta vechi era din pământ, nu zidit cu ciment, ca tunelurile din subsolul gării și din centru, nu? a intervenit Damien.

Stevie Rae a zâmbit și a dat din cap, iar părul blond i s-a agitat pe umeri.

— Așa e! Și în loc s-o ia spre zona comercială, o lua spre centru.

— Și ajungea până aici? Am încercat să-mi dau cu presupusul câți kilometri erau, dar calculele nu-mi ieșeau. Desigur, sunt varză la mate, dar totuși, era departe.

— Nț. Faza e că imediat ce am găsit tunelul plin de pământ și l-am desfundat oarecum, m-am apucat să cotrobăi prin el. La început e ca o ramificație a clădirii Philtower. Mi s-a părut cam ciudat și ca lumea în același timp că se îndepărta de centru.

— Cum ți-ai dat seama? a întrerupt-o Damien. Cum de ai putut să ghicești încotro te îndreptai?

— Pentru mine e o nimica toată! Eu întotdeauna știu unde e miazănoapte, direcția în care se află elementul meu. Dacă îl găsesc pe el, apoi găsesc orice.

— Hm, a făcut el.

— Continuă, am spus. Și apoi?

— Apoi se termina. Adică se oprea. Până acolo ajunsese și eu înainte să-mi strecori tu biletul în care îmi spuneai să vin aici, la măicuțe. Normal, aveam de gând să mă întorc și să-mi continui investigația mai târziu, dar nu era o prioritate. Când mi-ai spus că se poate să trebuiască să-l mut aici pe puști, nu-mi ieșea deloc din minte tunelul de pământ. Îmi aduceam aminte că pornea în direcția asta înainte să se termine. Așa că m-am dus înapoi acolo. M-am gândit unde voiam să merg și mi-am dorit ca tunelul să pornească în direcția aia. Apoi am împins iar, cum făcusem ca să lărgesc gura, numai că am pus mai multă hotărâre. Apoi, hocus-pocus, pământul a făcut ce i-am spus eu și gata! Treabă rezolvată! a încheiat ea cu un zâmbet larg și cu o înfloritură. În liniștea care se lăsase în timpul explicațiilor lui Stevie Rae, glasul măicuței Maria Angela a părut absolut normal și rezonabil, ceea ce m-a făcut să o îndrăgesc și mai mult.

— E remarcabil, nu-i așa? Stevie Rae, poate că noi două nu suntem de acord asupra sursei darului tău, dar sunt totuși uluită de amploarea sa.

— Mulțumesc, măicuță! Și dumneavoastră sunteți uluitoare, mai ales pentru o călugăriță.

— Și cum ai reușit să vezi? am întrebat.

— Văd fără nicio problemă pe întuneric, dar puștii ceilalți nu sunt chiar la fel de pricepuți ca mine, așa că am adus felinare din tunelurile din gară, a spus Stevie Rae și a arătat spre câteva felinare cu ulei, pe care nu le remarcasem până atunci, în colțurile întunecoase ale beciului.

— Totuși, a fost cale lungă, a spus Shaunee.

— Pe bune. Trebuie să fi fost întuneric și nașpa, a continuat Erin.

— Da' de unde! Pentru mine pământul nu e nașpa, și nici pentru novicii cu semiluni roșii, a explicat și a ridicat din umeri. După cum am spus, n-a fost cine știe ce. De fapt, a fost supersimplu.

— Și ai reușit să-i aduci aici pe toți novicii cu semiluni roșii fără probleme? s-a interesat Damien.

— Îhî.

— Pe care pe toți? am întrebat.

— Cum adică, pe care pe toți? Nu înțeleg ce vrei să spui, Z, a replicat. I-am adus pe toți novicii pe care i-ai cunoscut deja, plus Erik și Heath. Despre cine altcineva vorbești? Spusese asta pe un ton normal, dar la final a tras un chițot ciudat, nervos și s-a ferit să mă privească în ochi.

Mi s-a făcut stomacul ghem. Încă mă mințea, și habar n-aveam ce să fac pe tema asta.

— Cred că Zoey e confuză încă pentru că e obosită, cum e și normal după experiența pe care a avut-o în noaptea asta. Mâna caldă a măicuței Maria Angela pe umărul meu era la fel de reconfortantă ca vocea ei. Suntem cu toții obosiți, a adăugat și le-a zâmbit și lui Stevie Rae, gemenelor, Afroditei și lui Damien. Nu mai e mult până să se lumineze de ziuă. Haide să te instalez și pe tine, alături de prietenii tăi. Dormiți. Totul o să pară mai limpede după ce vă veți fi odihnit.

Am dat din cap obosită și ne-am lăsat conduși de măicuța Maria Angela departe de măruntaiele

beciului, pe scările pe care le coborâserăm nu cu foarte mult timp în urmă. Însă în loc să continuăm drumul pe scări până la holul mănăstirii, călugărița a deschis o ușă care dădea din palier și pe care nu o remarcasem mai devreme în goana mea în urma lui Damien. O scară mai scurtă ducea în subsolul principal, un subsol normal din ciment, care fusese transformat de către călugărițe, dintr-o spălătorie uriașă, într-un dormitor improvizat. Erau o grămadă de pătuțuri așezate de-a lungul a două ziduri față în față, cu pături și cu perne care păreau comode. Intr-unul dintre paturi era o movilă umană, iar ciuful roșcovan care se ștepea de sub pătura pe care și-o trăsese pe cap îmi spunea că Elliot deja era în lumea viselor. Ceilalți novici cu semiluni roșii erau strânși în zona cu spălătoria și uscătorul și stăteau pe niște scaune din alea pliante metalice de la care îmi îngheață mie mereu fundul și se uitau la un televizor cu ecran plat, urcat pe una dintre mașinile de spălat. Căscau la greu, ceea ce însemna că era aproape de răsărit, dar păreau fascinați de ce era la televizor. Mi-am aruncat privirea spre ecran și fața mea obosită a înflorit într-un zâmbet larg.

— Se uită la Sunetul muzicii? am râs eu.

Măicuța Maria Angela a ridicat o sprânceană:

— E unul dintre DVD-urile noastre preferate, m-am gândit că se poate să le placă și novicilor.

E un clasic, a spus Damien.

— Pe vremuri mie mi se părea simpatic puștiul ăla nazist, a spus Shaunee.

— Atât că dă în gât familia Von Trapp, a spus Erin.

— Moment în care n-a mai fost așa de drăguț, a continuat Shaunee, în timp ce ea și Erin înșfăcau niște scaune pliante și li se alăturau celorlalți novici în fața televizorului.

— Dar toată lumea o place pe Julie Andrews, a spus Stevie Rae.

— Ar fi trebuit să le dea o mamă de bătaie la dracii ăia de copii răzgâiați, a spus Kramisha din locul ei, din fața televizorului. S-a uitat peste umăr și i-a aruncat măicuței Maria Angela un zâmbet obosit. Scuze că am spus „draci“, măicuță, da' sunt obaznici.

— Aveau și ei nevoie de dragoste și de înțelegere, ca toți copiii, a spus măicuța.

— Hai că îmi vine să dau la boboci, a spus Afrodita. Eu o tai de aici înainte să vă apucați să cântați coloana sonoră a filmului și să fiu nevoită să-mi sfășii finele mele încheieturi cu dinții. Mă duc să-l caut pe Darius și camera pe care mi-ați dat-o. A ridicat din sprâncene și a dat să iasă din subsol, plină de figuri.

— Afrodita, a strigat-o măicuța Maria Angela. Când Afrodita s-a oprit și s-a uitat înapoi la ea, călugărița a continuat: îmi închipui că Darius e încă împreună cu Stark. Nu-i nimic dacă îi spui noapte bună, dar camera ta e la etajul al patrulea; o vei împărți cu Zoey, nu cu războinicul.

— Îh, mi-am spus în barbă.

Afrodita și-a dat ochii peste cap și a replicat:

— De ce oare nu mă surprinde?

Apoi și-a continuat drumul, mormăind.

— îmi pare rău, Z, a spus Stevie Rae uitându-se pieziș după Afrodita, care era deja cu spatele. Mi-ar plăcea să fiu iar colega ta de cameră, dar eu cred că trebuie să stau aici jos. Mă simt mai bine în subsol după ce răsare soarele și, în plus, trebuie să stau aproape de novicii cu semiluni roșii.

— Nu-i nimic, am răspuns eu un pic prea iute. Oare acum nici măcar nu mai voiam să fiu singură cu cea mai bună prietenă a mea?

— Ceilalți sunt tot sus? a întrebat Damien. L-am văzut rotindu-și privirea prin cameră și eram destul de sigură că îl căuta pe Jack.

Eu, în schimb, nu-mi căutasem niciunul dintre prieteni. De fapt, după stupida demonstrație de bărbăție de afară, absența iubiților mi se părea o idee din ce în ce mai bună.

Pe lângă asta mai era și Kalona, și amintirea pe care preferam să n-o fi avut niciodată.

— Da, toți ceilalți sunt la cantină sau deja la culcare. Alo, Pământul către Zo! Ia fii atentă! Călugărițele au o grămadă de pungi de Doritos, și am găsit chiar și ceva cola pentru tine, plină de cafeină și de zahăr, moartea ta, a spus Heath în timp ce sărea peste ultimele trei trepte care duceau în subsol.

Capitolul 6

Zoey

— Mersi, Heath, am spus și mi-am înăbușit un oftat, în timp ce el venea spre mine cu un zâmbet imens și-mi oferea Doritos cu brânză și o cutie de cola.

— Z, dacă tu chiar te simți bine, eu m-aș duce să-l găsec pe Jack și să mă asigur că și Ducesa e bine, apoi mă culc și eu un strop, a spus Damien.

— Nicio problemă, am răspuns iute, ca să nu se apuce Damien să-i pomenească ceva lui Heath de amintirea mea cu A-ya.

— Unde e Erik? l-a întrebat Stevie Rae pe Heath în timp ce eu desfăceam cutia de cola cu zgomotul de rigoare.

— E tot afară, face pe șeful.

— Ați găsit ceva după ce am plecat eu? Dintr-odată, glasul lui Stevie Rae a devenit așa de tăios încât mai mulți novici cu semiluni roșii și-au luat privirile de la Maria și de la familia Von Trapp care cânta My Favorite Things.

— No, face doar pe deșteptul și mai verifică o dată ce am verificat deja eu și Dallas.

Când și-a auzit numele pomenit, Dallas, care stătea în fața televizorului, și-a înălțat privirea.

— Totul e în regulă afară, Stevie Rae.

Stevie Rae i-a făcut semn lui Dallas să vină, și el a pornit iute spre noi. Și-a coborât glasul și i-a spus:

— Hai, zi!

— Ți-am mai spus o dată afară, înainte să vii încoace, s-a mirat Dallas, iar privirea i-a rătăcit din nou spre ecranul televizorului, spre poneii bejulii... și ștrudelul crocant cu mere...

Dar Stevie Rae i-a dat una în braț.

— Vrei să fii atent? Acum nu mai sunt afară, sunt aici. Așa că mai zi-mi o dată.

Dallas a oftat, i-a oferit întreaga lui atenție și i-a zâmbit drăguț și indulgent.

— Bine, bine, dar numai pentru că m-ai rugat atât de frumos.

Stevie Rae s-a încruntat la el.

— Erik, Johnny B, Heath - a spus și a dat din cap spre Heath - și cu mine am căutat așa cum ne-ai spus, chestie deloc distractivă, pentru că alunecă rău și e frig ca naiba. A făcut o pauză. Stevie Rae s-a holbat la el în liniște până ce a continuat: în orice caz, după cum știi deja, noi făceam chestia asta în timp ce tu căutai pe lângă strada 21. După ceva timp ne-am întâlnit cu toții la grotă. Atunci ți-am spus că am dat peste cele trei cadavre la intersecția dintre străzile Lewis și 21. Ne-ai spus să ne ocupăm de ele, și apoi ai plecat. Am făcut ce ne-ai spus, după aia Heath, cu mine și cu Johnny B am intrat ca să ne uscăm, să mâncăm și să ne uităm la televizor. Cred că Erik încă mai e pe afară, caută.

— De ce? a întrebat Stevie Rae cu glas tăios.

Dallas a ridicat din umeri.

— Poate că e cum a spus Heath. Tipul face pe deșteptul.

— Cadavre? a intervenit măicuța Maria Angela.

Dallas a încuviințat din cap.

— Mda, am dat peste trei Imitatori de Corbi morți. I-a înm puscat Darius, pentru că aveau găuri de gloanțe în ei.

Măicuța Maria Angela și-a coborât glasul.

— Și ce-ai făcut cu mortăciunile?

— Le-am aruncat la gunoi, în spatele mănăstirii, cum a spus Stevie. Rae. E frig de crapă pietrele acolo. Nu se strică. Și nu o să-i ridice nicio mașină de gunoi prea curând, la câtă gheață e. Ne-am gândit că pot să stea acolo până vă hotărâți ce să faceți cu ei.

— Nu! Nu se poate! a spus călugărița, palidă dintr-odată.

— I-ați aruncat la gunoi? Nu asta v-am spus eu să faceți! mai că a țipat Stevie Rae.

— Șșș! a intervenit Kramisha în timp ce privitorii la televizor ne aruncau niște căutăături urâte.

Măicuța Maria Angela ne-a făcut semn să o urmăm și am ieșit toți cinci din subsol, am urcat

scările și am ajuns în holul mănăstirii.

— Dallas, nu pot să cred că i-ai aruncat la gunoi! I-a luat Stevie Rae în primire, imediat ce am ajuns destul de departe de ceilalți încât să nu ne audă.

— Și ce te așteptai să facem cu ei? Să le săpăm un mormânt și să spunem și o rugăciune? s-a mirat Dallas, apoi s-a uitat la măicuța Maria Angela. Îmi cer scuze, măicuță, n-am vrut să hulesc. Ai mei sunt catolici, să știți.

— Sunt sigură, fiule, că nu ai vrut să jignești, a spus călugărița, cu glasul tremurându-i un pic. Cadavre... nu... nu mă gândisem la cadavre.

— Nu vă faceți griji, măicuță, a spus Heath și a bătut-o cu neîndemânare pe braț. Nu trebuie să aveți dumneavoastră de-a face cu ei. Înțeleg ce simțiți. Toată chestia asta cu tipul cu aripi, cu Neferet, cu Imitatorii de Corbi, e greu să...

— Nu putem să-i lăsăm la gunoi, ce naiba! I-a întrerupt Stevie Rae pe Heath, de parcă nici nu l-ar fi auzit. Nu e normal.

— De ce? am întrebat cu calm. Până atunci tăcusem, pentru că o studiasem pe Stevie Rae și o urmărisem cum se supăra din ce în ce mai tare.

Deodată Stevie Rae m-a privit în ochi fără nicio ezitare.

— Pentru că nu e normal, de-aia, a repetat.

— Erau niște monștri, în parte nemuritori, care ar fi făcut orice să ne omoare într-o clipită dacă le-ar fi dat ordin Kalona, am spus.

— În parte nemuritori și în parte mai ce? m-a întrebat Stevie Rae.

M-am încruntat la ea, dar Heath a răspuns înaintea mea:

— Și în parte pasăre?

— Nu, a răspuns Stevie Rae, fără măcar să-l privească, fixându-mă întruna pe mine. Nu sunt în parte pasăre; asta e partea nemuritoare din ei. Sângele lor este în parte nemuritor și în parte uman. Uman, Zoey, auzi? Îmi pare rău pentru latura lor umană și cred că merită ceva mai mult decât să sfârșească la gunoi.

Privirea ei, glasul ei aveau ceva care mă deranja. Așa că i-am spus prima chestie care mi-a trecut prin cap:

— E nevoie de ceva mai mult decât de sânge care are din greșeală în el ceva omenesc, ca să îmi fie milă de cineva.

Stevie Rae m-a fulgerat cu privirea și corpul i-a fost traversat de un frison, de parcă aș fi pălmuit-o.

— Cred că asta e diferența dintre noi două.

Dintr-odată am realizat că lui Stevie Rae îi era milă de Imitatorii de Corbi. Probabil că, cine știe cum, se vedea pe ea însăși în ei. Murise și apoi, printr-un „accident“, cum cred că-l putea numi ea, revenise la viață, aproape fără umanitate. Apoi, tot printr-un „accident“, și-o recăpătase. Dacă priveam lucrurile din punctul ăsta de vedere, cred că îi părea rău pentru ei, pentru că ea știa cum e să fii jumătate monstru, jumătate om.

— Mă, am spus cu blândețe, dorindu-mi să fim iar în Casa Noptii și să putem sta de vorbă cu aceeași ușurință ca pe vremuri. E o mare diferență între un accident în urma căruia cineva s-a născut anormal și ceva nasol care se întâmplă după ce te-ai născut. Într-o situație ești așa cum ești, în cealaltă ceva a încercat să te transforme în ceva ce nu ești.

— Ăăă? a făcut Heath.

— Cred că ce încearcă Zoey să spună e că înțelege de ce simte Stevie Rae compasiune față de Imitatorii de Corbi morți, deși nu are nimic în comun cu ei, a spus măicuța Maria Angela. Și se poate ca Zoey să aibă dreptate. Creaturile acelea sunt ființe ale întunericului și, deși și pe mine mă tulbură moartea lor, înțeleg că trebuiau să moară.

Stevie Rae și-a luat privirea de la mine.

— Vă înșelați amândouă. Nu la asta mă refer, dar n-am de gând să mai vorbesc despre chestia asta, a spus ea și a luat-o pe hol, îndepărtându-se iute de noi.

— Stevie Rae, am strigat după ea.

Nici măcar nu s-a uitat înapoi la mine.

— Mă duc să-l caut pe Erik, să mă asigur că totul este în regulă afară, și apoi îl trimit înăuntru. Ne vedem mai târziu, a spus, s-a întors și s-a făcut nevăzută printr-o ușă care, am presupus eu, dădea spre ieșire, trântind-o în urma ei.

— De regulă, nu se poartă așa, a scuzat-o Dallas.

— Am să mă rog pentru ea, a șoptit măicuța Maria Angela.

— Nu vă faceți griji, a spus Heath. Se întoarce imediat. Mai e puțin și răsare soarele.

Mi-am trecut mâna peste față. Ar fi trebuit s-o urmez pe Stevie Rae, s-o pun la colț și s-o fac să-mi spună exact care era treaba. Dar nu mai aveam chef de încă o problemă în momentul ăla. Nici măcar nu mă gândisem la faza cu A-ya, și amintirea asta îmi bântuia gândurile ca o taină.

— Zo, te simți bine? Pari obosită. De fapt, e cazul tuturor, a spus Heath cu un căscat.

Am clipit și i-am zâmbit obosită.

— Da, așa e. Mă duc la culcare. Dar mai întâi vreau să merg iute până la Stark.

— Foarte iute, a spus măicuța Maria Angela.

Am dat din cap și, fără să mă uit la Heath, am spus:

— Bun, păi atunci, ne vedem peste vreo opt ore.

— Noapte bună, copilă, mi-a spus măicuța Maria Angela, m-a îmbrățișat și mi-a șoptit: Fii binecuvântată și să te aibă în pază Maica noastră.

— Mulțumesc, măicuță, i-am șoptit și eu și am strâns-o tare în brațe.

Când m-am desprins de ea, spre surprinderea mea, Heath m-a luat de mână, fază la care i-am aruncat o privire întrebătoare.

— Te conduc eu până în camera lui Stark, a spus.

Cu un sentiment de înfrângere, am ridicat din umeri și am pornit împreună pe hol, ținându-ne de mână. Nu ne-am spus nimic, am mers pur și simplu. Mâna lui Heath era caldă și familiară și în curând ne-am sincronizat pașii fără nicio greutate. Tocmai începeam să mă relaxez, când Heath și-a dres glasul.

— Auzi, ăăă, voiam să-ți spun că îmi pare rău pentru porcăria aia de mai devreme dintre mine și Erik. A fost o prostie, n-ar fi trebuit să-l las să mă enerveze, a spus Heath.

— Ai dreptate, n-ar fi trebuit, dar e cam enervant, i-am răspuns.

Heath a rânjit.

— Și ia zi, îi dai papucii, nu?

— Heath, n-am de gând să discut cu tine despre Erik.

A rânjit și mai tare și mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mă păcălești tu pe mine, te cunosc prea bine. Nu îți plac tipii tiranici.

— Taci și mergi, am spus, l-am strâns de mână și m-a strâns și el de mână. Avea dreptate, nu-mi plăceau tipii tiranici, și într-adevăr, chiar mă cunoștea bine, foarte bine.

Ajunseserăm la un cot al holului, la o fereastră mare cu un intrând și o băncuță cu pernițe moi, locul perfect ca să stai și să citești. Pe pervaz era o statueta frumoasă de porțelan a Fecioarei Maria, și de o parte și de alta a ei ardeau câteva lumânări. Heath și cu mine am încetinit și ne-am oprit lângă fereastră.

— Ce drăguț e, am spus ușor.

— Mda. Niciodată nu m-am uitat prea atent la Fecioara Maria, dar toate statuetele cu ea sunt superluminate de lumânări. Crezi că are dreptate călugărița? E posibil ca Fecioara Maria să fie Nyx și Nyx să fie Fecioara Maria?

Habar n-am.

— Nu-ți vorbește Nyx?

— Ba da, îmi vorbește din când în când, dar până acum nu a apărut în discuție și maică-sa lui Iisus, am spus.

— Eu cred că ar trebui s-o întreb data viitoare.

— Poate o întreb, am zis.

Am stat acolo, ținându-ne de mână și privind flăcările gălbui care se jucau pe suprafața statuetei strălucitoare. Mă gândeam ce bine ar fi dacă zeița mi-ar face o vizită într-un moment în care nu mă confrunt cu chestii de viață și de moarte, când Heath a spus brusc:

— Și ia zi, am auzit că Stark a jurat să fie războinicul tău.

L-am studiat cu atenție, în căutarea unor semne de iritare sau de gelozie, dar n-am văzut în ochii lui nimic altceva decât curiozitate.

— Da, așa e.

— Și mai spune câte unul că asta e o legătură aparte.

— Și asta e adevărat, am răspuns.

— Asta e tipul care nu ratează ce țintește cu săgeata, nu?

— Așa e.

— Deci, faptul că e de partea ta e ca și când ai fi prietenă cu Terminator?

Chestia asta m-a făcut să zâmbesc.

— Ei, nu e el mare ca Amold, dar cred că e o comparație destul de bună.

— Și el te iubește?

Întrebarea lui m-a luat prin surprindere și nu știam ce să spun. Cum făcea încă de la școala primară, Heath părea să știe exact ce are de spus.

— Spune-mi adevărul, atât îți cer.

— Da, cred că mă iubește.

— Și tu îl iubești pe el?

— Se poate, am spus fără chef. Dar asta nu schimbă ceea ce simt pentru tine.

— Și în ce fel schimbă asta lucrurile între noi?

Era ciudat faptul că ce spunea el îmi amintea de întrebarea Afroditei, care voise să știe în ce fel influența amintirea A-yei ce era între mine și Kalona. M-am simțit copleșită, pentru că nu aveam răspuns la întrebarea niciunui dintre ei și mi-am frecat tâmpla dreaptă care îmi pulsa.

— Cred că rămânem Impregnați și supărați.

Heath nu a spus nimic. Pur și simplu mi-a aruncat acea privire dulce, tristă și atât de cunoscută mie, care spunea cât de tare îl făceam să sufere, mult mai mult decât o duzină de certuri.

Îmi rupea inima.

— Heath, îmi pare rău. Numai că..., am rămas fără glas și am încercat din nou. În momentul ăsta nu știu ce să fac în legătură cu o mulțime de lucruri.

— Știu eu. Heath s-a așezat pe bancă și a întins brațul spre mine. Vino aici, Zo.

Am clătinat din cap și am spus:

— Heath, nu pot...

— Nu-ți cer nimic, m-a întrerupt cu hotărâre. Îți ofer. Vino.

Când l-am privit nedumerită, a oftat, s-a întins, m-a prins de mâini și, ușor, mi-a tras corpul rigid, dar docil în poală, la el în brațe. M-a îmbrățișat, și-a odihnit obrazul de creștetul capului meu, cum făcea de când se înălțase mai mult decât mine, undeva prin clasa a opta. Aveam fața lipită de scobitura gâtului lui și i-am inspirat mirosul. Era aroma copilăriei mele, a nopților lungi de vară, când stăteam în curtea din spate lângă aparatul de țânțari, în timp ce ascultam muzică și vorbeam, aroma petrecerilor de după meciuri, când mă culcușeam în brațele lui în timp ce o mulțime de fete (de fapt, și de băieți) povesteau cu entuziasm despre pasele pe care le dăduse, mireasma săruturilor prelungi de noapte bună și a pasiunii pe care o atrăsese după sine descoperirea iubirii. Și am realizat că, în timp ce inspirasem familiaritate și siguranță, mă și relaxasem. Așa că am oftat și m-am ghemuit la pieptul lui.

— E mai bine? a șoptit Heath.

— E mai bine, am spus. Heath, sincer, nu știu...

— Șș! a făcut, m-a strâns mai tare cu brațele, apoi s-a relaxat iar. Nu-ți face griji acum din cauza mea, a lui Erik sau a tipului ăluia nou. Acum adu-ți aminte de noi. Adu-ți aminte cum a fost între noi ani de zile. Sunt alături de tine, Zo. În toată porcăria asta pe care nu prea o înțeleg, tot aici sunt. Și ne aparținem unul celuilalt. Așa-mi spune sângele meu.

— De ce? am întrebat, cuibărită încă în brațele lui. De ce ești încă aici, dornic încă să fii cu mine, deși știi despre Erik și despre Stark?

— Pentru că te iubesc, a spus cu simplitate. Te iubesc de când mă știu și am să te iubesc tot restul vieții.

Lacrimile mi-au pârjolit ochii și am clipit cu putere, ca să nu plâng.

— Heath, Stark n-o să plece nicăieri și nu știu ce-am să mă fac cu Erik.

— Știu.

Am inspirat adânc, și când am expirat, am spus:

— Și în adâncul meu am o legătură cu Kalona, căreia nu mă pot împotrivi.

— Dar te-ai opus și l-ai fugărit.

— Așa e, dar... am amintiri înrădăcinate în suflet și trebuie să aibă legătură cu cea care am fost într-o altă viață, în viața în care am fost cu Kalona.

În loc să mă copleșească de întrebări sau să se depărteze de mine, brațele lui s-au încleștat și mai tare în jurul meu.

— O să fie bine, a spus el și părea să vorbească serios. O să-ți dai tu seama cum trebuie să procedezi.

— Nu prea văd cum. Nici măcar nu știu ce să mă fac cu tine.

— Nu e nimic de făcut cu mine. Sunt alături de tine, atâta tot, a spus, a făcut o pauză, apoi a adăugat repede, de parcă ar fi vrut să scape de cuvintele astea: Dacă trebuie să te împart cu vampirii, am s-o fac.

Stând încă în brațele lui, m-am întors să-l privesc în ochi.

— Heath, ești prea gelos ca să cred că nu-i nimic dacă sunt cu alt tip.

— Nu am spus că nu-i nimic. Normal că n-o să-mi placă, dar nu vreau să nu mai fiu cu tine,

Zoey.

— E prea ciudată chestia asta, am spus.

Mi-a prins bărbia cu mâna când am încercat să-mi feresc privirea.

— Da, e ciudată. Dar adevărul e că, atâta timp cât suntem Impregnați, știu că e ceva între noi ce nu mai are nimeni altcineva. Eu pot să-ți dau ceva ce niciunul dintre aspiranții ăia la titlul de Dracula nu poate spera. Eu pot să-ți dau ceva ce nici măcar un nemuritor nu poate spera.

L-am privit. Ochii îi străluceau de lacrimi. Părea mult prea matur pentru cei optișpe ani ai lui și mai că m-a speriat.

— Nu vreau să te întristez, am spus. Nu vreau să-ți distrug viața.

— Atunci nu mai încerca să mă alungi. Suntem sortiți să fim împreună.

Bine, realizez că nu era bine ce făceam, dar în loc să-i răspund și să ne luăm la ceartă că relația noastră nu putea să funcționeze, m-am ghemuit în brațele lui și l-am lăsat să mă strângă în brațe. Da, recunosc, era egoist din partea mea, dar m-am pierdut în Heath și în trecut. Era o minunăție cum mă ținea în brațe. Nu încerca să se dea la mine, nu mă pipăia, nu se lipea insinuant de mine, nu avea mâinile jucăușe. Nici măcar nu s-a oferit să se taie ca să mă lase să-i beau sângele, chestie care ar fi deschis automat drumul către o pasiune ce avea să ne întunece mințile. Heath m-a ținut cu delicatețe și mi-a șoptit cât de mult mă iubea. Mi-a spus că totul o să fie bine și îi simțem bătăile inimii. Simțeam sângele delicios, ademenitor din el, atât de cald și atât de aproape, dar în momentul ăla, mai mult decât sângele lui Impregnat de al meu, îmi trebuia familiaritatea, trecutul nostru comun și forța înțelegerii lui.

Și asta a fost momentul în care Heath Luck, drăguțul meu din liceu, a devenit cu adevărat consortul meu.

Capitolul 7

Stevie Rae

Stevie Rae se simțea ca o mare dobitoacă în timp ce trântea ușa mănăstirii și se refugia în noaptea geroasă. De fapt, nu era supărată pe Zoey sau pe călugărița super-de-treabă, deși tipa era un pic dusă cu pluta. Nu era supărată decât pe ea însăși.

— La naiba! Nu pot să sufăr să o dau în bară! și-a urlat. Nu asta voise, să o dea monumental în bară, dar se simțea ca și când ar fi săpat într-o grămadă de rahat și groapa era din ce în ce mai adâncă, indiferent cât de iute dădea la lopată.

Zoey nu era proastă. Știa că ceva nu era în regulă, era evident, dar cum putea ea, Stevie Rae, să abordeze măcar subiectul? Avea atâtea de explicat, avea atâtea de explicat despre el. Iar toate acestea nu se întâmplaseră din voia ei. Mai ales faza cu Imitatorul de Corbi. La naiba! Înainte să dea de el mai mult mort decât viu, nici măcar n-ar fi crezut că era posibil. Dacă i-ar fi spus cineva despre el mai înainte, ar fi râs și ar fi spus: „Neah, n-ai să vezi așa ceva!“

Dar, de fapt, era posibil, pentru că se întâmplase, el se întâmplase.

În timp ce Stevie Rae umbla prin jurul mănăstirii cufundate în liniște în căutarea stresantului de Erik, care te pomenești că o să-i descopere ăst ultim și cumplit secret, stricându-i toate planurile, încerca să-și dea seama cum naiba de reușise să se vâre în porcăria asta. De ce-l salvase? De ce nu strigase după Dallas și restul găștii, să le spună să-l termine?

Chiar asta spusese și el că vrea înainte să leșine.

Dar vorbise. Și păruse atât de uman, încât nu fusese în stare să-l omoare.

— Erik! Unde naiba era băiatul ăsta? Erik, vino încoace! Și-a reprimat lupta interioară și a strigat în noapte. Noapte? Stevie Rae și-a mijit ochii spre răsărit și ar fi jurat că vede întunericul de acolo cum începe să capete culoarea de prună coaptă a zorilor. Erik! Arată-te! a strigat Stevie Rae pentru a treia oară. S-a oprit și și-a rotit privirea prin curtea mănăstirii tăcute.

Privirea lui Stevie Rae a lunecat spre sera care fusese transformată temporar în grajd pentru caii pe care îi călăriseră Z și restul găștii când fugiseră din Casa Noptii. Dar nu sera era cea care îi reținea atenția, ci magazia de scule aparent obișnuită de lângă ea și de la care nu-și putea lua privirea. Magazia părea absolut normală, pur și simplu o dependență fără ferestre. Nici măcar nu avea ușa încuiată. Ea știa prea bine asta, că doar fusese acolo cu nu prea mult timp în urmă.

— Hei, ce s-a întâmplat? Ai văzut ceva pe acolo?

— Ah, rahat! a tresărit Stevie Rae și s-a răsucit, iar inima îi bubuia așa de tare în piept, încât abia mai putea respira. Erik! Mi-a stat pulsul de frică! De ce naiba nu faci și tu un zgomot sau ceva de genu' înainte să dai buzna în felul ăsta?

— Scuze, Stevie Rae, dar tu mă strigai.

Stevie Rae și-a dat un cârlionț blond după ureche și a în cercat să nu bage în seamă tremurul mâinii. Pe bune, nu prea se pricepea să meargă pe șest și să ține secrete față de prietenii ei. Dar și-a ridicat bărbia și s-a străduit să se calmeze, iar calea cea mai simplă era să se ia de junghiul ăsta de Erik.

Așa că a mijit ochii la el.

— Da, te strigam pentru că ar fi trebuit să fii înăuntru, ca restul lumii. Ce naiba mai faci pe aici? Zoey își face griji din cauza ta. Crezi că are nevoie să-i mai dai și alte motive de stres în momentul de față?

— Mă caută Zoey?

Stevie Rae a reușit să se abțină să nu-și dea ochii peste cap la Erik. Ce enervant! Se dăduse prietenul perfect în mare parte a timpului, dar brusc se schimbase și devenise un cretin plin de fasoane. Trebuia să-i spună lui Z despre el, asta dacă o mai asculta. Ele două nu fuseseră tocmai apropiate în ultima vreme. Prea multe secrete... prea multe probleme care apăruseră între ele...

— Stevie Rae! Fii un pic atentă. Ai spus că mă caută Zoey?

În momentul ăla, Stevie Rae chiar că și-a dat ochii peste cap:

— Ar trebui să fii înăuntru. Heath, Dallas și restul puștilor acolo sunt. Zoey știe chestia asta. Voia să știe unde naiba umbli și de ce nu ești unde ar trebui să fii.

Dacă era așa de îngrijorată, ar fi trebuit să vină ea.

— N-am spus că e îngrijorată! a izbucnit Stevie Rae, exasperată de cât de plin de sine era Erik. Z are prea multe griji ca să iasă și să stea după fundu' tău.

— N-am nevoie să stea nimeni după fundul meu.

— Pe bune? Și atunci de ce a trebuit să vin eu să te iau?

— Nu știu. De ce? Mă pregăteam să intru. Voiam să mai arunc un ochi primprejur. Mă gândeam că e înțelept să mai verific o dată ce trebuia să verifice Heath. Știi doar că ființele umane nu văd nici pe dracu' pe întuneric.

— Johnny B nu e ființă umană și a fost și el cu Heath, a spus Stevie Rae cu un oftat. Hai, intră

odată. Mănâncă ceva și ia haine uscate pe tine. O să-ți spună vreo călugăriță unde să dormi. Eu mai dau o tură în jurul mănăstirii înainte de răsărit, a spus Stevie Rae.

— Dacă răsare soarele..., a spus Erik, înălțându-și spre cer ochii mijiți.

Stevie Rae i-a urmărit privirea și, spre surprinderea ei, a realizat că ploua iar, numai că temperatura era la limita înghețului, așa că cerul împrăștia încă o dată gheață.

— Vremea asta de rahat e exact ce ne trebuia nouă acum, a mormăit Stevie Rae.

— Hm, cel puțin o să acopere sângele Imitatorilor de Corbi, a spus Erik.

Stevie Rae l-a privit iute pe Erik. Rahat! Nici măcar nu se gândise la sânge! Oare lăsaseră dâre spre magazie? Era ca și când ar fi lăsat indicatoare pe care scria „Sunt aici!“ A realizat că Erik se aștepta ca ea să spună ceva.

— Da, aăă, ai dreptate. Poate arunc pe acolo gheață, crengi rupte sau altceva ca să acopăr sângele de la alea trei păsări, a spus ea cu o nonșalanță forțată.

— Probabil că e o idee bună, în cazul în care ies ființele umane în timpul zilei. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, a răspuns ea, mult prea repede, apoi a ridicat din umeri. La ce talente de vampir cu semilună roșie am eu, într-o secundă am terminat. Nu e mare scofală.

— Bine, atunci, a spus Erik și a dat să se îndepărteze, dar a șovăit. Auzi, poate acorzi ceva mai multă atenție urmelor de sânge de la marginea șirului de copaci de lângă clădirile de locuințe de alături și de lângă drum. A fost o chestie tare nasoală acolo.

— Îhî, da, știu locul.

Și chiar îl știa.

— A, și unde ai spus că e Zoey?

— Aăă, Erik, nu cred că am spus așa ceva.

Erik s-a încruntat, a așteptat, și când Stevie Rae a continuat să-l privească, a întrebat în sfârșit:

— Zi, unde e?

— Ultima oară stătea de vorbă cu Heath și cu măicuța Maria Angela pe hol, lângă subsol. Dar bănuiesc că deja a trecut pe la Stark și acum e în pat. Era obosită ca naiba.

— Stark..., Erik a mormăit ceva de neînțeles și s-a întors spre mănăstire.

— Erik! a strigat Stevie Rae, în timp ce se înjura în gând pentru tâmpenia de a-i aduce pe Heath sau pe Stark în discuție. A așteptat până s-a uitat la ea peste umăr și a continuat. Fiind cea mai bună prietenă a lui Z, am să-ți dau mic un sfat: a trecut prin prea multe chestii azi ca să mai aibă chef și de băieți cu hachițe. Dacă e cu Heath, e din cauză că vrea să fie sigură că se simte bine, nu pentru că stă la vrăjeală cu el. Și același lucru e valabil și pentru Stark.

— Și? a întrebat Erik cu fața împietrită.

— Și asta înseamnă că ar trebui să mănânci ceva, să te schimbi și să-ți miști fundu' la culcare, fără s-o urmărești și să o bați la cap.

— Stevie Rae, noi doi suntem împreună. Cum se face că, dacă prietenului ei îi pasă suficient încât să vrea să fie cu ea, se consideră că o bate la cap?

Stevie Rae și-a înăbușit un zâmbet. Zoey avea să-l mănânce de viu. A ridicat din umeri.

— Treaba ta. Îți dădeam și eu un sfat, atâta tot.

— Da, bine. Ne mai vedem, a spus Erik, s-a întors și a pornit cu pași apăsați spre mănăstire.

— Pentru un tip deștept face niște alegeri tare idioate, a spus Stevie Rae ușurel, pe când îi urmărea spatele lat făcându-se nevăzut. Acu', ce zic eu e ca un fel de, cum ar spune mămica, râde ciob de oală spartă.

Stevie Rae a oftat, iar privirea i-a pornit cam fără chef în jos, spre șirul de tomberoane ascunse lângă garajul în aer liber al călugărițelor. Și-a ferit privirea, pentru că nu voia să se gândească la cadavrele chircite într-o poziție oribilă care fuseseră aruncate acolo.

— La gunoi, a spus ea rar, de parcă fiecare cuvânt ar fi fost ca o piatră de moară. Recunoștea că era posibil ca Zoey și măicuța Maria Angela să fi avut oarecum dreptate cu predica pe care i-o ținuseră, dar asta nu le făcea vorbele mai puțin enervante.

Hai, bine, reacția ei fusese exagerată, dar chiar o zdruncinase faptul că băieții aruncaseră la gunoi cadavrele Imitatorilor de Corbi, și asta nu numai din cauza lui. Privirea i-a lunecat spre magazia

care se înălța în tăcere lângă seră.

O supăraseră ce făcuseră cu cadavrele Imitatorilor de Corbi pentru că nu suporta ca viața să fie batjocorită, orice fel de viață. Era periculos să gândești că tu erai ca un fel de zeu și puteai decide cine merita să trăiască și cine nu. Stevie Rae știa asta mai bine decât călugărița sau chiar decât Zoey. Nu numai că viața, hm, de fapt, moartea ei, fusese batjocorită de o Mare Preoteasă care începuse să se creadă zeiță, mai mult decât atât, însăși Stevie Rae crezuse cândva că poate dispune de viețile altora după bunul plac. I se făcea rău numai când se gândea cum fusese când o copleșiseră mânia și violența. Vremurile acelea întunecoase erau de mult apuse, alesese binele, lumina și pe zeiță, și încă se afla pe calea aceasta. Așa că, atunci când cineva decidea că o viață nu însemna nimic, orice viață, se cam supăra.

Cel puțin asta își spunea Stevie Rae în timp ce pornea prin curtea mănăstirii, departe de magazie.

„Ține-te bine, fată... ține-te bine...“, își tot repeta în timp ce cobora în șanț și se afunda în pâlcul de copaci, pornind apoi drept spre petele de sânge de care își aducea prea bine aminte. A găsit o creangă groasă ruptă care avea încă crenguțe pe ea și a ridicat-o fără greutate, încântată de forța mai mare pe care i-o aducea statutul de vampir cu semilună roșie complet Transformat. Folosind creanga pe post de mătură, a împrăștiat sângele, oprindu-se din când în când ca să mai arunce o altă creangă ruptă sau chiar o bucată consistentă dintr-o tufă de ilex pe băltoacele stacojii care trădau că ceva se întâmplase acolo.

Continuându-și drumul de mai devreme, a cotit la stânga, departe de stradă, înapoi pe peluză, lângă gard. Nu mersese prea mult când, exact ca mai devreme, Stevie Rae a găsit o pată mare de sânge.

Numai că de data asta nu mai zăcea niciun cadavru în ea.

Lălăind piesa lui Kenny Chesney (*Baby*) *You Save Me* ca să se mai relaxeze, a măturat iute petele de sânge, apoi a urmat dâra pe care știa că avea s-o găsească și a pus zăpadă și crengi ca să acopere urmele, ajungând, în urma dărei de sânge, fix la mica magazie.

A privit cu atenție ușa, a oftat, apoi s-a întors și a ocolit magazia, până la seră. Ușa era descuiată, iar mânerul a cedat rapid. A intrat și s-a oprit, respirând adânc și lăsându-se alinată de aromele pământului și plantelor, amestecate cu mirosul celor trei cai adăpostiți acolo temporar, în timp ce căldura înmuia umezeala geroasă care părea să-i fi pătruns până în suflet. Dar nu și-a permis să se odihnească prea mult timp acolo. Nu putea. Avea treburi de rezolvat și nu foarte mult timp la dispoziție înainte de răsărit. Chiar dacă soarele avea să fie învăluit de nori și de gheață, tot nu era plăcut pentru un vampir cu semilună roșie să fie surprins afară, expus, vulnerabil, în timpul zilei.

Nu i-a luat prea mult timp lui Stevie Rae să găsească ce-i trebuia. Evident, călugărițele erau de modă veche. În loc să aibă un sistem modem de furtunuri, comutatoare electrice și chestii metalice, măicuțele aveau găleți, canciocuri, stropitori cu cioc lung, perforat, ca să poată uda cu grijă plantele mai tinere, și o grămadă de unelte care erau, evident, folosite cu grijă și la fel de bine îngrijite. Stevie Rae a umplut o găleată cu apă proaspătă de la unul din multele robinete, a luat un cancioc, câteva prosoape dintr-o grămadă de prosoape curate pe care le-a găsit pe un raft pe care păstrau mănuși de grădinărit și ghivece goale, și apoi, pe când se pregătea să plece, s-a oprit lângă o tavă cu mușchi, care îi amintea de un covor gros și verde. A stat acolo și și-a mușcat buzele nehotărâtă, în timp ce instinctul i se războia cu conștiința, până când în final a cedat și a smuls un șir de mușchi. Apoi, mormâind uimită că știa ceva ce n-ar fi trebuit să știe, Stevie Rae a ieșit din seră și s-a întors la magazie.

Ajunsă la ușă s-a oprit și s-a concentrat, atentă, cu toate simțurile ei vii, de animal de pradă, să perceapă, să miroasă, să vadă pe oricine sau orice ar fi putut băntui primprejur. Nimic. Nu era nimeni afară. Lapovița și ora târzie îi făceau pe toți să stea înăuntru, la adăpost și la căldură.

— Pe toți ăia cu capul pe umeri, și-a mormăit în barbă.

S-a mai uitat o dată împrejur, și-a mutat lucrurile ca să aibă mâna liberă, apoi a atins zăvorul de la ușă. „Bun, bine. Termină odată. Poate a murit și nu o să mai trebuiască să faci încă o greșală cât China.“

Stevie Rae a desprins zăvorul și a deschis ușa. Imediat și-a încrețit nasul. După simplitatea din seră împrumutată de pământ, clădirea asta mică, ce mirosea a benzină și a ulei, și a mucegai, în

amestec cu mirosul sângelui lui bolnav, era de-a dreptul cutremurătoare.

Îl lăsase la celălalt capăt al magaziei, în spatele mașinii de tuns iarba și al rafturilor pe care erau uneltele cu care îngrijeau peluza, precum foarfece de grădină, îngrășământ și piese de rezervă de la sprinklere. A mijit ochii acolo, în fund și cu greu putea distinge o siluetă întunecată, dar aceasta nu se mișca. A ascultat cu atenție, dar nu a auzit nimic, mai puțin ploaia de gheață de pe acoperiș.

Îngrozită de momentul inevitabil în care avea să dea ochii cu el, Stevie Rae s-a sforțat să intre în magazie și să închidă ușa cu putere în urma ei. A ocolit mașina de tuns iarba și rafturile, până la creatura care zăcea în capătul opus al magaziei. Nu părea să se fi mișcat de când, mai pe picioare, mai târât, îl adusese aici cu câteva ore în urmă și efectiv îl aruncase într-un colț din spate. Zăcea chircit, într-o poziție fetală chinuită, pe partea stângă. Glonțul care îi sfâșiasse partea dreaptă superioară a pieptului îi perforase aripa la ieșirea din corp, aproape distrugându-i-o. Aripa uriașă și neagră era plină de sânge, sfâșiată și zăcea inertă pe lângă corp. Stevie Rae mai credea că își rupsese și o gleznă, pentru că o avea oribil de umflată, și chiar și în bezna magaziei vedea că era vânătă. De fapt, tot corpul lui părea ciomăgit bine, dar asta nu era o surpriză. Fusese împușcat din zbor, iar stejarii bătrâni de la marginea proprietății mănăstirii îi amortizaseră căderea atât cât să nu moară pe loc, nu avea cum să știe cât de rănit era. După părerea ei, era la fel de rănit pe dinăuntru cum părea a fi și pe dinafară și categoric părea mort. I-a privit pieptul și, deși nu putea fi sută ia sută sigură, nu credea că i-l vedea umflându-i-se de la respirație. Probabil că era mort. A continuat să îl studieze, deloc dornică să se apropie, dar în același timp incapabilă să se întoarcă și să plece.

Se tâmpise naibii de tot? De ce nu se gândise înainte să-l târască până aici? L-a privit cu atenție. Nu era om, nici măcar animal nu era. Dacă îl lăsa să moară nu s-ar considera că se joacă de-a Dumnezeu; nici măcar n-ar fi trebuit să se nască.

Stevie Rae s-a cutremurat. A rămas acolo, în picioare, înghețată parcă de groaza faptei ei. Ce-ar spune prietenii ei dacă ar afla că ascunsese un Imitator de Corbi? Oare Zoey avea să-i întoarcă spatele? Și ce urmări avea să atragă după sine prezența creaturii ăsteia pentru novicii cu semiluni roșii, pentru toți novicii cu semiluni roșii? De parcă n-aveau ei deja destule lucruri obscure și malefice pe cap.

Călugărița avusese dreptate. Creatura n-ar fi trebuit să-i trezească milă. Avea să ducă prosoapele și restul de lucruri înapoi în seră, să intre apoi în mănăstire, să-l caute pe Darius și să-i spună că era un Imitator de Corbi în magazie. Apoi avea să-l lase pe războinic să-și facă treaba. Dacă nu era deja mort, Darius avea să se ocupe de el. De fapt, așa îi curma suferința păsăroiului. A expirat profund, fără să-și dea seama că ținuse aerul în ea, ușurată de decizia pe care o luase, dar ochii lui roșii s-au deschis și s-au petrecut cu ai ei.

— Răpune-mă..., s-a auzit vocea slabă și încărcată de suferință a Imitatorului de Corbi, dar clar, absolut fără îndoială, umană.

Asta era. Stevie Rae a realizat care era motivul pentru care nu-l chemase pe Dallas și pe ceilalți când îl descoperise. Când vorbise și îi spusese să îl omoare, păruse un om cu adevărat, unul rănit, părăsit și speriat. Atunci nu putuse să-l omoare și nici acum nu-i putea întoarce spatele. Glasul lui o făcuse să se hotărăască, pentru că, deși sfida logica, părea un tip normal, care era așa de disperat și suferea așa de tare, încât se aștepta să i se întâmple tot ce era mai rău.

Nu, se înșela. Nu se aștepta să i se întâmple tot ce era mai rău, chiar își dorea asta. Ce i se întâmplase era așa de cumplit, încât nu mai vedea nicio scăpare, în afară de moarte. În ochii lui Stevie Rae, deși ce pățise era în mare măsură din vina lui, asta îl făcea să fie foarte, foarte uman. Trecuse și ea prin așa ceva și înțelegea lipsa asta totală de speranță.

Capitolul 8

Stevie Rae

Stevie Rae și-a stăpânit impulsul de a se da înapoi pentru că, fie că avea sau nu voce de bărbat și că lăsase deocamdată deoparte chestiunea umanității lui, adevărul adevărat era că era un tip mare, cu aspect de pasăre și că sângele lui mirosea aiurea rău. Iar ea era singură cu el.

— Uite, eu știu că ești rănit și că nu gândești limpede, dar dacă mi-era să te omor, nu te mai târâm până aici.

Se străduise să vorbească normal și, în loc să se ferească de el, cum îi venea, s-a ținut pe poziție și a înfruntat ochii ăia reci și roșii, care păreau bizar de umani.

— De ce nu mă omori? a șoptit aproape agonizând, dar noaptea era așa de liniștită, încât Stevie Rae l-a auzit fără nicio problemă.

S-ar fi putut preface că nu l-a auzit, sau cel puțin că nu l-a înțeles, dar i se luase să se prefacă și să mintă, așa că a continuat să-i susțină privirea și i-a spus adevărul:

— Ăăă, de fapt are mult mai mult de-a face cu mine decât cu tine, așa că este o poveste lungă și complicată. Cred că în mare măsură nu sunt foarte sigură de ce nu te omor, atât că am tendința să acționez în stilul meu caracteristic, și categoric pot să spun că nu prea mă înnebunesc după omorât.

Creatura a cercetat-o cu atenție, până când a făcut-o să se fâstâcească sub privirea lui roșiatică și ciudată. Într-un final, a spus:

— Ar trebui.

Stevie Rae a ridicat din sprâncene.

— Ce ar trebui? Să știu, să te omor sau să acționez în stilul meu caracteristic? Fii și tu mai exact. A, și ar trebui să iei în calcul să fii mai puțin șmecher cu mine, pentru că nu ești tocmai în postura în care să-ți permiți să-mi spui mie ce ar trebui să fac.

Se vedea că era la capătul puterilor și că ochii începuseră să se închidă, dar cuvintele ei l-au făcut să-i deschidă iar. Zărea un soi de emoție care îi schimba expresia feței, dar chipul lui era așa de străin, așa de diferit de tot ce cunoscuse ea până atunci, încât era greu de descifrat. A deschis ciocul negru, de parcă ar fi vrut să spună ceva, însă în momentul ăla l-a cuprins un fior și, în loc să vorbească, a închis strâns ochii și a gemut. Zgomotul acela era dominat de o agonie cu totul umană.

Automat, a făcut un pas spre el. A deschis din nou ochii stacojii, și, deși îi străluceau de durere, vedea că erau ațintiți asupra ei. Stevie Rae s-a oprit și a spus ușor și clar:

— Bun, uite cum facem. Am adus apă și ce-mi trebuie ca să te bandajez, dar nu prea îmi convine să mă apropiu de tine dacă nu-mi dai cuvântul tău că n-o să încerci să faci ceva care n-o să-mi placă.

De data asta, Stevie Rae era sigură că emoția pe care a văzut-o oglindită în ochii lui roșii omenești era uimire.

— Nu mă pot mișșșca, a spus întretăiat, și era evident că era un efort pentru el să vorbească.

Asta înseamnă că îmi dai cuvântul tău că nu o să mă muști sau mai știu eu ce chestie neplăcută?

— Da.

Avea un glas gutural și sâsâit, lucru care pe Stevie Rae n-o liniștea deloc. Cu totea astea a scos pieptul înainte și a dat din cap de parcă tipul nu ar fi sâsâit ca un șarpe.

— Bun. Bravo. Hai să vedem ce putem face ca să nu mai suferi chiar așa de rău.

Apoi, înainte să-și bage mințile în cap, s-a apropiat de Imitatorul de Corbi. A trântit prosoapele și mușchiul pe pământ, lângă el și a așezat găleata cu apă cu mai multă grijă. Chiar că era mare tipul. Uitase chestia asta. Hm, de fapt, poate că refuzase să se gândească, pentru că era destul de greu să „uite“ cât de mare era. Nu fusese tocmai simplu să-l târască/aducă în magazie înainte ca Erik, Dallas, Heath sau oricine altcineva s-o vadă, deși fusese ciudat de ușor pentru cât de greu părea.

— Apă, aproape a croncănit el.

— A, da, cum să nu! Stevie Rae a sărit, apoi și-a făcut de lucru cu mânerul canciocului. I-a căzut pe jos și, jenată și obosită în același timp, l-a mai scăpat o dată, a trebuit să-l ridice, să-l ștergă cu un prosop, apoi, în sfârșit, l-a afundat în apă. S-a apropiat mai mult de el. Acesta s-a agitat slăbit, încercând evident să ridice o mână, dar încercarea i-a smuls un alt geamăt, iar brațul lui nu părea capabil să facă nimic altceva decât să-i atârne într-o parte, la fel de inert ca aripa ruptă. Fără să stea să se gândească ce face, Stevie Rae s-a aplecat, l-a ridicat ușor de umeri, i-a dat capul pe spate și i-a ținut canciocul la cioc, iar el a băut însetat.

Când s-a săturat, l-a ajutat să se întindă la loc pe spate, dar nu înainte să-i pună un prosop sub cap.

— Nu am nimic altceva cu care să te curăț în afară de apă, dar am să fac tot ce pot. A, și am adus niște fire de mușchi. Ajută dacă îți oblojesc rănile cu el. Nu s-a deranjat să-i explice că de fapt nu

știa sigur cum de știa că făcea bine mușchiul la răni, uneori i se năzărea așa câte ceva, ca din senin. Ba nu avea habar despre ceva, ba se trezea că e sigură că putea, de exemplu, să îngrijească de o rană. Îi plăcea să creadă că era de la Nyx care îi șoptea, așa cum îi șoptea lui Zoey ce să facă, dar adevărul e că Stevie Rae nu era sigură. Tu continuă să alegi binele, nu răul..., și-a mormăit sieși, în timp ce rupea fâșii unul dintre prosoape.

Imitatorul de Corbi a deschis ochii și a privit-o întrebător.

— A, nu mă lua în seamă. Vorbesc singură. Chiar și când nu sunt singură. E versiunea mea de terapie, a spus, a făcut o pauză și i-a căutat privirea; O să te doară. O să încerc să umblu cu grijă, dar ești destul de nasol.

— Continuă, a spus cu glasul acela șoptit, copleșit de suferință, care suna prea uman ca să poată proveni de la o creatură atât de inumană după aspect.

— Bine, hai, încep. Stevie Rae s-a apucat de treabă cât de repede și de delicat putea. Rana din pieptul lui era cumplită. A improșcat-o cu apă și a scos cât de multe crenguțe și mizerie din jurul ei posibil. Penele lui făceau ca gesturile lui Stevie Rae să fie ciudate. Sub ele avea pieptul și pielea, dar era al naibii de bizar! Avea pene, și sub ele a găsit puf mic și negru, moale ca vata pe băț de la bălci.

I-a privit chipul. Își lăsase capul înapoi pe prosopul pe post de pernă. Ținea ochii strânși și respira iute și superficial.

— Scuze, știu că doare, a spus ea. Singurul lui răspuns a fost un mormăit, care, în mod ironic, i-a amintit mai tare de un tip. Pe bune, mormăitul, se știe prea bine, e o metodă importantă de comunicare masculină. Bun, cred că pot să pun mușchiul, a spus ea, mai mult ca să se liniștească pe sine decât pe el. A rupt cu grijă firișoare din mușchi și le-a pus peste rană. Acum, că nu mai sângerează, nu mai arată așa de rău. A continuat să pălăvrăgească, deși el abia îi răspundea. Gata. Trebuie să te mut un pic, a spus Stevie Rae și l-a rostogolit pe burtă, ca să ajungă și la restul răni. El și-a lipit fața de prosop și și-a mai înăbușit un geamăt. Stevie Rae a vorbit iute pentru că nu putea să sufere sunetul acela agonizant.

— Gaura prin care a ieșit prin spate este mai mare, dar nu e foarte murdară, așa că nu trebuie să curăț chiar atât de mult. A luat o bucată mai mare de mușchi de copac, ca să acopere rana de ieșire a glonțului, dar a terminat repede.

Apoi și-a îndreptat atenția asupra aripilor. Aripa stângă era lipită de spate și nu părea deloc să fi fost rănită. Însă aripa dreaptă era o cu totul altă poveste, era terminată, distrusă, plină de sânge și îi atârna inertă pe lângă corp.

— Hm, cred că e timpul să recunosc că aici nu mai știu ce să fac. Vreau să spun că rana de glonț era urâtă, dar măcar știam ce aveam de făcut, oarecum. Cu aripa treaba stă altfel. Habar n-am cum s-o îngrijesc.

— Leag-o de mine cu fâșii de cârpă, a spus cu un glas aspru. Nu a privit-o și încă avea ochii strâns închiși.

— Ești sigur? Poate ar trebui s-o las în pace.

— Mă doare mai puțin... dacă e legată, a spus întretăiat.

— La naiba! Bine, a încuviințat Stevie Rae și s-a apucat de treabă, rupând încă un prosop fâșii, apoi înodându-le unele de altele. Bine. O să-ți pun aripa pe spate cam în aceeași poziție în care e și cealaltă aripă. E bine?

A dat din cap o dată.

Și-a ținut respirația și i-a luat aripa, iar el a tresărit și a icnit. Stevie Rae i-a dat drumul și a sărit înapoi.

— Rahat! Scuze! Rahat!

A mijit ochii și a privit-o. Printre icnete i-a spus:

— Continuă!

Stevie Rae a strâns din dinți, s-a aplecat și, fără să fie atentă la gemetele înăbușite de durere, a aranjat aripa distrusă într-o poziție care semăna un pic cu cea a aripii întregi. Apoi, după o scurtă pauză, a spus:

— Va trebui să te ridici un pic ca să pot să leg chestia asta în jurul tău.

Stevie Rae l-a simțit crispându-se, apoi s-a ridicat, lăsându-se mai mult pe brațul stâng, înclinat într-o parte, aproape în capul oaselor, iar toracele lui era destul de departe de podeaua magaziei astfel încât să poată trece repede fâșiile în jurul lui și să lege bine aripa.

— Gata.

Creatura s-a prăbușit și tot trupul îi tremura.

— Acum îți leg glezna. Cred că și ea e ruptă.

El a încuviințat o dată.

Stevie Rae a mai rupt niște fâșii de prosop, apoi i-a înfășurat bine glezna surprinzător de umană, exact cum își amintea că bandaja profesorul de volei glezna scrântită a unuia dintre colegii ei de echipă când era la liceul Henrietta, patria cocoșilor bătauși.

Cocoși bătauși? întotdeauna fusese de părere că mascota lor era stupidă, dar în momentul ăla lui Stevie Rae i se părea superamuzant și a trebuit să-și muște buzele ca să-și înăbușe chicotul isteric care amenința să dea pe dinafară. Din fericire, s-a stăpânit imediat și a reușit să-i întrebe:

— Mai ești rănit rău și în altă parte?

El a clătinat scurt și smucit din cap.

— Atunci te las în pace, pen'că eu cred că m-am ocupat de ce era mai grav. Când el a dat din cap, semn că era de acord, Stevie Rae s-a așezat pe podea lângă el și și-a șters mâinile tremurătoare pe unul dintre prosoapele care mai rămăseseră. Apoi a rămas acolo, îl privea și se întreba ce naiba avea să facă în continuare.

— Îți spun o chestie, a vorbit ea tare. Sper să nu mai tre buiască în viața mea să leg o aripă rănită.

El a deschis ochii, dar nu a spus nimic.

— A fost nasol de tot. Aripa aia doare mai rău decât un braț sau un picior rupt, nu?

Vorbea pentru că era emoționată și nu se aștepta ca el să răspundă, așa că a fost surprinsă când el a spus:

— Da.

— Așa mă gândeam și eu, a continuat ea, de parcă ar fi fost doi oameni normali care stăteau de vorbă. El avea glasul încă slab, dar acum părea să-i fie mai ușor să vorbească și Stevie Rae a presupus că faptul că îi immobilizase aripa îi mai alungase durerea.

— Mai dă-mi apă, a spus el.

— A, cum să nu. A luat canciocul, bucuroasă că nu-i mai tremurau mâinile. De data asta a reușit să se țină drept și să dea singur capul pe spate. Ea nu a trebuit decât să îi toarne apă în gură, sau cioc, sau cum s-o spune corect.

Dacă tot era în picioare, Stevie Rae a hotărât că n-ar fi rău să strângă bucățile de prosop murdare de sânge și se gândea că trebuie să le scoată din magazie. Simțul mirosului al novicilor cu semiluni roșii nu era la fel de bun ca al ei, dar în același timp nu era așa de puțin dezvoltat ca cel al novicilor obișnuiți. Nu voia să riște ca vreunul dintre ei să aibă motive să adulmece ceva pe aici. A mai căutat iute prin magazie și a mai descoperit niște saci de gunoi pentru grădină, în care a îndesat cârpele. Erau trei prosoape pe care nu le folosise și, fără să se gândească prea mult, le-a despăturit și le-a întins, acoperindu-l pe Imitatorul de Corbi cât se putea.

— Tu ești Cea Roșie?

Glasul lui a făcut-o să tresară. Avusese ochii închiși și fusese atât de tăcut cât timp ea făcea curățenie, încât presupusese că adormise sau poate leșinase. Acum ochii aceia omenești erau din nou deschiși și ațintiți asupra ei.

— Nu știu ce să-ți răspund. Sunt vampir cu semilună roșie, dacă la asta te referi. Primul vampir cu semilună roșie. Gândul i-a zburat iute la Stark și la desenele lui roșii complete, ceea ce făcea din el al doilea vampir cu semilună roșie, și se întreba care era locul lui în lumea lor, dar nu avea de gând să-i pomenească Imitatorului de Corbi de el.

— Tu ești Cea Roșie.

— Mă rog, presupun că eu sunt.

— Părintele meu a spus că Cea Roșie este puternică.

— Așa e, sunt puternică, a spus Stevie Rae fără să șovăie. Apoi, susținându-i privirea, a

continuat: Părintele tău? Te referi la Kalona?

— Da.

— Știi că a plecat, nu?

— Știu, a spus și și-a ferit privirea. Iar eu ar trebui să fiu alături de el.

— Fără supărare, da' din câte știu eu despre taică-tu, cred că e mai bine că ești aici, și el nu. Nu e tocmai un tip de treabă. Ca să nu mai pun la socoteală că Neferet s-a tâmpit de tot. Pe scurt, amândoi sunt ca două picături împruțite de apă.

— Vorbești mult, a spus el, apoi a făcut o grimasă de durere.

— E un obicei de-al meu. Când am emoții, a gândit, dar nu a spus tare. Știi ceva, trebuie să te odihnești. Eu o să plec. În plus, soarele a început să răsară de cinci minute, iar asta înseamnă că trebuie să mă duc înăuntru. Singurul motiv pentru care pot să umblu pe afară e pentru că cerul e acoperit de nori. A legat sacul de gunoi și a tras găleata cu apă și canciocul să-i fie la îndemână, asta dacă avea să poată întinde mâna. Hai, pa, ne.. ăă.. vedem mai încolo. A dat să pornească în grabă, dar glasul lui a oprito.

— Ce-ai de gând să faci cu mine?

— Încă nu m-am gândit, a spus cu un oftat, s-a fâstâcit și și-a frământat nervoasă mâinile. Uite ce, eu cred că ești în siguranță aici cel puțin o zi. Furtuna nu se domolește, iar călugărițele nu or să vină pe aici. Probabil că toți novicii or să stea înăuntru până la apus. Până atunci cred că o să mă prind ce trebuie să fac cu tine.

— Încă nu înțeleg de ce nu le spui și celorlalți despre mine.

— Mda, nici eu. Încearcă să te odihnești. Am să mă întorc.

Avea mâna pe zăvor când el a vorbit din nou.

— Mă numesc Rephaim.

Stevie Rae i-a zâmbit peste umăr.

— Salut. Eu sunt Stevie Rae. Mă bucur să te cunosc, Rephaim.

*

Rephaim a privit-o pe Cea Roșie ieșind din magazie. A nu mărat de o sută de ori după ce s-a închis ușa, apoi a început să-și miște corpul până a reușit să se așeze în fund. Acum, că era pe deplin conștient, voia să-și inventarieze rănilile.

Nu avea glezna ruptă. Îl dureau, dar putea să o miște. Îl dureau coastele, dar, din nou, nu credea că avea vreuna ruptă. Rana de glonț din piept era gravă, dar Cea Roșie o curățase și o acoperise cu mușchi de copac. Dacă nu se infecta și nu putrezea, avea să se vindece. Își putea mișca brațul drept, deși cu greutate, și și-l simțea anormal de rigid și de slăbit.

Într-un final și-a îndreptat atenția asupra aripii. A închis ochii și și-a cercetat-o cu mintea, urmând tendoanele și ligamentele, mușchii și oasele care îi străbăteau spatele și îi coborau de-a lungul aripii distruse. A icnit, aproape tăindu-i-se respirația când a înțeles cu adevărat cât de mult îl rănise glonțul, și apoi căderea cumplită, sfâșietoare.

Nu avea să mai poată zbura niciodată.

Realitatea acestui gând era așa de cumplită încât mintea lui a refuzat s-o ia în considerare. În loc de asta, avea să se gândească la Cea Roșie și să încerce să-și amintească tot ceea ce îi spusese Părintele despre puterile ei. Poate avea să dea de vreun indiciu care să îi explice comportamentul neobișnuit. De ce nu-l ucisese? Poate că încă avea s-o facă, sau cel puțin avea să-i trădeze prezența prietenilor ei.

Dacă era așa, nu avea ce face. Oricum viața lui, așa cum fusese până atunci, se sfârșise. Era dispus să moară luptându-se cu oricine încerca să-l facă prizonier.

Dar ea nu păruse să-l ia prizonier. S-a gândit bine, forțându-și mintea să funcționeze în ciuda durerii, a epuizării și a disperării. Stevie Rae. Acesta era numele pe care i-l spusese. Ce motiv avea să-l salveze, dacă nu cumva să-l facă prizonier și să se folosească de el? Tortura. Părea posibil să-l țină în viață pentru ca ea și aliații ei să-l oblige să le spună tot ce știa despre Părinte. Ce alt motiv putea avea să nu-l ucidă? Ar fi făcut același lucru dacă ar fi avut norocul să fie în locul ei.

„Vor descoperi că fiul unui nemuritor nu poate fi ușor înfrânt“, a gândit el.

Copleșit peste puteri, deși era o făptură robustă, Rephaim s-a prăbușit. A încercat să se așeze astfel încât să mai domolească durerea care îi sfâșia trupul cu fiecare bătaie a inimii, dar era imposibil. Numai timpul îi putea împlânzi durerea fizică, însă nimic nu-i putea împlânzi durerea sufletească de a nu mai putea zbura niciodată, de a nu mai fi niciodată întreg la trup.

„Ar fi trebuit să mă omoare“, s-a gândit el. „Poate reușesc s-o determin să o facă, dacă se întoarce singură. Și dacă vine cu aliații ei și încearcă să mă tortureze ca să scoată de la mine secretele părintelui, nu voi fi singurul care să țipe de durere.

Părinte! Unde ești? De ce m-ai părăsit?“

Acesta era gândul cel mai puternic atunci când Rephaim s-a desprins din nou de realitate și, în sfârșit, a adormit.

Capitolul 9

Zoey

— Auzi? Eu îmi aduc aminte că i-ai promis călugăriței că te bagi în pat. Și sunt sigur că asta nu însemna în patul lui, a spus Heath înălțând bărbia spre ușa de la camera lui Stark.

La faza asta am ridicat din sprâncene la Heath, iar el a oftat.

— Am spus că, dacă trebuie, te împart cu cretinii ăia de vampiri, dar n-am spus că o să-mi placă.

— Nu mă împărți cu nimeni în noaptea asta, am spus clătinând din cap. Mă duc să mă asigur că Stark e bine, apoi mă duc la mine în pat. Singură. Fără nimeni primprejur. Te-ai prins?

— M-am prins, a rânjit el, apoi m-a sărutat ușor. Pe curând, Zo.

— Pa, Heath.

L-am privit îndepărtându-se pe hol. Era înalt și musculos și arăta până în măduvă a fotbalist-vedetă. Era pregătit să meargă anul viitor la Universitatea din Oklahoma cu o bursă integrală, și apoi, după ce termina facultatea, avea să se facă fie polițist, fie pompier. Indiferent ce avea să aleagă, un lucru era sigur: Heath avea să fie unul dintre băieții buni.

Dar putea să facă toate astea și să fie în același timp consortul unei Mari Preotese vampir?

Da. Nici nu mă gândesc. Am să mă asigur că Heath o să aibă parte de viitorul la care a visat și pe care l-a plănuit încă de când eram copii. Sigur, pe alocuri o să fie diferit. Niciunul dintre noi nu plănuise chestia cu vampirii. Pe alocuri o să fie dificil, de exemplu, ăăă, tot chestia cu vampirii. Dar adevărul e că țin prea tare la Heath ca să-l alung de lângă mine și să-i distrug viața. Așa că nu avem încotro, va trebui să o rezolvăm cumva. Punct. Finiș.

— Ai de gând să intri sau stai aici și te stresezi?

— Rahat, Afrodita! Trebuie musai să vii ca hoțu' și să mă sperii?

— Nu vine nimeni ca hoțu', și „rahat“ nu e cumva o înjurătură? Pen'că dacă e așa, mă tem că trebuie să alertez poliția spurcaților la gură ca să salte pe cineva, nu dau nume.

Darius o urma pe Afrodita pe hol și i-a spus din priviri să se potolească, chestie care a făcut-o să ofteze și să zică:

— Și deci, Stark n-a dat colțu'.

— Mersi că mă ții la curent. Mă simt mult mai bine acum, am spus eu sarcastică.

— Nu mă mai călca pe bătăture, încerc să fiu drăguță.

Mi-am îndreptat atenția către singurul adult responsabil din zonă și l-am întrebat pe Darius:

— Are nevoie de ceva?

Războinicul a ezitat doar o clipă, dar eu am observat. Apoi a spus:

— Nu. Se simte bine. Cred că o să se refacă complet.

— Păăi..., am spus trăgănat, întrebându-mă ce naiba se întâmpla. Oare Stark era într-o stare mai gravă decât voia Darius să recunoască? Eu mă duc iute să văd ce face, apoi mă duc la culcare, am spus și am ridicat din sprâncene la Afrodita. Noi două suntem colege de cameră, iar Darius, cu Damien și cu Jack. ăăă, asta înseamnă că nu dormi cu el, pentru că altfel le bagi în sperieți pe călugărițe. Te-ai prins, nu?

— Hai, las-o. Nu e nevoie să îmi ții predici despre puritatea trupească! Ce crezi, că nu pot să mă port cum trebuie? Ai uitat că ai mei au importat buna-cuviință în Tulsa? Taică-miu e primarul! Nu pot să cred că am de-a face cu asemenea mizerii!

Darius și cu mine am căscat ochii, fără cuvinte, în timp ce Afrodita atingea, încet, dar sigur, punctul maxim de fierbere.

— Am auzit-o și eu pe afurisita aia de călugăriță. În plus, nu e tocmai ceea ce-aș numi eu un cuibușor romantic. Ce crezi, că am chef să fac sex frenetic în timp ce pinguinii își fac cruci și se roagă? Îhh. Nici prin gând nu-mi trece. Mărită zeiță! Dacă stau prea mult aici, explodez.

Când s-a oprit să tragă aer în piept, am strecurat:

— Nu voiam să spun că nu cred că știi cum să te porți, îți aminteam doar, atâta tot.

— Pe bune? Hai, las-o jos că măcăne. Habar n-ai să minți, Z, a spus, s-a dus la Darius și l-a sărutat tare pe gură. Ne vedem mai încolo, iubire. O să-ți simt lipsa. Apoi mi-a aruncat o privire dezgustată. Spune-i noapte bună prietenului numărul trei și treci în cameră. N-am chef să mă trezești după ce mă retrag în budoar, a spus Afrodita, și-a agitat pletele superbe, blonde și a plecat, rupându-se toată în figuri.

— E fantastică, a spus Darius în timp ce privea drăgăstos în urma ei.

— Dacă prin fantastică vrei să spui un junghi în coaste, atunci sunt de acord cu tine. Am ridicat mâna, ca să-i curm comentariul pe tema „nu e chiar așa de rea“ înainte să vadă lumina zilei. În momentul ăsta n-am chef să discut despre prietena ta, vreau doar să aflu că Stark chiar se simte bine.

— Se vindecă.

Aproape că vedeam prăpastia din restul propoziției și am ridicat din sprâncene la războinic.

— Dar...

— Niciun dar. Se vindecă.

— De ce-mi vine mie să cred că mai e ceva?

Darius a așteptat o fracțiune de secundă, apoi a zâmbit un pic vinovat.

— Poate pentru că ai destulă intuiție încât să simți că mai e ceva.

— Bun, ce e?

— Problema este energia, spiritul și sângele. Sau, mai bine zis, nevoia lui Stark de așa ceva.

— Am clipit de câteva ori, încercând să înțeleg ce anume voia să spună, și într-o clipă mi s-a aprins beculețul, ocazie cu care m-am simțit ca o fraieră că nu înțelesesem mai devreme.

— E rănit, cum am fost și eu, și are nevoie de sânge ca să se vindece, exact ca mine. De ce n-ai spus mai devreme? Rahat! am continuat să bolborosesc cu neuronii la galop. Nu țin neapărat să o muște pe Afrodita, dar...

— Nu! m-a întrerupt Darius, vizibil supărat la gândul că Stark i-ar putea bea sângele prietenei lui. Impregnarea Afroditei de Stevie Rae face ca sângele ei să nu fie ademenitor pentru alți vampiri.

— La naiba! Hai să-i facem rost de o pungă de sânge sau ceva de genul, și cred că pot să încerc să găsesc și un om pe care să-l muște..., am spus și am rămas cu vorbele în aer. Uram din tot sufletul gândul că Stark ar fi putut bea din altcineva. În fond, și așa trebuise să-i accept aventurile care implicaseră și mușcăături și cu care se îndeletnicise înainte să se pună în slujba mea ca războinic și să se Transforme. Sperasem să fi terminat cu mușcatul altor fete. Și încă mai speram! Dar nu aveam să fiu atât de egoistă încât sentimentele mele să-l împiedice să primească ce îi trebuia ca să se vindece.

— I-am dat deja niște sânge pe care îl aveau măicuțele la gheață în infirmerie. Nu riscă să moară. Se va reface.

— Dar? am întrebat, exasperată că propozițiile lui Darius păreau să se termine toate cu ditamai punctele de suspensie.

— Dar când un războinic jură să slujească o Mare Preoteasă, se formează între ei o legătură specială.

— Mda, știi asta.

— Legătura asta e ceva mai mult decât un jurământ. Încă din cele mai vechi timpuri, Nyx și-a binecuvântat Marile Preotese și pe războinicii care le slujesc. Voi doi sunteți legați prin binecuvântarea zeiței. Lucrul ăsta îl ajută să știe instinctiv ceva despre tine și asta face să-i fie mai

simplic să te ocrotească.

— Să știe instinctiv? Adică ceva gen Impregnare? „Mărită zeiță! Asta însemna că sunt Impregnată de doi tipi?”

— Impregnarea și legătura cu un războinic se aseamănă. Amândouă stabilesc o legătură între două persoane, dar Impregnarea este o formă mai primitivă.

— Mai primitivă? Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, deși Impregnarea are loc deseori între un vampir și o ființă umană la care el ține foarte mult, este o legătură care își are originea în sânge și este guvernată de cele mai primitive sentimente: pasiune, dorință, nevoie, foame, durere. A ezitat și încerca, evident, să-și aleagă cu grijă cuvintele. Ai simțit ceva din toate astea pentru consortul tău, nu-i așa?

Am dat crispată din cap și simțeam că îmi ard obraji.

— Compară asta cu legătura stabilită prin jurământ pe care o ai cu Stark.

— Hm, nu o am de foarte mult timp și nu știu mare lucru despre ea. Dar în timp ce spuneam asta, am realizat că știam deja că legătura pe care o aveam cu Stark depășea dorința mea de a-i bea sângele. De fapt, nici măcar nu mă gândisem să-i beau sângele sau la faptul că el l-ar bea pe al meu.

— După ce războinicul te va fi slujit de ceva timp, vei înțelege mai multe despre natura relației voastre. Aceasta presupune că el își va dezvolta capacitatea de a percepe multe dintre sentimentele pe care le încerci. De exemplu, dacă dintr-odată o Mare Preoteasă este în pericol, războinicul care este în slujba ei îi poate percepe frica și urmează această cale a sentimentelor până la ea ca să o ocrotească de ceea ce o amenință.

— N... nu știam chestia asta, m-am bâlbâit, cuprinsă de emoție.

Darius a zâmbit crispat.

— Nu vreau să vorbesc ca Damien, dar ar trebui să-ți faci timp să citești Manualul novicelui.

— Mda, e prima sarcină pe lista mea, imediat ce mă liniștesc. Bun, deci Stark poate să-și dea seama dacă mi-e frică. Ce legătură are chestia asta cu faptul că el e rănit?

— Legătura dintre voi nu se rezumă la faptul că el simte dacă ți-e frică. Mai implică și energie și spirit. Războinicul tău poate până la urmă să perceapă multe dintre sentimentele tale puternice, mai ales pe măsură ce petrece din ce în ce mai mult timp în slujba ta.

Amintirea puternicei experiențe pe care o avusesem alături de A-ya în timp ce ea îl ținea prizonier pe Kalona mi-a făcut stomacul ghem la auzul explicației lui Darius.

— Continuă, am spus.

— Un războinic poate absorbi sentimentele Preotesei lui. De asemenea, îi poate absorbi spiritul, mai ales dacă Preoteasa are o afinitate puternică. Deseori poate avea și el acces la acea afinitate.

— Darius? Ce naiba înseamnă chestia asta?

— Asta înseamnă că efectiv poate absorbi energie prin sângele tău.

— Vrei să spui că eu sunt cea pe care trebuie s-o muște Stark? Recunosc că inima mi-a luat-o la trap la gândul ăsta. Pe bune, deja eram al naibii de atrasă de Stark și știam că să-mi bea sângele avea să fie o experiență tare de tot.

În același timp, asta avea să-i frângă inima lui Heath; și dacă atunci când Stark bea din mine avea acces la mintea mea și vedea faza cu A-ya? Rahat, rahat, de trei ori rahat! Apoi mi-a mai trăsnet ceva prin cap.

— Auzi? Ai spus că Stark nu poate s-o muște pe Afrodita pentru că e Impregnată de altcineva și în felul ăsta sângele ei nu mai e apetisant pentru un alt vampir. Eu sunt Impregnată de Heath. Chestia asta face să nu-i mai placă lui Stark sângele meu?

Darius a clătinat din cap.

— Nu, Impregnarea afectează doar sângele unei ființe umane.

— Deci, al meu o să-l ajute pe Stark?

— Da, categoric sângele tău îl va ajuta să se vindece, și el știe, motiv pentru care îți explic toate astea în detaliu. Darius a continuat, de parcă aș fi avut un pui de cădere nervoasă chiar acolo, de față cu el. Și ar mai trebui să știi că refuză să bea din tine.

— Poftim? Refuză să bea din mine?

Da, bine, acum o secundă eram îngrijorată ce o să se întâmple dacă Stark mă mușcă, dar asta nu

înseamnă că-mi pica prea bine să mă respingă el pe mine!

— Știe că abia te-ai refăcut după atacul Imitatorului de Corbi. Creatura aia aproape ți-a venit de hac, Zoey. Stark nu vrea să facă ceva care să te slăbească. Dacă bea din tine, nu-ți absoarbe doar sângele, ci ia și energie și spirit. La asta se mai adaugă și faptul că niciunul dintre noi nu știe unde s-au dus Kalona și Neferet, și deci nu știm când va trebui să-l înfrunți din nou. Sunt de acord cu hotărârea lui de a refuza să bea din tine. Ai nevoie de toată forța de care dispui.

— E valabil și pentru războinicul meu, am replicat.

Darius a oftat și a dat ușor din cap.

— Sunt de acord, dar el poate fi înlocuit. Tu, nu.

— Nu poate fi înlocuit! am izbucnit.

— Nu vreau să par fără inimă, dar trebuie să fii înțeleaptă în toate deciziile pe care le iei.

— Stark nu poate fi înlocuit, am repetat cu încăpățănare.

— Cum dorești, Preoteasă, a spus și și-a plecat ușor capul, apoi a schimbat brusc subiectul.

Acum, că înțelegi tot ceea ce decurge din jurământul unui războinic, aș dori să-ți cer încu viințarea de a jura și eu, oficial.

Am înghițit în sec.

— Darius, îmi placi și ai avut mare grijă de mine, dar cred că e cam aiurea să am doi tipi în slujba mea.

De parcă n-aveam destule probleme cu băieții!

Darius a zâmbit scurt. A clătinat din cap și am avut impresia clară că încerca să nu râdă de mine.

— M-ai înțeles greșit. Am să stau alături de tine și îi voi conduce pe cei ce te ocrotesc, dar vreau să mă pun în slujba Afroditei, pentru asta îți cer încuviințarea.

— Vrei să te legi de Afrodită?

— Da. Știu că e neobișnuit ca un războinic vampir să se pună în slujba unei ființe umane, dar Afrodită nu e o ființă umană normală.

— Mie-mi spui? am mormăit, dar a continuat ca și când n-aș fi spus nimic.

— Este o profetesă, de fapt, ceea ce o ridică la rangul de Mare Preoteasă a lui Nyx.

— Nu vă strică legătura faptul că este Impregnată de Stevie Rae?

Darius a ridicat din umeri.

— Vom vedea. Sunt dispus să-mi asum riscul.

— O iubești, nu-i așa?

M-a privit și a zâmbit cald.

— Da.

— Da' e cam stresantă.

— E unică, m-a contrazis. Și are nevoie de ocrotirea mea, mai ales în zilele care vor veni.

— Aici ai dreptate, am spus și am ridicat din umeri. Bine, ai încuviințarea mea. Da' să nu zici că nu te-am avertizat că e cam stresantă.

— Nici prin cap nu mi-ar trece. Mulțumesc, Preoteasă. Te rog, nu-i spune nimic Afroditei. Vreau să-i propun acest lucru în intimitate.

— Nu scot un sunet, am spus și m-am prefăcut că-mi trag fermoarul la gură.

— Atunci îți doresc noapte bună, a spus, și-a dus mâna pumn la inimă, a făcut o plecăciune și a plecat.

Capitolul 10

Zoey

Am rămas pe hol și încercam să-mi pun ordine în vălmășagul de gânduri.

Mamă! Darius avea de gând să-i ceară Afroditei să-l lase să intre în slujba ei. Dumnezeule! Un războinic vampir și o profetesă a zeiței din specia umană. Hm. Cine ar fi zis?

Păstrând nota de bizarerie, Stark putea să-mi perceapă sentimentele, dacă erau suficient de puternice. Ei bine, aveam un sentiment puternic, și anume că treaba asta avea să-mi strice planurile. Și apoi am realizat că aveam sentimente puternice în legătură cu simțitul puternic, și am încercat să

alung toate astea, chestie care m-a stresat și pe care el probabil o simțea. Nu încăpea îndoială, mă înnebuneam singură.

Mi-am înăbușit un oftat și am deschis ușurel ușa. Singura sursă de lumină era o lumânare din aia mare folosită în timpul rugăciunilor, din alea de care se găsesc în magazin, cu desene religioase ciudate pe ele. Asta nu era chiar așa de ciudată. Era roz, avea un desen frumos cu Fecioara Maria și mirosea a trandafiri.

M-am dus în vârful picioarelor lângă patul lui Stark.

Nu arăta prea bine, dar nici nu mai părea așa de palid și de îngrozitor ca mai devreme. Părea să doarmă sau cel puțin avea ochii închiși; respira regulat și relaxat. Nu avea tricou pe el, iar cearșaful de spital era tras până sub brațe, așa că vedeam partea de sus, albă a ceea ce părea a fi un bandaj uriaș care îi acoperea pieptul. Îmi aminteam ce cumplită fusese arsura și m-am întrebat dacă, chiar și luând în considerare posibilele implicații, n-ar trebui să-mi tai brațul, așa cum făcuse Heath pentru mine, și apoi să i-l duc la gură. Probabil că avea să se lipească automat de el și, fără să stea prea mult pe gânduri, avea să bea ce-i era necesar ca să se vindece. Dar oare urma să se enerveze când își dădea seama ce făcusem? Probabil. Știu sigur că Heath și Erik aveau să se enerveze.

Rahat! Erik! Nici măcar nu începusem încă să mă ocup de el.

— Nu te mai tot stresa.

Am tresărit și privirea mi-a pornit imediat spre fața lui Stark. Nu mai avea ochii închiși, ci mă privea cu o expresie undeva între amuzată și sarcastică.

— Nu mai trage cu urechea mental.

— Nu asta făceam. Când te-am văzut cum îți mușcai buzele, mi-am dat seama că te stresai. Deci, presupun că a vorbit Darius cu tine.

— Da, a vorbit. Știai tot ce implică faptul că juri să intri în slujba mea înainte s-o faci?

— În mare parte, da. Am citit la școală despre chestia asta și am făcut și la ora de sociologie vampirească anul trecut. Dar e altfel când chiar treci prin experiența asta.

— Chiar simți ce simt eu? am întrebat ezitant și mi-era aproape la fel de frică să aflu adevărul cum mi-era și să nu-l aflu.

— Încep, numai că nu e ca și când ți-aș putea auzi gândurile sau ceva ciudat de genul ăsta. Pur și simplu simt ceva uneori și știu că nu vine de la mine. În general am ignorat chestia asta când s-a întâmplat prima oară, dar apoi am realizat ce se întâmplă și am fost mai atent, a spus și a început să zâmbească.

— Stark, trebuie să-ți spun că mă cam simt spionată în felul asta.

Brusc a devenit serios.

— Nu te spionez. Nu e vorba că te urmăresc cu mintea. Nu am să-ți invadez intimitatea, o să am doar grijă de tine. Credeam că..., s-a întrerupt și și-a ferit privirea. Lasă. Nu contează. Ar trebui doar să știi că nu am să folosesc chestia asta dintre noi ca să te pândesc cu mintea.

— Ce credeai? Termină ce ai început să spui.

A expirat prelung, exasperat și m-a privit din nou.

— Voiam să spun că îmi închipuiam că ai mai multă încredere în mine. De-aia am hotărât să jur, pentru că ai avut încredere în mine atunci când nimeni altcineva nu avea.

— Am încredere în tine, am spus iute.

— Dar crezi că te-aș spiona? Nu prea se potrivește încrederea cu spionatul.

Acum, că pusese problema așa, înțelegeam ce voia să spună, și ceva din panica mea de la început s-a mai risipit.

— Nu cred că ai face-o special, dar dacă sentimentele mele se apucă să pârască, sau ce fac ele acolo, atunci nu ți-ar fi greu să, ăăă..., am început s-o lălăi și m-am foit, jenată de toată discuția asta.

— Spionez? a încheiat el în locul meu. Ba n-am s-o fac. Uite ce: o să fiu atent la chestiile mentale pe care le simt dacă ți-e frică. În afară de asta, am să ignor ce simți. M-a privit și am văzut că l-am jignit. Rahat! Nu voisem să-i jignesc.

— O să ignori tot ce simt? am întrebat ușurel.

A dat din cap și mișcarea i-a smuls o grimasă de durere, dar a spus cu un glas calm.

— Totul, mai puțin ce trebuie să știu ca să te protejez.

Fară o vorbă, m-am întins ușor și l-am prins de mână.

Nu s-a ferit de mine, dar nici nu a spus nimic.

— Uite care e faza, am început greșit discuția asta. Am încredere în tine, atât că am fost surprinsă când Darius mi-a spus de chestia cu comunicarea mentală.

— Surprinsă? a spus Stark și a schițat un zâmbet.

— Bine, poate șocată e mai bine spus. Chestia e că am o grămadă de chestii pe cap și cred că sunt stresată.

— Sigur ești stresată, a spus și el. Și când spui o grămadă de chestii, te referi la tipii ăia doi, Heath și Erik?

Am oftat.

— Din nefericire, da.

Și-a întrepătruns degetele cu ale mele.

— Ceilalți nu schimbă cu nimic lucrurile. Jurământul meu ne leagă.

Pentru o clipă mi s-a părut că vorbise ca Heath, și a trebuit să fac un efort ca să nu mă foiesc iar jenată.

— Nu vreau să discut cu tine acum despre ei.

„Sau vreodată“, am gândit, dar am ținut pentru mine.

— Am înțeles. Nici eu nu am chef să discut despre fraierii ăia, a spus și apoi m-a tras de mână. Ce-ar fi să stai un pic lângă mine?

M-am așezat cu grijă pe marginea patului, ca să nu-l zgâlțâi prea tare sau să-i fac rău.

— Nu mă sparg, a spus cu zâmbetul lui șmecheresc.

— Aproape că te-ai spart, am replicat eu.

— Neah, că m-ai salvat tu. Și o să mă fac bine.

— Ia zi, doare rău?

— M-am simțit și mai bine de atât, a recunoscut el. Dar crema aia pe care i-au dat-o călugărițele lui Darius să-mi dea pe răni chiar ajută. Deși mă cam ține în piept, în mare măsură e amortit. Dar chiar în timp ce vorbea, s-a agitat, de parcă n-ar fi găsit o poziție confortabilă. Cum merge treaba pe afară? a schimbat el brusc subiectul, înainte să îl mai întreb cum se simte. Au fugit și Imitatorii de Corbi odată cu Kalona?

— Cred că da. Stevie Rae și băieții au găsit trei morți, am spus și am făcut o pauză când mi-am amintit de reacția ei ciudată când Dallas i-a spus că aruncaseră cadavrele la gunoi.

— Ce e? a întrebat Stark.

— Nu știi exact, i-am spus sincer. Stevie Rae face niște chestii care mă îngrijorează.

— De exemplu? m-a îndemnat el să continui.

Ne-am privit mâinile împreunate. Cât de mult puteam să-i spun oare? Chiar puteam să stau de vorbă cu el?

— Sunt războinicul tău. Poți să-mi încredințezi viața ta. Asta înseamnă că poți să-mi încredințezi și secretele. L-am privit și a continuat, zâmbindu-mi dulce. Ne leagă un jurământ. Asta e o legătură mai puternică decât cea creată de o Impregnare sau chiar între parteneri. Nu am să te trădez niciodată, Zoey. Niciodată. Poți conta pe mine.

Preț de o clipă mi-a venit să-i pomenesc de amintirea pe care o aveam despre A-ya, dar în loc de asta am izbucnit:

— Cred că Stevie Rae ține dosiți novici cu semiluni roșii. Din ăia răi.

Zâmbetul lui s-a făcut nevăzut și a dat să se ridice în fund, a inspirat adânc și s-a făcut alb la față.

— Nu! Nu te ridică! am spus și l-am apăsat ușor pe umeri ca să se așeze la loc.

— Trebuie să-i spui lui Darius, a spus Stark printre dinți.

— Mai întâi trebuie să vorbesc cu Stevie Rae.

— Nu cred că...

— Serios! Mai întâi trebuie să stau de vorbă cu Stevie Rae. L-am prins din nou de mână și am încercat să-l fac prin atingerea mea să înțeleagă. E cea mai bună prietenă a mea.

— Ai încredere în ea?

— Vreau să am încredere în ea; pe vremuri am avut, am explicat și umerii mi-au căzut, pentru că

mă simțeam învinsă. Dar dacă nu o dă pe față când vorbesc cu ea, mă duc la Darius.

— Trebuie să plec naibii din patul ăsta ca să mă asigur că nu ești înconjurată de dușmani!

— Nu sunt înconjurată de dușmani! Stevie Rae nu e dușmanul meu! am spus și m-am rugat la Nyx să am dreptate. Știi care e faza? Am mai avut secrete față de prietenii mei și erau chestii nasoale. Am ridicat din sprâncene și i-am aruncat o privire cu tâlc. Nici despre tine nu le-am spus prietenilor mei.

— Asta e altă treabă, a rânjit el.

Dar eu nu m-am lăsat scoasă din nota serioasă.

— Ba, de fapt, nu e.

— Bine, aud ce spui, dar tot nu mi se pare bine. Presupun că nu pot să te conving s-o aduci pe Stevie Rae aici când stai de vorbă cu ea, nu?

— Nu, nicio șansă, am spus și m-am încruntat la el.

— Atunci promite-mi că o să ai grijă și că n-o să te duci singură cu ea pe undeva să stai de vorbă.

— Nu mi-ar face niciun rău!

— De fapt, presupun că nu poate să-ți facă nimic, dat fiind că tu controlezi cinci elemente față de ea care controlează unul. Dar nu știi ce fel de puteri au novicii aștia răi pe care îi ascunde sau câți sunt. Și știu câte ceva despre novicii netrebnci cu semiluni roșii, așa că promite-mi că o să ai grijă.

— Bine, promit.

— Bun, a spus și s-a relaxat un pic, stând acolo, pe spate.

— Auzi, nu vreau să-ți faci griji din cauza mea. Tu trebuie să-ți vezi de vindecarea ta. Am inspirat adânc ca să prind puteri și am continuat: Cred că ar fi bine să bei din mine.

— Nu.

— Uite ce, vrei să poți să mă protejezi, nu?

— Da, a spus, dând crispat din cap.

— Deci asta înseamnă că vrei să te faci bine repede, ca să poți, corect?

— Mda.

— Și o să te faci bine mai repede dacă bei din mine, deci e logic să accepți.

— Te-ai uitat în oglindă în ultima vreme? m-a întrebat brusc.

— Ce?

— Tu ai idee ce obosită pari?

Am simțit că mi se aprind obrazii.

— N-am prea avut timp în ultima vreme să-mi fac griji de chestii ca machiajul și coafura, m-am apărât.

— Nu vorbesc despre machiaj și coafură, ci despre cât de palidă ești. Ai cearcăne. Privirea i-a coborât spre rana care mi se întindea de la un umăr la altul și care era acoperită de tricou. Ce-ți mai face rana?

— Bine. Cu mâna liberă mi-am tras de tricou în sus, deși știam că nu mi se vedea.

— Hei, a spus cu blândețe. Ți-am văzut-o deja, nu mai ții minte?

L-am privit în ochi. Da, mai țineam minte. De fapt, nu-mi văzuse doar cicatricea, mă văzuse toată goală. La faza asta m-am înroșit până în vârful urechilor.

— Nu spun asta ca să te simți jenată, încerc doar să-ți amintesc că și tu erai gata să mori de curând. Avem nevoie de tine puternică și sănătoasă, Zoey. Eu am nevoie de tine puternică și sănătoasă. De-aia nu am să iau nimic de la tine în momentul de față.

— Dar și eu am nevoie de tine puternic și sănătos.

— Am să fiu. Nu-ți face griji din cauza mea. Se pare că sunt aproape imposibil de ucis, a spus și mi-a dăruit zâmbetul lui simpatic și șmecheresc.

— Nu uita cât m-am stresat. Aproape imposibil nu e același lucru cu imposibil.

— Am să încerc să țin minte chestia asta, a spus și m-a tras de mână. Întinde-te un pic lângă mine. Îmi place să te simt aproape.

— Ești sigur că nu-ți fac nimic rău?

— Sunt aproape sigur că o să-mi faci rău - m-a tachinat el, zâmbind, - dar tot vreau să fii aproape de mine. Vino.

L-am lăsat să mă tragă aproape și m-am întins lângă el. Stăteam ghemuită pe partea mea cu fața la el și îmi odihneam capul cu grijă pe umărul lui. S-a întins și m-a cuprins cu brațul, și m-a lipit și mai tare de el.

— Am spus că nu mă sparg. Relaxează-te.

Am oftat și mi-am poruncit să mă relaxez. Mi-am trecut un braț peste talia lui, atentă să nu-l zgudui prea tare sau să-l ating pieptul. Stark a închis ochii și am văzut pe fața lui palidă cum trece de la încordare la relaxare, în timp ce respirația îi devenea mai profundă. Jur că în câteva minute dormea buștean.

Exact asta voiam, ca să pot să fac ce mă hotărâsem. Am inspirat adânc de trei ori ca să mă purific, m-am concentrat, și apoi am șoptit:

— Spirite, vino la mine.

Imediat am simțit freacățul bine cunoscut în adâncul meu, de parcă tocmai aș fi înțeles ceva incredibil de magick, pe când sufletul meu răspundea atingerii celui de-al cincilea element, spiritul.

— Acum du-te ușor, cu grijă, cu delicatețe, la Stark. Ajută-l. Umple-l. Dă-i putere, dar nu-l trezi, am spus ușor și mi-am ținut pumnii să nu se trezească. Când spiritul a plecat de la mine, am simțit că trupul lui Stark s-a crispat un pic, s-a cutremurat și apoi a scos un oftat prelung, somnoros, în timp ce spiritul îl alina și, speram eu, îi dădea putere. L-am mai privit un pic, apoi, ușurel, m-am desprins de el și, după ce i-am mai șoptit spiritului să stea cu el în timp ce dormea, am ieșit din cameră în vârful picioarelor și am închis încet ușa în urma mea.

Făcusem numai câțiva pași când am realizat că habar n-aveam unde mă duceam. M-am oprit și am simțit că-mi cad umerii. O călugăriță care mergea cu ochii plecați a trecut iute pe lângă mine și, când și-a ridicat privirea și a dat cu ochii de mine, a tresărit.

— Măicuță Bianca? am zis eu, pentru că mi se părea că o recunosc.

— A, Zoey, da, eu sunt. E așa de întuneric pe hol încât aproape că nu te-am văzut.

— Măicuță, cred că m-am rătăcit. Puteți să-mi spuneți pe unde s-o iau ca să mă duc la mine în cameră?

Mi-a zâmbit cu bunătate, amintindu-mi de măicuța Maria Angela, deși nu era nici pe departe așa de bătrână.

— Mergi în continuare pe holul ăsta până la scări. Urcă la etajul superior și cred că împărți cu Afrodita camera numărul treisprezece.

— Treisprezece, numărul aducător de noroc, am oftat. Trebuia să-mi închipui.

— Nu crezi că norocul ni-l facem singuri?

— De fapt, măicuță - am spus ridicând din umeri -, sunt prea obosită să mai știu ce cred.

— Atunci du-te la culcare, a spus ea și m-a bătut pe mână. Am să mă rog maicii noastre pentru tine. Intervenția ei face mai mult decât norocul.

— Mulțumesc.

Am pornit în direcția scărilor. Până să ajung la etaj, respiram ca o bătrânică, iar cicatricea care îmi traversa pieptul ardea și pulsa odată cu inima mea agitată. Am deschis ușa, am ieșit pe hol și m-am sprijinit greoi de zid, încercând să-mi trag sufletul. Mi-am frecat pieptul cu gândul aiurea și am strâns din ochi, pentru că încă mă durea rău. Am tras de tricou la gât, cu speranța că nu mi se deschisese iar rana aia cretină. Când am văzut desenele nou apărute care îmi împodobeau pielea de o parte și de alta a dârei roșiatice, în relief, mi s-a tăiat respirația.

— Uitasem de chestia asta, mi-am șoptit mie însămi.

— E extraordinar!

Am tras un țipăt, am dat drumul la gulerul tricoului și am sărit înapoi atât de brusc, încât m-am dat cu capul de perete.

— Erik!

Capitolul 11

Zoey

— Credeam că știi că sunt aici. În fond, nu mă ascundeam.

Erik stătea sprijinit la câțiva metri de mine, lângă o ușă pe care era prins numărul treișpe, din alamă. S-a ridicat și, cu zâmbetul lui tipic de vedetă de cinema, a venit agale spre mine. La naiba, Z, te aștept de o grămadă de vreme, a spus, s-a aplecat și, înainte să apuc să deschid gura, mi-a pus o ștampilă pe buze.

L-am împins și m-am ferit de îmbrățișarea lui.

— Erik, n-am chef de vrăjeală.

— Serios? a zis el și a ridicat din sprâncenele negre. Asta i-ai spus și lui Heath?

— N-am chef să discut acum despre așa ceva.

— Și atunci când? Data viitoare când îi mai bei sângele iubitului tău din specia umană?

— Știi ceva? Ai dreptate. Hai să vorbim acum, am hotărât eu, simțind că mă enervez din ce în ce mai tare, și nu doar pentru că eram obosită și stresată, și Erik era un insensibil. Mă săturasem de cât de posesiv era. Punct. Sunt Impregnată de Heath. Accepți chestia asta sau nu. Și e singura discuție care o avem pe tema asta.

Am văzut cum se enervează rău de tot, dar apoi, spre surprinderea mea, și-a reprimat pornirea. Umerii i-au căzut și a scos un oftat prelung, care a sfârșit într-un soi de râs.

— Vorbești ca o Mare Preoteasă.

— Hm, nu prea mă simt așa.

— Scuze. A întins mâna și mi-a dat pe spate o șuviță de păr brunet. Nyx ți-a dăruit desene noi, nu?

— Mda. Aproape automat mi-am dus mâna la gulerul tricoului și m-am sprijinit de zid, departe de el. Mi-au apărut când l-am alungat pe Kalona.

— Pot să le văd și eu?

Vorbise pe un ton adânc și seducător, tonul iubitului perfect. Dar înainte să se apropie și să-și închipuie că poate să se servească singur și să uite la mine în sân, am ridicat mâna, ca pe o barieră.

— Nu acum, Erik. Vreau să dorm.

S-a oprit și a mijit ochii.

— Și ia zi, cum se simte Stark?

— E rănit. Rău. Dar Darius zice că o să se facă bine, am spus reținută. Comportamentul lui mă făcea să iau o atitudine defensivă.

— Și abia ai venit de la el din cameră, nu?

— Da.

Evident frustrat, și-a trecut mâna prin părul brunet și bogat.

— E prea mult pentru mine.

— Poftim?

Și-a lăsat mâinile să cadă pe lângă corp, dar îmi părea un gest dramatic, studiat.

— Toți tipii ăștia! Trebuie să-l accept pe Heath pentru că e consortul tău și, exact când încerc să mă obișnuiesc cu chestia asta, mai apare un tip, Stark, i-a spus el numele cu un rânjel.

— Erik...

A continuat să vorbească, de parcă n-aș fi spus nimic.

— Da, a jurat să intre în slujba ta. Știu ce înseamnă asta! O să fie mereu alături de tine.

— Erik..., am dat din nou să strecor o vorbă, dar a continuat să trâmbițeze:

— Deci va trebui să-l accept și pe el. Și, de parcă n-ar fi destul de nasol, e evident că e ceva între tine și Kalona! Să fim serioși! Toată lumea a văzut cum se uită tipul la tine, a spus disprețuitor. Crezi că asta nu-mi amintește de Blake?

— Termină, am spus încet, dar furia și iritarea care se acumulaseră în mine au explodat când a pomenit, sarcastic, de Kalona, iar spiritul pe care îl invocasem atât de curând a dat o asemenea putere cuvântului încât l-a făcut pe Erik să caște ochii și să se dea cu un pas înapoi. Hai să terminăm odată, am continuat. Nu trebuie să accepți niciun alt tip pentru că în momentul ăsta nu suntem

împreună.

— Stai așa, n-am...

— Nu! E rândul meu să vorbesc. S-a terminat, Erik. Ești prea posesiv, și chiar dacă n-aș fi epuizată și stresată, două lucruri care aparent te lasă rece, tot nu ți-aș tolera porcăriile.

— După toate câte mi-ai făcut, crezi că poți să mă lași baltă pur și simplu?

— Nu. Am simțit spiritul învârtejindu-se primprejurul meu și mi l-am canalizat în cuvinte pe când făceam un pas înainte, determinându-l pe el să se dea înapoi. Nu cred nimic. Știu că așa o să fie. S-a terminat. Și acum pleacă înainte să fac ceva ce-aș putea regreta peste vreo cincizeci de ani. Intenționat am forțat mai tare cu puterea elementului care curgea prin mine, iar chestia asta l-a făcut să se împiedice.

Se albise la față.

— Ce naiba ai pățit? Erai așa de dulce pe vremuri... Acum ești o ciudată! Mi s-a luat să mă tot înșeli cu toți posesorii de puță din zonă. Locul tău e lângă Stark, Heath și Kalona. Vă meritați unii pe alții! a strigat el, apoi a trecut pe lângă mine cu pași mari și a trântit ușa de la casa scării.

La fel de nervoasă, m-am dus și eu spre camera cu numărul treispe și am deschis vijelios ușa.

Și era gata-gata s-o dau jos pe Afrodita.

— Ups, a spus și și-a trecut degetele prin părul mereu aranjat perfect. Cred că ăăă...

— Trăgeai cu urechea la marea mea ceartă cu Erik? i-am sărit în ajutor.

— Mda, cam așa ceva. Și pot să spun că nu te condamn. Ce cur încălțat! În plus, nu e adevărat că îi înșeli cu toți posesorii de puță. Cu Darius ești doar prietenă. Și mai sunt și Damien și Jack... hm, nu că ei s-ar pune la socoteală, dat fiind că ei înșiși sunt niște puțe. Totuși, a fost o exagerare de tot râsu'.

— Deloc nu m-ajută, am spus și m-am trântit pe patul individual care nu era deranjat și pe care era evident că nu se stătuse înainte.

— Scuze. Nu prea mă pricep să fac pe cineva să se simtă mai bine.

— Deci ai auzit tot?

— Mda.

— Chiar și faza cu Kalona?

— Da, și repet, e un cur încălțat.

— Afrodita, ce naiba e aia cur încălțat?

Și-a dat ochii peste cap exagerat de mult.

— Erik e un cur încălțat, fraiero. Mă rog, după cum încercam să spun înainte să mă întrerupi, n-a fost deloc drăguț din partea lui că a adus discuția despre Kalona. În plus, deja îi dăduseră Heath și Stark destule motive care să-i alimenteze gelozia cauzată de nesiguranță. Chestia cu tipul cu aripi a fost absolut gratuită.

— Nu-l iubesc.

— Normal. Te-ai maturizat mai mult decât Erik. Și acum îți sugerez să te bagi la somn. Zeița știe că nu-mi place să spun chestia asta, dar arăți ca naiba.

— Mersi, Afrodita. Chiar mă ajută să-mi spui că arăt la fel de cumplit cum mă simt, am spus sarcastică, lăsând deoparte faptul că atunci când spuseseam că nu-l iubesc, mă referisem la Kalona, nu la Erik.

— Oricând ai nevoie, aici sunt.

Mă scotoceam de o replică tăioasă când am remarcat cu ce era îmbrăcată și mi-a scăpat pe nepusă masă un hohot de râs. Afrodita, regina modei, purta o cămașă albă de noapte din bumbac, lungă până în pământ, care o acoperea din gât până la glezne, de parcă ar fi fost din secta Amish.

— Ăăă, ce e drăgălășenia aia de pe tine?

— Hai, știi ceva? Scutește-mă. Astfel de haine poartă pinguinii noaptea. Mai că înțeleg. Depun jurăminte de castitate din alea tâmpite, dar dacă poartă asemenea porcării când se duc la culcare, jurământul e practic inutil. Acu' pe bune. În așa ceva până și eu arăt aproape neatractivă.

— Aproape? am chicotit.

— Da, deșteapto, aproape. Și înainte să dai pe dinafară de veselie, aruncă-ți ochii colo. Chestia aia împăturită la capătul patului tău nu e un cearșaf în plus, ci cămașa ta de noapte, creație a

călugărițelor.

— Hm, măcar pare comodă.

— Comoditatea e pentru fraieri și urâți.

În timp ce Afrodita se băga iar în pat cu aere de superioritate, m-am dus la chiuveta micuță din colțul încăperii, m-am spălat pe față și am luat una dintre periuțele de dinți noi, ambalate încă, pentru musafiri ca să mă spăl pe dinți. Apoi, cât se poate de nonșalantă, am spus:

— Auzi, pot să te întreb ceva?

— Dă-i drumu', a zis ea umflându-și pernele.

— E o întrebare serioasă.

— Și?

— Și am nevoie de un răspuns serios.

— Da, bine, mă rog. Întreabă, a spus dezinteresată.

— Ai spus mai devreme că știai că Erik a devenit prea posesiv.

— Asta nu e întrebare, mi-a retezat-o.

Am ridicat din sprâncene la ea în oglindă, a oftat și a spus:

— Da, așa e, Erik e genul sufocant ca o pernă pe față.

— Poftim?

A oftat din nou.

— Pernă. Pe față. Adică deloc super, ce dracu' nu înțelegi?

— Afrodita, ce limbă vorbești?

— Limbaj de adolescenți. Din clasa de sus. Ai putea și tu, cu un pic de imaginație și cu câteva înjurături pe bune strecurate pe ici, pe colo.

— Ajută-mă, zeiță, i-am șoptit propriei imagini din oglindă, înainte să continui. Bun, deci Erik era prea posesiv și cu tine.

— Adineauri am spus.

— Și te enerva chestia asta?

— Da, normal. În principiu, de-aia ne-am despărțit.

Am pus pastă de dinți Crest pe periută.

— Și deci te enerva. V-ați despărțit, dar erai, încă, ăăă..., mi-am mușcat buzele și am mai făcut o încercare. Te-am văzut cu el și erai ăăă...

— Hai, dă-o dracu' de treabă! Nu te topești dacă zici. M-ai văzut făcându-i sex oral.

— Hm, mda, am spus stânjenită.

— Nici asta nu e întrebare.

— Bine! Vine și întrebarea: te despărțișezi de el pentru că era un dobitoc posesiv, dar încă mai încercai să fii cu el, așa de tare încât să faci chiar chestia aia. Nu înțeleg motivul, am spus într-un suflet și mi-am vârât periūta în gură.

Mă uitam la ea în oglindă și am văzut că se îmbujorase. Și-a dat părul pe spate, și-a dres glasul, apoi s-a uitat la mine în oglindă.

— Ideea nu era că-l voiam pe Erik. Ideea era controlul.

— Ce? am spus printre baloane de pastă de dinți.

— Treburile începuseră să se schimbe la școală înainte să vii tu.

Am scuipat și mi-am clătit gura.

— Ce treburi?

— Știam că era ceva aiurea cu Neferet. Mă deranja, și chestia asta era ciudată.

M-am șters la gură, m-am dus la patul meu și, prefăcându-mă ocupată să-mi arunc încălțările din picioare, să-mi scot hainele, să iau pe mine cămașa de noapte moale și caldă din bumbac și să mă sui în pat, nu am spus nimic, în timp ce încercam să văd cum să fac să exprim în cuvinte chestiile care îmi bălămejeau în creier. Dar înainte să spun ceva, Afrodita a continuat:

— Știi că nu-i spuneam lui Neferet despre viziunile mele, nu?

— Și din cauza asta au murit oameni, am spus încuviințând din cap.

— Mda, ai dreptate. Au murit. Iar lui Neferet nici nu i-a păsat. Mi-era clar. Atunci am început să mă simt ciudat. Tot atunci a început să se ducă de râpă viața mea. Nu asta voiam, voiam să fiu în

continuare scârba șefă peste tot ce mișcă, care într-o bună zi avea să ajungă Mare Preoteasă și, dacă se putea, să conducă lumea întregă. Atunci puteam să-i spun maică-mii să se ducă dracu', și poate chiar să fiu așa de puternică încât să reușesc să o și sperii, după cum merită. Afrodita a expirat prelung și a continuat: Dar nu a ieșit așa.

— În loc de asta ai ascultat-o pe Nyx, am spus ușor.

— Hm, mai întâi am încercat să-mi mențin postul de regină a regatului scârbelor, și o parte din asta presupunea să fiu cu cel mai cool tip din școală, deși era un cur încălțat posesiv.

— Cred că e logic, am spus.

Afrodita a ezitat și a adăugat:

— Mi se face scârbă când îmi aduc aminte.

— Că ai făcut chestia aia cu Erik?

A zâmbit, a clătinat din cap și chiar a râs un pic.

— Fată, ce mironosiță ești! Nu, de fapt n-a fost chiar așa de rău să fac chestia aia cu Erik. Mi se face scârbă când mi-aduc aminte că n-am suflat o vorbă despre viziunile mele și că efectiv m-am căcat pe calea lui Nyx.

— În ultima vreme ai mai curățat căcuța asta. Și nu sunt mironosiță.

Afrodita a pufnit.

— Să știi că ești urâtă când faci chestia asta, am spus.

— Eu nu sunt niciodată urâtă, a replicat ea. Ai terminat cu întrebările serioase care nici măcar nu sunt întrebări?

— Cre' că.

— Bun. Acum e rândul meu. Ai reușit să vorbești cu Stevie Rae între patru ochi?

— Nț, încă nu.

— Da' ai de gând s-o faci?

— Îhî.

— Curând?

— Ce știi?

— Sigur îți ascunde diverse chestii, a spus Afrodita.

— Chestii de genul novici cu semiluni roșii? Ce mi-ai mai spus înainte? Afrodita nu a răspuns, și mi s-a făcut stomacul ghem. Zi, am îndemnat-o. Ce e?

— Simt că e ceva mai mult decât că ar ascunde novici de tine.

Nu voiam s-o cred pe Afrodita, dar instinctul îmi spunea că era adevărat, la fel și bunul simț. Impregnarea dintre Afrodita și Stevie Rae îi crea o legătură cu cea mai bună prietenă a mea pe care nu o mai avea nimeni altcineva. Deci Afrodita știa ceva despre ea. În plus, indiferent cât de mult mi-aș fi dorit eu să fie altfel, realizam că ceva nu era în regulă cu Stevie Rae.

— Nu poți să-mi dai mai multe detalii?

Afrodita a clătinat din cap.

— Nu. E închisă.

— Închisă? Ce vrea să însemne chestia asta?

— Ei, știi tu cum e de regulă țărancă de prietena ta, ca o versiune jenant de veselă a bunătății întruchipate. Cum ar veni: ia uite ce dulceață de fată sunt eu! Să-ți vină să borăști, nu alta.

Accentul exagerat de Oklahoma al Afroditei imita un pic prea bine vocea lui Stevie Rae și m-am încruntat zdravăn la ea când i-am spus:

— Da, știu că de regulă e cinstită și deschisă, dacă la asta te-ai referit.

— Ei bine, nu mai e cinstită și deschisă. Ascultă-mă pe mine, și numai zeița știe cât aș vrea să poți să mă scapi de Impregnarea asta nenorocită, ascunde ceva foarte important și am senzația că e mai important decât câțiva novici, acolo.

— Rahat! am exclamat.

— Mda, a încuviințat ea. Da' acum n-ai ce face pe tema asta, așa că hai la culcare. Lumea poate să aștepte și până mâine să fie salvată.

— Minunat, am spus.

— Apropo... ce face iubitul?

— Care dintre ei? am întrebat eu posacă.
— Stresantul cu săgețile.
— E mai bine, cred, am spus ridicând din umeri.
— Nu l-ai lăsat să te înfulece, nu?
— Nu, am spus și am oftat.
— Darius a avut dreptate cu chestia aia, știi? Oricât de enervant ar fi pentru unii dintre noi și oricât de nepregătită ai părea, în momentul de față tu ești Marea Preoteasă.
— Ceea ce mă face să mă simt mult mai bine.
— Nu e nicio problemă. Ideea e că trebuie să fii la capacitate maximă, nu sleită ca un Martini extra sec de care ia maică-mea la micul dejun la clubul ei.
— Mama ta chiar bea Martini la micul dejun?
— Normal, a spus Afrodita și a clătinat din cap, complet dezgustată. Încearcă să nu fii așa de naivă. În orice caz, tu să nu faci vreo prostie pentru că ești în iubiri mari cu Stark!
— Mai scutește-mă. N-o să fac nicio prostie! am spus și m-am aplecat să sting lumânarea groasă de pe măsuta dintre paturile noastre.
Întunericul camerei era liniștitor și, după câteva momente de tăcere, am simțit că încep să mă scurg, până când vocea Afroditei m-a readus la starea de super-mega-conștiință.
— Măine mergem înapoi în Casa Noptii?
— Cred că așa trebuie, am spus ușor. Indiferent de situație, Casa Noptii e casa noastră, și novicii și vampirii de acolo sunt de-ai noștri. Trebuie să ne întoarcem la ei.
Ar fi bine să dormi un pic. Măine o să te trezești cu o bombă cu ceas în brațe, cum ar spune unul dintre asistenții lui maică-mea, un fost militar, a decis Afrodita pe cel mai zglobiu de sarcastic ton posibil.
Ca de obicei, enervanta de Afrodita avea dreptate.

Capitolul 12

Zoey

După ce Afrodita mi-a servit prezicerea aia lugubră, dar probabil exactă, nu credeam că o să reușesc să dorm, însă epuizarea mi-a venit de hac. Am închis ochii și atunci, pentru o clipă, am simțit un vid binecuvântat. Însă, din nefericire, binecuvântarea nu părea să-mi facă vizite prea lungi.

*

În visul meu insula era așa de albastră și de frumoasă, încât mi-a luat piuitul. Stăteam pe... m-am uitat împrejur... pe acoperișul unui castel! Un castel din ăla care părea chiar vechi, din blocuri mari de piatră nefinisată. Acoperișul era super și încadrat de chestiile alea de piatră puse în picioare, care seamănă cu dinții unui uriaș. Peste tot erau plante. Am observat chiar și lămâi și portocali cu crengile grele de fructe care răspândeau un miros dulce. În mijloc era o fântână în forma unei femei frumoase goale, cu mâinile înălțate deasupra capului, iar din mâinile ei căuș curgea apă cristalină. Femeia de piatră îmi părea cunoscută, dar privirea îmi tot era smulsă de la superba grădină de pe acoperiș și atrasă de priveliștea și mai dementială care se întindea în jurul castelului.

Mi-am ținut respirația, m-am dus spre marginea acoperișului și m-am uitat mult, mult, mult în jos, la marea albastră și scânteietoare. Frumusețea apei depășea orice închipuire. Era de culoarea viselor, a râsetelor și a unui cer desăvârșit de vară. Insula era formată din munți cu piscuri neregulate, acoperiți cu pini neobișnuiți care îmi aminteau de niște umbrele uriașe. Castelul era chiar în vârful celui mai înalt munte de pe insulă și când m-am uitat în depărtare, am văzut case elegante de vacanță și un orașel drăguț.

Totul era îmbăiat în albastrul mării, ceea ce dădea locului un aer magic. Am inhalat briza purtătoare de mireme de sare și portocale. Era o zi însorită, nici urmă de nor pe cer, dar în visul meu strălucirea lui nu-mi deranja deloc ochii. Îmi plăcea la nebunie! Era un pic răcoare și cam bătea vântul, dar nu-mi păsa. Îmi plăcea prospețimea brizei care îmi dezmiarda pielea, n momentul ăla

insula căpătase culoarea acvamarinului, dar îmi închipuiam cum avea să arate la apropierea amurgului, când soarele nu avea să mai fie stăpânul cerului. Albastrul avea să devină mai profund, mai întunecat, împrumutând culoarea safirului.

Am zâmbit în somn. Safir... Insula avea să împrumute culoarea desenelor mele. Mi-am dat capul pe spate și am deschis larg brațele, îmbrățișând frumusețea locului pe care îl crease imaginația mea în somn.

— Se pare că nu pot să scap de tine nici chiar când fug, a spus Kalona.

Era în spatele meu. Glasul lui mi s-a târât pe pielea de pe spate, pe umeri și mi-a împresurat trupul. Mi-am lăsat brațele să-mi cadă ușor pe lângă corp, dar nu m-am întors.

— Tu ești ăla care vine pe furiș în visele oamenilor, nu eu, am spus, bucuroasă că păream calmă și superstăpână pe mine.

— Deci încă nu vrei să recunoști că ești atrasă de mine? a zis el cu un glas adânc, seducător.

— Uite ce e, nu am încercat să dau de tine. Tot ce am vrut eu când am închis ochii a fost să dorm, am spus aproape instantaneu, evitându-i întrebarea și străduindu-mă să nu retrăiesc ultima amintire cu glasul și brațele lui în jurul meu.

— E limpede că dormi singură. Dacă ai fi cu cineva, mi-ar fi mult mai dificil să te ating.

Mi-am înăbușit dorința nedeslușită pe care mi-o inspira glasul lui și am pus deoparte informația asta: era cu adevărat mai complicat să ajungă la mine dacă dormeam cu cineva, exact cum îmi spusese Stark noaptea trecută.

— Nu e treaba ta, am replicat.

— Ai dreptate. Nu mă preocupă câtuși de puțin niciunul dintre puii aceia de om care roiesc în jurul tău, dornici să se bucure de prezența ta.

Nu m-am deranjat să-i atrag atenția în legătură cu faptul că-mi răstălmăcise vorbele, eram prea ocupată să-mi mențin calmul și să-mi ordon să mă trezesc.

— Mă alungi, dar pe de altă parte mă găsești în visele tale. Ce spune asta despre tine, A-ya?

— Nu mă cheamă așa! Nu în viața asta!

— „Nu în viața asta“, spui. Asta înseamnă că ai acceptat adevărul. Știi că sufletul tău este reîntruparea fecioarei plăsmuite de Ani Yunwiya să mă iubească. Poate de aceea vii mereu la mine în vis, pentru că, deși mintea ta conștientă se împotrivesc, sufletul tău, spiritul tău, însăși esența ta tânjește să fie cu mine.

A folosit cuvântul străvechi al neamului cherokee, neamul meu și al bunicii mele. Cunoșteam legenda. Un nemuritor frumos, înaripat coborâse printre oamenii cherokee, dar în loc să se poarte ca un zeu bun al pământului, se dovedise crud. Abuzase de femei și se folosise de bărbați. Într-un târziu, vindecătoarele triburilor, cunoscute drept femei Ghigua, se uniseră și creaseră o fecioară din țărână. Îi dăduseră viață A-yei și daruri nemaîntâlnite. Menirea ei era să se folosească de poftele nestăpânite ale lui Kalona ca să-i atragă sub pământ și să-i țină întemnițat în pânțele pământului. Planul lor funcționase. Kalona nu-i putuse rezista A-yei și fusese prins în capcana pământului, cel puțin până să-i elibereze Neferet.

Acum, că-mi amintisem de A-ya, știam prea bine că acea legendă era adevărată.

„Adevărată“, mi-a amintit mintea mea. „Folosește puterea adevărului ca să lupți cu el.“

— Da, am recunoscut. Știu că sunt reîncarnarea A-yei. Am inspirat adânc, ca să mă concentrez, m-am întors și l-am înfruntat pe Kalona. Dar sunt reîncarnarea ei din zilele noastre, ceea ce înseamnă că-mi fac propriile alegeri, iar alegerea mea e să nu fiu cu tine.

— Și totuși continui să vii la mine în vis.

Voiam să neg faptul că eu venisem la el, să spun ceva deștept, ca o Mare Preoteasă, dar nu puteam decât să-l privesc cu ochii căsați. Era așa de frumos! Ca de obicei, era sumar îmbrăcat. Cred că descrierea mai potrivită e „dezbrăcat“. Purta blugi și atâta tot. Avea pielea perfectă, bronzată și i se întindea pe mușchi așa de netedă încât îmi venea să-l ating. Ochii scânteietori, de culoarea ambrei ai lui Kalona m-au privit cu o căldură și o bunătate care mi-au tăiat răsufierea. Părea de optișpe ani, dar când mi-a zâmbit, părea și mai mic, mai copilăros, mai accesibil. Urla prin toți porii: ia uite ce tare sunt, nu-i așa că mori după mine?

Dar era o minciună. De fapt, Kalona era mai mult decât înfricoșător și periculos, și nu puteam

uita asta niciodată, indiferent ce părea a fi, indiferent ce-și doreau amintirile adânc înrădăcinate în sufletul meu.

— A, deci în sfârșit îndrăznești să mă privești.

— Ei, cum nu vrei să pleci și să mă lași în pace, m-am gândit să fiu politicoasă, am spus eu cu o nonșalanță forțată.

Kalona a dat capul pe spate și a râs. Sunetul era contagios, cald și seducător, și mă făcea să vreau să mă apropiu mai mult ca să mă unesc cu el în râsul acela eliberator. Mă ispitea așa de tare încât aproape că am făcut un pas spre el, moment în care aripile lui au început să freacă. Au tremurat, apoi s-au întins un pic și soarele a scânteiat pe neagra lor profunzime, luminând indigoul și purpuriul care se ascundeau de obicei în străfundurile lor întunecate.

Când le-am văzut, m-am simțit de parcă m-aș fi izbit de un zid invizibil. Mi-am amintit din nou cine era, un nemuritor periculos, care voia să-mi smulgă liberul arbitru și, într-un final, sufletul.

— Nu înțeleg de ce râzi, am spus iute. Spun adevărul. Mă uit la tine din politețe, deși chiar mi-aș dori să zbori departe și să mă lași să visez în pace.

— O, iubită Aya, a spus cu un aer serios. Niciodată nu te voi putea lăsa în pace. Noi doi suntem legați. Vom fi fie izbăvirea, fie pieirea celuiilalt. A făcut un pas spre mine, iar eu unul înapoi. Ce alegi? Izbăvirea sau pieirea?

— Eu nu pot să vorbesc decât în numele meu, am spus și mi-am forțat glasul să fie calm, reușind chiar să adaug și o notă de sarcasm, deși simțeam în spate piatra răcoroasă a balustradei apăsându-mă ca zidurile unei temnițe. Dar amândouă par destul de nasoale. Izbăvire? Dumnezeule, îmi amintești de Oamenii Credinței, și dat fiind că ei te-ar considera un înger căzut, asta nu prea face din tine un expert în izbăvire. Pieire? Sincer, și la faza asta îmi amintești de Oamenii Credinței. De când ai devenit așa de plictisitor de credincios?

Din doi pași s-a apropiat de mine. Brațele lui au devenit niște bare care mă țineau în colivia balustradei de piatră și a trupului lui. Aripile i-au fremătat și i s-au deschis împrejur, eclipsând soarele cu strălucirea lor neguroasă. Simțeam răcoarea cumplită și minunată pe care o emana întotdeauna. Ar fi trebuit să-mi displacă, dar n-a fost așa. Răceala aia oribilă mă atrăgea profund. Îmi venea să mă lipesc de el și să mă las purtată de dulcea suferință pe care mi-o putea oferi.

— Plictisitor? Micuță A-ya, iubirea mea pierdută, secole întregi muritorii m-au numit în fel și chip, dar în niciun caz plictisitor.

Kalona mă strivea cu statura lui. Era copleșitor! Și avea pielea goală... mi-am smuls privirea de la pieptul lui și l-am privit în ochi. Îmi zâmbea, complet relaxat și cu totul stăpân pe sine. Era așa de frumos încât îmi tăia respirația. Desigur, Stark, Heath și până și Erik erau tipi simpatici, extraordinar de simpatici, de fapt. Dar nu se comparau cu Kalona, frumosul nemuritor. El era o capodoperă, statuia unui zeu care întruchipa perfecțiunea fizică, numai că el era mai atrăgător pentru că era în carne și oase și era aici, la îndemâna mea.

— D... dă-te mai în spate, am încercat inutil să spun fără să-mi tremure glasul.

— Chiar asta vrei cu adevărat, Zoey?

Faptul că-mi spusese pe nume mi-a dat un fior care m-a afectat mai mult decât atunci când îmi spunea A-ya. Degetele îmi apăsau tare piatra castelului pe când încercam să mă prind de realitate ca să nu cad în mrejele lui. Am inspirat adânc și mă pregăteam să scot o minciună și să-i spun că da, eram al naibii de sigură că vreau să se îndepărteze de mine.

„Folosește-te de puterea adevărului“, mi-a trecut prin minte.

Care era adevărul? Că trebuia să mă lupt din greu cu mine însămi să nu-i sar în brațe? Că nu mă puteam abține să nu mă gândesc la felul în care îi cedase A-ya? Sau celălalt adevăr, că-mi doream să fiu o puștoaică obișnuită, ale cărei probleme stresante erau temele pentru acasă și fetele rele?

„Spune adevărul.“

Am clipit. Chiar puteam să spun adevărul.

— În momentul de față ce vreau eu cu adevărat e să dorm, să fiu normală, și singurele mele griji să fie școala, plata asigurării la mașină și cât de cretin de scumpă e benzina în prezent. Și aș aprecia sincer dacă ai putea face ceva pe tema asta, am spus și i-am susținut privirea, hrănindu-mă cu puterea dată de fărâma aia de adevăr.

Mi-a zâmbit copilărește și răutăcios.

— De ce nu vii la mine, Zoey?

— Hm, vezi tu, în felul ăsta nu mi s-ar rezolva niciuna dintre problemele de care am pomenit.

— Ți-aș putea oferi mult mai mult decât aceste lucruri banale.

— Hm, sunt sigură, dar niciunul dintre ele nu ar fi normal, iar în momentul de față, ce mi-aș dori cu adevărat este o doză de normalitate.

Mi-a prins privirea și-mi dădeam seama că aștepta să șovăi, să mă emoționez și să încep să mă bâlbâi, sau și mai rău, să intru în panică. Dar îi spusese adevărul, iar asta era o mică victorie meritorie, una care îmi dădea putere. Într-un final, Kalona a fost cel care și-a ferit privirea, cel a cărui voce a devenit brusc șovăitoare și nesigură.

— Nu trebuie să fiu așa. Aș putea fi mai mult de atât de dragul tău, a spus și m-a privit din nou. Aș putea alege o altă cale, dacă ai fi alături de mine.

Am încercat să nu afișez șuvoiul de sentimente pe care le stârniseră vorbele lui în adâncul meu când a atins partea din mine pe care o trezise la viață A-ya.

„Găsește adevărul“, a insistat mintea mea; și l-am găsit din nou și l-am rostit:

— Mi-aș dori să te cred, dar nu pot. Ești superb, ești ca un vis, dar în același timp ești un mincinos. Nu am încredere în tine.

— Dar ai putea, a spus el.

— Nu, am spus sincer. Nu cred că aș putea.

— Încearcă. Dă-mi o șansă. Vino la mine și dă-mi ocazia să-ți dovedesc. E adevărat, iubirea mea, spune doar atât, „da“. S-a aplecat și, cu o mișcare grațioasă, puternică și seducătoare, nemuritorul căzut mi-a șoptit la ureche, iar buzele lui mi-au atins ușor pielea, suficient cât să mă umple de fiori. Lasă-te în voia mea și promit că am să-ți îndeplinesc cele mai adânci visuri.

Respirația mi se accelera și mi-am lipit și mai tare palmele de piatra din spatele meu. În momentul ăla voiam să rostesc un singur cuvânt, „da“. Știam ce avea să se întâmple dacă o făceam, deja simțisem genul ăsta de renunțare prin intermediul A-yei.

A scos un chicot adânc și încrezător.

— Haide, iubirea mea pierdută. Un singur cuvânt, „da“, și viața ta se va schimba pentru totdeauna.

Nu-mi mai ținea buzele la ureche, însă privirea lui mi-o ținea din nou prizonieră pe a mea și îmi zâmbea. Era tânăr, perfect, puternic și bun.

Și îmi doream așa de tare să accept, încât îmi era frică să vorbesc.

— Iubește-mă, mi-a șoptit. Iubește-mă doar pe mine.

Prin vâlul dorinței, mintea mea procesa ce spunea și în sfârșit am găsit un alt cuvânt în afară de „da“.

— Neferet, am spus.

— Ce e cu ea? s-a încruntat.

— Spui că ar trebui să te iubesc doar pe tine, dar tu nici măcar nu ești liber. Ești cu Neferet.

Ceva din încrederea lui s-a risipit.

— Neferet nu e problema ta.

Cuvintele lui mi-au strâns inima și am realizat că o parte însemnată din mine ar fi vrut ca el să nege faptul că sunt împreună, să-mi spună că se terminase. Dezamăgirea mi-a dat putere și am spus:

— Ba cred că e problema mea. Ultima oară când am văzut-o, a încercat să mă omoare, și asta când te respingeam pe tine. Dacă accept, o să-și iasă din minți, ce i-a mai rămas din ele. Din cauza mea. Din nou.

— De ce discutăm despre Neferet? Ea nu e aici. Privește frumusețea care ne înconjoară.

Gândește-te cum ar fi să stăpânești locul acesta alături de mine, să mă ajuți să reinstalez străvechile obiceiuri în lumea aceasta care a devenit mult prea modernă. Cu o mână mi-a mângâiat brațul. Am ignorat fiorii de pe piele și alarma care îmi izbucnise în cap atunci când pomenise de străvechile obiceiuri și am spus pe cel mai plângăcios ton adolescentin de care am fost în stare.

— Serios, Kalona, nu mai am chef de scandal cu Neferet, pentru că nu cred că mai fac față la așa ceva.

Și-a aruncat brațele în aer de frustrare și a spus:

— De ce mai vorbești încă de Tsi Sgili? Îți poruncesc să uiți de ea! Nu înseamnă nimic pentru noi.

În clipa în care brațele lui m-au eliberat din strânsoare, acolo unde eram, lipită de piatră, m-am dat iute într-o parte, hotărâtă să las ceva distanță între noi. Trebuia să mă gândesc și avea să-mi fie imposibil dacă mă ținea în brațe.

Kalona m-a urmat și de data asta m-a lipit cu spatele de porțiunile mai joase din peretele acoperișului, spațiul gol dintre dinții de piatră. Aceștia nu-mi ofereau sprijin decât până la genunchi. Mai sus de ei simțeam vântul răcoros alintându-mi spatele și jucându-mi-se prin păr. Nu era nevoie să mă uit înapoi. Știam că golul era amețitor și că albastrul mării mă aștepta, jos, jos de tot.

— Nu poți fugi de mine, a spus Kalona mijindu-și ochii de culoarea ambrei. Sub aparența lui seducătoare începea să mocnească mânia. Și trebuie să știi că am să încep să împărățesc peste lumea aceasta foarte curând. Am să reînviu străvechile obiceiuri și astfel am să-i separ pe oamenii aceștia moderni, am să separ pleava de grâu. Grâul va sta alături de mine, va crește și va prospera în timp ce-mi va potoli mie foamea, însă pleava va fi sortită pieirii.

Am simțit că mă prăbușesc. Folosea cuvinte vechi, poetice, dar n-aveam niciun dubiu că îmi descria sfârșitul lumii și distrugerea a mii și mii de ființe, vampiri, novici și oameni. Cuprinsă de greață, mi-am dat capul pe spate și i-am aruncat o privire habarnamistă:

— Grâu? Pleavă? Scuze, da' m-ai pierdut. Va trebui să explici mai pe limba mea.

Mult timp nu a spus nimic, doar mă studia în liniște. Apoi a zâmbit ușor, s-a întins și mi-a mângâiat obrazul.

— Joci un joc periculos, iubirea mea pierdută.

La faza asta am împietrit.

Mâna lui mi-a lunecat ușor de pe obraz pe gât, trasând o dâră rece și fierbinte în același timp pe pielea mea.

— Te joci cu mine. Crezi că poți să te porți ca o școlăriță căreia nu-i stă mintea la nimic altceva în afară de rochia pe care să o poarte și de băiatul pe care o să-l sărute. M-ai subestimat. Te cunosc, A-ya. Te cunosc prea bine.

Mâna lui Kalona și-a continuat drumul și am inspirat șocată când mi-a cuprins sânul în palmă. Și-a trecut degetul mare peste zona cea mai sensibilă și am fost scuturată de un fior glacial de dorință. Oricât de tare m-aș fi străduit, nu puteam să nu tremur la mângâierea lui. Acolo sus, pe acoperișul din visul meu, cu marea în spate și Kalona înaintea mea, eram captiva atingerii lui hipnotice și am știut în momentul ăla cu o cumplită certitudine că nu numai amintirea A-yei mi-l făcea atrăgător. Eu eram cauza, inima mea, sufletul meu, dorințele mele.

— Nu, te rog, oprește-te. Voisem s-o spun tare și cu putere, ca pe un ordin pe care nu-i putea ignora, dar vorbele îmi ieșiseră întretăiat și firav.

— Să mă opresc? a chicotit iar. Se pare că ți-ai pierdut adevărul. Nu îți dorești să mă opresc. Trupul tău tânjește după atingerea mea. Nu poți să tăgăduiești, așa că renunță la nesăbuita ta împotrivire. Acceptă-mă pe mine și locul tău alături de mine. Unește-te cu mine și împreună vom crea o lume nouă.

M-am aplecat spre el, dar am reușit să șoptesc:

— Nu pot.

— Dacă nu mi te alături, vei deveni dușmanul meu și vei arde alături de restul plevei. În timp ce vorbea privirea i s-a mutat de la față la sânii mei. Acum mi-i cuprinsese pe amândoi cu mâinile. Ochii lui de culoarea ambrei deveniseră galeși și rătăcitori în timp ce mă mângâia, răspândindu-mi valuri glaciale de dorință nepoftită prin corp și durere în inimă, minte și suflet.

Tremuram așa de tare încât glasul mi s-a auzit întretăiat:

— E un vis... e doar un vis. Nu e adevărat, am spus, dorind parcă să mă conving pe mine.

Dorința pe care mi-o arăta îl făcea și mai seducător. Mi-a zâmbit intim și continua să-mi mângâie sânii.

— Da, visezi. Deși e și ceva adevăr și realitate aici, alături de dorințele tale cele mai adânci și nemărturisite. Zoey, în visul acesta ești liberă să faci tot ce-ți dorești, putem face tot ce-ți dorești.

„E doar un vis“, mi-am repetat mie însămi. „Te rog, Nyx, fă ca puterea adevărului ăstuia să mă trezească.“

— Vreau să fiu cu tine, am spus. Kalona a zâmbit triumfător, dar înainte să mă facă din nou captiva familiarei îmbrățișări de nemuritor, am adăugat: Dar adevărul e că, oricât de tare te doresc, sunt tot Zoey Redbird, nu A-ya, iar asta înseamnă că în viața asta am ales să urmez calea lui Nyx. Kalona, nu am să-mi trădez zeița dându-mă ție! Am strigat aceste ultime cuvinte și m-am aruncat înapoi, am căzut de pe acoperișul castelului și am plonjat spre malul stâncos, jos, jos de tot.

Printre propriile țipete, l-am auzit pe Kalona strigându-mi numele.

Capitolul 13

Zoey

Am sărit drept în fund în pat, țipând de parcă tocmai m-ar fi aruncat cineva într-o groapă cu păianjeni. Îmi țiuiau urechile și corpul îmi tremura așa de tare, de-am zis că mi se face rău, dar undeva în panica aia, am realizat că nu eram singura care țipa. Mi-am rotit privirea în întuneric, m-am forțat să tac, am inspirat și am încercat să-mi vin în fire. Unde naiba eram? Pe fundul mării? Făcută terci pe stâncile insulei?

Nu... nu..., eram la mănăstirea benedictină... În camera pe care ne-o repartizaseră mie și Afroditei... care acum era în patul de alături și țipa ca o apucată.

— Afrodita! am strigat ca să-i acopăr țipetele. Termină! Sunt eu. Liniștește-te.

S-a oprit din țipete, dar respira greu, cuprinsă de panică.

— Lumina! Lumina! a spus, de ziceai că e locuitoarea patriei atacurilor de panică. Am nevoie de lumină! Trebuie să văd!

— Bine, bine! Stai așa.

Mi-am adus aminte de lumânarea de pe măsuța dintre paturile noastre, am pipăit la întâmplare pe acolo până am dat de o brichetă. A trebuit să-mi potolesc mâna apucându-mă de încheietură cu stânga ca să pot aprinde lumânarea, dar tot a fost nevoie de cinci încercări, înainte ca mucusul să se aprindă și lumina caldă a lumânării să-mi dezvăluie fața albă, fantomatică a Afroditei și ochii ei roșii.

— Dumnezeu! Ce ochi ai!

— Știu, știu. La dracu'! La dracu'! Tot nu văd, a spus ea printre suspine.

— Nu-ți face griji, nu-ți face griji, așa a fost și ultima oară. Îți aduc o cârpă udă și niște apă, ca data trecută și... Cuvintele mi-au fost curmate de conștientizarea motivului pentru care Afrodita avea ochii stacojii și am înțepenit undeva între pat și chiuvetă. Ai avut o viziune, nu?

N-a spus nimic. Pur și simplu și-a pus fața în palme și a dat din cap, plângând.

— Stai liniștită, o să fie bine, am tot repetat, m-am dus repede la chiuvetă, am apucat un prosop de mâini, l-am îmbibat cu apă rece și am umplut cu apă unul dintre cele două pahare din apropiere. Apoi m-am întors iute la Afrodita. Stătea încă pe marginea patului, cu fața în palme. Suspinele ei depășiseră faza de plâns isteric și trecuseră la cea cu icnete de-ți rupeau inima. M-am dus la spatele ei și i-am umflat pernele. Ia și bea. Apoi întinde-te pe spate ca să pot să-ți pun prosopul ăsta ud pe ochi.

Și-a luat mâinile de pe față și a pipăit după pahar. Am condus-o spre el și apoi m-am uitat la ea cum bea însetată, îți mai aduc imediat. Mai întâi întinde-te și pune-ți ăsta pe ochi.

Afrodita s-a lăsat pe spate pe pernele puse teanc și s-a uitat chiaună la mine. Te băga în sperieți. Avea ochii roșii rău și păreau ciudați și fantomatici pe fața mult prea albă.

— Îți văd silueta, un pic, a spus ușor. Dar ești toată roșie, ca și când ai sângera, a încheiat Afrodita cu un suspin sughițat.

— Nu sângerez, sunt bine. Asta a fost mai demult, ai uitat? Iar tu te-ai simțit mai bine după ce ai închis ochii și te-ai odihnit un pic.

— Îmi aduc aminte, doar că nu-mi aminteam să fi fost atât de rău.

A închis ochii. Am împăturit prosopul și i l-am așezat ușor pe ei, apoi am trântit o minciunică:

— Ba a fost la fel de rău și data trecută.

Mâinile i s-au agitat pe lângă prosop o clipă înainte să-i cadă pe lângă corp. M-am dus înapoi la chiuvetă și am umplut iar paharul. Privind-o în oglindă, am spus:

— A fost nasoală viziunea?

Am văzut cum îi tremurau buzele, apoi a inspirat prelung și sacadat.

— Da.

— Mai vrei apă? am întrebat-o când m-am dus înapoi la pat.

A încuviințat din cap și a spus:

— Mă simt de parcă aș fi alergat la maraton printr-un deșert torid, nu că aș face vreodată așa ceva. Nu ești deloc sexy când ești plin de transpirație.

Bucuroasă că părea din nou ea însăși, am zâmbit și i-am condus din nou mâna spre paharul de apă. Apoi m-am așezat pe patul meu cu fața la ea și am așteptat.

Simt că te uiți la mine, a spus.

— Scuze. Credeam că dau dovadă de răbdare dacă nu spun nimic, m-am explicat și apoi am făcut o pauză. Vrei să mă duc să-l aduc pe Darius? Sau poate pe Damien? Sau pe amândoi?

— Nu! a spus ea iute. Am văzut-o înghițind de câteva ori, apoi, cu o voce mai calmă, a continuat. Stai un pic cu mine, da? Nu vreau să fiu singură în momentul ăsta, mai ales că nu văd nimic.

— Bine, nu mă duc nicăieri. Vrei să-mi povestești viziunea?

— Nu neapărat, dar presupun că trebuie. Am văzut șapte femei vampir. Păreau importante, puternice, toate erau evident Mari Preotese. Erau într-un loc tare de tot. Bag mâna în foc că era al unor bogătași de pe vremuri, nu porcării din alea de noi îmbogățiți cu gusturi îndoielnice. - Am dat ochii peste cap la ea, chestie pe care, din nefericire, nu a văzut-o. - La început nici măcar nu mi-am dat seama că e o viziune, am crezut că e un vis. Mă uitam la femeile alea vampir care stăteau pe niște scaune ca niște tronuri și așteptam să se întâmple ceva ciudat, ca de vis, de exemplu să se transforme toate în Justin Timberlake, să sară în picioare, să-mi dedice un striptease și să mi-o cânte p-aia cu Sexy Back.

— Hm, am făcut. Interesant vis. E un tip cool, deși cam prostuț, da' cam îmbătrânește.

— Tu ia-ți o pauză. Ai prea mulți băieți ca să mai visezi măcar la încă unul. Lasă-mi-l mie pe Justin. În orice caz, nici nu s-au transformat în Justin, nici nu mi-au executat un striptease. Chiar mă întrebam ce se întâmplă, când a devenit mai mult decât evident că era o viziune, pentru că a apărut și Neferet.

— Neferet!

— Mda. Și Kalona era împreună cu ea. Numai ea a vorbit, dar femeile vampir nu o priveau. Ele nu-și puteau lua ochii de la Kalona.

N-am spus, dar știam ce simțeau.

— Neferet spunea ceva despre acceptarea schimbărilor pe care le aduseseră ea și Erebus, revoluționând totul, reînviind obiceiurile străvechi... etc., etc.

— Erebus! i-am întrerupt seria de etc.-uri. Încă mai pretinde că el e Erebus?

— Mda și în același timp mai spune că ea e Nyx Reîncarnată, pe scurt Nyx, dar n-am prins tot ce spunea, pentru că am luat foc cam pe atunci.

— Ai luat foc? Adică ai început să arzi?

— Hm, de fapt, nu eram eu, ci unele dintre femeile vampir. Era ciudat, una din viziunile cele mai ciudate pe care le-am avut vreodată, de fapt. O parte din mine se uita la Neferet care vorbea cu cele șapte femei vampir, dar în același timp o altă parte din mine pleca din încăpere, una câte una, odată cu ele. Simțeam că nu toate credeau ce spunea Neferet, și cu alea am rămas. Până ce au luat foc.

— Vrei să spui că au luat foc pur și simplu?

— Da, da' era ciudat. Acum îmi dădeam seama că gândesc lucruri rele despre Neferet, acum m-am trezit că luaseră foc, dar când s-a întâmplat asta, erau în mijlocul unui câmp. Dar nu numai ele ardeau, a spus Afrodita și a golit și restul paharului de apă. Au mai ars o mulțime de alți oameni împreună cu ele: ființe umane, vampiri și novici. Ardeau cu toții pe același câmp și focul părea să se răspândească, cuprinzând întreaga lume.

— Ce?

— Mda, era nasol rău. N-am mai avut niciodată o viziune în care să moară vampiri. Mă rog, mai puțin alea două despre tine, dar tu ești doar novice, așa că nu se pune.

Mi-am irosit energia încruntându-mă la ea, pentru că nu vedea oricum.

— Ai mai recunoscut pe altcineva în afară de vampirii care ardeau? Erau și Kalona și Neferet acolo?

Preț de un moment, Afrodita nu a spus nimic. Apoi a întins mâna și și-a luat prosopul umed de la ochi, a clipit și îmi era clar că roșul ochilor începea să se ducă. A mijit ochii la mine și a spus:

— E mai bine. Aproape că te văd. Bun, deci așa se sfârșește viziunea: Kalona era acolo, dar Neferet, nu. În schimb, erai tu. Împreună cu el. Și chiar vreau să spun că erai cu el. Tipul era efectiv călare pe tine, iar tu nu ziceai nu. Apropo, ce scârboșenie că a trebuit să fiu martoră la scena ai de coțâială, mai ales că vedeam din perspectiva oamenilor care se prăjeau, în timp ce tu făceai prostioare. Pe scurt, era mai mult decât evident că sfârșitul lumii era provocat de faptul că tu erai cu Kalona.

Mi-am trecut mâna tremurătoare pe față, de parcă aș fi putut să șterg amintirea mea drept A-ya în brațele lui Kalona.

N-am să fiu niciodată cu Kalona.

— Bun, ce vreau să spun acum nu e din cauză că sunt o scârbă, cel puțin nu de data asta.

— Dă-i înainte și spune.

— Ești reîncarnarea A-yei.

— Deja am stabilit chestia asta, am spus cu un glas mai tăios decât voisem.

Afrodita a ridicat mâna.

— Stai un pic. Nu te acuz de nimic. Numai că fata asta cherokee din vechime cu care îți împărți sufletul a fost creată să-l iubească pe Kalona, nu?

— Da, dar tu trebuie să înțelegi un lucru. Eu nu sunt ea! am spus fiecare cuvânt încet și limpede.

— Zoey, uite care e faza, eu știu chestia asta, dar mai știu și că ești mai atrasă de Kalona decât vrei să recunoști de față cu cineva, și probabil aici ești și tu inclusă. Deja ai avut o amintire drept A-ya atât de puternică încât ai leșinat. Dacă nu ești complet capabilă să-ți controlezi sentimentele față de el pentru că atracția asta îți este adânc înrădăcinată în suflet?

— Tu crezi că nu m-am gândit deja la chestia asta? La naiba, Afrodita, o să mă feresc de Kalona! am strigat cuprinsă de frustrare. Complet ferită, așa nu e nicio șansă să fiu vreodată cu el, iar viziunea ta nu se va îndeplini.

— Nu e chiar așa de simplu. Viziunea în care ești cu el nu a fost singura pe care am avut-o. De fapt, acum că mă gândesc la asta, semăna un pic cu viziunile alea stupide în care tu mureai, îți tăiau gâtul și efectiv îți cădea capul, și apoi în aceeași nenorocită de viziune mă înecam și eu cu tine. Ca să zici că nu sunt stresată!

— Da, îmi aduc aminte. De fapt, vedeai moartea mea.

— Mda, dar până acum eu sunt singura care a trăit moartea ta repetată. Repet, oribilă chestie.

— Vrei te rog să-mi povestești și restul viziunilor pe care le-ai avut?

Mi-a aruncat o privire chinuită, dar a continuat.

— Deci, viziunea s-a despărțit în două, ca faza cu cele două morți ale tale. Acum te pupăceai și făceai prostii cu Kalona... A, și am simțit și agonie.

— Mda, are logică din moment ce ardeai, am spus, iritată că nu-mi spunea naibii odată despre viziune.

— Nu, vreau să spun că am simțit altfel de agonie și sunt destul de sigură că nu era de la oamenii care ardeau. Mai era cineva acolo, și categoric era amenințat.

— Amenințat? Sună aiurea, am spus, și iar m-a luat cu dureri de stomac.

— Îhî, neplăcut rău. La un moment dat ardeau oameni și eu simțeam agonie la greu, etc., etc., iar tu făceai treaba aia cu îngerul malefic. Apoi s-a schimbat totul. Era clar că era într-o altă zi și într-un alt loc. Oamenii ardeau încă și încă simțeam agonia aia ciudată, dar în loc să fad prostioare cu Kalona, te-ai desprins din brațele lui. Dar nu te-ai dus prea departe. Și i-ai spus ceva. Indiferent ce i-ai spus, chestia asta a schimbat cu totul lucrurile.

— În ce fel?

— L-ai omorât, și focul și restul de chestii s-au oprit.

— L-am omorât pe Kalona!

— Mda. Cel puțin, așa mi-a dat mie impresia.

— Și ce i-am spus de-a avut puterea asta?

A ridicat din umeri.

— Nu știu. N-am auzit. Eu aveam viziunea din perspectiva oamenilor care ardeau și simțeam agonia aia cretină de peste tot; eram prea ocupată cu durerea aia insuportabilă ca să mai fiu atentă la vreo silabă din ce-ai spus tu.

— Ești sigură că a murit? Ideea e că nu poate să moară, pentru că e nemuritor.

— Mie așa mi s-a părut. Ce i-ai spus tu l-a făcut să se dezintegreze.

— Și a dispărut?

— De fapt, mai degrabă a explodat. Cam așa ceva. E greu de descris pentru că, hm, eu ardeam și tipul a început să strălucească tare de tot, și era greu să-ți dai seama ce i se întâmplă exact. Dar pot să-ți spun că s-a împrăștiat oarecum, și când s-a întâmplat chestia asta, focul s-a oprit și am știut că totul o să fie bine.

— Asta e tot ce s-a întâmplat?

— Nu. Ai plâns.

— Ce?

— Mda, după ce l-ai omorât pe Kalona, ai plâns. Bocet în bună regulă și tot tacâmu'. Apoi viziunea s-a terminat, iar eu m-am trezit cu o durere de cap oribilă și cu dureri îngrozitoare de ochi. A, și tu țipai de parcă înnebuniseși naibii, a spus și m-a privit îndelung, gânditoare. Apropo, de ce țipai?

— Am avut un coșmar.

— Cu Kalona?

— Nu vreau să vorbesc despre chestia asta.

— Mare păcat, pentru că va trebui să vorbești despre chestia asta. Zoey, am văzut lumea în flăcări, în timp ce tu și Kalona dădeți chef. Asta nu-mi miroase a bine.

— N-o să se întâmple așa ceva, am spus. Nu uita că m-ai și văzut omorându-l.

— Ce-ai visat? a insistat.

— Mi-a oferit lumea. A spus că o să reînvie vechile obiceiuri și că vrea să domnesc împreună cu el, sau altă porcărioară de genul ăsta. Nu am spus numai „nu, mersi“, ci și „nici de-a naibii“. A spus că o să dea foc... O, mărită zeiță! Stai un pic, ai spus că ai văzut oameni arzând pe un câmp? Se poate să fi fost un câmp de grâu?

Afrodită a ridicat din umeri.

— Presupun că da. Pentru mine toate câmpurile sunt la fel.

Am simțit o apăsare în piept și m-a luat durerea de stomac.

— A spus că o să separe pleava de grâu și că o să dea foc la pleavă.

— Ce naiba e aia pleavă?

— Nu știu exact, dar sunt sigură că are legătură cu grâul. Bun, încearcă să-ți aduci aminte.

Câmpul ăla pe care ardeau, avea chestii înalte, aurii, ierboase, sau era verde, ca ierburile cosite sau ca porumbul, sau ceva de genul, care, ăăă, să nu semene cu grâul?

— Era galben. Și înalt. Și ierbos. Presupun că se poate să fi fost grâu.

— Deci ce m-a amenințat Kalona în vis s-a cam adevărit în viziunea ta.

— Numai că în vis nu i-ai cedat și nu ai pornit o mare partidă de giugiuleală cu el. Sau greșesc eu?

— Nu! M-am aruncat de pe o stâncă, de-aia urlam de-mi plesneau creierii.

— Pe bune? m-a întrebat și a făcut mari ochii roșiați. Chiar ai sărit de pe o stâncă?

— Hm, de fapt, am sărit de pe acoperișul unui castel, care castel era pe o stâncă.

— Sună nașpa.

— E chestia cea mai înfricoșătoare pe care am făcut-o în viața mea, dar mai puțin nasol decât să stau cu el acolo. M-am cutremurat când mi-am amintit de atingerea lui și de dorul cumplit și profund pe care mi-l trezea. Trebuia să scap de el.

— Hm, pe viitor va trebui să regândești chestia asta.

— Ce?

— Vrei să căști urechile? L-am văzut pe Kalona devenind stăpânul lumii. Dădea foc oamenilor, și când zic oameni vreau să zic și vampiri, și ființe umane. Dar tu l-ai oprit. Sincer, cred că viziunea mea spune că singura persoană în viață care poate să-l oprească ești tu. Deci nu poți să fugi de el. Zoey, trebuie să te gândești ce i-ai spus de l-a omorât și apoi să te duci la el.

— Nu! Nu mă duc la el.

Afrodita mi-a adresat o privire plină de compasiune.

— Trebuie să lupți cu chestia asta cu reîncarnarea și să-l distrugi o dată pentru totdeauna pe Kalona.

Prin cap mi-a trecut „la naiba!“, moment în care un pumn s-a apucat să bată în ușă.

Capitolul 14

Zoey

— Zoey! Ești acolo? Dă-mi drumul!

În mai puțin de-o secundă eram jos din pat și mă înființam la ușă. Am deschis-o vijelios și l-am văzut pe Stark prăvălit pe tocul ușii.

— Stark, ce cauți jos din pat? Avea pe el pantalonii de spital, fără bluză și pieptul îi era acoperit cu un bandaj alb uriaș care îi înconjură tot toracele. Era palid la față, fruntea îi era acoperită de broboane de sudoare, respira superficial și greoi și părea gata-gata să cadă.

Dar în mâna dreaptă ținea strâns arcul în care avea pregătită o săgeată.

— Rahat! Bagă-l înăuntru înainte să leșine, pentru că, dacă pică lat, nu mai reușim în viața noastră să-l ridicăm, și e prea mare să putem să-l târâm.

Am încercat să-l prind pe Stark, dar m-a împins cu o forță care m-a uimit.

— Nu, mă simt bine, a spus pășind amenințător în cameră și rotindu-și privirea primprejur, de parcă s-ar fi așteptat să sară cineva din dulap. Nu leșin, s-a stropșit în timp ce-și controla respirația.

— Stark, nu e nimeni aici, am spus așezându-mă în fața lui și atrăgându-i din nou atenția asupra mea. Ce cauți aici? Nici măcar n-ar trebui să te dai jos din pat, darămite să urci scările.

— Te-am simțit. Erai îngrozită, așa că am venit la tine.

— Am avut un coșmar, atât tot. Nu eram în niciun pericol.

— Kalona? Iar ți-a apărut în vis?

— Iar? De cât timp îl visezi? a întrebat Afrodita.

— Dacă nu dormi cu cineva, și nu mă refer doar la o colegă de cameră, Kalona poate să-ți apară în vis dacă vrea, a explicat Stark.

— Nu-mi miroase a bine.

— Sunt doar vise, am intervenit eu.

— Știm noi sigur? a întrebat Afrodita.

Îl întrebase pe Stark, dar i-am răspuns eu:

— Păi, din câte vezi nu am murit, așa că a fost doar un vis.

— N-ai murit? Trebuie să explici chestia asta, a spus Stark. Respirația i se stabilizase și, deși încă părea palid, lăsa impresia unui războinic până în măduvă, gata să-și respecte jurământul și să-și ocrotească Marea Preoteasă.

— Zoey s-a aruncat de pe o stâncă în vis, ca să scape de Kalona, l-a pus Afrodita în temă.

— Ce ți-a făcut? a întrebat Stark cu glas scăzut și încărcat de furie.

— Nimic! am zis mult prea iute.

— Asta pentru că ai sărit de pe stâncă înainte să apuce să facă ceva, a spus Afrodita.

— Ce încerca să faci? a întrebat Stark din nou.

— Vechea poveste, am spus cu un oftat. Vrea să mă controleze. El nu prezintă așa lucrurile, dar asta vrea. Însă niciodată n-am să-i dau ce-și dorește.

Lui Stark i s-au încleștat fălcile.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că o să încerce să ajungă la tine în vis. Îi știu trucurile! Ar fi trebuit să mă asigur că dormi cu Heath sau cu Erik.

— Asta e o noutate! a pufnit Afrodita. Iubitul cu numărul trei vrea să te culci cu iubitul numărul unu sau numărul doi.

— Nu sunt iubitul ei! aproape că a urlat Stark. Sunt războinicul ei. Am jurat s-o ocrotesc, și asta înseamnă mai mult decât vreo amarezare de rahat sau vreo gelozie stupidă.

Afrodita s-a holbat la el; o dată în viața ei părea să nu știe ce să spună.

— Stark, a fost doar un vis, am spus mai convinsă decât eram. Nu contează de câte ori dă Kalona buzna în visele mele, rezultatul o să fie același. N-am să cedez în fața lui.

— Ar fi bine să te asiguri că e așa, pentru că, dacă cedezi, noi ceilalți suntem într-un mare rahat, a spus Afrodita.

— Ce vrea să spună cu asta?

— A avut încă o viziune, atâta tot.

— Atâta tot? Și cică lumea te apreciază! a spus și s-a uitat lung la Stark. Și ia zi, arcașul lu' pește, dacă dormi cu Zoey, nu-i mai apare Kalona în vis?

— Așa ar trebui, a spus Stark.

— Atunci cred că ar trebui să dormi cu Zoey și, întrucât deja e îngrămădeală aici, eu am tăiat-o.

— Unde te duci? am întrebat.

— La Darius. Și mă doare în cot dacă asta îi stresează pe pinguini. Pe bune, mă doare cumplit capul, așa că dormim doar, dar măcar sunt cu vampirul meu. Și cu asta, basta.

Și-a înșfăcat hainele și geanta. Mi-am închipuit că se bagă în baie să se schimbe de cămașa de mamaie înainte să se ducă la Darius, ocazie cu care mi-am amintit că și eu eram îmbrăcată în cămașă de noapte de mamaie. M-am așezat pe pat și am oftat. Mda, deja mă văzuse goală în toată splendoarea mea, chestie mult mai jenantă decât o cămașă albă de bumbac de mamaie. Mi-au căzut umerii. Zeiță, pentru o tipă cu o mulțime de iubiți, aveam probleme serioase în materie de aspect!

Înainte ca Afrodita să iasă pe ușă, am strigat:

— Să nu suflă o vorbă despre viziune până mă mai gândesc și eu la chestia asta. Adică - am continuat în grabă - poți să-i spui lui Darius, dar atât, da?

— M-am prins. Vrei să eviți isteria. Mi-e indiferent. Și așa nu prea am chef să văd cum îi apucă pandaliile pe tocilarii tăi și pe restul găștii. Dormi, Z! Ne vedem la apus, a spus, i-a făcut ușor lui Stark cu mâna, apoi a închis hotărâtă ușa în urma ei.

Stark s-a apropiat de pat, s-a așezat greoi lângă mine și a tresărit un pic când durerea din piept probabil l-a atenționat. Și-a lăsat arcul și săgeata pe măsuta de noapte și mi-a zâmbit trist.

— Și deci nu mai am nevoie de astea?

— Așa zici tu?

— Ceea ce înseamnă că, numai bine, acum am mâinile libere, a spus, a deschis larg brațele și mi-a aruncat o privire șmecheroasă. Vino aici, Z!

— Stai un pic, am spus și m-am dus iute la fereastră ca să mai trag de timp și mă întrebam cum fac de mă mut din brațele unui bărbat în ale altuia. E clar că nu mă pot odihni până nu mă asigur că nu o să te prăjești, am balmăjit. În timp ce trăgeam transperantele, n-am rezistat tentației și m-am uitat afară, gest care mi-a fost răsplătit cu imaginea unei zile prea puțin luminoase. Aveam înaintea mea o lume cenușie și tăcută, copleșită de gheață și întuneric. Nemișcarea era totul. Era de parcă viața dincolo de mănăstire, împreună cu copacii, iarba și cablurile de electricitate căzute, ar fi înghețat. Hm, cred că așa se explică cum ai ajuns până aici fără să te prăjești. Nu e soare afară, am spus continuând să privesc pe fereastră, fascinată de lumea transformată în gheață.

— Știam că nu mă pândește niciun pericol, a spus Stark din pat. Simțeam că a răsărit soarele, dar că nu strălucește, la câtă gheață și nori sunt, și că nu e niciun pericol dacă vin la tine. Apoi a adăugat: Z, vino încoace! în mintea mea știu că ești bine, dar instinctul meu încă are emoții.

M-am întors, surprinsă că tonul lui șmecheros dispăruse. Am plecat de la fereastră și i-am luat mâna, așezându-mă pe marginea patului.

— Eu chiar sunt bine, mult mai bine decât tine dacă ai fi dat buzna aici într-o dimineață însorită.

— Trebuia să vin când am simțit că ți-e frică. Chiar cu riscul propriei vieți. Asta implică

jurământul meu față de tine.

— Serios?

A dat din cap, a zâmbit și mi-a dus mâna la buze.

— Serios. Ești domnița mea și Marea mea Preoteasă. Am să te ocrotesc veșnic.

I-am cuprins fața cu mâna și nu mă puteam abține să nu-l privesc fix dintr-un motiv din care brusc mi-a venit să plâng.

— Nu, nu plânge, a spus și mi-a șters lacrimile de pe obraz. Vino la mine.

M-am strecurat lângă el fără un cuvânt, atentă să nu-l lovesc în piept. M-a cuprins cu brațul, iar eu m-am sprijinit de el, sperând că mâna lui caldă avea să alunge amintirea pasiunii de gheață a lui Kalona.

— O face special, știi, nu?

N-a fost nevoie să întreb. Știam că vorbea despre Kalona.

Stark a continuat să vorbească.

— Nu e adevărat; mă refer la ce te face să simți. Așa face el. Simte slăbiciunea cuiva și se folosește de ea. Stark a făcut o pauză și-mi dădeam seama că mai voia să spună ceva, dar nu voiam să aud. Voiam să mă ghemuiesc și, la adăpostul brațelor războinicului meu, voiam să dorm și să uit.

Dar nu puteam. Nu după amintirea A-yei și nu după viziunea Afroditei.

— Continuă, am spus. Și mai ce?

M-a strâns mai tare în brațe și a spus:

— Kalona știe că slăbiciunea ta este legătura pe care o ai cu fata aia cherokee care l-a ținut captiv.

— A-ya, am spus.

— Mda, A-ya. O s-o folosească împotriva ta.

— Îmi dau seama.

Simțeam că ezită, dar într-un final a spus:

— Îl dorești. Mă refer la Kalona. Te face să-l dorești. I te opui, dar reușește să ajungă la tine.

Mi s-a strâns stomacul și mă lua cu greutate, dar i-am răspuns sincer:

— Știu, și mi-e frică.

— Zoey, știi că o să continui să-l refuzi, dar dacă cedezi vreodată, poți conta pe mine. O să intervin între tine și Kalona, chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui și îmi aminteam prea bine că Afrodita nu spusese că ar fi apărut și el în vreuna dintre viziuni.

A întors capul și m-a sărutat ușurel pe frunte.

— A, apropo, drăguță cămașă de noapte.

M-am pomenit că, tam-nesam, îmi scapă un hohot de râs.

— Dacă n-ai fi rănit, ți-aș trage una să mă ții minte.

— Să știi că-mi place, a spus el cu un zâmbet șmecheresc, îmi dai senzația că sunt în pat cu o școlăriță rea de la o școală din aia preparatoare catolică, numai pentru fete. Vrei să-mi povestești despre bătaia cu perne în pielea goală la care te dedai cu colegele tale de cameră?

Mi-am dat ochii peste cap la el.

— Poate mai târziu, când nu mai riști să mori.

— Mai bine. Și așa sunt prea obosit să-mi arăt mușchii.

— Stark, de ce nu bei din mine? Numai un pic, am continuat iute, când a început să protesteze. Uite, Kalona nu e aici. De fapt, din visul meu e destul de evident că e departe, din moment ce pe nicăieri pe lângă Oklahoma nu e nicio insulă.

— N-ai de unde să știi unde e. În vis ar fi putut să te facă să crezi că e pe oriunde.

— Nu, e pe o insulă, am spus, și în momentul ăla am știut că bănuiala mea e corectă. A trebuit să se ducă pe o insulă ca să-și refacă forțele. Ai idee unde ar putea fi? L-ai auzit vreodată vorbind cu Neferet despre vreo insulă?

Stark a clătinat din cap:

— Nț. N-a pomenit niciodată nimic despre asta de față cu mine, dar faptul că e pe o insulă arată că l-ai rănit. Rău.

— Ceea ce înseamnă că în momentul ăsta sunt în siguranță și în același timp că nu se întâmplă nimic dacă bei din mine.

— Nu, a spus cu hotărâre.

— Nu vrei?

— Nu fi nebuună! Vreau, dar nu pot. Nu se poate, nu în momentul ăsta.

— Ai nevoie de sângele meu, de energie, sau spirit, sau mă rog, ca să te faci bine, am spus și am ridicat bărbia, ca să-mi vadă bine jugulara. Hai, dă-i drumul, mușcă-mă, am spus, am închis ochii și mi-am ținut respirația.

Stark s-a pus pe râs, chestie care m-a făcut să casc ochii la el. Chicotea, se ținea îndurerat de piept, gâfâia, și apoi râdea iar.

— Ce te hlizești așa? am întrebat încrunțată.

Stark a reușit să se controleze suficient cât să poată spune:

— Parcă ai fi dintr-un film din ăla vechi cu Dracula. Ar trebui să întrebi dacă vreau să-ți beau sângele, a spus cu o față schimonosită și cu dinții rânjiți.

Am simțit că mă îmbujorez și m-am desprins de el.

— Nu mai contează. Uită că am pomenit de chestia asta. Hai la culcare, da? Am dat să mă întorc cu spatele, dar m-a prins de umăr și m-a întors înapoi spre el.

— Stai puțin, am dat-o în bară, a spus brusc serios. Zoey, m-a strigat și m-a atins pe obraz. Nu beau din tine pentru că nu pot, nu pentru că nu vreau.

— Da, ai mai spus, am replicat jenată și am dat să întorc capul, dar m-a forțat să-l privesc.

— Scuză-mă, a spus cu un glas deodată adânc și sexy. N-ar fi trebuit să râd de tine, ar fi trebuit să-ți spun adevărul, dar sunt războinic de puțin timp. Mai durează un pic până îmi iese cum trebuie. Mi-a mângâiat obrazul cu degetul mare, urmându-mi linia desenelor. Ar fi trebuit să-ți spun că singurul lucru pe care mi-l doresc mai tare decât să gust din sângele tău e să te știu în siguranță, puternică, a spus și m-a sărutat, în plus de asta, nu e nevoie să beau din tine pentru că știu că o să mă fac bine. Și-a atins buzele de ale mele. Vrei să știi cum de știu chestia asta?

— Îhî, am murmurat.

— Știu pentru că siguranța ta îmi dă putere, Zoey. Și acum dormi. Eu sunt aici, a spus, s-a întins pe spate și m-a luat lângă el.

Chiar înainte să închid ochii, am șoptit:

— Dacă încearcă cineva să mă trezească, ai vrea te rog să-l omori?

Stark s-a pus pe chicotit.

— Tot ce-ți pofteste inima, domniță.

— Bravo, am spus, am închis ochii și am adormit cu războinicul meu, care mă ținea strâns și mă proteja de vise și de fantomele trecutului.

Capitolul 15

Afrodita

— Acu' pe bune, poponarilor. Treceți înapoi în pat, împreună, îhh! În noaptea asta eu am nevoie de vampirul meu.

Afrodita stătea cu brațele încrucișate în pragul ușii camerei pe care o împărțeau Darius, Damien, Jack și Ducesa. Remarcase, cu o vagă senzație de iritare, că Damien, Jack și Ducesa stăteau toți ghemuiți într-un pat. Îi aminteau de niște cățeluși, e drept, dar nu era cinstit că pe pinguini nu-i deranja că dorm împreună, în vreme ce pe ea o trimiseseră să doarmă cu Zoey în cameră. Sau cel puțin așa încercaseră.

— Ce e, Afrodita? Ce s-a întâmplat? a întrebat Darius venind repede spre ea, în timp ce cu o mână trăgea pe el un tricou, acoperindu-și pieptul superb, și cu cealaltă își lua în picioare pantofii.

Ca de obicei, Darius reacționa înainte ca oricine altcineva să intre în funcțiune, un motiv în plus pentru care se îndrăgostise de el.

— Totul e în regulă. Atât că Zoey doarme cu Stark. La noi în cameră. Și n-am de gând să asist la

așa ceva, prin urmare trebuie să ne schimbăm și noi colegii de cameră.

— Zoey se simte bine? a întrebat Damien.

— Am o bănuială că deja se simte mai mult decât bine, a spus Afrodita.

— Nu mă gândeam că Stark e pregătit pentru, ăăă, chestii din astea, a spus Jack cu delicatețe.

Părea adormit, avea părul ciufulit și ochii umflați. Afroditei i se părea și mai cățeluș decât de obicei, drăguț foc. Desigur, mai bine își scotea ochii din cap decât să spună așa ceva cu voce tare.

— A reușit să urce până la camera noastră de la etaj, așa că presupun că e pe cale să se vindece.

— Ooo, lui Erik n-o să-i placă treaba asta, a remarcat Jack vesel. Măine o să asistăm la un mic circ amoros.

— Circul a avut deja loc. Z i-a dat papucii lui Erik în noaptea asta.

— Pe bune?! a intervenit Damien.

— Mda, și era și timpul. Posesivul ăla trebuia să dispară din peisaj, a spus Afrodita.

— Și se simte bine? a întrebat Damien.

Afroditei nu-i plăcea privirea lui, ca de obicei, mult prea pătrunzătoare. Nu avea absolut deloc de gând să pomenească de faptul că Zoey îl visase pe Kalona și că ăsta era motivul pentru care Stark dormea cu ea. În același timp, nici despre viziunea ei nu avea de gând să vorbească, lucru pe care cu dragă inimă avea să i-l pună în cârcă lui Zoey, și sigur avea s-o facă pe viitor, când Damien avea să se oftece că ea nu suflase o vorbă despre asta. Prin urmare, ca să scape de băgăcioasa asta mică de Damien, a ridicat dintr-o sprânceană perfect pensată și i-a aruncat un rânjet menit să-l bage în ceață.

— Că cine oi fi tu, maică-sa în variantă gay?

Damien s-a burzuluiat imediat, după cum se și aștepta de altfel Afrodita:

— Nu, sunt prietenul ei!

— Ce mă plictisești! De parcă noi n-am ști chestia asta. Zoey se simte bine! Mărită zeiță, mai las-o și pe ea să respire.

— O las să respire, a spus Damien încruntat. Atât că eram îngrijorat.

— Unde e Heath? El știe că s-a despărțit de Erik și că, ăăă, doarme cu Stark? a întrebat Jack, încheind propoziția, chipurile în șoaptă, ca un actor de teatru.

Afrodita și-a dat ochii peste cap.

— De-aia nu mai pot eu unde e Heath, și cred că nici pe ea nu o interesează unde e, asta dacă nu cumva are nevoie de o gustare. Are treabă, a spus ea clar. Afrodita chiar nu voia să-i jighească pe Damien și pe prietenul lui, Jack, dar dacă le tăia macaroana, scăpa de Damien, chestie care nici măcar nu dădea rezultat sută la sută. S-a întors spre Darius, care stătea lângă ea și o privea cu atenție, cu un amestec de amuzament și îngrijorare. Ești gata de plecare, frumusețe?

— Desigur. S-a uitat înapoi la Damien și la Jack înainte să închidă ușa. Ne vedem la apus.

— Bine! a scos Jack un tril, în timp ce Damien se uita lung și cu atenție la ea.

Odată ajunși pe hol, Afrodita nu făcuse mai mult de câțiva pași când Darius a apucat-o de încheietură și a oprit-o. Înainte să apuce să spună ceva, i-a pus mâinile pe umeri și a privit-o în ochi.

— Ai avut o viziune, i-a spus el fără ocolișuri.

Afroditei i s-au umplut ochii de lacrimi. Era complet înnebunită după muntele ăsta de om care o cunoștea așa de bine și căruia părea să-i pese așa de mult de ea.

— Mda.

— Te simți bine? Ești palidă și ai încă ochii injectați.

— Mă simt bine, a spus, deși nici propriilor ei urechi nu le sunase convingătoare.

A cuprins-o în brațe și s-a lăsat îmbrățișată, alinată peste poate de forța lui.

— A fost la fel de rău ca data trecută? a întrebat.

— A fost mai rău.

Cu fața lipită de pieptul lui, a vorbit cu un glas așa de blând și de dulce, încât ar fi șocat aproape pe toată lumea care o cunoștea.

— A fost încă viziune în care murea Zoey?

— Nu. De data asta avea legătură cu sfârșitul lumii, dar apărea și Zoey.

— Mergem înapoi la ea?

— Nu, chiar doarme cu Stark. Se pare că îi tot apare în vis Kalona și, dacă doarme cu un tip, nu

mai vine.

— E bine, a spus Darius. La capătul holului s-a auzit un zgomot, iar Darius a tras-o după colț, afundându-se amândoi și mai mult în umbră, în timp ce o călugăriță trecea pe acolo, fără să fie conștientă de prezența lor.

— Auzi, apropo de somn, știu că Z e Marea Preoteasă, dar nu e singura care are nevoie să-și facă somnul de frumusețe, a șoptit Afrodita când au rămas din nou singuri pe hol.

Darius i-a aruncat o privire cercetătoare.

— Ai dreptate. Probabil că ești epuizată, mai ales că ai avut o viziune.

— Nu vorbeam doar despre mine, domnu' Mușchi. Mă gân deam în timp ce veneam aici unde am putea să mergem și mi-a venit o idee, una genială, dacă zic până și eu.

— Sunt convins, a spus Darius, zâmbind.

— Desigur. În orice caz, mi-am amintit că le-ai spus pinguini lor că Stark trebuie să doarmă cel puțin opt ore zdravene. Deci acum nu e în camera lui intimă, întunecoasă și confortabilă, în schimb, săraca de ea e goală.

Afrodita l-a împuns cu nasul în gât, s-a ridicat pe vârful picioarelor și i-a ronțăit lobul urechii.

El a râs și a cuprins-o cu brațul.

— Ești genială.

În drum spre camera goală a lui Stark, Afrodita l-a pus la curent cu viziunea ei și cu visul lui Zoey. El a ascultat-o cu atenție și în liniște, al doilea lucru care o atrăsese la el. Primul fusese faptul că era o superbucată, desigur.

Camera lui Stark era confortabilă și întunecoasă, luminată doar de o singură lumânare. Darius a tras un scaun lângă ușă și l-a proptit de clanță, o mișcare deșteaptă, ca să împiedice pe oricine să dea buzna peste ei. Apoi a scotocit printr-un dulap din colțul încăperii și a scos cearșafuri și pături curate, cu care a făcut din nou patul, pomenind că nu voia ca ea să doarmă în aștemuturile unui vampir rănit.

Afrodita l-a privit în timp ce-și scotea cizmele și blugii, și apoi și-a scos sutienul de sub bluză. Se gândea ce ciudat era că avea pe cineva care să aibă grijă de ea, cineva care chiar părea s-o placă pentru ea, ceea ce era o mare surpriză. Tipii o plăceau pentru că era sexy sau pentru că era bogată, populară și o provocare, sau, de regulă, pur și simplu pentru că era o scârbă. Întotdeauna o uimise câți tipi se înnebuneau după scârbe. N-o plăceau pentru că era Afrodita. De fapt, de obicei nu se deranjau să afle cine era ea în realitate, dincolo de părul frumos, picioarele lungi și atitudinea hotărâtă.

Însă lucrul care o șoca cel mai tare la relația ei cu Darius, și categoric începea să fie o relație, era faptul că nu făcuseră sex. Încă. Sigur, toată lumea credea că și-o pun ca iepurii, și asta le dăduse de înțeles, chiar îi încurajase să creadă așa. Dar nu era adevărat. Și, dintr-un motiv sau altul, nu i se părea ciudat. Dormiseră împreună și avuseseră chiar și partide serioase de giugiuleală, dar nu merseseră mai departe de atât.

Șocată de ceea ce realizase, Afrodita a înțeles ce se petrecea între ea și Darius: înaintau cu pași mici și se cunoșteau mai bine unul pe celălalt. Chiar asta făceau, și descoperirea că îi plăcea că înaintau cu pași mici la fel de tare cât îi plăcea să îl cunoască mai bine pe Darius.

Se îndrăgosteau!

Gândul ăsta înspăimântător i-a înmuiat Afroditei genunchii atât de brusc, încât s-a dat înapoi spre scaunul din colțul camerei și, amețită, s-a așezat.

Darius a terminat de făcut patul și s-a uitat nedumerit la ea în partea cealaltă a camerei.

— Ce faci așa de departe?

— Stăteam și eu jos, a spus ea iute.

A aplecat capul într-o parte și a întrebat-o:

— Chiar te simți bine? Ai spus că ai ars împreună cu vampirii în viziunea ta. Încă mai resimți efectele? Ești palidă.

— Mi-e un pic sete și încă mă ustură ochii, dar mă simt bine.

Când a rămas acolo, în partea cealaltă, fără să dea semne că s-ar apropia de pat, i-a zâmbit nedumerit și a spus:

— Nu ești obosită?

— Ba da, ba da.

— Să-ți aduc niște apă?

— A, nu! Îmi iau eu. Nu e nicio problemă. Afrodită a țâșnit ca o marionetă din aia ciudată cu sfori și s-a dus la chiuveță în celălalt colț al încăperii. Umplea un con de hârtie cu apă când Darius a apărut brusc în spatele ei și i-a pus din nou mâinile puternice pe umeri. De data asta degetele lui mari au început să-i frământa mușchii extrem de încordați de pe gât.

— Aici e toată tensiunea, a spus el, masând de la gât spre umeri.

Afrodită a lăsat jos paharul cu apă și a rămas nemișcată. Darius i-a masat umerii în tăcere, transmițându-i prin atingerea sa cât de mult ținea la ea. În sfârșit, ea a lăsat paharul să-i alunece dintre degete, capul i-a căzut înainte și a oftat adânc, încântată.

— Ai niște mâini magice.

— Fac orice pentru tine, domnița mea.

Afrodită a zâmbit și s-a sprijinit de mâinile lui, relaxându-se din ce în ce mai tare. Îi plăcea foarte tare faptul că Darius o trata ca pe Marea lui Preoteasă, deși nu avea Semn și nu avea să fie niciodată vampir. Îi plăcea că el nu se îndoia de faptul că era deosebită în ochii lui Nyx, că era Aleasă de zeiță. Era limpede că lui nu-i păsa dacă asta implica și un Semn. Îi plăcea că...

Dumnezeule! De fapt, îl iubea! Rahat!

Afrodită a ridicat brusc capul și s-a întors așa de repede, încât Darius s-a dat iute și speriat un pas înapoi, lăsând spațiu între ei.

— Ce e? a întrebat el.

— Te iubesc! a izbucnit, apoi a dus mâinile la gură de parcă ar fi încercat, mult prea târziu, să împiedice cuvintele să țâșnească.

Războinicul a zâmbit larg, pe îndelete.

— Mă bucur că spui asta. Și eu sunt îndrăgostit de tine.

Ochii Afrodităi au început să se umple de lacrimi și a clipit cu putere să și le oprească, l-a împins și a plecat.

— Mărită zeiță! Ce nașpa!

În loc să răspundă izbucnirii ei, Darius a privit-o pur și simplu cum se ducea furioasă spre pat. Afrodită îi simțea privirea neștersă, în timp ce ea se gândea dacă să se așeze pe pat sau să se întindă în el. Într-un sfârșit a renunțat la amândouă variantele, hotărând că nu îi plăcea imaginea pe care ar crea-o stând în pat. Se simțea deja destul de vulnerabilă, expusă cum stătea așa în cămașă, în chiloți și atâta tot, așa că s-a întors spre Darius.

— Ce e? s-a burzuluiit ea.

El a înclinat capul, un zâmbet trist i s-a așternut pe buze, iar ochii îi păreau mult mai maturi decât îl arăta restul feței.

— Părinții tăi nu se iubesc, Afrodită. Din câte mi-ai spus despre ei, se poate să fie incapabili să simtă dragoste față de toată lumea, și asta te include și pe tine.

Afrodită și-a înălțat bărbia și i-a căutat privirea.

— Nu-mi spui nicio noutate.

— Tu nu ești mama ta.

Vorbise cu delicatețe, dar simțise vorbele lui ca pe niște cuțite care i se înfipseseră în inimă.

— Știu și asta! a spus, și brusc își simți buzele împietrite.

Darius s-a apropiat ușor de ea. Cât de grațios îi părea Afrodită, cât de puternic părea întotdeauna! O iubea pe ea? Cum și de ce? El nu-și dădea seama ce scârbă îngrozitoare era?

— Chiar știi? Tu ești capabilă să simți iubire, chiar dacă mama tu nu este, i-a spus.

„Dar sunt capabilă să fiu iubită?“ îi venea să-i urle întrebarea asta, dar nu putea. Mândria, care îi vorbea mai tare decât înțelegerea din ochii lui Darius, i-a curmat vorbele și în schimb a făcut ceea ce îi dădea siguranță, a devenit agresivă.

— Normal că știi. Dar tot e nasoală toată chestia dintre noi. Adevărul e că tu ești vampir, iar eu sunt ființă umană. Tot ce-ți pot fi vreodată e consoartă, și nici măcar asta, pentru că deja sunt Impregnată de fraiera și țărâna aia de Stevie Rae, Impregnare de care pare să-mi fie imposibil să

scap, deși m-ai mușcat și tu. Afrodita a încercat să uite de tandrețea pe care i-o arătase Darius când băuse din ea, deși pentru el sângele ei Impregnat era mânjit. A încercat, fără succes să nu se gândească la plăcerea și liniștea pe care le găsisese în brațele lui, și asta fără să facă sex.

— Nu cred că ai dreptate. Nu ești doar o ființă umană, iar Impregnarea de Stevie Rae nu ne afectează. Eu în asta văd o probă în plus a importanței tale în ochii lui Nyx. Ea știe că Stevie Rae are nevoie de tine.

— Dar tu nu ai nevoie de mine, a spus Afrodita cu amă răciune.

— Ba am nevoie de tine, a corectat-o el cu hotărâre.

— Pentru ce? Nici măcar nu ne-o tragem!

— Afrodita, de ce faci asta? Știi că te doresc, dar noi suntem ceva mai mult decât trupuri și dorință. Legătura noastră este mai profundă de atât.

— Nu văd în ce fel! a spus Afrodita, gata-gata să izbucnească iar în lacrimi, ceea ce a enervat-o și mai tare.

— Văd eu. A scurtat și restul distanței dintre ei, a prins-o de o mână și s-a lăsat într-un genunchi înaintea ei. Trebuie să te întreb ceva.

— Zeiță! Ce e?

Oare avea să facă ceva ridicol, de exemplu s-o ceară în căsătorie?

Și-a dus mâna pumn la inimă și a privit-o în ochi.

— Afrodita, preaiubită Profetesă a lui Nyx, îți cer să-mi accepți jurământul de războinic. Mă prind să te ocrotesc cu inima, mintea, trupul și sufletul. Mă prind să-ți aparțin înaintea tuturor celorlalți și să-ți fiu în slujbă până la ultima suflare din lumea asta, și mai mult de atât, dacă asta e vrerea zeiței noastre. Îmi accepți jurământul?

Pe Afrodita a cuprins-o un val nestăpânit de bucurie. Darius voia să fie războinicul ei! Dar bucuria asta n-a ținut-o prea mult, pentru că gândul i-a zburat la repercusiunile jurământului lui.

— Nu poți fi războinicul meu. Zoey e Marea ta Preoteasă. Dacă e să juri să intri în slujba cuiva, ea trebuie să fie aia. Nu putea să sufere că trebuia să spună cuvintele astea, și mai puțin gândul la Darius așezat în genunchi în fața lui Zoey.

— Zoey e Marea mea Preoteasă, la fel și a ta, dar ea are deja un războinic. Am văzut cât de entuziasmat a fost tânărul Stark atunci când ajurat. Nu are nevoie de un alt războinic care să-i devină umbră. În plus, Zoey deja mi-a dat binecuvântarea ei să intru în slujba ta.

— Ce-a făcut?

Războinicul a dat solemn din cap.

— Era cinstit să-i explic lui Zoey care îmi sunt intențiile.

— Deci nu e doar un impuls? Chiar te-ai gândit dinainte la chestia asta?

— Desigur, a spus și i-a zâmbit. Vreau să te ocrotesc veșnic.

Afrodita a clătinat din cap.

— Nu poți.

Zâmbetul lui Darius a pălit.

— Pot să mă pun în slujba cui vreau, nu există niciun obstacol. Sunt tânăr, dar sunt priceput. Te asigur că pot să te ocrotesc.

— Nu la asta mă refer! Știi că ești priceput, chiar prea priceput! Asta e problema, a spus Afrodita și a început să plângă.

Afrodita, nu te înțeleg.

— De ce vrei să intri în slujba mea? Sunt o scârbă împruțită!

— Ba ești unică, a spus el și zâmbetul i-a revenit pe buze.

Afrodita a clătinat din cap.

— O să te rănesc. Întotdeauna îi rănesc pe cei care se apropie de mine.

— Atunci e bine că sunt un războinic puternic. Nyx a dovedit înțelepciune când m-a dăruit ție, iar eu sunt mai mult decât încântat de alegerea zeiței.

— De ce?

Acum obrajii Afroditei erau scăldați de lacrimi, care îi picurau din barbă și îi udau cămașa.

— Pentru că meriți pe cineva care te prețuiește dincolo de bogăție, de frumusețe și de statut

social. Meriți pe cineva care te prețuiește pentru ceea ce ești tu. Și te întreb din nou dacă îmi accepți jurământul.

Afrodita i-a privit chipul frumos și viril și ceva din adâncul ei s-a eliberat pe când ea întrezărea viitorul în ochii lui sinceri și hotărâți.

— Da, îți accept jurământul, a spus ea.

Cu un chiot de bucurie, Darius s-a ridicat și și-a luat Profetesa în brațe. Și-a strâns-o la piept cu delicatețe până la apus, în timp ce ea plângea ca să alunge nodul tristeții, al singurătății și al furiei care îi ținuseră atâta timp inima înlănțuită.

Capitolul 16

Stevie Rae

De obicei, Stevie Rae nu avea probleme cu somnul. Da, era un clișeu, ce-i drept, dar în timpul zilei dormea de parcă ar fi fost, ăăă, moartă. Dar nu și în ziua aia. În ziua aia nu reușise să-și alunge gândurile, sau poate ar fi fost mai corect să spună că nu reușise să-și alunge gândurile vinovate.

Ce avea să facă cu Rephaim?

Ar trebui să-i spună lui Zoey, așa ar fi bine, nu avea niciun dubiu.

— Sigur, și Zoey să se suie pe pereți ca o pisică cu tinichele de coadă, și-a mormăit în barbă, continuând să se plimbe prin fața intrării tunelului din beci. Stevie Rae era singură, dar arunca întruna priviri piezișe împrejur, de parcă s-ar fi așteptat să vină cineva pe furiș la ea.

Și ce dacă venea cineva aici jos s-o caute? Nu făcea nimic rău! Nu putea să doarmă, atâta tot.

Cel puțin, își dorea ca asta să fie tot.

Stevie Rae s-a oprit și s-a uitat în întunericul reconfortant din tunelul pe care îl crease cu nu foarte mult timp în urmă în pământul solid. Ce naiba avea să facă cu Rephaim?

Nu putea să-i spună lui Zoey despre el. Nu avea să înțeleagă. Nimeni nu putea să înțeleagă de fapt. La naiba, nici măcar ea nu se înțelegea! Tot ce știa era că nu putea să-i trădeze și să le spună celorlalți despre el. Dar când nu era prin preajma lui, când nu-i auzea vocea și nu-i vedea durerea mult prea umană în priviri, o cuprindea panica și își făcea griji deoarece faptul că-l ascundea pe Imitatorul de Corbi dovedea că-și pierdea orice urmă de rațiune.

„E dușmanul tău!“ Gândul acesta îi tot dădea târcoale și se zbătea necontrolat, ca o pasăre rănită.

— Nu. În momentul ăsta nu e dușmanul meu, e doar rănit.

Stevie Rae a rostit aceste vorbe acolo, în tunel, pământului care îi dădea siguranță și putere.

A făcut ochii mari când a trăsnit-o gândul ăsta. Faptul că era rănit cauzase toată nenorocirea asta! Dacă ar fi fost întreg și ar fi atacat-o pe ea sau pe oricare dintre ceilalți, n-ar fi ezitat să se apere pe sine sau pe ei.

„Și dacă îl duc undeva unde se poate vindeca?“ Da! Asta era soluția! Nu trebuia să-l protejeze, pur și simplu nu voia să permită să fie măcelărit. Dacă îl ducea undeva, la adăpost, undeva unde nu-l deranja nimeni, Rephaim se putea vindeca și apoi alegea el ce să facă. Ea așa făcuse. Poate hotăra să se alăture celor buni, care luptau împotriva lui Kalona și lui Neferet. Sau poate că nu. Indiferent de situație, nu mai era grija ei.

Dar unde putea să se ducă?

Și atunci, cum se uita așa în tunel, în minte i-a venit soluția perfectă. Asta însemna că trebuia să-și mărturisească unele secrete, dar dacă o făcea, se întreba dacă Zoey avea să înțeleagă de ce îi ascunsese diverse lucruri. „Trebuie să înțeleagă. În fond, și ea fusese nevoită să facă niște alegeri mai puțin agreabile.“ Și în orice caz, Stevie Rae bănuia că Zoey nu avea să fie chiar așa de surprinsă de ce o să-i spună; probabil că deja o mirosise de ceva timp.

Deci avea să-i spună lui Zoey despre chestia asta, lucru care cel puțin îi garanta că locul în care urma să-l ducă pe Rephaim nu avea să se transforme prea curând în gara centrală a novicilor. Nu avea să fie complet singur și sută la sută în siguranță, dar ea măcar scăpa de el și nu mai era responsabilitatea sau datoria ei.

Entuziasmată și copleșită de faptul că găsise o soluție la cumplita ei problemă, Stevie Rae s-a

concentrat și și-a verificat ceasul biologic veșnic exact. Mai era o oră până la apus. Într-o zi normală n-ar fi reușit niciodată să facă ce avea de gând, dar azi simțea moleșeala soarelui care încerca fără succes să strălucească prin stratul gros de nori plumburii, grei de gheață, care păreau să se fi instalat definitiv deasupra orașului Tulsa. Era destul de sigură că nu avea să ia foc dacă ieșea afară, și de asemenea, că nu avea să dea de vreo călugăriță băgăcioasă, dat fiind că totul era înghețat și alunecos în jurul mănăstirii. Era valabil și în cazul novicilor obișnuiți. Novicii cu semiluni roșii erau ultima ei problemă, cel puțin din zori și până la amurg. Ei încă erau vârați în pătuțurile lor din subsol. Desigur, toată lumea avea să se trezească în decurs de o oră și, dacă o cunoștea bine pe Z, și chiar o cunoștea, avea să convoace o întrunire ca să stabilească următoarea lor mișcare, ceea ce însemna că se aștepta să fie și ea prezentă.

Stevie Rae își frământa nervoasă mâinile. În timpul mării întruniri în care puneau țara la cale, trebuia să le spună lui Zoey și celorlalți despre secretele ei. Ce n-ar fi dat să scape de asta!

Apoi se mai adăuga și faptul că Afrodita mai avusese o viziune. Stevie Rae nu știa ce văzuse, dar datorită Impregnării dintre ele, simțise tulburarea pe care i-o cauzase Afroditei, tulburare care crescuse, apoi se domolise, ceea ce probabil însemna că acum Afrodita dormea buștean. Țsta era un lucru bun, pentru că nu voia ca aceasta să fie conștientă și să-și dea seama ce avea ea de gând. Tot ce spera era că Afrodita nu știa deja prea multe.

— Deci, acum ori niciodată. Hai, curaj, și-a șoptit Stevie Rae.

Nu și-a dat ocazia să i se facă frică și a urcat iute, în liniște scările beciului până în subsolul propriu-zis al mănăstirii. Cum era de așteptat, toți novicii erau lași. Sforăitul clar al lui Dallas plutea prin încăperea cufundată în întuneric, ceea ce mai că i-a smuls un zâmbet.

S-a dus la patul ei gol și a luat pătura. Apoi a refăcut drumul până în beci și a pornit spre gura tunelului prin bezna neîndurătoare cu o încredere supraomenească. Fără urmă de ezitare, s-a afundat în ea, încântată de aroma și de senzația plăcută a pământului care o înconjura. Deși știa că ceea ce era pe cale să facă putea deveni cea mai mare greșeală a vieții ei, pământul încă o putea influența și calma, alinându-i nervii întinși, asemenea îmbrățișării familiare a unui părinte.

Stevie Rae a mers prin tunel până la primul cot lin. Acolo s-a oprit și a lăsat pătura jos. A inspirat adânc de trei ori, ca să se concentreze. Când a vorbit, glasul ei era abia șoptit, dar avea atâta forță încât aerul din jurul ei efectiv a fremătat, asemenea valurilor de căldură care se desprind vara din asfalt.

— Pământule, îmi aparții, așa cum îți aparțin și eu ție. Te chem la mine. Tunelul din jurul lui Stevie Rae s-a umplut brusc de mirosul unui câmp acoperit de fân și de sunetul vântului care șuieră printre frunze. Simțea sub tălpi iarbă, care de fapt nu era acolo, dar asta nu era tot. Simțea pământul din jurul ei, și această senzație împrumutată de element - recunoașterea pământului ca o entitate însuflețită, simțitoare - a copleșit-o pe Stevie Rae.

A ridicat brațele și și-a îndreptat vârful degetelor spre tavanul jos din pământ al tunelului.

— Te rog, deschide-te.

Tavanul s-a cutremurat și de sus s-a coborât o perdea de pământ, la început ușor, apoi, cu un sunet care amintea de oftatul unei bunicuțe, pământul s-a deschis deasupra ei.

Instinctul a făcut-o să se retragă în umbrele ocrotitoare ale tunelului, dar avusese dreptate în privința soarelui: categoric nu era nici urmă de el pe nicăieri. Ploua? Nu, a tras ea concluzia pe când privea cerul mohorât și câteva picături i-au căzut pe față, nu ploua. Era lapoviță, și destul de puternică, ceea ce îi ușura misiunea.

Stevie Rae și-a înfășurat pătura în jurul umerilor și a început să urce pe peretele prăbușit al tunelului spre lumea exterioară. A ieșit nu foarte departe de grotă Fecioarei Maria, între ea și copacii care se înșirau de-a lungul laturii vestice a curții mănăstirii. Era destul de întuneric, încât ai fi zis că soarele apusese deja, dar Stevie Rae încă mizea ochii, detestând cât de vulnerabilă o făcea să se simtă lumina zilei, chiar dacă lumina asta era așa de bine filtrată încât era aproape inexistentă.

Și-a alungat neliniștea și și-a venit repede în fire, pentru că a văzut magazia în care îl lăsase pe Rephaim un pic mai la stânga ei. Și-a lăsat capul în jos ca să se protejeze de picăturile reci și tăioase de gheață și a pornit sprintenă spre magazie. Exact ca în noaptea de dinainte, când a atins zăvorul nu s-a putut abține să nu gândească: „Te rog, fă să fi murit... Ar fi mai simplu dacă ar fi murit...”

În magazie era mai cald decât își închipuise și mirosea ciudat. Pe lângă mirosurile de la mașina de tuns iarbă și alte mașinării pe ulei și benzină, la care se adăuga mulțimea de pesticide și îngrășământ de pe rafturile din magazie, mai era ceva, ceva care îi dădea fiori. Abia ocolise zona cu mașinaria pentru îngrijirea gazonului și pornea ușor spre fundul magaziei, când a realizat de ce-i amintea mirosul ăla. Au început să-i tremure picioarele și s-a oprit de tot.

Magazia, înmiresmată de mirosul lui Rephaim și al sângelui lui, îi amintea de bezna care o înconjurase după ce înviase, iar umanitatea ei fusese aproape complet distrusă. Îi amintea de perioada aceea întunecată și de zilele și nopțile în care fusese stăpânită de furie, de foame, de violență și de frică.

Și-a înăbușit un icnet când a realizat care era problema cu mirosul. Novicii cu semiluni roșii, ceilalți novici, cei despre care nu prea voia să-i spună lui Zoey, miroseau la fel. Nu exact la fel, și se îndoia că un nas mai puțin fin ca al ei putea măcar să facă legătura, dar ea putea, și chiar o făcuse. Iar asta îi îngheța sângele, ca o presimțire sumbră.

— Iar vii singură, a spus Rephaim.

Capitolul 17

Stevie Rae

Cuvintele lui Rephaim au plutit prin întuneric până la ea. Fără să vadă monstrul care era în realitate, glasul lui avea ceva ce-l făcea să pară penetrant și sfâșietor de uman. În fond, asta îl salvase cu o zi înainte. Umanitatea lui o influențase și nu fusese în stare să îl omoare.

Însă azi părea altfel, mai puternic decât înainte, iar lucrul ăsta o liniștea și o îngrijora în același timp.

Dar și-a alungat neliniștea. Nu era o puștoaică neajutorată care o lua la fugă la primul semn de pericol. Era în stare să ia la șuturi un păsăroi fără nicio problemă. Și-a îndreptat spatele. Se hotărâse să-l ajute să fugă și exact asta avea de gând să facă.

— Și la cine te așteptai? La John Wayne și la o întregă gașcă? Imitând-o pe mama ei când vreunul dintre frații ei era bolnav și stresant, Stevie Rae a pornit hotărâtă înainte. Silueta, care mai înainte fusese o îngrămădeală în fundul magaziei, i-a apărut în raza vizuală și ea i-a adresat cea mai directă privire de care a fost capabilă. Hm, văd că nu ești mort și poți să te ridici, deci deduc că te simți mai bine.

Și-a aplecat capul ușor într-o parte:

— Cine e John Wayne și toată gașcă?

— Gașca. Înseamnă eroii pozitivi care vin să te salveze. Da' nu te bucura prea tare. Nu vine nicio armată, sunt doar eu.

— Tu nu te consideri un erou pozitiv?

A surprins-o cu capacitatea lui de a avea o discuție adevărată și s-a gândit că, dacă ar fi putut să închidă ochii sau să-și ferească privirea, ar fi fost aproape gata să creadă că era un tip normal. Dar, desigur, știa mai bine de atât. Nu putea niciodată să închidă ochii în prezența lui sau să-și ferească privirea, și categoric nu era normal.

— Ba da, sunt erou pozitiv, dar nu sunt tocmai o armată, a spus Stevie Rae, iar apoi l-a privit ostentativ. Încă arăta ca naiba, rănit și plin de sânge, dar nu mai zăcea într-o parte, grămadă. Stătea în fund, sprijinit pe partea stângă, care nu era rănită, în fundul magaziei. Pusese prosoapele cu care îl acoperise ea ca pe niște bucăți de pătură. Avea ochii strălucitori și vii, și nu o slăbeau o clipă. Deci te simți mai bine?

— După cum ai spus, n-am murit. Unde sunt ceilalți?

— Ți-am spus, restul Imitatorilor de Corbi au plecat cu Kalona și cu Neferet.

— Nu, mă refer la ceilalți fii și fiice de om.

— A, de prietenii mei vorbești. Majoritatea dorm. Așa că nu avem prea mult timp. N-o să fie ușor, dar cred că am găsit o cale prin care să te scot de aici dintr-o bucată. S-a oprit și s-a abținut să-și frământe mâinile. Poți să mergi, nu?

— Am să fac ce trebuie.

— Ce naiba înseamnă asta? Zi și tu da sau nu! Nu e de glumă.

— Sssunt de acord.

Stevie Rae a înghițit în sec când l-a auzit sâsâind și a tras concluzia că greșise când se gândise că, dacă închidea ochii, avea să i se pară normal tipul.

— Bine, atunci hai să mergem.

— Unde mă duci?

— Nu mi-a trecut altceva prin cap decât că trebuie să te duc undeva unde poți să fii la adăpost și să te vindeci. Nu poți să rămâi aici. Sigur dau de tine. Auzi, tu n-ai problema cu statul sub pământ ca taică-tu, nu?

— Prefer cerul pământului, a spus cu amărăciune, mușcând aproape din cuvinte și șuierând.

— Și asta înseamnă că nu poți să stai sub pământ? a întrebat Stevie Rae cu mâinile în șolduri.

— Aș prefera să nu fie cazul.

— Preferi să rămâi în viață, ascuns sub pământ, sau să stai aici, cu mari șanse să fii descoperit și să mori? „Sau și mai rău“, a gândit, dar nu a spus tare.

O vreme a tăcut, iar Stevie Rae a început să se întrebe dacă Rephaim chiar voia să trăiască, lucru pe care nu-l luase în considerare. Se gândea că ar fi avut logică. Ai lui îl abandonaseră crezând că nu mai are cum să scape, iar lumea modernă era cu totul diferită decât atunci când el era în came și oase și teroriza așezările cherokee. Oare cât de rău o dăduse în bară prin faptul că nu-l lăsase să moară?

— Prefer să trăiesc.

Judecând după privirea lui, Stevie Rae se gândea că, poate, anunțul lui îl surprindea și pe el la fel de tare ca pe ea.

— Bine. Atunci trebuie să te iau de aici, a spus și a făcut un pas spre el, dar apoi s-a oprit.

Trebuie să te fac iar să promiți că o să fii cuminte?

— Sunt prea slăbit ca să fiu un pericol pentru tine, a răspuns creatura cu simplitate.

— Bine, atunci am să consider că e încă valabilă promisiunea de mai devreme. Numai să nu faci vre-o prostie, și atunci poate ieșim cu bine din asta. Stevie Rae s-a dus la el și s-a ghemuit. Trebuie să mă uit la pansamente. Poate e nevoie să le schimb sau să le mai strâng înainte să plecăm. L-a verificat metodic, explicând tot timpul cu glas tare ce făcea: Hm, mușchiul de copac pare să dea rezultate. Nu văd prea mult sânge. Ai glezna destul de umflată, dar nu cred că e ruptă. În orice caz, nu simt nimic rupt. I-a bandajat iar glezna și i-a strâns mai bine și celelalte bandaje, lăsând la final aripa distrusă. Stevie Rae s-a întins undeva în spatele lui și a început să-i îndrepte bandajele care i se desfăcuseră, iar Rephaim, care în timpul examinării stătuse tăcut și complet nemișcat, a tresărit și a gemut de durere. Ah, la naiba! Scuze. Știu că ai aripa într-o stare nasoală.

— Mai leagă o bucată de cârpă în jurul meu. Leag-o mai strâns pe corp. N-am să pot să merg dacă nu mi-o imobilizezi complet.

Stevie Rae a dat aprobator din cap și a spus:

— Am să fac ce pot. A mai rupt fâșii dintr-un prosop, apoi s-a aplecat ca să ajungă la spatele lui. A strâns din dinți și și-a făcut treaba cât de repede și de delicat putea, oftată că Imitatorul de Corbi tremura și își tot înăbușea gemetele de durere.

Când a terminat cu aripa, i-a dat niște apă cu canciocul și l-a ajutat să bea. După ce s-a oprit din tremurat, Stevie Rae s-a ridicat și i-a întins mâinile.

— Hai, curaj, găină, că te tai!

S-a uitat la ea, și pe fața lui ciudată se citea nedumerirea. A zâmbit și i-a explicat:

— Înseamnă să prinzi curaj și să faci ce trebuie, chiar dacă e greu ca naiba.

El a dat din cap, apoi s-a întins ușor și a prins-o de mâini. Stevie Rae s-a ținut bine, a tras, dându-i timp să-și mute greutatea și să se adune. Cu un icnet de durere a reușit să stea în picioare, deși nu a pus mare greutate pe glezna rănită și nu părea prea sigur pe picioare.

Stevie Rae l-a ținut de mâini ca să-l lase să se obișnuiască cu poziția, și în timp ce-și făcea griji că ar putea să leșine, se gândea ce ciudat era că avea mâinile așa de calde și de umane, întotdeauna fusese de părere că păsările sunt niște ființe reci și agitate. De fapt, nu-i plăceau păsările, niciodată

nu-i plăcuseră. Găinile din bățutura mamei ei o speriau de moarte cu datul lor isteric din aripi și cu cotcodăcitul ăla cretin. Brusc și-a adus aminte de o dată când strângea ouăle și o găină grasă și morocănoasă o ciugulise, gata-gata să-i scoată un ochi.

Stevie Rae s-a cutremurat, iar Rephaim și-a lăsat mâinile să cadă.

— Te simți bine? a întrebat ca să mai acopere momentul neplăcut de liniște care se lăsase între ei.

A mormăit și a dat din cap. Stevie Rae a dat și ea din cap.

— Stai puțin. Înainte să începi să mergi ca lumea, stai să văd ce gădesc ca să te ajut. S-a uitat printre uneltele de grădină, oprindu-se în final la o lopată zdravănă cu coada de lemn. S-a dus înapoi la Rephaim, a măsurat-o pe lângă el, cu o mișcare rapidă a smuls coada lopeții și i-a dat-o. Folosește-o ca pe un baston. Ca să nu mai pui toată greutatea pe glezna rănită. Poți să te sprijini și pe mine un pic, dar odată ce ajungem în tunel, va trebui să te descurci singur, așa că ai nevoie de asta.

Rephaim a luat coada de lemn de la ea.

— Ai o forță impresionantă.

— Nu-mi prinde rău, a ridicat Stevie Rae din umeri.

Rephaim a făcut un pas timid înainte, ajutându-se de coadă ca să se sprijine, și chiar a reușit să se deplaseze, deși Stevie Rae vedea că îl durea rău. Totuși a pornit singur spre ușa magaziei, șchiopătând. Apoi s-a oprit și a privit-o nerăbdător.

— Mai întâi, am să te acopăr cu asta. Sper să nu ne vadă nimeni, dar în cazul în care vreo călugăriță curioasă cască ochii pe fereastră, o să mă vadă ajutând pe cineva înfășurat într-o pătură. Sau, cel puțin, așa sper.

Rephaim a dat din cap, iar Stevie Rae l-a înfășurat cu pătura, punându-i-o pe cap și vârand-o în marginea bandajului de pe piept ca s-o țină strânsă.

— Uite ce zic eu: știi despre tunelurile în care am stat noi, din subsolul gării din centru, nu?

— Da.

— Ei bine, eu le-am mai extins.

— Nu înțeleg.

— Am o afinitate față de pământ, adică pot, mai mult sau mai puțin să-l controlez, măcar în unele privințe. De curând am descoperit că unul dintre lucrurile pe care pot să le fac e să-l fac să se miște, adică să fac un tunel prin el. Și așa am legat gara de mănăstire.

— Țasta e genul de putere pe care spunea părintele meu că o ai.

Stevie Rae nu avea nici cel mai mic chef să vorbească cu Rephaim despre nesuferitul ăla de taică-su și nici măcar nu voia să se gândească de ce ar fi putut să discute despre ea și puterile ei.

— În orice caz, am deschis o zonă din tunelul pe care l-am creat ca să pot să urc și să vin aici. Nu e departe de magazie. Te ajut eu să ajungi acolo. Odată ajuns în tunel, mergi prin el până ajungi la gară. Ai adăpost acolo și mâncare. De fapt, e destul de drăguț, o s-o duci bine.

— Și cum de n-or să mă găsească restul aliaților tăi acolo?

— Mai întâi de toate am să-l blochez pe ăla care leagă gara de mănăstire. Apoi am să le spun prietenilor mei ceva ce o să-i țină departe de tuneluri pentru o vreme. Și sper că asta înseamnă suficient timp cât să te faci bine și să pleci de aici, înainte să înceapă ei să-și bage nasul.

— Ce-o să le spui de n-or să mai intre în tuneluri?

Stevie Rae a oftat și și-a trecut mâna peste față.

— O să le spun adevărul. Că mai sunt și alți novici cu semiluni roșii și că se ascund în tunelurile din gară, și că sunt periculoși, pentru că ei nu au ales binele în locul răului.

Rephaim a rămas tăcut preț de câteva clipe și într-un târziu a spus:

— Neferet avea dreptate.

— Neferet! Ce vrei să spui?

— Îi tot spunea părintelui meu că are aliați printre novicii cu semiluni roșii, care puteau fi soldați în cauza ei. Despre novicii ăștia vorbea.

— Probabil, a spus Stevie Rae cu tristețe. Nu voiam să accept, preferam să cred că până la urmă or să facă ce trebuia, să aleagă umanitatea în locul întunericului, că aveau doar nevoie de timp să se lămurească, atâta tot. Dar cred că m-am înșelat.

— Novicii ăștia or să-i împiedice pe prietenii tăi să intre în tuneluri?

— Oarecum. De fapt, mai degrabă eu îi țin departe de tuneluri. Mai trag de timp, spre binele tău și al lor. Chiar dacă mă înșel, a spus ea privind-l în ochi. Fără să spună nimic altceva, a deschis ușa, s-a dus lângă el, i-a ridicat brațul, l-a trecut pe după umeri și au pășit amândoi în amurgul înghețat.

Stevie Rae își dădea seama că trebuie să fi simțit dureri cumplite în timp ce mergeau anevoie de la magazie spre deschizătura din pământ pe care o făcuse spre tunel. Dar singurul sunet pe care îl scotea era răsufierea sacadată. S-a lăsat greu pe ea și Stevie Rae a fost din nou surprinsă de căldura lui și de cât de familiar îi părea brațul lui de bărbat pe umăr, la care se adăuga trupul lui acoperit de fulgi pe care îl ajuta să și-l susțină. Stevie Rae se tot uita împrejur și mai că-și ținea respirația de teama ca cineva, de exemplu, fițosul ăla de Erik să nu fi ieșit afară. Soarele învăluit era la apus și Stevie Rae simțea cum acesta dispare de pe cerul stăpânit de gheață. Nu mai era mult și novicii, vampirii și călugărițele aveau să înceapă să mișune.

— Haide, te descurci foarte bine. O să reușești. Trebuie să ne grăbim, îi tot șoptea încurajatoare și încerca să-și domolească frica și vina pe care le resimțea.

Dar nu a strigat nimeni după ei. Nu a fugit nimeni la ei și, mai repede decât anticipase Stevie Rae, deschizătura spre tunel s-a căscat la picioarele lor.

— Coboară cu spatele, cu mâinile și cu picioarele. Nu e prea adânc. Te țin eu ca să nu te dezzechilibrezi.

Rephaim nu pierdea timp sau energie cu cuvintele. A dat din cap, s-a întors, a aruncat pătura de pe el, iar apoi, în timp ce Stevie Rae îl ținea de brațul cel bun, bucuroasă că, deși părea puternic și solid, de fapt cântărea mai puțin decât ea, cu ajutorul ei, s-a făcut nevăzut, nu fără suferință, în groapa din pământ. Stevie Rae l-a urmat.

Odată ajunși în tunel, Rephaim s-a sprijinit de perețele de pământ și încerca să-și tragă sufletul. Stevie Rae ar fi vrut să-l poată lăsa acolo să se odihnească, dar ceva îi urla că ceilalți aveau să se trezească și să vină s-o caute, prilej cu care aveau s-o găsească împreună cu Imitatorul ei de Corbi!

— Trebuie să-ți continui drumul. Imediat. Pleacă; pe aici o iei, i-a spus și a arătat spre întunericul dinaintea lor. O să fie beznă. Îmi pare rău, dar n-am timp să-ți aduc un felinar. Te simți bine în întuneric?

Acesta a încuviințat din cap și a spus:

— De mult prefer noaptea.

— Bravo. Mergi prin tunelul ăsta până în locul în care pereții de pământ sunt înlocuiți cu cei din ciment. Apoi fă la dreapta. O să te cam bage în ceață, deoarece, cu cât te apropii mai mult de gară, cu atât se întetesc tunelurile. Dar tu stai în ăla principal. O să fie luminat, sau cel puțin așa sper. În orice caz, dacă o să continui, o să găsești felinare, mâncare și camere cu paturi și tot ce-ți trebuie.

— Și novici întunecați.

Nu o formulase ca pe o întrebare, dar Stevie Rae i-a răspuns:

— Mda. Când trăiam acolo, eu și cu ceilalți novici cu semiluni roșii, ei se fereau de tunelurile principale și de camerele noastre. Nu știu ce fac acum, că nu mai suntem acolo, și sincer nu știu ce or să facă cu tine. Nu cred că or să vrea să te mă nânce, pentru că nu miroși cum trebuie. Dar nu sunt sigură. Ei sunt..., a spus și apoi s-a oprit, căutând cuvintele potrivite. Ei sunt altfel decât mine, decât noi, ceilalți.

— Sunt fiii întunericului. După cum am spus, sunt obișnuit cu asta.

— Bine. O să mă gândesc că ești în siguranță, a zis Stevie Rae și s-a oprit iar, neștiind ce să spună, dar într-un final izbucni: Deci presupun că ne mai vedem pe aici.

S-a uitat fix la ea și nu a răspuns nimic.

Stevie Rae stătea ca pe ghimpi.

— Rephaim, trebuie să pleci imediat. Nu ești în siguranță. De îndată ce te afunzi mai mult în tunel, o să prăbușesc porțiunea asta, ca să nu te poată urma nimeni de aici, dar tot trebuie să te grăbești.

— Nu înțeleg de ce ți-ai trăda semenii ca să mă salvezi pe mine, a spus el.

Nu trădez pe nimeni, pur și simplu nu te omor! a strigat ea, apoi a coborât tonul și a continuat:

De ce dacă îți dau drumul înseamnă că îmi trădez prietenii? Nu poate să însemne că aleg viața în loc de moarte? Uite ce e, eu am ales binele, nu răul. De ce ar însemna altceva faptul că te las în viață?

— Nu te-ai gândit că, dacă alegi să mă salvezi pe mine, se cheamă că alegi ceea ce tu ai numi rău?

Stevie Rae l-a privit îndelung, apoi a răspuns:

— Atunci nu uita lucrul ăsta. Viața ta poate fi ce vrei tu. Taică-tu a plecat, la fel și ceilalți Imitatori de Corbi. Mama îmi cânta un cântecel stupid când eram mică și făceam câte o prostie și mă loveam. Zicea că trebuie să mă ridic, să mă scutur de praf și s-o iau de la capăt. Și asta trebuie să faci și tu. Eu pur și simplu îți dau șansa să o faci, a spus Stevie Rae și a întins mâna. Hai, să sperăm că data viitoare când ne mai întâlnim nu mai suntem dușmani.

Rephaim și-a plimbat privirea de la mâna ei întinsă la chipul ei și iar la mână. Apoi încet, destul de reticent, i-a prins-o, dar nu în stilul modern, ci în cel tradițional vampiresc, de antebraț.

— Îți datorez viața, Preoteasă.

Stevie Rae a simțit că se îmbujorează.

— Zi-mi Stevie Rae. Nu prea mă simt ca o Preoteasă în momentul ăsta.

Și-a plecat capul și i-a spus:

— Atunci lui Stevie Rae îi datorez viața.

— Fă ce trebuie cu viața ta, și am să ne consider chit, a spus ea. Bucuroasă de întâlnire, drum bun și să ne revedem bucuroși, Rephaim.

A încercat să-și desprindă mâna din strânsoarea lui, dar acesta nu i-a dat drumul.

— Așa sunt toți, ca tine? Toți aliații tăi? a întrebat el.

— Nț, a făcut, și a zâmbit. Eu sunt mai ciudată decât majoritatea celorlalți. Sunt primul vampir cu semilună roșie, și cred că asta înseamnă că sunt un fel de experiment.

Ținând-o încă de mână, a spus:

— Am fost primul dintre fiii părintelui meu.

Deși o privea ferm, ea nu-i putea interpreta expresia feței. Tot ce zărea în lumina difuză din tunel era forma omenească a ochilor lui și strălucirea roșiatică, nepământeană, aceeași care îi bântuia visele și uneori îi copleșea și ei ochii, pătând totul în stacojiu, de furie și beznă. A clătinat din cap și, mai mult pentru sine decât lui, a spus:

— Uneori e greu să fii primul.

El a încuviințat din cap și în sfârșit i-a dat drumul la braț. Fără un alt cuvânt, s-a întors și a pornind șontăcând în beznă.

Stevie Rae a numărat ușor până la o sută, apoi a ridicat mâinile.

— Pământule, am iar nevoie de tine. Elementul i-a dat imediat ascultare, invadând tunelul cu aromele unei pajiști primăvăratică. A inspirat adânc, apoi a continuat: Prăbușește tavanul și umple porțiunea asta de tunel. Închide deschizătura pe care ai făcut-o; umple-o, fă-o din nou solidă, ca să nu poată trece nimeni.

S-a dat înapoi, în timp ce pământul dinaintea și deasupra ei a început să se miște, apoi s-a pornit ca o ploaie, solidificându-se până când a devenit un zid masiv.

— Stevie Rae, ce naiba faci?

Stevie Rae și-a răsucit, cu mâna la inimă.

— Dallas! Am făcut pe mine de frică! La naiba, era să am un atac de cord.

— Scuze. E așa de greu să te ia omul prin surprindere, încât m-am gândit că știai că sunt aici.

Cu inima bătându-i și mai tare, Stevie Rae i-a cercetat chipul lui Dallas, încercând să găsească vreun semn că avea măcar o bănuială că nu fusese singură, dar acesta nu părea să afișeze suspiciune, supărare sau trădare, pur și simplu părea curios și un pic cam trist. Ce a spus apoi i-a confirmat că nu era de așa mult timp acolo încât să-l fi surprins măcar pe Rephaim.

— L-ai blocat ca să nu vină și ceilalți la mănăstire, este?

Stevie Rae a aprobat din cap și s-a stăpânit, ca să nu i se simtă în voce ușurarea.

— Mda. Nu mi se părea o idee prea bună să aibă așa de ușor acces spre călugărițe.

— Pentru ei ar fi ca un fel de bufet suedez, a spus Dallas cu un licăr răutăcios în priviri.

— Nu fi scârbos, a spus ea, dar nu se putea abține să nu-i zâmbească. Dallas era un tip adorabil.

Nu numai că era iubitul ei neoficial, dar și mai mult, era un geniu într-ale electricității, instalațiilor și în general în tot ce găseai la magazinul Home Depot.

I-a zâmbit și el, s-a apropiat de ea și a tras-o de un cărlionț blond.

— Nu sunt scârbos, pur și simplu spun adevărul. Și nu poți să spui că nu ți-a trecut măcar prin cap ce ușor ar fi să ne înfruptăm din călugărițe.

— Dallas! a spus ea cu ochii mijiți, cu adevărat șocată de cuvintele lui. Nu, nici prin gând nu mi-a trecut să mănânc vreo călugăriță! Până și gândul sună aiurea. Și, după cum ți-am spus, nu e o idee prea bună să te gândești să mănânci oameni. Nu-ți face bine.

— Relaxează-te, frumușico. Îmi băteam și eu joc de tine, a spus el și și-a aruncat privirea în spatele ei, la peretele de pământ. Și ia zi, cum o să le explici asta lui Zoey și celorlalți?

— Am să fac ce ar fi trebuit probabil să fac de mult. O să le spun adevărul.

— Credeam că nu vrei să povestești despre restul de novici, pentru că te gândeai că poate își revin și ajung ca noi.

— Mda, încep să cred că am cam scrântit-o cu unele dintre alegerile pe care le-am făcut.

— Bine, tu hotărăști. Tu ești Marea noastră Preoteasă. Spune-i lui Zoey și celorlalți ce vrei. De fapt, poți să faci chiar acum chestia asta. Zoey a convocat o întrunire în cantină. De-aia am venit după tine, ca să-ți spun.

— Și de unde ai știut unde să mă găsești?

I-a zâmbit și și-a trecut brațul pe după umerii ei.

— Te cunosc, frumușico. Nu mi-a fost prea greu să-mi dau seama unde ești.

Au pornit amândoi spre ieșirea din tunel. Stevie Rae l-a cuprins pe Dallas cu mâna pe după talie și s-a sprijinit de el, bucuroasă că îl simțea normal și masculin lângă ea. Ce mai ușurare că lumea ei revenise la normalitate. Și-l alungase pe Rephaim din minte. Ajutase pe cineva rănit, atâta tot, iar acum terminase cu el. Pe bune, era doar un Imitator de Corbi grav rănit; în fond, cât rău putea el să facă?

— Mă cunoști, ai? a spus și s-a împins în el cu șoldul, gest la care s-a lipit și el de ea.

— Nu atât cât aș vrea să te cunosc, frumușico.

Stevie Rae a chicotit, fără să bage în seamă faptul că părea aproape exagerată în efortul ei de a părea normală.

În același timp ignora și faptul că simțea încă mirosul întunecos al lui Rephaim pe piele.

Capitolul 18

Zoey

Eram pe tărâmul magic și neguros dintre trezire și somn când m-a lipit de corpul lui. Era așa de mare, de puternic și de dur încât contrastul dintre prezența lui fizică și răsuflarea delicată și dulce care mă gădila pe gât, la care se adăugau sărutările lui gingașe de acolo, îmi dădea fiori.

Mai dormeam încă și nu voiam să mă trezesc de tot, dar am oftat veselă și s-a întins ca să îmi ajungă și mai bine la gât. Mă simțeam așa de normal cu brațele lui în jurul meu. Adoram să fiu atât de aproape de el și mă gândeam ce tare mă bucuram că era războinicul meu, când am mormăit somnoroasă:

— Probabil că te simți mult mai bine.

Atingerea lui a devenit mai sexy și mai puțin gingașă și m-a luat iar cu fiori.

Apoi în mintea mea încețoșată și-au făcut loc două gânduri în același timp. Mai întâi de toate, nu mă lua cu fiori doar pentru că îmi plăcea ce-mi făcea, deși categoric îmi plăcea ce-mi făcea, ci pentru că era rece. În al doilea rând, corpul care era lipit de al meu era prea mare să fie al lui Stark.

Atunci a șoptit:

— Vezi cum tânjește sufletul tău după mine? Vei veni singură la mine. E soarta ta, iar soarta mea e să te aștept.

Mi-am reținut un icnet, m-am trezit și m-am ridicat în fund.

Eram complet singură.

„Calmează-te... calmează-te... calmează-te... Nu e aici Kalona... totul e în regulă... a fost doar un vis...”

Fără să-mi propun, am început imediat să-mi controlez respirația și sentimentele, care categoric o luaseră la galop. Stark nu era în încăpere, și ultimul lucru care voiam să se întâmple era să vină fuga la mine, pentru că simțea cât de panicată eram, când de fapt nu eram în niciun pericol serios. Poate că sunt în ceață în multe privințe, dar de un lucru eram sigură: nu voiam ca Stark să înceapă să creadă că nu putea să mă lase o clipă singură.

Da, eram nebună după el și mă bucuram că între noi era o legătură, dar asta nu însemna că voiam să creadă că mi-era imposibil să stau fără el. Era războinicul meu, nu dădaca și nici următorul meu, și dacă începea să creadă că trebuia să stea permanent cu ochii pe mine... și să caște ochii la mine cât dorm...

Mi-am reținut un mormăit de groază.

Ușa care ducea spre mica baie pe care o împărțeam cu camera de oaspeți de alături s-a deschis și a intrat Stark, iar privirea i-a țâșnit direct spre mine. Avea pe el blugi și un tricou cu Street Cats Catholic Charities, și-și usca părul încă ud cu prosopul. Presupun că trebuie să mă fi calmat și să fi scăpat de mina panicată, pentru că imediat ce m-a văzut stând în fund, singură și neamenințată de vreun pericol, expresia lui îngrijorată a fost înlocuită de un zâmbet.

— Hei, te-ai trezit. Mă gândeam eu. Te simți bine?

— Îhî. Sunt bine mersi, am spus iute. M-am trezit pentru că eram gata să cad din pat și m-am cam speriat.

Zâmbetul lui a devenit șmecheresc.

— Probabil te agitasi prin pat pentru că ți-era dor de mine și de corpul meu fierbinte, și de-aia era să cazi din pat.

Am ridicat din sprâncene la el.

— Sunt sigură că nu asta a fost cauza. Faptul că pomenise de corpul lui (da, era super, dar n-am de gând să-l fac să creadă că mi se scurg ochii după el) m-a făcut să-l privesc cu atenție și am realizat că arăta chiar bine, adică nu era doar drăguț și super. Era mai puțin palid decât atunci când ne duseserăm la culcare și era mult mai stăpân pe picioare. Arăți mai bine.

— Chiar mă simt mai bine. Darius avea dreptate, mă vindec repede. Am băgat opt ore de somn dintr-o bucată, plus trei punguțe cu sânge în timp ce tu sforăiai încă, și acum mă simt destul de bine. A venit spre pat, s-a aplecat și m-a sărutat ușor. Dacă la asta mai adaugi și faptul că pot să-l alung pe Kalona din coșmarurile tale, aș spune că sunt gata să fac față la orice.

— Ba nu sforăi, i-am spus hotărâtă, apoi am oftat și i-am cuprins talia cu brațele, lipindu-mă de el, pentru ca forța prezenței lui fizice să alunge fărâmele apariției de coșmar a lui Kalona. Mă bucur că te simți mai bine.

Ar fi trebuit oare să-i spun lui Stark că îngerul căzut tot se strecurase în visele mele, chiar dacă el era așa de aproape și atât de atent la siguranța mea? Probabil. Poate dacă i-aș fi spus, asta ar fi schimbat ce avea să se petreacă mai târziu, însă în momentul ăla mă gândeam doar să nu destram energia pozitivă pe care o emana, așa că am rămas în brațele lui, până când mi-am amintit că nici măcar nu mă pieptănasem. Mi-am trecut degetele prin părul nasol și ciufulit în timpul somnului și am întors capul ca să nu-l fac pe Stark să se ofilească de la mirosul de nespălat pe dinți, așa că m-am smuls din îmbrățișarea lui și am pornit iute spre baie, aruncându-i peste umăr: Vrei să-mi faci o favoare cât sunt eu în duș?

— Sigur, a spus și mi-a aruncat un zâmbet șmecheresc, care îmi transmitea cât de bine se simțea de fapt. Vrei să te spăl pe spate?

— Aăă, nu, mersi. Dumnezeule! La o singură chestie le stă mintea băieților ăstora! Adună-i pe novici, și cu semiluni roșii, și cu semiluni albastre, caută-i pe Afrodita, pe Darius, pe măicuța Maria Angela, pe bunica și pe oricine crezi tu că trebuie să asiste la discuția despre cum și când mergem înapoi la școală.

— Aș prefera să te spăl pe spate, dar nu e nicio problemă. Domniță, dorința ta e poruncă pentru mine, a spus, și-a plecat capul și m-a salutat, cu mâna la inimă.

— Mulțumesc, am spus cu blândețe, iar mina lui stăpânită deodată de respect și încredere mai că

m-a făcut să plâng.

— Ei, a spus și zâmbetul i-a pălit. Pari tristă. Te simți bine?

— Mă bucur că ești războinicul meu.

Era adevărat ce spuneam, dar nu era tot adevărul.

A zâmbit din nou.

— Ești o Mare Preoteasă norocoasă.

Am clătinat din cap văzând că nu mai termina odată cu aroganța și am clipit ca să scap de lacrimile alea ridicole din ochi.

— Tu adună pe toată lumea, da?

— Bine. Ne întâlnim la subsol?

— Nici vorbă, am spus cu o grimasă. Ce-ar fi s-o întreb pe măicuța Maria Angela dacă ne putem întâlni în sala de mese? Apoi putem să mâncăm și să stăm de vorbă.

— Se rezolvă.

— Mersi.

— Ne vedem mai încolo, domnița mea.

M-a salutat din nou ceremonios, cu ochii strălucitori, apoi a ieșit repede din încăpere.

— Am intrat și eu în baie, dar mai încet. M-am spălat mecanic pe dinți și am intrat în duș. Am stat acolo mult timp și am lăsat apa fierbinte să mă împresoare. Apoi, când am știut că am reușit să-mi controlez sentimentele, m-am gândit la Kalona.

„M-am relaxat în brațele lui.“ Nu retrăisem o amintire de-a A-yei și nici nu mai eram sub influența ei, ci mă lăsasem când m-a atins, iar rezultatul fusese în același timp înspăimântător și revelator. Mă simțisem normal în prezența lui, așa de normal încât îl confundasem cu războinicul care jurase să mă slujească! Și nu păruse a fi un vis, mă simțeam mult prea trează, prea aproape de trezire. Ultima vizită a lui Kalona mă cutremurase profund.

— Indiferent cât de tare încerc să mă împotrivesc, sufletul meu îl recunoaște, mi-am șoptit.

Apoi, de parcă ar fi fost invidioși pe apa care îmi dezmiarda fața, ochii mei au început să verse lacrimi.

*

Ca să găsesc sala de mese mi-am urmat nasul și urechile. Pe când parcurgeam holul care ducea spre ea, auzeam glasuri familiare care râdeau și care se întrepătrundeau cu zgomotul farfuriilor și al tacâmurilor, și m-am întrebat în treacăt dacă măicuțele chiar erau de acord cu ceea ce părea o invazie a unor adolescenți, viitori vampiri. M-am oprit lângă intrarea arcuită a încăperii și m-am uitat să văd cum se înțeleg călugărițele cu puștii. Erau trei șiruri de mese lungi. Mă așteptam ca măicuțele să stea împreună ciorchine, normal, separându-se de noi, dar nu era așa. Cum era de așteptat, în general stăteau câte două, trei, dar erau înconjurate de novici, și roșii, și albaștri, și toată lumea stătea de vorbă, ceea ce contrazicea imaginea pe care mi-o făcusem despre sala de mese a călugărițelor ca fiind un lăcaș al rugăciunii și al reflecției plicticos-tăcute.

— Hai, te mai mocăi mult pe aici sau intri odată?

M-am întors și am dat cu ochii de Afrodita și de Darius, care stăteau în spatele meu. Se țineau de mână, radioși și, cum ar spune gemenele, zglobii ca niște păsărele.

— Bucuroși de întâlnire, Zoey, m-a salutat Darius ceremonios, dar zâmbetul a dat gestului lui respectuos o anume căldură și relaxare.

I-am aruncat Afroditei o privire încărcată de reproș, gen „vezi că există și politețe pe lumea asta?“, apoi i-am zâmbit războinicului.

— Bucuroasă de întâlnire, Darius. Păreți tare încântați. Presupun că ați reușit să găsiți un loc în care să trageți un pui de somn astă-noapte, am spus, apoi am făcut o pauză, m-am uitat din nou la Afrodita și am adăugat: Somn sau altele.

— M-au asigurat că au dormit, a spus măicuța Maria Angela, accentuând cuvântul „dormit” pe când ni se alătura în prag.

Afrodita și-a dat ochii peste cap la măicuță, dar nu a spus nimic.

— Darius mi-a explicat că îngerul căzut ți-a tot apărut în vis și pare-se că Stark a reușit să-l

împiedice, a spus călugărița în stilul ei direct dintotdeauna.

— Ce-a făcut Stark? a intervenit și Heath, alunecând spre noi ca pe derdeluș, apoi oprindu-se și punându-mi o ștampilă pe buze. Trebuie să-l iau la șuturi?

— Nu prea ai șanse, a replicat Stark, venind la noi din sala de mese.

El nu s-a înfipt în mine, ca Heath, dar privirea lui era așa de caldă și de intimă încât părea să fie la fel de copleșitoare ca îmbrățișarea lui Heath.

Și deodată m-a apucat tipo-claustrofobia. Teoretic, o auto servire cu băieți pare o idee bună, dar, asemenea ideii cu blugii de marcă strâmți, am aflat rapid că doar teoretic era bună. Dorind parcă să-mi întărească părerea, Erik a ales fix momentul ăla să vină și el. Venus, novicea cu semilună roșie și fosta colegă de cameră a Afroditei, era lipită de el ca marca de scrisoare. Îhh! Să-ți vină să verși!

— Salut. Doamne, mor de foame! a spus Erik. Și-a tras zâmbetul ăla mare și călduros de star de cinema care îmi plăcea atât de mult pe vremuri.

Și vedeam cu coada ochiului pe Heath și pe Stark căscând gura la Erik și la lipitoarea de Venus, care ziceai că e lipită cu o ventuză de el, și mi-am amintit că niciunul dintre băieții mei nu știa că îi dădusem papucii lui Erik. Mi-am înăbușit un oftat iritat și, în loc să-l ignor cu o atitudine glacială pe care mi-ar fi plăcut să i-o arunc în față, mi-am tras și eu un zâmbet fals și am spus radioasă:

— Salut, Erik. Salut, Venus. Dacă vă e foame, ați venit exact unde trebuie. Totul miroase super.

Lui Erik i-a înghețat zâmbetul doar o clipă, pentru că talentele lui actricești s-au ridicat la înălțimea situației, dând senzația că deja își vedea de viața lui, cam la cînșpe secunde după ce ne despărțiserăm.

— Salut, Zoey. Nu te-am văzut pe acolo. Ca de obicei, ești înconjurată de băieți. La naiba, tot timpul a fost înghesuială în jurul tău, a spus el, s-a hlizit sarcastic și a trecut pe lângă mine, împingându-l pe Stark cu umărul.

— Dacă trag o săgeată și mă gândesc la un cur, te-ar surprinde dacă l-aș nimeri pe Erik? m-a întrebat Stark cu glas plăcut și nonșalant.

— Pe mine nu, a spus Heath.

— Băieți, pot să vă spun, din experiență, că Erik are un fund super, a zis Venus în timp ce îl urma pe Erik în sala de mese.

— Auzi, Venus, am două vorbe pentru tine, i-a spus Afrodita.

Venus a ezitat și și-a aruncat privirea peste umăr la fosta ei colegă de cameră. Afrodita i-a dăruit cel mai răutăcios rânjet al ei și a spus:

— Con-solare. A făcut o pauză, a mai tras un rânjet nesuferit și i-a spus: Mult succes!

Cam atunci am remarcat că toți ochii din încăpere erau îndreptați spre noi și toate conversațiile amuțiseră.

Erik a făcut un gest de stăpân de sclavi și Venus efectiv s-a repezit la el. Și-a strecurat brațul pe sub al lui și și-a storcit sânul de cotul lui. Apoi s-au pomit șopăcăielile, de parcă le-ar fi aprins cineva cu chibritul.

— Erik și Zoey s-au despărțit!

— Erik e cu Venus!

— Zoey și Erik nu mai sunt împreună!

La naiba!

Capitolul 19

Zoey

— Niciodată nu mi-a plăcut tipul ăsta, a spus Heath și m-a sărutat în creștetul capului, apoi mi-a ciufulit părul de parcă aș fi avut doi anișori.

— Știi că nu pot să sufăr să-mi faci chestia asta! am spus și am încercat să-mi aranjez părul deja scărmanat, pentru că se pare că măicuțele nu sunt adeptele plăcilor de păr.

— Nici mie nu mi-a plăcut niciodată, a intervenit și Stark, m-a luat de mână și mi-a sărutat-o, apoi l-a privit pe Heath în ochi și a spus: Nu prea-mi place că ești Impregnat de Zoey, dar n-am

nicio problemă cu tine.

— Nici eu cu tine, frate, a spus Heath. Dar nu-mi place că te-ai culcat cu Zoey.

— Stai așa, protecția e în fișa postului de războinic.

— Taci că acu' dau la boboci, a intervenit Afrodita. Apropo, mușchi ambulanti, trebuie să știți că Z i-a dat papucii lui Erik, indiferent ce încearcă el să dea impresia. Nu uitați că poate să facă asta oricărui dintre voi, dacă deveniți prea stresanți. S-a desprins de lângă Darius, a venit la mine și m-a privit în ochi: Ești gata să intri și să te înfrunți cu masele de enervanți?

— Imediat. M-am întors spre măicuța Maria Angela. Cum se simte bunica în dimineața asta?

— Sleită de puteri. Mă tem că ieri s-a obosit prea tare.

— Se simte bine?

— O să se simtă bine.

— Poate ar trebui să mă duc la ea și...

Am dat să mă îndepărtez de sala de mese, dar Afrodita m-a prins de încheietură.

— Bunica o să se facă bine. Cred că ea ar prefera să te gândești ce facem acum, decât să te stresezi din cauza ei.

— Să te stresezi? A pomenit cineva de stres? a spus Stevie Rae și a apărut de după colțul holului, alături de Dallas. Salut, Z! mi-a spus și m-a strâns tare în brațe. Scuze că am făcut gură la tine. Cred că amândouă ne-am stresat cam mult în ultima vreme. Mă ierți? mi-a șoptit.

— Sigur, i-am răspuns încet și am încercat să nu strâmb din nas când am strâns-o și eu în brațe. Mirosea a subsol, a pământ și a încă ceva împruțit și greu de identificat. Auzi, i-am spus iute, în șoaptă. I-am dat papucii lui Erik, și acum s-a cuplat cu Venus și o afișează de față cu toată lumea.

— Ce nașpa, e ca atunci când uită maică-ta că e ziua ta, a spus ea tare, indiferentă la cei care ne ascultau.

— Mda. Chiar că e nașpa.

— Te duci acolo și dai ochii cu el sau dai bir cu fugiții? m-a întrebat cu un zâmbet drăguț și drăcesc în același timp.

— Tu ce crezi, Ado Annie? a întrebat Afrodita. Z nu fuge de confruntări.

— Cine e Ado Annie? s-a băgat Heath în vorbă.

— Habar n-am, a spus Stark.

— E un personaj din musicalul ăla mai vechi, Oklahoma!, a explicat măicuța Maria Angela în timp ce încerca să-și înăbușe un chicot dregându-și glasul. Mergem la micul dejun? a întrebat ea, apoi a intrat zâmbind în cantină.

Am oftat și m-a cuprins așa o poftă să o iau la fugă pe hol în direcția opusă, țipând cât mă ținea gura...

— Hai, Z! Hai înăuntru să mâncăm! În plus, am să-ți spun ceva care-o să facă să pară o glumă problema cu băieții.

— Stevie Rae m-a luat de mână și m-a condus spre sala de mese.

Cu Stark, Heath, Darius, Afrodita și Dallas în urma noastră, am găsit locuri lângă măicuța Maria Angela, la aceeași masă la care stăteau deja Damien, Jack și gemenele.

— Salut, Z! Te-ai trezit în sfârșit! Fii atentă ce clătite super au făcut bucătăresele călugărițe, a bolborosit Jack.

— Clătite? am exclamat și imediat m-am luminat.

— Da! Sunt farfurii întregi de chestie din asta și, în plus, și costiță și turte de cartofi. E mai tare decât IHOP! Și-a aruncat privirea spre capătul mesei și a strigat: Hei! Dă-mi și mie clătitele alea!

Spre noi au pornit cu clinchet niște platouri și mi-a lăsat gura apă. Mor după clătite!

— Nouă ne place mai mult pâinea prăjită cu ou, a spus Shaunee.

— Exact. Nu e chiar așa de moleșită, a intervenit și Erin.

— Ba nu sunt moleșite clătitele, le-a luat Jack apărarea.

— Bucuros de întâlnire, Z, a spus Damien, vizibil dornic să pună capăt dezbaterii pe tema clătitelor.

— Bucuroasă de întâlnire, i-am răspuns și i-am zâmbit.

— Cu excepția faptului că ai părul scărmanat, arăți mai bine decât înainte, a remarcat Jack.

— Mersi, am spus cu gura plină de clătită.

— Mie mi se pare că arată extraordinar, a intervenit Stark de la locul lui, un pic mai spre capăt.

— Și mie. Îmi place părul lui Zoey așa ciufulit, a rânjit Heath la mine.

Îmi dădeam ochii peste cap la amândoi când vocea lui Erik a răzbătut până la noi din partea cealaltă a sălii.

— Mare, mare aglomerație e acolo.

Era cu spatele întors la noi, dar vorbea tare, pe un ton extrem de nesuferit.

De ce nu se putea să te desparți de cineva pur și simplu? De ce nu se putea ca Erik să nu fie un dobitoc? „Pentru că l-ai jignit” mi-a trecut prin cap, dar mi se luase să-mi tot fac griji din cauza sentimentelor lui Erik. Fusese un dobitoc și un posesiv! Și un ipocrit nenorocit. Îmi strigase mie că eram târfă, dar nu-i luase nici măcar o zi să se cupleze cu altcineva. Dumnezeu!

— Stai un pic, Erik e cu Venus? mi-a reținut atenția vocea lui Jack.

— Ne-am despărțit noaptea trecută, am spus în timp ce mă aprovizionam nonșalantă cu clătite și îi făceam lui Erin semn să-mi dea și mie platoul cu costiță.

— Mda, ne-a spus Afrodita. Dar acum e cu Venus? Așa, pur și simplu? a repetat Jack holbându-se la Erik și la sus-amintita Venus, care îl călărea în așa hal încât mă și miram că el putea să mai și mănânce. Credeam că e un băiat de treabă, a încheiat Jack cu tonul unui copil dezamăgit, ca și când Erik tocmai i-ar fi spulberat iluzia perfecțiunii.

— Nu-i nimic, Jack, am spus și am ridicat din umeri. Erik nu e băiat rău de fapt. Atât că nu ne potrivim, am explicat eu și nu-mi plăcea deloc să-l văd pe Jack așa de supărat. Dornică să schimb subiectul, am spus: Afrodita a mai avut o viziune.

— Și ce-ai văzut? s-a interesat Damien.

Afrodita m-a privit și am dat din cap aproape imperceptibil.

— Pe Kalona, dădea foc la vampiri și la oameni.

— Le dădea foc? a repetat imediat Shaunee. Pare ceva ce eu aș putea descuraja, dat fiind că eu sunt fata cu focul.

— Că bine zici, geamăno, a spus Erin.

— Două la un creier, voi nu apăreați în viziune, le-a retezat-o Afrodita și și-a agitat furculița murdară de sirop către gemene, în schimb, apăreau foc, sânge, groază și alte nenorociri. Pro babil că voi erați la cumpărături.

Shaunee și Erin au mijit ochii la Afrodita.

— Zoey unde era? a întrebat Damien.

Afrodita a răspuns cu ochii la mine.

— Zoey era acolo. Într-una din viziuni era un lucru bun, însă în ailaltă, nu prea.

— Și asta ce înseamnă? a întrebat Jack.

— Era haotică viziunea. Aveam senzația că ce vedeam era ca o sabie cu două tăișuri.

Îmi era evident că o scâlda și tocmai mă pregăteam să-i spun să continue și să le spună tot, când Kramisha, care stătea în dreapta mea, a ridicat brațul și a fluturat o hârtie.

— Știu eu ce înseamnă, a spus. Sau măcar o parte. L-am scris înainte să mă duc la culcare azi-noapte, a continuat și i-a zămbit măicuței Maria Angela. După ce am terminat de văzut filmul ăla cu călugărițele.

— Mă bucur că ți-a plăcut, drăguțo, a spus măicuța Maria Angela.

— Mi-a plăcut, da' io tot cred că erau ai naibii copiii ăia.

— Ce tot agiți acolo? a întrebat Afrodita.

— Ai și tu un pic de răbdare, a spus Kramisha. Și nici un pic de bun simț nu ți-ar strica. În orice caz, e pentru Zoey. Ia și dă-i-o.

Hârtia a trecut din mână în mână până la mine. După cum probabil bănuia toată lumea, era un poem de-al Kramishei și mi-am reținut un oftat.

Ca și când mi-ar fi citit gândurile, Afrodita a spus:

— Nu! Nu-mi spune că e iar vreun poem din ăla profetic. Zeiță, îmi dau dureri de cap chestiile astea.

— Ai face bine să iei ceva de cap, am spus. Am citit în gând primul vers, am clipit și apoi m-am

uitat la Afrodita: Ce-ai zis acum o clipă? Ceva despre o sabie?

— A spus că faptul că erai cu Kalona era ca o sabie cu două tăişuri. De-aia ți-am dat acu' poemu' în loc să aștept când om fi singuri. Kramisha s-a uitat la Erik, apoi a adăugat: Io am mai multă minte decât ăia care își spală rufe în public.

— ăsta e primul vers, „o sabie cu două tăişuri”, am spus.

— ăi, te ia cu tremurici, a zis și Stevie Rae.

— Mda, am încuviințat, căscând ochii la poem. Tremurat e cuvântul cel mai potrivit.

— Ce ai de gând să faci pe tema asta? m-a întrebat Damien.

— Vreau să iau poemul ăsta și să-i dau de cap împreună cu prietenii mei. Dar vreau să fac chestia asta acasă, am spus pur și simplu.

Damien a zâmbit și a dat din cap.

— Acasă. Sună bine chestia asta.

M-am uitat și la Afrodita.

— Tu ce zici?

— Cred că mi-e dor de dușul Vichy de la mine din cameră, a spus.

— Darius? am întrebat.

— Trebuie să ne întoarcem înainte să medităm la ce facem de aici înainte.

— Shaunee, Erin?

Au făcut schimb de priviri, apoi Erin a decretat:

— Acasă, nici nu mă gândesc.

— Stevie Rae?

— Hm, trebuie să vă spun ceva înainte să luați hotărâri mărețe.

— Dă-i înainte, am îndemnat-o.

Am privit-o pe Stevie Rae inspirând prelung și apoi a vărsat totul printre buzele țuguiate, de parcă ar fi făcut testul de astm. Revârsa cuvintele iute și limpede, ca să se audă în toată încăperea.

— Mai sunt și alți novici cu semiluni roșii decât cei de aici. Ei nu s-au transformat odată cu mine. Sunt încă răi. Cred... cred că se poate să fie încă legați de Neferet. S-a uitat la mine și m-a implorat din priviri s-o înțeleg. Nu ți-am spus nimic, pentru că voiam să le dau o șansă. Am crezut că or să-și recapete umanitatea dacă îi lăsam în pace să se gândească ei singuri sau, dacă era posibil, să-i ajut eu. ămi pare rău, Z. Nu am vrut să creez probleme și niciodată nu am avut intenția să te mint.

Nu puteam să mă supăr pe Stevie Rae, nu puteam decât să răsufli ușurată că în sfârșit îmi spusese adevărul.

— Uneori nu le poți spune prietenilor tot ce ai vrea să le spui, am explicat.

Stevie Rae a oftat din rărunchi și a spus:

— O, Z! Nu mă urăști?

— Bineînțeles că nu, am liniștit-o. Și eu a trebuit să păstrez niște secrete nasoale, așa că înțeleg.

— Unde sunt? întrebarea lui Damien ar fi părut dură, dar glasul îi fusese blând, iar ochii căprui, plini de înțelegere.

— Sunt în tunelurile din gară. De-aia am blocat tunelul din pământ pe care l-am făcut ca să ajungem aici. Nu voiam să vină vreunul după noi aici și să le facă probleme călugărițelor.

— Ar fi trebuit să ne avertizezi de noaptea trecută, a spus Darius. Am fi pus pe cineva de pază cât timp dormea toată lumea.

— Erau novici răi cu semiluni roșii la celălalt capăt al tunelului făcut de tine? Măicuța Maria Angela și-a dus mâna la mătâniile de la gât.

— Măicuță, nu era niciun pericol. Darius, jur că nu era cazul să punem pe cineva de pază! a explicat ea iute. Pe puștii ceilalți îi supără rău de tot lumina zilei. Niciodată nu umblă când e soarele pe cer, nici măcar prin tuneluri.

Judecând după încruntătura lui Darius, el tot ar fi pus pe cineva de pază. Măicuța Maria Angela nu a spus nimic, dar am văzut că frământa mătâniile cu degetele. Atunci am remarcat că niciunul din novicii cu semiluni roșii nu spunea nimic și m-am uitat la celălalt vampir cu semilună roșie care exista.

— Tu ai știut despre existența celorlalți novici?
— Eu? Da' de unde? Altfel ți-aș fi spus imediat, mi-a explicat Stark.
— Ar fi trebuit să-ți spun imediat. Îmi pare rău că nu am spus, s-a scuzat Stevie Rae.
— Uneori adevărul este îngropat și e greu să-ți dai seama cum să-l aduci la suprafață, i-am spus, apoi mi-am rotit privirea prin încăperea la ceilalți novici. Voi știți cu toții, nu?
— Știam, a spus Kramisha. Și nu ne plac puștii ălalți, sunt nasoși.
— Și mai și put, a plusat micuța Shannoncompton de departe, spre capătul mesei.
— Sunt nașpa, a intervenit și Dallas. Și ne amintesc de cum a fost mai demult.
— Nu ne place să ne aducem aminte de chestia asta, a spus și musculosul de Johnny B.
Mi-am îndreptat din nou atenția spre Stevie Rae.
— Mai ai și altceva să-mi spui?
— Hm, nu cred că e o idee prea bună să mai mergem în tuneluri în momentul ăsta, așa că mi se pare și mie excelent să ne întoarcem în Casa Noptii.
— Atunci așa rămâne. Mergem acasă, am hotărât eu.

Capitolul 20

Zoey

— Sunt de acord să mergem înapoi acasă, dar bunica ta ar trebui să rămână aici, a spus Afrodita deodată. Nu știm ce avem de înfruntat în Casa Noptii.
— Ai mai văzut și altceva în viziune? am întrebat și am remarcat că se uita la Stevie Rae, nu la mine.
Afrodita a clătinat ușor din cap.
— Nu, ți-am spus tot ce mi-a apărut în viziuni. Atât că am un sentiment aiurea.
Stevie Rae a râs nervos.
— Afrodita, să fim serioși, cu toții suntem cu nervii întinși, și e și normal. Abia l-am pus pe fugă pe baubau, dar nu avem niciun motiv s-o băgăm pe Zoey în sperieți.
— N-o bag în sperieți, țaranco, a spus Afrodita. Atât că sunt precaută.
— E înțelept să anticipăm pericolele care ne pândesc, a spus Darius gânditor.
Cum nu era nimic aiurea să fii prudent, voiam să le dau dreptate amândurora, moment în care Stevie Rae s-a întors spre Darius și i-a spus cu un glas rece și impersonal:
— Nu trebuie să fii întru totul de acord cu ea, doar pentru că ai jurat să fi războinicul ei.
— Poftim? a exclamat Stark. I-ai jurat Afroditei?
— Pe bune? a intervenit și Damien.
— Foarte tare! a spus Jack.
Erik a pufnit de la masa din spatele nostru.
— Sunt uluit că te-a lăsat Zoey și nu te-a adăugat la colecția personală.
Deja eram sătulă și am strigat la el.
— Erik, vedea-te-aș în iad!
Zoey! a icnit măicuța Maria Angela.
— Scuze, am mormăit.
— Ba nu-ți cere scuze, a spus Afrodita, fulgerând-o pe Stevie Rae cu privirea. Iadul nu e o înjurătură, ci un loc. Și unii chiar acolo ar trebui să ajungă.
— Ce e? a spus Stevie Rae inocentă. Nu voiai să afle toată lumea despre tine și Darius?
— E treaba mea și așa vreau să rămână, i-a rețezat-o Afrodita.
— Exact cum am mai spus, a intervenit Kramisha și a dat din cap cu înțelepciune. Nu e în regulă să vă spălați rufele în public, a spus și a privit-o pe Stevie Rae cu ochii ei negri. Știu că ești Marea noastră Preoteasă, și nu vreau să fii lipsită de respect, dar cred că ești mai bine-crescută de atât.
Stevie Rae a căpătat brusc un aer spăsit.
— Ai dreptate, Kramisha. Cred că nu mi s-a părut mare șmecherie. În fond, toată lumea avea să-și dea seama mai devreme sau mai târziu. Mi-a zâmbit și a ridicat din umeri. Nu prea poți să ascunzi

jurământul unui războinic, a spus și apoi s-a întors spre Afrodita. Scuze, nu am vrut să fiu răutăcioasă.

— Nu mă interesează scuzele tale. Eu nu sunt Zoey. Eu n-am să cred instantaneu tot ce spui tu.

— Gata, de-ajuns! am țipat. Furia și frustrarea au dat forță vorbelor mele și i-am văzut pe câțiva dintre puști tresărind. Ascultați și băgați-vă bine în cap ceva. Nu putem să ne luptăm cu răul care amenință lumea dacă noi ne ciorovăim între noi! Stevie Rae și Afrodita, acceptați odată faptul că sunteți Impregnate și învățați să nu vă mai faceți de rușine una pe cealaltă. În ochii Afroditei am citit durerea, și în ai lui Stevie Rae uluiala, dar am continuat: Stevie Rae, nu-mi mai ascunde lucruri importante, chiar dacă tu crezi că ai motive întemeiate. Apoi l-am privit direct pe Erik, care se întorsese cu scaunul și se uita cu ochii măriți la mine. Erik, cât despre tine, avem probleme mai importante decât supărarea ta că ți-am dat papucii. L-am auzit pe Stark chicotind și m-am luat și de el. Nici tu nu ești de capul tău aici.

Stark a ridicat mâinile ca și când s-ar fi predat.

— Râdeam doar pentru că l-ai pus cu botul pe labe pe Erik cel Măreț.

— Un lucru urât din partea ta, de vreme ce simți cât de tare m-a rănit toată chestia asta cu tine, cu Erik și cu Heath.

Zâmbetul șmecheresc al lui Stark s-a risipit.

— Darius, e plin de gheață pe afară, dar crezi că poți să mergi înapoi în Casa Noptii cu Hummerul? am întrebat.

— Da, a spus războinicul.

— Cine știe să călărească?

Instantaneu s-au ridicat câteva mâini, de parcă aș fi fost o profesoară rea și le-ar fi fost frică să nu dea de bucluc.

— Shaunee, tu și cu Erin puteți să călăriți iapa pe care ați venit aici. M-am uitat împrejur la puștii care ridicaseră mâna. Johnny B, poți să călărești cu Kramisha cealaltă iapă?

— Cum să nu, a spus el. Kramisha a dat și ea energic din cap și amândoi și-au coborât mâinile.

— Stark, tu poți s-o călărești pe Persefona cu mine, am spus fără să mă uit la el. Damien, Jack, Afrodita, Shannoncompton, Venus și..., am zis privind-o pe novicea brunetă cu semilună roșie al cărei nume mi-era imposibil să mi-l aduc aminte.

— Sophie, a spus Stevie Rae șovăielnică, de parcă i-ar fi fost frică să nu-i succese gâtul.

— Și Sophie. Voi mergeți cu Darius cu Hummerul. M-am uitat la Stevie Rae. Ai tu grijă să ajungă restul novicilor cu semiluni roșii și Erik în Casa Noptii în siguranță?

— Dacă asta vrei tu, așa am să fac, a răspuns ea.

— Bun. Terminați-vă micul dejun și hai acasă. M-am ridicat și le-am învăluit pe călugărițe cu privirea. Apreciez că ne-ați ajutat, mai mult decât aș putea să exprim vreodată în cuvinte. Cât timp trăiesc eu, măicuțele benedictine au o prietenă Mare Preoteasă. Apoi m-am întors să plec. Când am ajuns în dreptul lui Stark, l-am văzut că dă să se ridice, dar l-am privit în ochi și am clătinat din cap. Mă duc să-mi iau la revedere de la bunica, singură.

Vedeam că se simte jignit, dar n-a făcut decât să mă salute respectuos și apoi a spus:

— Cum dorești, domniță.

Am ignorat liniștea care se lăsase în urma mea și am plecat singură din încăpere.

*

Și ia spune, u-we-tsi-a-ge-ya, ai enervat pe toată lumea? m-a întrebat bunica după ce m-a ascultat vorbind cu înflăcărare, în timp ce dădeam ture pe lângă patul ei.

— Nu pe toată lumea. Mai degrabă i-am jignit decât să-i enervez.

Bunica m-a studiat îndelung. Când în sfârșit a vorbit, a fost, ca de obicei, deloc complicată și la obiect.

— Nu te caracterizează un asemenea comportament, așa că presupun că ai motivele tale.

— Mi-e frică și sunt nedumerită. Ieri m-am simțit ca o Mare Preoteasă, însă azi am redevenit o puștoaică. Am probleme cu băieții și cea mai bună prietenă a mea a avut secrete față de mine.

— Toate astea înseamnă că nici tu, nici Stevie Rae nu sunteți perfecte, a spus bunica.

— Și eu de unde să știu că doar atâta înseamnă? Dar dacă eu sunt o târfuliță superficială, iar Stevie Rae e diabolică?

— Numai timpul o să demonstreze dacă încrederea ta în ea a fost nejustificată. Și nu cred că ar trebui să fii atât de dură cu tine însăși pentru că te simți atrasă de mai mulți băieți. Ai judecat bine relațiile pe care le ai. Din câte ai spus, comportamentul lui Erik era dominator și grosolan. Sunt multe tinere care ar fi ignorat toate astea pentru că e, cum spunei voi, super! a spus bunica încercând fără succes să imite o adolescentă. Vei învăța să găsești echilibrul între Heath și Stark, multe Mari Preotese așa fac. Sau poate că nu, și atunci vei decide că cel mai bine pentru tine e să te dedici unui singur bărbat. Dar, draga mea, ai mulți ani la dispoziție să decizi lucrul ăsta.

— Cred că ai dreptate, am spus.

— Sigur că am dreptate. Sunt bătrână, ceea ce înseamnă că îmi dau seama că te mai supără și altceva în afară de băieți sau de Stevie Rae. Ce e, Pasăre Zoey?

— Bunico, am avut o amintire de-a A-yei.

Bunica a inspirat adânc, singurul semn exterior al șocului resimțit în interior.

— E și Kalona implicat în amintirea asta?

— Da.

— A fost plăcută sau neplăcută?

— Și una, și alta! La început a fost îngrozitoare, dar odată ce m-am apropiat și mai tare de A-ya, s-a schimbat. Îl iubea, bunico, și eu am simțit asta.

Bunica a dat din cap și a vorbit domol:

— Da, *u-we-tsi-a-ge-ya*, e logic. A-ya a fost creată să-l iubească.

— Mi-e frică, mă simt neputincioasă! am strigat.

— Șșș, fiica mea, m-a liniștit bunica. Pe toți ne tulbură trecutul, dar stă în puterea noastră să nu-i permitem să ne dicteze viitorul.

— Chiar și dacă lucrurile astea țin de sufletul nostru?

— Mai ales dacă țin de sufletul nostru. Întreabă-te care e originea puterii tale.

— Nyx, am spus.

— Și darurile de la zeiță sunt pentru trupul sau pentru sufletul tău?

— Pentru suflet, desigur. Trupul meu e doar carapacea în care mi se adăpostește sufletul, am spus cu o tărie surprinzătoare și am clipit de uimire. Trebuie să nu uit că acum e sufletul meu și s-o tratez pe A-ya ca pe orice amintire din trecut.

Bunica a zâmbit și a spus:

— Vezi? Știam eu că ai să-ți găsești iar echilibrul. Când faci vreo greșală, fie că e din viața asta, fie din alta, învață din ele, așa or să devină o șansă.

„Nu și dacă greșelile mele îți permit lui Kalona să dea foc întregii lumi”, am gândit și era gata să spun tare, dar atunci bunica a închis ochii. Părea așa de obosită, de afectată și de bătrână, încât mi s-a strâns stomacul și mi-a venit greață.

— Scuză-mă, bunico, că ți-am aruncat ție toate astea în spate, am spus.

A deschis ochii și m-a bătut pe mână.

— Să nu-ți pară niciodată rău că îmi spui mie ce gândești, *u-we-tsi-a-ge-ya*.

Am sărutat-o ușor pe frunte, atentă să nu îmi ating vreo tăietură sau vreo vânătăie.

— Te iubesc, bunico.

— Și eu te iubesc, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Mergi cu zeița și să te binecuvânteze străbunii noștri!

Abia pusesem mâna pe mânerul ușii, când glasul ei a răsunat între noi, puternic, sigur pe sine și înțelept ca întotdeauna.

— Stai de partea adevărului, *u-we-tsi-a-ge-ya*. Nu uita ceea ce străbunii noștri au știut întotdeauna, că vorbele care rostesc adevărul au o putere neînchipuită.

— O să mă străduiesc, bunico.

— E tot ce am să-ți cer vreodată, Pasăre Zoey.

Capitolul 21

Zoey

Drumul înapoi în Casa Noptii a fost lent și straniu.

A fost lent pentru că, deși eu și cu Shaunee trimiteam focul înainte pentru a încălzi copitele cailor, ca să putem înainta pe strada 21, cotind apoi la stânga, după felinarul din colțul cu strada Utica, aflată complet în întuneric, drumul tot a fost alunecos, rece și anevoios.

A fost straniu pentru că se lăsase o beznă adâncă. Asta se întâmplă când un oraș rămâne în întuneric: capătă un aspect ciudat. Pare simplist, mai ales din partea unei puștoaice despre care se presupune că este fiica noptii, sau ceva de genul, dar lumea nu mai arată la fel când se sting luminile.

Și a fost straniu pentru că Shaunee și Erin se tot uitau la mine de parcă aș fi fost o bombă gata să explodeze. Johnny B și Kramisha abia dacă mi-au vorbit, iar Stark, care era în spatele meu pe superba Persefona, nici măcar nu mi-a pus mâinile pe talie.

Eu, una, nu-mi doream altceva decât să ajung acasă.

Darius venea în spatele nostru cu Hummerul și sunt convinsă că i se părea că abia se târăște, deși cei trei cai reușeau să avanseze la trap. Novicii cu semiluni roșii, în frunte cu Stevie Rae și Erik, veneau în spatele mașinii. Cu excepția zgomotului mașinii și al copitelor cailor, noaptea era pe cât de liniștită pe atât de întunecoasă, deși din când în când, spre groaza mea, câte o creangă ceda sub povara gheții și, cu un pârâit îngrozitor, câte un copac se rupea.

Înainte să apuc să zic ceva, am cotit la stânga, pe strada Utica.

— Și ai de gând să nu mai vorbești niciodată cu mine? l-am întrebat pe Stark.

— Ba vorbesc cu tine, a răspuns el.

— De ce am sentimentul că ar trebui să fie un „dar“ la sfârșitul propoziției?

A ezitat și simțeam efectiv tensiunea pe care o emana, într-un final, a oftat adânc și a spus:

— Nu știu dacă ar trebui să fiu supărat pe tine sau să spun că îmi pare rău pentru zăpăceala aia de la cantină.

— Nu ești tu de vină pentru ce s-a întâmplat la cantină. Sau nu chiar așa de mult.

— Mda, vezi tu, știu asta, dar în același timp mai știu că toată povestea cu Erik te-a rănit.

Nu aveam idee ce să-i răspund, așa că am înaintat în tăcere o vreme, până când Stark și-a dres glasul și a spus:

— Ai fost cam dură cu toată lumea.

— Trebuia să pun capăt sporovăielilor și asta a părut calea cea mai rapidă.

— Data viitoare încearcă ceva de genul: „Fraților, mai terminați cu sporovăielile astea!” Nu știu, poate mi se pare mie, dar e mai normal decât să-ți bagi prietenii în sperieți.

M-am abținut să mă iau de el și să-i spun că mi-ar plăcea să văd dacă e el mai breaz. În schimb, m-am gândit la ce a spus. Se poate să aibă dreptate. Nu mă simțeam prea bine că mă luasem de toată lumea, mai ales pentru că mare parte din lumea aia era formată din prietenii mei.

— Data viitoare o să încerc să mă descurc mai bine, am spus într-un final.

Stark n-a început să se umfle în pene și să-mi vorbească de sus. Pur și simplu mi-a pus mâinile pe umeri, m-a strâns și a spus:

— Cel mai mult la tine îmi place că-i ascuți și pe ceilalți.

Am simțit că roșesc la auzul acestui compliment neașteptat.

— Mersi, am spus încet. Mi-am trecut degetele prin coama rece și udă a Persefonei și m-am bucurat nespun că iapa a dat din urechi drept răspuns. Ești o fetiță tare cuminte, i-am șoptit cu glas cântat.

— Mă gândeam că ai observat deja că nu sunt fată, a spus Stark, iar în glas i se simțea zâmbetul ăla șmecheresc.

— Am observat, am spus râzând și tensiunea dintre noi a dispărut. - Gemenele, Johnny B și Kramisha ne-au privit, zâmbindu-ne timid. - Și, ăăă, rămânem prieteni? am în trebăt.

— O să rămânem mereu prieteni. Sunt războinicul și ocrotitorul tău. Indiferent ce se va mai întâmpla, am să-ți apăr spatele.

Când am reușit să-mi stăpânesc vocea suficient încât să pot vorbi, am spus:

— S-ar putea să nu fie întotdeauna simplu să fii războinicul meu.

A râs mult timp, tare și zgomotos. În același timp mi-a cuprins talia cu brațele și mi-a spus:

— Zoey, uneori o să fie nasol rău să fiu războinicul tău.

Îmi venea să-i zic așa, în treacăt, că maică-sa era nasoală rău, dar îi simțeam brațele calde în jurul meu, iar atingerea lui era așa de liniștitoare, încât am mormăit ceva cum că spune numai tâmpenii și m-am relaxat în brațele lui.

— Știi, dacă reușești să uiți toată nebunia cauzată de furtună și de porcăria cu Kalona și cu Neferet, gheața arată chiar mișto. E ca și când am fost luați din lumea reală și duși pe tărâmul iernii, acolo unde i-ar plăcea la nebunie *Vrăjitoarei Albe*.

— Ooo, Leul, vrăjitoarea și dulapul! Superb film!

Și-a dres glasul și a mărturisit:

— Nu l-am văzut.

— Nu l-ai văzut? am exclamat cu ochii mari, aruncându-i o privire peste umăr. Ai citit cartea?

— Cărțile, a spus el, accentuând pluralul. C.S. Lewis a scris mai multe cărți despre Namia.

— Citești?

— Citesc, mi-a confirmat.

— Hm, am făcut buimăcită (cum ar fi zis bunica).

— Și care-i problema? E bine să citești, s-a apărât el.

— Știu! E super că citești. E chiar foarte mișto.

Și așa și era. Ce-mi place când tipii simpatici demonstrează că au și creier.

— Serios? Păi atunci, poate te interesează că tocmai am citit... *Să nu ucizi o pasăre cântătoare*.

I-am zâmbit și l-am împuns cu cotul.

— Toată lumea a citit-o pe asta.

— Eu am citit-o de cinci ori.

— Nu se poate!

— Ba da. Pot să-ți spun pe de rost pasaje din ea.

— Vrăjeală.

Atunci Stark, războinicul meu mare și rău, și-a înălțat glasul și, cu un accent de puștoaică sudistă, a spus:

— Unchiu' Jack? Ce e aia târfă?

— Nu cred că ăsta e citatul cel mai important din carte, am spus, dar m-a bufnit râsul.

— Bun, atunci ce zici de: „Nu s-a născut încă scârba de învățătoare care să mă trimită pe mine unde-o vrea”. Asta e preferatul meu.

— Ai o minte bolnavă, James Stark, am spus zâbind. Mi-era așa de cald și de bine când am cotit pe aleea prelungă ce ducea în Casa Noptii... Tocmai mă gândeam ce aer magic avea, cum totul era luminat și primitor, când am remarcat că era mai multă lumină decât dădeau de obicei generatoarele și felinarele vechi, cu ulei. Atunci am înțeles că lumina nu venea de la vreuna dintre clădirile școlii, ci de undeva dintre Templul lui Nyx și școala propriu-zisă.

Chiar atunci l-am simțit pe Stark cum se încordează.

— Ce e asta? am întrebat.

— Opriți caii, a spus.

— Mamă! Am înfrânat-o pe Persefona și le-am strigat și lui Shaunee și lui Johnny B să facă la fel. Ce se întâmplă?

— Fiți atenți și gata să vă întoarceți înapoi la mănăstire. Plecați iute, dacă vă zic. Și nu mă așteptați!

Atât a spus Stark înainte s-o descalsece pe Persefona și să se ducă rapid în spate, la mașină.

M-am întors și am văzut că Darius ieșea deja din Hummer, iar Heath îi lua locul la volan. Cei doi războinici au schimbat câteva cuvinte, apoi Darius i-a chemat la el pe Erik, pe toți băieții novici cu semiluni roșii și pe Stevie Rae. Tocmai mă pregăteam s-o strunesc pe Persefona spre Hummer când Stark a venit sprinten înapoi la mine.

— Ce e? am întrebat.

— A luat ceva foc în școală.

— Ți dai seama de unde vine? am întrebat-o pe Shaunee.

— Nu știi, a spus ea, încruntându-se din pricina efortului pe care-l făcea ca să se concentreze.

Dar îmi dă senzația că e ceva sacru.

„Sacru? Ce naiba?”

Stark a apucat-o pe Persefona de căpăstru ca să-mi rețină atenția.

— Ia uită-te sub copaci.

Am privit în dreapta, către șirul de peri ornamentali care străjuiau aleea ce ducea spre Casa Noptii. Sub ei se zărea ceva, ca niște siluete chircite în întuneric. Când mi-am dat seama ce vedeam, am simțit că mi se face rău.

— Imitatori de Corbi, am spus.

— Sunt morți, a adăugat și Kramisha.

— Trebuie să verificăm. Ca să fim siguri, a spus Stevie Rae și a făcut un pas în față, alături de băieții novici cu semiluni roșii și de Erik.

— Bineînțeles, a încuviințat Darius. Apoi, scoțând două cuțite din jacheta de piele, i-a spus lui Stark: Rămâi cu Zoey. Le-a făcut semn lui Stevie Rae și lui Erik să-l urmeze și a pomit-o spre copaci.

Nu le-a luat prea mult.

— Sunt morți, a strigat după ce s-a oprit în dreptul fiecăruia.

Când grupul ni s-a alăturat din nou, am băgat de seamă ce albă era Stevie Rae.

— Te simți bine? am întrebat-o.

S-a uitat la mine, iar în ochi i se citea teama.

— Da, a spus iute. Bine. Numai că...

S-a oprit, iar privirea i-a alunecat din nou spre siluetele înfiorătoare de sub copaci.

— Faza e că put, a spus Kramisha. Ne-am uitat cu toții la ea. Păi așa e! Imitatorii ăștia de Corbi au ceva foarte nasol în sânge.

— Așa e, miroase urât sângele lor. Știu pentru că a trebuit să curăț locul în care au căzut când i-a împușcat Darius la mănăstire, s-a grăbit să zică Stevie Rae, de parcă i-ar fi fost greu să discute despre asta.

— Deci asta am simțit eu la tine! am exclamat, ușurată că identificasem în sfârșit mirosul ăla ciudat.

— Trebuie să ne gândim ce avem de făcut acum, a spus Darius. Nu știm ce se petrece acolo, a zis arătând spre campus și spre flăcările pâlпăitoare din centrul său.

— Ce-o fi? Chiar a luat foc școala? a rostit Stevie Rae cu voce tare ceea ce gândeam cu toții.

— Pot să-ți spun eu ce e.

Am tresărit cu toții la auzul acestei voci. În schimb, cele trei iepe pe care le călăream nici nu s-au clintit, ceea ce ar fi trebuit să-mi dea imediat de înțeles cine stătea în umbră, pe aleea care duce spre arena sportivă.

— E un rug funerar, a spus Lenobia, profa de studii ecvestre și unul dintre puținii vampiri adulți care fuseseră alături de noi după ce Kalona și Neferet puseseră stăpânire pe școală.

S-a dus direct la cai, i-a întâmpinat cu drag, i-a cercetat cu luare-aminte, ignorându-ne pe toți, până când s-a asigurat că erau bine. Într-un final, după ce i-a mângâiat botul Persefonei, și-a ridicat privirea și a spus:

— Bucuroasă de întâlnire, Zoey.

— Bucuroasă de întâlnire, am răspuns automat.

— L-ați omorât?

Am clătinat din cap.

— L-am pus pe fugă. Era adevărat ce se spunea în poemul Kramishei. Când ne-am unit toți cinci forțele, am reușit să-l alungăm cu puterea dragostei. Dar cine știe...

— Neferet a murit sau a fugit cu el? m-a întrerupt ea.

— A fugit. Pentru cine ați înălțat rugul funerar? am întrebat, nemaiputând să mă abțin.

Ochii frumoși, de-un albastru-cenușiu ai Lenobiei m-au privit fix.

— Anastasia Lankford e cea care și-a pierdut viața. Ultima faptă a lui Rephaim, fiul preferat al lui Kalona, înainte de a-și chema frații ca să vă urmeze la mănăstire, a fost să-i reteze gâtul.

Capitolul 22

Zoey

Îcnetul înspăimântat al lui Stevie Rae a fost imitat de toți cei din jur. Darius însă nu a stat pe gânduri.

— Mai sunt aici Imitatori de Corbi în viață?

— Nu mai e niciunul. Putrezi-le-ar sufletele în cele mai întunecate genuni ale lumii de dincolo, a blestemat Lenobia cu amărăciune.

— A mai murit cineva? am întrebat.

— Nu, deși sunt mai mulți răniți. E plină infirmeria. Neferet era singura noastră vindecătoare, iar acum, că...

— Atunci trebuie să se ducă Zoey la răniți, a spus Stark.

Lenobia și cu mine l-am privit cu un aer nedumerit.

— Eu? Bine, dar eu...

— Dintre noi toți, tu te apropii cel mai mult de o Mare Preoteasă. Dacă în Casa Noptii se află novici și vampiri răniți, ei au nevoie de Marea lor Preoteasă, a spus Stark, fără ocolișuri.

— Mai ales dacă are o afinitate față de spirit. Tu chiar ai putea să-i alini pe răniți, a adăugat Darius.

— Sigur, aveți dreptate, a spus Lenobia și și-a dat părul lung, blond înspicat cu fire cărunte, de pe față. Îmi pare rău. Moartea Stasiei m-a afectat nespus și nu mai judec limpede. Mi-a zâmbit, dar era mai degrabă o grimasă decât un zâmbet adevărat. Ajutorul tău este bine-venit și chiar necesar, Zoey.

— Am să fac tot ce-mi stă în putere, am spus cu o încredere prefăcută în glas, dar adevărul era că numai gândul la răniți îmi întorcea stomacul pe dos.

— O să dăm cu toții o mână de ajutor, a intervenit Stevie Rae. Dacă ajută o afinitate, poate că cinci ajută de cind ori mai mult.

— Poate, a spus Lenobia, copleșită încă de durere.

— Asta o să le redea speranța.

M-am uitat surprinsă la Afrodita, care s-a dus lângă Darius și l-a luat de braț sub privirile sceptice ale Lenobiei.

— Cred că vei observa că lucrurile s-au schimbat în Casa Noptii, Afrodita.

— Nu-i nimic. Începem să ne obișnuim cu schimbările, a spus Afrodita.

— Mda, deja suntem prieteni la cataramă cu schimbarea, a intervenit și Kramisha.

Mai mulți dintre ceilalți puști au scos sunete de în cuviință.

Eram așa de mândră de ei încât aproape că mi-au dat lacrimile.

— Cred că suntem cu toții pregătiți să ne întoarcem acasă, am spus.

— Acasă..., a repetat Lenobia cu un glas trist și lipsit de vlagă. Atunci veniți să vedeți ce a ajuns casa noastră, a zis ea, apoi s-a întors, a scos un fluierat și, ca la un semn, cei trei cai au urmat-o, fără să trebuiască să-i strunim noi în vreo direcție.

De la intrarea principală a școlii am traversat parcare, unde Darius i-a făcut semn lui Heath să parcheze Hummerul, apoi ne-am oprit cu toții, să descălecăm și să ne regroupăm. Clădirea profesorilor și infirmeria ne blocau vederea spre centrul curții și nu reușeam să întrezărim decât umbrele misterioase și jucăușe aruncate de flăcări.

Școala era cufundată în tăcere, singurele sunete fiind trosnetele lemnurilor arzând.

— E de rău, a șoptit Shaunee.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

— Simt tristețe printre flăcări. E de rău, a repetat ea.

— Shaunee are dreptate, a încuviințat Lenobia. Eu duc caii la grajduri. Vreți să veniți cu mine

sau preferați...

S-a oprit când privirea i-a fost atrasă de umbrele zglobii pe care flăcările le aruncau peste trunchiurile stejarilor străvechi ce creșteau pretutindeni în curte.

— Mergem acolo, am spus și am făcut un semn spre centrul școlii. E mai bine să luăm taurul de coame.

— Vin și eu imediat cum termin de îngrijit caii, a spus Lenobia și s-a făcut nevăzută în întuneric, cu caii pe urmele ei.

I-am simțit mâna lui Stark, caldă și liniștitoare pe umărul meu.

— Nu uita că și Kalona, și Neferet au fugit. Asta înseamnă că novicii și vampirii sunt în grija ta, ceea ce n-ar trebui să fie mare lucru după toate câte ai îndurat.

Heath s-a apropiat de mine pe partea cealaltă.

— Are dreptate. Faptul că trebuie să îngrijești de novici și de vampiri răniți nu e așa de rău cum a fost înfruntarea cu Neferet și Kalona.

— E casa noastră, indiferent ce s-a întâmplat, a spus Darius.

— Mda, casa noastră. Și e timpul s-o recuperăm, a adăugat Afrodita.

— Haideți să vedem ce mizerie ne-a lăsat Neferet, am zis eu brusc.

M-am îndepărtat de Stark și de Heath, conducându-i pe toți spre aleea care ocolea fântâna drăguță și grădina din fața intrării profesorilor, către ușile de lemn arcuite asemănătoare cu cele ale unui castel, de lângă foișorul care adăpostea centrul multimedia. În sfârșit, înainte ne-a apărut și zona centrală a campusului.

— O, mărită zeiță! a strigat Afrodita.

Fără să-mi dau seama, pașii mi s-au oprit. Scena era atât de înfricoșătoare încât nu mă puteam urni din loc. Rugul funerar era un morman de lemn care fuseseră așezate dedesubtul și în jurul unei mese de picnic din lemn. Știam că e o masă de picnic pentru că, deși ardea, structura ei era încă ușor de recunoscut, la fel ca și trupul care zăcea întins pe ea. Profesoara Anastasia, frumoasa soție a maestrului scrimer, Dragonul Lankford, era îmbrăcată într-un veșmânt lung, vălurit și acoperită cu un giulgiu alb de pânză. Cel mai înfiorător era că prin el încă i se distinge trupul. Avea brațele încrucișate pe piept, iar părul lung îi cădea până la pământ, involburându-se și sfârâind în foc.

Un țipăt cumplit, asemenea plânsetului sfâșietor al unui copil, a străpuns noaptea, iar privirea mea, până atunci ațintită asupra sinistrului rug, s-a îndreptat imediat spre capătul mesei. Dragonul Lankford stătea în genunchi. Avea capul plecat. Părul lung îi cădea pe față, însă tot se vedea că plânge. O pisică enormă, pe care am recunoscut-o ca fiind Shadowfax, felina lui din rasa Mâine Coon, stătea lipită de el și îl privea cu ochi mari. În brațe ținea o pisicuță albă, delicată, care mieuna de ți se rupea inima și se lupta să scape, dornică, pare-se, să se arunce în flăcări, alături de stăpâna ei.

— Guinevere, am șoptit. E pisica Anastasiei, am zis, apoi am dus repede mâna la gură, în încercarea de a-mi reține un suspin.

Shaunee s-a desprins repede de lângă noi și s-a dus în dreptul rugului, mai aproape decât ar fi putut suporta oricare dintre noi. În același timp, Erin s-a apropiat de Dragon. Când Shaunee și-a înălțat mâinile și a strigat tare: „Focule! Vino la mine”, am auzit și vocea mai blândă a lui Erin, care îi cerea apei să vină la ea. În timp ce rugul și trupul neînsuflit al Anastasiei erau înghițite deodată de limbile de foc, l-am văzut pe Dragon împresurat de o ceață răcoroasă, care-mi dădea impresia unei perdele de lacrimi.

Damien s-a dus lângă Erin.

— Vântule, vino la mine, a spus el, și l-am privit pe când trimitea o briză domoală, ca să risipească duhoarea cumplită a cărnii arse.

Stevie Rae i s-a alăturat lui Damien.

— Pământule, vino la mine, a spus.

Imediat, briza care alungase duhoarea morții s-a umplut de mireasma delicată a unei pajiști, care te trimitea cu gândul la primăvară, la natura abia trezită și la câmpiile înverzite ale zeiței noastre.

Știam că acum era rândul meu. Copleșită de tristețe, m-am dus la Dragon și l-am atins ușor pe umărul care i se cutremura de suspine. Am ridicat și mâna cealaltă și am spus:

— Spirite, vino la mine! Când am simțit iureșul acela extraor dinar, reacția elementului care răspundea invocării mele, am continuat: Du-te la Dragon, spirite! Alină-l pe el, pe Guinevere și pe Shadowfax. Alină-le suferința. Apoi m-am concentrat ca să trimit spiritul de la mine spre Dragon și spre cele două pisici suferinde. Guinevere s-a oprit din mieunat. Am simțit trupul Dragonului tresărind, apoi a ridicat ușor capul și m-a privit în ochi. Avea niște zgârieturi urâte pe față și o tăietură adâncă deasupra ochiului stâng. Mi-am amintit că ultima oară când îl văzusem se lupta cu trei Imitatori de Corbi.

— Fii binecuvântat, Dragonule, am spus cu glas blând.

— Crezi că suferința îmi va fi vreodată alinată, Preoteasă? a rostit cu o voce aspră. Părea complet distrus.

Am simțit cum mă cuprinde panica și m-am trezit gândindu-mă: „Am șapțișpe ani! Cum aș putea eu să-i ajut?” Atunci, val-vârtej, trasând un cerc perfect, spiritul l-a părăsit pe Dragon, m-a străbătut, apoi s-a întors la maestrul scriver, iar eu mi-am regăsit energia în element.

— O vei revedea. Acum e alături de Nyx. Fie te va aștepta pe pajiștile zeiței, fie va renaște, iar sufletul ei te va regăsi chiar în viața asta. Suferința îți va fi alinată, pentru că știi că spiritul e fără de sfârșit, că noi suntem fără de sfârșit.

A ridicat atunci capul și ne-am privit fix în ochi.

— I-ai învins? Au plecat creaturile?

— Kalona și Neferet au plecat, la fel și Imitatorii de Corbi, l-am asigurat.

— E bine... e bine... Dragonul și-a plecat capul și l-am auzit rugându-se ușor lui Nyx și cerându-i zeiței să o aibă în pază pe iubita lui până când se vor revedea.

L-am strâns o dată de umăr, apoi m-am îndepărtat de el, simțindu-mă ca o intrusă, și l-am lăsat să-și jelească în singurătate moarta.

— Fii binecuvântată, Preoteasă, mi-a zis, fără să ridice capul.

Probabil că ar fi trebuit să spun și eu ceva matur și înțelept, dar în momentul acela eram atât de emoționată, încât nu mai puteam vorbi. Deodată m-am trezit cu Stevie Rae lângă mine și alături de ea a apărut și Damien. Erin s-a îndepărtat de Dragon și s-a oprit în partea cealaltă, lângă mine, urmată de Shaunee, care s-a așezat lângă ea. Am rămas acolo în tăcere, respectuoși, ca un cerc neformat, dar prezent, în timp ce focul întesit prin magie de către Shaunee mistuia și ce mai rămăsese din trupul Anastasiei.

Liniștea care ne înconjura era străpunsă doar de sfârâitul flăcărilor și de rugile șoptite ale Dragonului. Și atunci mi-am dat seama de ceva. M-am uitat cu atenție de jur-împrejurul rugului. Dragonul îl așezase în mijlocul aleii pavate care lega, șerpuitoare, Templul lui Nyx de clădirile principale ale școlii. O alegere bună. Era loc suficient pentru foc, dar și pentru ceilalți profesori și novici care ar fi trebuit să fie de față, alături de maestrul scriver, înălțând rugii lui Nyx pentru Anastasia și pentru partenerul ei, fără să-l stânjenească pe Dragon în suferința lui, dar demonstrând în tăcere că îl iubeau și îl sprijineau.

— Nu e nimeni aici cu el, am rostit încet, ca Dragonul să nu simtă cumva dezgustul din vocea mea. Unde naiba sunt ceilalți?

— N-ar trebui să fie singur, a spus Stevie Rae în timp ce-și ștergea lacrimile de pe față. Nu e normal.

Am stat lângă el până când am auzit caii apropiindu-se, a intervenit Lenobia, care venea în grabă spre noi.

— Și ceilalți? am întrebat.

A clătinat din cap, iar dezgustul pe care îl simțeam se oglindea și în expresia ei.

— Novicii sunt în dormitoare, iar profesorii sunt în apartamentele lor. Restul sunt la infirmerie, adică toți cei care ar fi vrut să-i fie alături.

— Dar e absurd. Nu reușeam deloc să pricep. Cum e posibil ca elevii și profesorii să nu vrea să-i fie alături?

— Or fi plecat Kalona și Neferet, dar otrava lor rămâne, a răspuns Lenobia enigmatic.

— Trebuie să te duci la infirmerie, a spus Afrodita, din spatele nostru, și am remarcat că evita să se uite atât la rug, cât și la Dragon.

— Du-te, a spus Lenobia. Rămân eu aici cu el.

— Și noi, a spus Johnny B. Era proful meu preferat înainte de... știi tu.

Și chiar știam. Adică înainte ca Johnny B să moară și apoi să învie.

— O să rămânem cu toții alături de el, a intervenit și Kramisha. N-ar trebui să fie singur, iar voi aveți treabă acolo, a spus și a arătat cu privirea infirmeria. Haide, a strigat, iar restul novicilor cu semiluni roșii au ieșit din umbră ca să i se alăture Dragonului, creând un cerc în jurul rugului.

— Rămân și eu, a spus Jack. Plângea în tăcere, potolit, dar nu a ezitat să se așeze și el în cercul pe care îl formau novicii cu semiluni roșii. Ducea stătea lângă el, cu coada și cu urechile plecate, de parcă ar fi înțeles cu adevărat ce se petrecea. Fără să spună nimic, Erik a venit și el lângă Jack. Apoi, spre surprinderea mea, Heath a ocupat locul liber de lângă Erik. A dat din cap spre mine, cu un gest solemn, apoi și-a lăsat privirea-n jos.

Cum nu mă simțeam stăpână pe vocea mea, m-am întors pur și simplu și, urmată de cercul meu și de Afrodita, Stark și Darius, am intrat din nou în Casa Noptii.

Capitolul 23

Zoey

Infirmeria școlii nu era foarte mare, de fapt, avea dimensiunile a trei saloane mici de spital, la unul dintre etajele din clădirea profesorilor. Nu era, așadar, de mirare că încăperile dădeau pe dinafară de puști răniți. Nu că n-ar fi fost șocant să vezi improvizate încă trei paturi, împărțiate pe hol, în care zăceau novici suferinzi. Puștii au clipit surprinși când eu și gașca mea ne-am oprit la intrare.

— Zoey?

Mi-am ridicat privirea ca să nu mai fiu tentată să mă holbez la răniți - și să nu adușmănesc mirosul de sânge care plutea în aer - și am văzut două femei vampir venind repede înspre mine. Le-am recunoscut ca fiind asistentele lui Neferet, un soi de infirmiere, și a trebuit să fac un efort de memorie ca să-mi amintesc că blonda înaltă își zicea Safir, iar asiatica scundă, Margareta.

— Și tu ai fost rănită? m-a întrebat Safir și m-a măsurat rapid din cap până-n picioare.

— Nu, sunt bine, toți suntem bine, am asigurat-o. De fapt, am venit să dăm o mână de ajutor.

— Am făcut tot ce se putea pentru ei, în lipsa unei tămăduitoare, a spus Margareta, fără ocolișuri. Niciunul dintre novici nu se află într-un pericol de moarte iminent, însă nu se știe niciodată în ce fel va afecta o rană Transformarea. Deci există permanent pericolul ca mai mulți dintre ei să...

— Da, da, am înțeles, am întrerupt-o eu, cu glas clar și răspicat, înainte să apuce să termine fraza în fața grupului de puști care chiar ar fi putut oricând să moară. Ce naiba, nu se spune așa ceva de față cu bolnavul!

— Noi n-am venit pentru că am fi pricepuți într-ale medianei, a explicat Damien. Am venit pentru că cercul nostru e puternic, și în interiorul lui am putea să le alinăm durerea celor răniți.

— Niciunul dintre novicii care nu au fost răniți nu se află aici, a spus Safir, de parcă asta ar fi fost un motiv suficient de bun pentru ca nici noi să nu ne aflăm acolo.

— Niciunul dintre ceilalți novici nu are o afinitate față de elemente, am spus eu.

— Serios, am făcut tot ce se putea, a repetat Margareta, cu răceală-n glas. Fără o Mare Preoteasă...

De data asta a fost rândul lui Stark să intervină.

— Avem o Mare Preoteasă, așa că e momentul să vă dați la o parte și s-o lăsați să-i ajute pe puștii ăștia, împreună cu cercul ei.

— Exact, dați-vă la o parte, le-a ordonat Afrodita, postându-se efectiv în fața femeii vampir.

Cele două s-au dat la o parte, deși le simțeam privirile reci, dezaprobatore, ațintite asupra noastră.

— Care naiba e problema lor? a întrebat Afrodita în șoaptă, în timp ce înaintam pe hol.

— Habar n-am, i-am răspuns. Nici măcar nu le cunosc prea bine.

— Le cunosc eu, a spus Damien încet. M-am oferit voluntar la infirmerie în anul trei.

Întotdeauna au fost așa de... austere. Probabil din cauză că aveau de-a face mereu cu novici pe moarte.

— Austere? s-a mirat Shaunee.

— Tradu tu, Stevie Rae, a spus Erin.

— „Auster” înseamnă „aspru”. Știi ceva, chiar ar trebui să citești mai mult.

— Asta voiam și eu să sugerez, a intervenit și Stark, iar Damien a tras un oftat.

În mod surprinzător, a trebuit să-mi înăbuș un zâmbet, împrejurările nu erau tocmai grozave, dar când vedeam că prietenii mei se comportă aproape la fel ca de obicei, totul îmi apărea într-o lumină un pic mai pozitivă.

— Gașcă de tocilari, concentrarea! Ați venit să-i ajutați pe novici. Lăsați-le naibii pe Austera numărul unu și Austera numărul doi, a zis Afrodita.

— Hm, aluzie la Dr. Seuss. Îmi place, i-a spus Stark abordând o privire insinuantă, de tip mândru-de-sine-că-citește-mult.

Afrodita s-a încruntat la el și i-a răspuns:

— Am spus concentrarea, nu flirtarea.

— Stevie Rae! s-a auzit un băiat de pe un pat improvizat, aflat undeva la mijlocul holului.

— Drew? a strigat Stevie Rae, apoi s-a dus repede la el. Drew, ești bine? Ce s-a întâmplat? Ai brațul rupt?

Puștiul avea mâna bandajată, un ochi vânăt și umflat și buza crăpată, dar tot a reușit să-i zâmbească lui Stevie Rae.

— Ce mă bucur că nu mai ești moartă!

— Să știi că și eu, a replicat ea, cu un zâmbet larg. Și pot să spun că nu recomand nimănui să moară și apoi să învieze, așa că odihnește-te ca să te faci bine. Când ochii i-au căzut din nou pe rănilor lui, a devenit brusc serioasă și a adăugat repede: Dar o să fie bine, să nu-ți faci griji din cauza asta.

— Nu e mare scofală. Nu mi-am rupt brațul, doar mi s-a dizlocat când m-am luptat cu un Imitator de Corbi.

— A încercat s-o salveze pe Anastasia.

Privirea mea a urmat glasul fetei aflate în celălalt salon, în dreptul patului în care zăcea întins Drew. Ușa era deschisă și vedeam o novice stând aplecată într-o parte în pat, cu un braț sprijinit pe o tavă din aceea de aluminiu, care se atașează de paturile de spital. Avea tot brațul bandajat cu un pansament gros, iar o tăietură urâtă îi cobora pe gât, dispărând apoi sub halatul de spital.

— Și aproape c-a reușit, a fost cât pe ce s-o salveze.

— Aproape nu e de ajuns, a spus Drew iritat.

— E oricum mult mai mult decât ce au făcut alții, a replicat fata. Tu cel puțin ai încercat.

— Ce naiba s-a întâmplat, Deino? a întrebat Afrodita, în timp ce trecea pe lângă mine și intra în camera fetei. Atunci am remarcat-o pe novice. Ea și cele două amice ale ei, Enyo și Pempredo (care își luaseră numele după cele trei surori ale Gorgonei și Scyllei), făcuseră parte din cercul de nesuferite al Afroditei. Asta înainte ca eu să vin în Casa Noptii și, după cum spusese chiar Afrodita, viața ei să se ducă de râpă. Mă așteptam ca Deino să-i arunce Afroditei vreun comentariu sarcastic, din moment ce niciuna dintre „prietenele” ei nu-i mai rămăsese prietenă odată ce ea ieșise din grațiile lui Neferet, iar eu îi luasem locul de conducător al Fiicelor Întunerului. Din fericire, reacția fetei n-a fost deloc răutăcioasă, deși părea dezamăgită și destul de oftată.

— Nu s-a întâmplat nimic. Hm, asta dacă nu cumva încercai să te împotrivești afurisiților de păsăroi, pentru că atunci te atacau. Noi, a spus și a făcut un gest cu mâna sănătoasă spre infirmerie, ne-am împotrivit. La fel și Dragonul și Anastasia.

— Au atacat-o pe profa Anastasia în timp ce Dragonul se lupta cu o grămadă de Imitatori de Corbi pe alee. Nu era destul de aproape ca s-o ajute, nici măcar nu a văzut când s-a întâmplat, a spus Drew. L-am apucat pe unul dintre ei și l-am dat jos de pe ea, dar a venit altul prin spate.

— Pe ăla l-am apucat eu, a spus Deino, apoi a arătat în partea cealaltă a holului. Ian a intervenit și el când creatura m-a atacat pe mine, dar Imitatorul de Corbi i-a rupt piciorul ca pe o crenguță.

— Ian Bowser? am întrebat și am vârat capul pe ușa deschisă de la camera spre care arătase

Deino.

— Da, eu, a răspuns puștiul plăpând, dar simpatic, care avea un picior ridicat și pus în ghips până la coapsă și părea înfiorător de palid pe fundalul cearșafurilor înălbite.

— Cred că doare al naibii, i-am spus. Îl cunoșteam de la cursul de artă teatrală. Se îndrăgostise până peste cap de profa Nolan, care fusese ucisă cam cu o lună în urmă.

— Am avut și zile mai bune, a zis el și a încercat să zâmbească.

— Mda, cu toții am avut, a spus o novice aflată într-unul dintre paturile improvizate de pe hol.

— Hanna Honeyeager! Nu te văzusem, a spus Damien, m-a ocolit și s-a dus lângă fată.

Înțelegeam de ce nu o remarcase înainte să spună ceva. Zăcea învelită cu o pilotă mare și albă, care o făcea aproape invizibilă, pentru că era, probabil, cel mai alb copil pe care mi-a fost dat să-l văd. Știți, mă refer la genul ăla de blondă cu pielea așa de albă încât nu se bronzază niciodată, cu obraji mereu trandafirii și o expresie fie de stânjeneală, fie de uimire. O cunoșteam doar prin intermediul lui Damien. Îl auzisem vorbind cu ea despre flori, pentru că se pare că fata se pricepea de minune la tot ce avea petale. Mi-am amintit și că toată lumea o striga și pe numele mic, și pe numele de familie, ca și pe Shannoncompton, de altfel, numai că pe ale ei le pronunțau separat.

— Ce-ai pățit, draga mea? a întrebat-o Damien, s-a ghemuit lângă ea și a prins-o de mână.

Tot căpșorul ei blond era înfășurat în bandaje, pe care se vedea o pată de sânge, chiar în dreptul frunții.

— Când au atacat-o pe profa Anastasia, am țipat la Imitatorii de Corbi. Cât am putut de tare, a completat ea.

— Are o voce așa de ascuțită... a intervenit un puști pe care nici măcar nu-l vedeam, aflat în ultimul salon al infirmeriei.

— Ei, se pare că Imitatorilor de Corbi nu le plac vocile ascuțite, a spus Hanna Honeyeager. Unul dintre ei a dat cu mine de pământ.

— Stai un pic. Erin a înaintat pe hol spre salonul unde se afla puștiul pe care eu nu reușeam să-l văd. Tu ești, T.J.?

— Erin!

— Zeiță! a scos ea un țipăt și a dat fuga în salon.

Chiar în spatele ei, Shaunee a strigat și ea:

— Și Cole? Ce e cu Cole?

— El nu li s-a împotrivit, a răspuns T. J. cu o voce chinuită, ceea ce a făcut-o pe Shaunee să se oprească în ușa salonului, de parcă cineva i-ar fi dat o palmă peste față.

— Nu li s-a împotrivit? Dar..., a început Shaunee uluită, însă glasul i s-a frânt.

— O nu! Mâinile tale! a strigat Erin, din salonul lui T.J.

— Ce-i cu mâinile mele? a întrebat el.

— T.J. e boxer. S-a luptat cu vampirii la ultimele Jocuri de Vară și a luat și un premiu, a explicat Drew. Acum a încercat să-l snopească în bătaie pe Rephaim, dar nu prea i-a ieșit figura, iar Păsărilor i-a rupt mâinile.

— Nu se poate, mărită zeiță, am auzit-o pe Stevie Rae șoptind, cu glasul încărcat de groază.

Mă uitam la Shaunee, care rămăsese în pragul ușii de la salonul lui T.J., neștiind ce să facă, și am avut o senzație foarte neplăcută. Cole și T.J. fuseseră cei mai buni prieteni și iubiții gemenelor. T.J. era cu Erin, iar Cole cu Shaunee. Cele două cupluri petrecuseră mult timp împreună. „Cum a fost posibil ca unul dintre ei să îi înfrunte pe Imitatorii de Corbi, și celălalt, nu?”

— Exact asta aș vrea și eu să-mi explice cineva.

Până să facă Darius comentariul ăsta, nici nu mi-am dat seama că rostisem acele cuvinte cu voce tare.

Răspunsul a venit dinspre ultimul pat de pe hol:

— S-a întâmplat pur și simplu. Au luat foc grajdurile, apoi Neferet și Kalona și-au ieșit din miști. Imitatorii de Corbi, la fel. Dacă te fereai din calea lor, nu se luau de tine, și asta am făcut până când unul dintre ei a înșfăcat-o pe profa Anastasia. Apoi câțiva dintre noi am încercat s-o ajutăm, dar cei mai mulți novici au fugit spre dormitoare.

Am privit-o pe puștoaică. Era o roșcată drăguță, cu niște ochi albaștri superbi, strălucitori. Avea

ambele brațe bandajate și un obraz vânăt și umflat. Puteam să jur că n-o mai văzusem în viața mea.

— Da' tu cine mai ești? am întrebat-o.

— Mi se zice Roșcovana, a spus, apoi a zâmbit timid și a ridicat din umeri. Da, e evident de ce mă cheamă așa, dar ce să-i fac... Ăăă, nu mă cunoașteți pentru că tocmai am fost însemnată, înainte de furtuna de gheață. Profa Anastasia era mentorul meu, a explicat ea, apoi a înghițit în sec și a clipit ca să-și alunge lacrimile.

— Îmi pare foarte rău, am spus și îmi închipuiam ce greu trebuie să-i fi fost, având în vedere că de-abia fusese însemnată, smulsă de lângă familie și desprinsă de tot ce cunoștea, pentru a ateriza în mijlocul unui asemenea haos.

— Am încercat și eu s-o ajut, a spus Roșcovana, iar o lacrimă s-a prelins pe obraz. Și-a șters-o, însă mișcarea a făcut-o să tresară de durere. Dar Imitatorul ăla de Corbi uriaș mi-a sfâșiat brațele și m-a izbit de un copac. N-am putut să fac altceva decât să privesc în timp ce el...

Vocea i s-a frânt cu un suspin.

— Niciunul dintre profesori nu a fost alături de voi? a întrebat Darius cu glas aspru, deși era evident că mânia lui nu o avea drept țintă pe Roșcovana.

— Profesorii știau că Imitatorii de Corbi erau agitați pentru că Neferet și consortul ei își ieșiseră din minți de furie. Știam că nu e bine să-i supărăm și mai tare, a explicat cu glas șovăielnic Safir, care rămăsese împreună cu Margareta în ușa ce dădea spre holul infirmeriei.

M-am întors spre ea neîncrezătoare.

— Erau agitați? Îți bați joc de mine? Creaturile alea atacau novicii din Casa Noptii și voi n-ați făcut nimic pentru că nu voiăți să-i supărați?

— Așa ceva e de neiertat! s-a răstit Darius.

— Și Dragonul și profa Anastasia? Se pare că lor nu le-a păsat că s-ar putea supăra, a remarcat Stark.

— Tu n-ar trebui să știi mai multe despre cele întâmplate decât oricine altcineva, James Stark? Îmi aduc aminte că erai foarte apropiat de Neferet și de Kalona. Ba chiar ai plecat din școală odată cu ei, a replicat Margareta cu o voce perfect egală.

Stark a făcut un pas înspre ea, iar ochii săi începeau să capete o scânteie roșiatică, de furie. L-am prins de încheietură.

— Nu! Nu câștigăm războiul ăsta dacă ne luptăm cu ai noștri, i-am spus, apoi m-am luat de cele două. Stark s-a dus cu Neferet și cu Kalona pentru că știa că mă atacau pe mine, pe Afrodita, pe Damien, pe Shaunee, pe Erin și o mănăstire întreagă de călugărițe. Cu fiecare nume rostii mă mai apropiam un pic de Safir și de Margareta. Simțeam cum se agită amenințătoare în jurul meu forța spiritului, același pe care îl invocasem atât de curând ca să aline suferința Dragonului. Cele două au simțit și ele și au făcut câțiva pași înapoi. M-am oprit și am încercat să mă stăpânesc, am coborât glasul și mi-am potolit bătăile inimii.

— A luptat alături de noi, împotriva lor. Neferet și Kalona nu sunt cine credeți voi. Sunt un pericol pentru toată lumea. Dar nu am timp acum să încerc să vă conving de ceva ce ar fi trebuit să vă fie clar încă de când tipul ăla înaripat a izbucnit din pământ într-o mare de sânge. Acum am venit aici ca să-i ajut pe puștii ăștia și, din moment ce pare să vă deranjeze, cred că ar fi o idee bună să vă duceți fuga la voi în cameră, cum au făcut și ceilalți.

Cele două femei vampir, șocate și ofensate, s-au dat înapoi și s-au năpustit pe scările care duceau spre apartamentele vampirilor. Am oftat adânc. Îi spuseseam lui Stark că nu puteam să câștigăm războiul ăsta dacă ne luptam cu ai noștri, iar apoi le amenințasem. Însă când m-am întors spre grupul nostru restrâns din infirmerie, am fost întâmpinată cu zâmbete, urale și ropote de aplauze.

— Îmi venea să le trimit la plimbare pe vacile astea două încă de când am ajuns aici, a strigat Deino din salonul ei și mi-a zâmbit.

— Și cică ei i se spune Teribila, a intervenit Afrodita, cu o referire evidentă la faptul că, în greacă, Deino înseamnă „îngrozitor”.

— Eu îmi dau seama ce simt oamenii. Dar n-am vreo afinitate față de vreun element, darămite cinci, așa că nu prea pot să-i iau la șuturi, a spus Deino. Și-a frecat brațul rănit cu un aer absent, apoi și-a îndreptat atenția spre Afrodita. Auzi, n-ar fi trebuit să mă port așa de urât cu tine în

ultimele luni. Scuze.

Mă așteptam ca Afrodita să se burzuluiască la ea și să-i spună vreo două, în fond, Deino o tratase oribil, la fel și restul așa-ziselor ei prietene.

— Mă rog, cu toții o mai dăm în bară din când în când. Nu-i nimic, a spus ea, spre surprinderea mea.

— Câtă maturitate, am remarcat.

— Tu nu trebuia cumva să formezi un cerc? mi-a retezat-o.

I-am zâmbit larg când am văzut că se făcuse roz în obraji.

— Ba să știi că da. M-am uitat la Stevie Rae, la Damien și la Shaunee, apoi am strigat: Erin, vrei să-ți ieși un pic din rolul de asistentă și să treci în cerc?

A țâșnit din camera lui T.J. ca drăcușorul din cutia cu surprize.

— Cum să nu, floare la ureche.

Am remarcat că ea și Shaunee nu s-au uitat una la cealaltă, dar în niciun caz nu aveam acum timp sau energie să mă gândesc la problemele gemenelor.

— Auzi, fata cu pământul, încotro e miazănoapte? am înțeles că trebuie să te duci pe Stevie Rae.

S-a dus și s-a așezat vizavi de intrarea în hol.

— Aici e, clar.

— Bine. Restul știți ce aveți de făcut.

Și-au luat cu toții locurile în primire, ca niște adevărați profesioniști: Damien la răsărit, înspre aer, Shaunee la miazăzi, înspre foc, Erin la apus, înspre apă, iar Stevie Rae stătea neclintită înspre pământ, la miazănoapte. Când au fost gata, m-am așezat în mijlocul cercului. Începând cu Damien, de la răsărit, am invocat fiecare element în cercul nostru, continuând în sensul acelor de ceasornic, până când, în sfârșit, am invocat și eu spiritul.

În timp ce se forma cercul mi-am ținut ochii închiși, iar când acesta a fost complet, i-am deschis și am văzut un fir argintiu, strălucitor, care ne unea pe toți cinci. Am dat capul pe spate, am ridicat brațele și am strigat bucuroasă, cu glasul întărit de forța celor cinci elemente.

— Ce bine e să fii acasă!

Prietenii mei au râs fericiți, teferi și nevățamați, împliniți prin puterea elementelor și uitând, pentru o clipă, de haosul și de greutatea care ne copleșeau.

Însă nu și de durere. Nu aveam să uit de ce formasem cercul, cu toate că era atât de simplu să te lași purtat de entuziasmul acela stârnit de elemente.

M-am concentrat și m-am calmat, apoi am început să vorbesc, cu glas puternic și sigur.

— Aer, foc, apă, pământ și spirit, v-am chemat aici, în cercul nostru, cu un motiv anume.

Prietenii noștri novici sunt răniți. Nu sunt tămăduitoare, de fapt, nici măcar Mare Preoteasă nu sunt. Am făcut o pauză și am aruncat o privire afară din cerc, înspre cea Stark. Mi-a făcut cu ochiul, iar eu i-am zâmbit și am continuat: însă scopul meu este evident. Vă rog să-i atingeți pe acești copii răniți. Eu nu pot să-i vindec, dar vă cer vouă să-i alinați și să le dați forță, ca să se poată vindeca singuri. Căci asta cred că ne dorim cu toții, șansa de a ne vindeca singuri, în numele lui Nyx, vă cer să-i ajutați pe acești novici! Mi-am concentrat mintea, trupul, sufletul, am întins brațele și mi-am închipuit că trimit cu putere elementele spre cei răniți.

Am auzit exclamații de uimire și de încântare și chiar câteva icnete de durere când cele cinci elemente au început să se agite prin încăperea și i-au pătruns pe novici. Am rămas șintuită-n loc, servind drept culoar de trecere pentru cele cinci elemente, până când au început să mă doară brațele și sudoarea mi se prelingea pe corp.

— Zoey! a spus Stark. Ajunge! I-ai ajutat, acum închide cercul.

Abia atunci l-am auzit pe Stark și am înțeles că vorbea cu mine de ceva timp, însă eu eram atât de concentrată încât trebuise să strige pentru ca informația să ajungă până la mine.

Am lăsat brațele în jos obosită, le-am mulțumit din suflet celor cinci elemente și mi-am luat rămas-bun de la ele, iar apoi, nu știu cum, am simțit că mi se înmoaie picioarele și am aterizat drept în fund pe podea.

Capitolul 24

Zoey

— N-am nevoie de pat la infirmerie, i-am spus pentru a treia oară lui Stark, care se învârtea pe lângă mine, peste măsură de îngrijorat. Și oricum, nici nu mai sunt paturi libere aici.

— Eu mă simt mult mai bine, a strigat Deino. Poți să iei patul meu, Z.

— Nu, mersi, i-am spus, apoi i-am întins mâna lui Stark. Vrei să mă ajuți?

S-a încruntat la mine, cu un aer neîncrezător, dar m-a ajutat totuși să mă ridic. Am rămas nemișcată, ca să nu-și dea nimeni seama că încăperea se învârtea ca un carusel în jurul meu.

— Cred că ea arată mai rău decât mă simt eu, a spus Drew, din patul lui improvizat.

— Să știi ca „ea“ te aude, am spus. Și mă simt bine.

Îmi plimbam privirea încețoșată de la un puști rănit la altul. Arătau cu toții mai bine, lucru care m-a mai liniștit. Mi-am șters de pe lista cu treburi de făcut punctul cu „ai grijă de puștii răniți, să nu se zvârcolească de durere și să moară în chinuri groaznice”, iar acum era vremea pentru următoarea sarcină. Mi-am reținut un oftat pentru că nu voiam să irosesc bunătate de oxigen.

— OK, acum e mult mai bine. Stevie Rae, trebuie să ne gândim unde o să stea novicii cu semiluni roșii când răsare soarele. Și asta înainte să răsară soarele, evident.

— Bună idee, Z, a spus Stevie Rae care stătea pe podea, lângă Drew. Atunci mi-am amintit că, înainte să moară și apoi să devină zombi, îi plăcuse de tipul ăsta și am recunoscut în sinea mea că, văzând-o cum flirtează cu el când știam foarte bine că era ceva între ea și celălalt novice cu semilună roșie, Dallas, mă copleșea un sentiment de bucurie egoistă. O fi chiar vecină cu răutatea chestia asta, dar nu mi-ar prinde rău să pot sta de vorbă cu cea mai bună prietenă a mea despre cum să jonglezi cu mai mulți tipi odată.

— Ce zici, Z? Crezi că-i o idee bună?

— Scuze. Ce spuneai?

Mi-am dat brusc seama că Stevie Rae vorbise cu mine, în timp ce eu îmi făceam speranțe ca ea să se aleagă cu enșpe mii de iubiți (sau măcar cu doi).

— Spuneam că novicii cu semiluni roșii ar putea să stea în dormitoarele libere. Ar merge, chiar dacă trebuie să se înghesuie câte trei în cameră. Ne asigurăm că au ferestrele acoperite. Nu va fi la fel de bine ca și cum ar sta sub pământ, dar e o soluție acceptabilă, cel puțin până se oprește furtuna asta tâmpită și ne gândim la altceva.

— Bun, atunci hai să ne apucăm de treabă. Și în timp ce se rezolvă problema cu camerele, noi, am spus clar, privindu-i pe cei din cercul meu, pe Afrodita, pe Darius și pe Stark, trebuie să mergem să stăm de vorbă cu Lenobia.

Gașca a încuviințat. Se pare că toată lumea își dădea seama că era cazul să ne pună cineva la curent cu ce se întâmplase în Casa Noptii cât lipsiserăm noi.

— O să vă faceți bine, copii, le-am spus puștilor răniți, în timp ce gașca își lua rămas-bun de la ei, și am pornit răsfirați spre ieșire.

— Mersi, Zoey, a strigat Drew.

— Chiar ești o Mare Preoteasă bună, deși, teoretic, încă nu ai intrat în funcțiune, a strigat Ian din salonul lui.

Nu eram sigură dacă merita să-i mulțumesc pentru complimentul lui stângaci, dar, stând la intrarea în infirmerie și privindu-l pe puști, mă gândeam că, în afară de faptul că tocmai se luptaseră cu Imitatorii de Corbi și fuseseră martori la moartea unei profesoare, păreau absolut normali.

Atunci mi s-a aprins beculețul. „Păreau absolut normali.” Cu numai o zi înainte, aproape toată lumea din școală, mai puțin gașca mea, Lenobia, Dragonul și Anastasia, se afla sub vraja lui Kalona și a lui Neferet și nimeni nu se purta normal.

M-am întors în holul infirmeriei.

— Am o întrebare pentru voi, am spus. Poate o să sune ciudat, dar chiar am nevoie de un răspuns sincer, deși s-ar putea să vă simțiți jenați.

Drew a zâmbit peste umărul meu, unde eram sigură că se afla Stevie Rae.

— Întreabă-mă tot ce vrei, Z. Mie îmi plac toate prietenele lui Stevie Rae.

— Mersi, Drew, am spus și m-am abținut cu greu să nu-mi dau ochii peste cap. Dar întrebarea vă e adresată tuturor. Uitați care-i faza: vouă nu vi s-a părut că e ceva aiurea cu Imitatorii de Corbi sau chiar cu Kalona și cu Neferet înainte ca profa Anastasia să fie atacată?

Cum era de așteptat, primul care a răspuns a fost Drew.

— Nu aveam încredere în tipul cu aripi, dar nu știu de ce, a spus el și a ridicat din umeri. Poate tocmai pentru că avea aripi. Era o chestie prea ciudată.

— Mie mi se părea sexy, dar fiii ăia ai lui, păsăroii, erau de-a dreptul dezgustători, și-a dat cu părerea Hanna Honeyeager.

— Mda, Imitatorii de Corbi erau tare scârboși, în plus, Kalona era bătrân și nu puteam să înțeleg cum de atâtea novice mureau după el, a spus și Roșcovana. Recunosc, George Clooney e supersexy, dar e prea bătrân și nu mi-ar trece prin cap să ne-o tragem. Așa că nu înțelegeam de ce aproape toată lumea îl dorea pe Kalona.

— Dar voi? i-am întrebat și pe ceilalți.

— După cum ai spus și tu mai devreme, Kalona a izbucnit din pământ. O chestie tare bizară, a spus Deino, după care a făcut o pauză, s-a uitat la Afrodita și a adăugat: în plus, unii dintre noi știau de ceva timp că Neferet nu e ce pare a fi.

— Da, știți, dar n-ați făcut nimic în privința asta, a spus Afrodita, dar fără să pară răutăcioasă sau enervată. Făcea pur și simplu o constatare, tristă, ce-i drept, dar adevărată.

Deino a ridicat capul și a spus:

— Ba chiar am făcut ceva în privința asta, a spus și a arătat spre brațul bandajat. Atâta doar că a fost prea târziu.

— Mie nimic nu mi s-a mai părut normal după ce a fost omorâtă profa Nolan, a spus Ian din salonul lui. Chestia cu Kalona și cu Imitatorii de Corbi mi-a dat același sentiment.

— Eu am văzut ce le-a făcut prietenilor mei, a strigat și T.J. din ultimul salon de la capătul holului. Erau ca niște zombi și credeau tot ce le spunea. Când am încercat să discut cu ei, să-i întreb cum puteam să fim siguri că el era chiar Erebus coborât pe pământ, fie s-au enervat, fie au râs de mine. De la început nu mi-a plăcut individul, iar păsările alea nenorocite erau diabolice. Nu înțeleg cum de n-a văzut toată lumea lucrul ăsta.

— Nici eu, dar o să aflăm, am spus. Voi nu vă faceți griji. Kalona a plecat, la fel și Neferet și Imitatorii de Corbi. Voi să vă faceți bine, da?

— Daaa! au strigat ei în cor, părând mult mai sănătoși decât atunci când îi văzuserăm prima oară.

Pe de altă parte, faptul că invocasem toate cele cinci elemente mă făcuse să mă simt mizerabil și mă bucuram că Stark mă apucase de braț și mă ajuta să merg, pe când ieșeam din clădire. Incredibil, ploaia de gheață se oprise. Norii care acoperiseră cerul zile la rând se mai risipiseră, și printre ei se întrezăreau petice de cer înstelat. Apoi privirea mi-a alunecat spre centrul curții. Focul care mistuise rugul Anastasiei începea să se stingă, dar Dragonul rămăsese îngenunchat în fața lui; Lenobia stătea lângă el și-i pusese o mână pe umăr. Cercul format din novicii cu semiluni roșii și Erik, Heath și Jack împresura rugul funerar care ardea încă mornit. Stăteau în tăcere, dovedindu-și respectul față de Dragon și de preaiubita lui soție.

Am făcut un semn spre gașca mea să mă urmeze într-un loc mai ferit, la adăpostul întunericului, și ne-am grupat cu toții acolo.

— Trebuie să vorbim, dar fără public. Stevie Rae, poți să găsești pe cineva care să aranjeze camerele pentru puștii tăi?

— Sigur. Kramisha e atât de organizată de zici că suferă de o tulburare obsesiv-compulsivă. În plus, era în clasa a șasea când a murit și apoi a înviat, așa că știe o grămadă de lucruri despre școală.

— Bun. Să se ocupe ea atunci, am spus, apoi m-am adresat lui Darius. Trebuie să scăpăm de cadavrele Imitatorilor de Corbi, și asta imediat. Cu puțin noroc, se oprește și furtuna în sfârșit, ceea ce înseamnă că oamenii o să iasă din case de cum se luminează și nu trebuie cu niciun chip să dea de creaturi.

— Mă ocup eu de asta, a spus Darius. Îi iau pe băieții novici cu semiluni roșii să mă ajute.

— Ce-o să faci cu cadavrele? a întrebat Stevie Rae.

— Le dăm foc, a spus Shaunee, apoi s-a uitat la mine. Dacă nu ai nimic împotriva.

— E perfect, am încuviințat. Numai să nu le dați foc aproape de rugul Anastasiei, ar fi prea mult de îndurat pentru Dragon.

— Dați-le foc lângă zidul estic. Acolo de unde a țâșnit scârba aia de Kalona, tatăl lor, din pământ, a spus Afrodita și s-a uitat la Shaunee. Poți să arzi stejarul ăla bătrân care s-a rupt când a scăpat Kalona?

— Pot să ard orice, a replicat Shaunee.

— Atunci du-te cu Darius și cu băieții și aveți grijă să nu mai rămână niciun fulg din creaturile alea. Apoi veniți amândoi la mine în cameră, de acord?

— De acord, au răspuns Darius și Shaunee într-un glas.

Mi se părea ciudat că Erin nu-i spusese nimic gemenei ei, dar când Shaunee a pornit în urma lui Darius spre cercul novicilor cu semiluni roșii, a strigat după ea:

— Te pun eu dup-aia la curent, geamăno.

— Sunt convinsă, geamăno, a spus Shaunee și i-a zâmbit lui Erin peste umăr.

— Bun, chiar avem nevoie de Lenobia, am spus și am aruncat o privire înspre profa de echitație, care stătea lângă Dragon. Dar nu știu cum s-o iau de acolo.

— Spune-i lui, pur și simplu, a sugerat Damien, la care i-am aruncat o privire întrebătoare. Dragonul știe cât de periculoși sunt Kalona și Neferet, deci o să înțeleagă că avem nevoie de Lenobia. Privirea lui Damien s-a îndreptat spre vampirul care stătea încă în genunchi. O să rămână acolo și o să jelească atât cât o să simtă nevoia. Nu putem schimba lucrul ăsta și nu trebuie să-i grăbim. Dar putem să-i spunem că avem nevoie de Lenobia.

— Ești un băiat deștept, știi asta? am spus.

— Absolut, a răspuns și mi-a zâmbit.

— Bun. Am oftat adânc, obosită. Stevie Rae, explică-i Kramishei ce are de făcut. Voi, ceilalți, puteți să vă strângeți la mine în cameră. Vin și eu imediat cum o iau pe Lenobia.

— Z, eu îi spun lui Jack s-o ajute pe Kramisha, s-a oferit Damien.

Am ridicat din sprâncene la el.

— Camera ta nu e foarte mare. Pe lângă asta, îi zic mai târziu ce s-a întâmplat; în momentul ăsta trebuie să ne limpezim mințile.

Am dat din cap și am pornit agale spre Lenobia și spre Dragon. În jurul meu îi vedeam pe Darius și pe Stevie Rae trăgându-l deoparte pe puști și vorbindu-le în șoaptă. Damien o mângâia pe Ducesa pe cap în timp ce vorbea cu prietenul lui.

În tot timpul ăsta, Stark a stat lângă mine. Nu a trebuit să-l caut, pentru că îl simțeam. Eram sigură că, dacă mă împiedicam, ar avea grijă să nu cad. De asemenea, el înțelegea mai bine decât oricine altcineva cât mă epuizase invocarea elementelor în infirmerie.

Și, de parcă mi-ar fi citit gândurile, mi-a șoptit:

— O să poți să te așezi în curând. Și am să-ți caut ceva de mâncare și de băut.

— Mersi, i-am șoptit și eu. M-a prins de mână și am mers împreună spre Lenobia și spre Dragon. Pisicile se potoliseră și stăteau amândouă lipite de Dragon. Chipul lui rănit și plin de vânătăi era scăldat de lacrimi, dar acum nu mai plângea.

— Dragonule, am nevoie de Lenobia un pic. Nu vreau să te las singur aici, dar chiar trebuie să vorbesc cu ea.

M-a privit și mi se părea că nu mai văzusem niciodată un om așa de trist.

— N-am să fiu singur. Shadowfax și Guinevere vor fi alături de mine, la fel și zeița noastră, a spus, apoi privirea i s-a abătut din nou asupra rugului. Încă nu sunt pregătit să o părăsesc pe Anastasia.

Lenobia l-a bătut pe umăr.

— Am să mă întorc curând, prietene, a spus.

— Mă găsești aici, i-a răspuns Dragonul.

— Rămân și eu. Kramisha se descurcă fără mine, are deja destui novici cu care s-o facă pe șefa, mi-a spus Jack. El și cu Damien ni se alăturaseră. Ducesa se oprise la câțiva metri distanță și stătea întinsă pe iarbă, cu botul sprijinit pe labe. Pisicile nici n-o băgau în seamă. Aș vrea să stau cu tine, dacă n-ai nimic împotriva, a afirmat el, cu un glas șovăielnic, adresându-i-se Dragonului.

— Mulțumesc, Jack, i-a răspuns acesta, cu un suspin.

Jack a încuviințat din cap, s-a șters la ochi și, fără să mai spună o vorbă, s-a așezat lângă Dragon și a început s-o mângâie ușor pe Shadowfax.

— Bravo, i-am spus în șoaptă lui Jack.

— Sunt mândru de tine, i-a șoptit Damien și l-a sărutat ușor pe obraz, ceea ce i-a smuls lui Jack un zâmbet, deși încă avea ochii înlăcrimați.

— Bine, am zis. Acum hai-deți la mine în cameră.

— Lenobia, Zoey trebuie să treacă prin bucătărie, a spus Stark brusc. Ne întâlnim în dormitor cât de repede posibil.

Lenobia a dat din cap cu un aer absent, în timp ce o pornea spre dormitoare împreună cu Damien, Erin și Afrodită.

— De ce..., am început eu, dar Stark m-a întrerupt.

— Ai încredere în mine. De asta ai nevoie.

M-a luat de braț și m-a condus spre centrul clădirii, acolo unde holul de la intrare ducea spre cantină. Când am ajuns în dreptul ușilor, mi-a spus:

— Du-te la cantină. Merg să iau ceva, apoi vin la tine.

Eram prea obosită să pun întrebări, așa că am intrat. Mi se părea ciudat să văd cât de pustiu era totul. Numai jumătate din felinarele care ardeau de obicei la ora asta din noapte luminau acum holul. M-am uitat la ceas, abia trecuse de miezul nopții. Ar fi trebuit să se țină cursuri și să fie plin de novici și de profesori vampiri peste tot. Cât mi-aș fi dorit să fie lume și agitație, să pot da timpul înapoi și să fac să dispară tot ce s-a petrecut în ultimele două luni, iar singurele mele griji să fie nemernicia de Afrodită și intangibilul Erik.

Aș fi vrut să retrăiesc vremurile în care nu știam nimic despre Kalona sau despre A-ya, despre moarte și nenorocire, îmi doream normalitate, și mi-o doream așa de mult, încât simțeam că mi se face rău.

Am pornit încet spre cantină, care era și ea pustie și mai întunecoasă chiar decât holul. Nu mirosea a mâncare delicioasă, nu erau nici grupurile de puști care se bârfeau unii pe alții, nici profesori care să le arunce priviri ucigătoare celor care șterpeleau pungile de tortilla.

M-am dus spre separeul pe care îl împărțeam de obicei cu prietenii mei, apoi am simțit că mi se înmoaie genunchii și m-am prăbușit pe banca din lemn lustruit. De ce-mi spusese Stark să vin aici? Avea de gând să-mi pregătească ceva de mâncare? Pentru o clipă l-am văzut cu un șorț legat în jurul taliei și imaginea mi s-a părut aproape amuzantă. Apoi mi-am dat seama de ce mă îndemnase să vin aici. Unul dintre frigidererele din uriașa bucătărie a școlii era plin cu punguțe de sânge uman. Chiar atunci probabil că înșfăca vreo câteva și avea să mi le aducă să le beau ca pe niște cutii de suc roșu și vâscos.

Da, știi că sună scârbos, dar simțeam că-mi lasă gura apă.

Stark avea dreptate. Trebuia să îmi încarc bateriile, iar o punguță (sau două) de sânge păreau cea mai bună metodă.

— Zo! Aici erai! Mi-a spus Stark că te găesc aici.

Am clipit surprinsă și, când m-am întors, l-am văzut pe Heath intrând singur în cantină.

În momentul ăla am înțeles că nu ghicisem chiar totul. Stark se dusese să-mi aducă sânge, dar sursa nu se găsea într-unul dintre frigidererele de oțel inoxidabil din bucătărie, ci era chiar drăguțul de Heath.

Fir-ar să fie!

Capitolul 25

Rephaim

Trezirea a fost dificilă. Chiar și pe tărâmul acela delicat, dintre conștientă și inconștientă, chiar și înainte să simtă pe deplin durerea ce-i frământa trupul rănit, Rephaim era conștient de mirosul ei.

La început i s-a părut că era din nou în magazie și că abia se iscase coșmarul, chiar după

accident, când venise la el, nu să-l ucidă, ci ca să-i aducă apă și să-i bandajeze rănilor. Apoi și-a dat seama că era prea cald să fie încă în magazie. S-a mișcat ușor, iar durerea care i-a săgetat corpul l-a făcut să-și vină în simțuri. Atunci și-a amintit.

Se afla sub pământ, în tunelurile acelea în care îl trimisese ea, și ura lucrul ăsta.

Nu era genul de ură vecină cu paranoia, cum i se întâmpla tatălui său. Lui Rephaim pur și simplu nu-i plăcea sentimentul de izolare pe care îl avea atunci când se afla sub pământ. Deasupra lui nu se zărea cerul, sub picioare nu simțea pământul înverzit și nu vedea în jur natura plină de viață. Sub pământ nu putea zbura. Nu putea...

Brusc, gândurile Imitatorului de Corbi s-au schimbat.

Nu, nu avea să se gândească la aripa lui distrusă pentru totdeauna, nici la felul în care acest lucru îi afecta viața. Nu se putea gândi la asta, nu încă. Nu cât timp trupul îi era atât de slăbit.

În schimb, Rephaim s-a gândit la ea.

Nici nu era prea greu, fiind înconjurat de mirosul ei.

S-a mișcat din nou, de data asta mai atent la aripa distrusă. Cu brațul sănătos s-a acoperit cu pătura și s-a ghemuit, ca într-un cuib, în patul cald. Patul ei.

Chiar și acolo, sub pământ, se simțea cuprins de un sentiment ciudat și inexplicabil de siguranță, doar pentru că se afla într-un loc pe care fata îl numise al ei. Nu înțelegea de ce avea ea un efect atât de neobișnuit asupra lui. Rephaim știa doar că înaintase urmând indicațiile lui Stevie Rae, greoi, agonizând, istovit, până când și-a dat seama că, de fapt, se lăsase călăuzit de mirosul Celei Roșii. Aceasta îl condusese prin tunelurile șerpuitoare, aparent părăsite. Se oprise la bucătărie și se silise să mănânce și să bea. Novicii lăsaseră în urmă frigidere pline cu mâncare. Frigidere! Acesta era imul dintre numeroasele miracole ale epocii modeme pe care le observase în anii lungi în care fusese numai spirit. Petrecuse o veșnicie aproape privind și așteptând... visând la ziua în care avea să poată atinge, gusta și trăi din nou cu adevărat.

Rephaim a conchis că îi plăceau frigiderele. Însă nu era deloc convins că-i plăcea lumea modernă. În scurta perioadă de când trupul îi fusese redat, înțelesese că majoritatea ființelor umane nu mai aveau niciun fel de respect pentru puterea străbunilor. Imitatorul de Corbi nu-i socotea și pe vampiri ca făcând parte dintre străvechi. Nu erau nimic mai mult decât niște jucării frumoase, cu care să te distrezi. Indiferent ce spunea părintele său, ei nu erau demni să domnească alături de el.

Oare de aceea îl lăsase Cea Roșie în viață? Pentru că era prea slabă și prea inefficientă, prea modernă ca să facă ce trebuie și să-l omoare.

Atunci s-a gândit la forța de care dăduse ea dovadă, și nu doar la cea fizică, deși și aceasta era de-a dreptul impresionantă. De asemenea, îi putea porunci pământului, iar acesta i se supunea până într-acolo încât s-a despicat în două pentru a-i împlini voia. Nu putea fi vorba de slăbiciune.

Chiar și părintele său vorbise despre puterile Celei Roșii. Și Neferet îi avertizase că cea care îi conducea pe vampirii cu semiluni roșii nu trebuia subestimată.

Și iată-l acum, atras de mirosul ei în patul ei, unde aproape că-și făcuse cuib.

Cu un strigăt dezgustat, s-a smuls din căldura și din confortul păturilor, pernelor și saltelei groase și s-a ridicat clătănându-se. Stătea în picioare, sprijinindu-se de noptiera de la capul patului, și se străduia să se țină drept și să nu se lase înghițit de bezna necruțătoare.

Avea să refacă drumul până la bucătărie, ca să mai mănânce și să mai bea ceva, să aprindă fiecare felinar pe care îl găsea în cale. Se va strădui să se vindece, apoi avea să părăsească mormântul acesta și să se reîntoarcă la suprafață, să-și găsească părintele, să-și găsească locul în lume.

A dat la o parte pătura care ținea loc de ușă la intrarea în camera lui Stevie Rae și a pornit-o șontăcând prin tunel. „Deja mă simt mai bine... mai puternic... N-am nevoie de baston ca să merg“, și-a spus.

Întunericul era aproape deplin. Din loc în loc se zăreau felinare, deși multe dintre ele abia mai pâlpâiau. Rephaim a iuțit pasul. Avea să umple și să reaprindă felinarele după ce mânca pe săturate. Avea să bea până și pungile cu sânge pe care le găsisese într-unul dintre frigidere, deși nu îl atrăgeau în mod deosebit. Corpul lui avea nevoie de combustibil pentru a se vindeca, asemenea felinarelor pentru a arde.

Luptându-se cu durerea sfâșietoare pe care i-o pricinuia fiecare mișcare, a urmat cotul tunelului, intrând în sfârșit în bucătărie. A deschis primul frigider și tocmai când scotea o pungă cu felii de suncă, când a simțit lama rece a unui cuțit în șale.

— Numai o mișcare să faci, păsăroiule, și îți tai coloana vertebrală în două. Mori de la chestia asta, nu?

Rephaim a rămas perfect nemișcat și a răspuns:

— Da, mor.

— Mie și așa mi se pare aproape mort, s-a auzit un alt glas de femeie.

— Da, aripa aia e făcută praf. Nu cred că are ce să ne facă, a spus o voce de bărbat, de data asta. Cuțitul însă tot nu se clintise.

— De-aia am ajuns în situația asta, că ne-au subestimat alții. Așa că noi nu subestimăm pe nimeni. S-a înțeles? a spus cel care îi ținea cuțitul în spate.

— Mda, scuze, Nicole.

— Am înțeles.

— Deci, păsăroiule, uite cum facem: eu mă dau înapoi, iar tu te întorci încet. Să nu faci pe deșteptu'. N-o să mai am eu cuțitul în spatele tău, dar Kurtis și Starr au arme. O mișcare greșită și tot o mierlești, ca și când ți-aș fi tăiat eu coloana.

Vârful cuțitului apăsa atât de tare în carnea lui Rephaim încât i-a smuls o picătură de sânge.

— Miroase aiurea! s-a auzit glasul care îi aparținea lui Kurtis. Nici măcar nu e bun de mâncat. Nicole nu l-a băgat însă în seamă.

— M-ai înțeles, păsăroiule?

— Da.

Apoi n-a mai simțit apăsarea cuțitului și a auzit zgomotul unor pași care se îndepărtează.

— Întoarce-te.

Rephaim s-a executat și s-a trezit cu trei novici înaintea lui. Judecând după semilunile roșii de pe frunte, erau din grupul Celei Roșii. Dar imediat și-a dat seama că, deși erau și ei tot roșii, păreau la fel de diferiți de Stevie Rae precum luna și soarele. Le-a aruncat o privire fugară lui Kurtis, un novice mascul imens, și lui Starr, o fată obișnuită, cu părul deschis la culoare, deși aceștia țineau ațintite asupra lui arme de foc. Și-a îndreptat atenția asupra lui Nicole. Evident, ea era liderul lor și cea care îi vărsase sângele, ceva ce Rephaim nu avea să uite niciodată.

Era o novice micuță, cu părul lung și brunet, cu ochii mari și de un căprui atât de închis încât păreau aproape negri.

Rephaim a privit acei ochi și pentru o clipă a fost profund uluit. A zărit-o acolo pe Neferet! În ochii acelei novice se deslușea bezna inconfundabilă și inteligența pe care Rephaim le remarcase de atâtea ori în privirea lui Tsi Sgili. Constatarea aceasta l-a șocat așa de tare pe Imitatorul de Corbi încât, pentru o clipă, nu a putut decât s-o privească cu ochii mari, și să se gândească la un singur lucru: „Oare părintele meu știe că a căpătat puterea de a se transpune?”

— Ia uite la el! Zici că l-a văzut pe necuratul, a spus Kurtis în timp ce-și flutura pistolul prin aer și chicotea.

— Parcă ziceai că nu cunoști niciun Imitator de Corbi, a spus Starr, pe un ton evident suspicios.

Nicole a clipit, și fantoma familiară a lui Neferet a dispărut, iar Rephaim se întreba acum dacă nu cumva prezența ei acolo fusese doar rodul imaginației sale.

Nu, nu se petrecuse doar în închipuirea lui, Neferet pătrunsese, deși pentru o clipă doar, în trupul novicei.

— N-am văzut în viața mea o asemenea creatură. Nicole s-a întors spre Starr, rămânând însă cu privirea ațintită asupra lui Rephaim. Mă faci mincinoasă?

Nicole nu ridicase glasul, dar Rephaim, care era obișnuit cu manifestările de forță și cu primejdiile, și-a dat seama că în această novice clocotea o mânie pe care abia și-o putea reține. Fără îndoială că și Starr și-a dat seama de asta, fiindcă a bătut imediat în retragere.

— Nu, nu, nu. Nici vorbă. Mi s-a părut doar ciudat că s-a speriat când te-a văzut.

— Da, a fost ciudat, a spus Nicole calmă. Și poate ar trebui să-l întrebăm care e motivul. Ia zi, păsăroiule, ce cauți pe teritoriul nostru?

Rephaim a remarcat că Nicole nu-i adresase, de fapt, întrebarea pe care sugerase că ar avea de gând să i-o adreseze.

— Rephaim, a spus el, străduindu-se ca glasul să-i pară puternic. Mă numesc Rephaim.

Toți cei trei novici au făcut ochii mari, de parcă s-ar fi mirat că are și un nume.

— Pare aproape normal, a spus Starr.

— Numai normal nu e, și nu care cumva să uitați chestia asta, a izbucnit Nicole. Răspunde-mi la întrebare, Rephaim.

M-am furișat în tuneluri după ce am fost rănit de un războinic din Casa Noptii, a zis el, fără să mintă. Instinctul său, care nu-l înșelase de-a lungul secolelor, îi spunea să păstreze tăcerea asupra lui Stevie Rae, pentru că, deși ei trebuie să fi fost novicii cu semiluni roșii pe care ea îi protejase, nu făceau totuși parte din grupul ei și nici nu i se supuneau.

— Tunelul care ne leagă de mănăstire s-a prăbușit, a spus Nicole.

— Era deschis când am intrat eu.

Nicole s-a apropiat de el și a adulmecat aerul.

— Miroși a Stevie Rae.

Rephaim a schițat un gest indiferent cu mâna sănătoasă.

— Am prins mirosul patului în care am dormit, a spus el, apoi și-a lăsat capul într-o parte, nedumerit parcă de vorbele ei. Spui că miros a Stevie Rae. Nu cumva ea e Cea Roșie, Marea voastră Preoteasă?

— Stevie Rae e vampir cu semilună roșie, dar nu e Marea noastră Preoteasă! a mârâit Nicole, iar ochii i-au căpătat o tentă roșiatică.

— Nu e Marea voastră Preoteasă? a insistat Rephaim. Dar exista o preoteasă vampir cu semilună roșie pe nume Stevie Rae care, alături de un grup de novici, i s-a împotrivit părintelui meu și reginei lui. Avea și ea desene ca ale voastre. Nu este Marea voastră Preoteasă?

— În bătaia aia ai fost rănit? l-a întrebat Nicole, fără să se sinchisească să răspundă la întrebarea lui.

— Da.

— Ce s-a întâmplat? Unde e Neferet?

— A plecat, a spus Rephaim, fără să-și ascundă amărăciunea din glas. A fugit împreună cu părintele meu și cu frații mei care mai sunt în viață.

— Și unde s-au dus? a întrebat Kurtis.

— Dacă aș ști, nu m-aș mai ascunde sub pământ ca un laș, ci aș fi alături de părintele meu, unde mi-e locul.

— Rephaim, a spus Nicole și l-a privit îndelung, cu luare-aminte. Am mai auzit numele ăsta.

Imitatorul de Corbi a tăcut, conștient că era mai bine să își dea ea singură seama cine e, decât să-i spună el și să pară că se laudă.

Când novicea a făcut ochii mari, și-a dat seama că își amintise unde îi mai auzise numele.

— Ea a spus că ești preferatul lui Kalona, fiul lui cel mai puternic.

— Da, eu sunt. Dar cea care a vorbit despre mine cine este?

Încă o dată, Nicole i-a ignorat întrebarea.

— Cu ce era acoperită ușa camerei în care ai dormit?

— Cu o pătură în carouri.

— E camera lui Stevie Rae, a spus Starr. De-aia miroase ca ea.

Nicole însă nici nu l-a băgat în seamă.

— Și Kalona a luat-o din loc fără tine, deși ești preferatul lui.

— Așșșa esste, a șuiurat Rephaim mânios, când și-a dat seama că era adevărat.

— Asta înseamnă că se întorc, vă dați seama, le-a spus Nicole lui Kurtis și lui Starr. Păsăroiul ăsta e preferatul lui Kalona, așa că e exclus să-l lase aici. La fel cum și noi suntem preferații ei. El o să se întoarcă după Rephaim, iar ea, după noi.

— Te referi la Cea Roșie, la Stevie Rae?

Cu o mișcare atât de rapidă încât, pentru o fracțiune de secundă, Rephaim i-a văzut corpul ca prin ceață, Nicole s-a apropiat de Imitatorul de Corbi, l-a apucat de umerii suferinzi și, cu o mișcare

lină, l-a ridicat în aer și l-a trântit de peretele tunelului. Cu ochii scăpărând, roșietici, i-a spus, aruncându-i în față o răsuflare fetidă:

— Înțelege odată, păsăroiule. Stevie Rae, sau Cea Roșie, cum îi tot spui tu, nu e Marea noastră Preoteasă. Nu e șefa noastră. Nu e de-a noastră. Ea e în gașcă cu Zoey și cu adunătura aia, și asta nu e deloc în regulă. Înțelegi? Noi nu avem o Mare Preoteasă, noi avem regină și o cheamă Neferet. Ia zi, de ce ești așa de obsedat de Stevie Rae?

Rephaim a fost străpuns de durere. Aripa lui ruptă îi fusese cuprinsă de flăcări, iar suferința îi sfâșia trupul. Nu își dorea din toată ființa lui decât să fie din nou sănătos, ca s-o poată strivi pe novicea asta arogantă dintr-o singură lovitură de plisc.

Dar nu era sănătos. Era slab, rănit și părăsit.

— Părintele meu voia s-o captureze. Spunea că e periculoasă. Neferet nu avea încredere în ea. Nu sunt obsedat de ea, urmez doar dorința părintelui meu, a spus, cu răsuflarea întretăiată de durere.

— Ce-ar fi să vedem noi dacă spui adevărul? a spus Nicole.

Apoi l-a strâns și mai tare de braț, deși îl ținea deja ca într-o menghină, a închis ochii și a plecat capul.

Incredibil, dar Rephaim a simțit cum palmele ei încep să ardă. Căldura i se răspândea prin tot corpul, urmând parcursul sângelui său, pulsând odată cu inima-i agitată, reverberând în interiorul său.

Nicole a fost scuturată de un fior, apoi a deschis ochii și a ridicat capul cu un zâmbet șiret. L-a mai ținut lipit de zid un minut, după care i-a dat drumul. L-a privit pe podea, unde căzuse grămadă, și a spus:

— Te-a salvat.

— Ce dracu' spui acolo? a strigat Kurtis.

— Stevie Rae l-a salvat? s-a mirat și Starr.

Nicole și Rephaim s-au purtat de parcă nici nu i-ar fi auzit pe cei doi.

— Da, a spus Rephaim cu un icnet, în timp ce se străduia să-și recapete suflul ca să nu leșine.

Apoi nu a mai spus nimic, încerca doar să își dea seama ce se întâmplase și respira greu, sfâșiat de durerea care îi străpungea aripa. Novicea cu semilună roșie îi făcuse ceva când îl atinsese - ceva care îi dăduse acces la mintea sa, poate chiar la sufletul său. Dar în același timp știa și că era diferit de orice ființă pe care o atinsese ea vreodată; gândurile lui aveau să fie dificil, dacă nu chiar imposibil de citit, indiferent cât de pricepută era novicea.

— De ce ar face Stevie Rae așa ceva? l-a întrebat Nicole.

— Mi-ai citit gândurile. Știi că nu am nici cea mai vagă idee de ce a făcut-o.

— Măcar atâta lucru e adevărat, a spus ea încet. Și tot adevărat e că nu am simțit la tine niciun fel de resentimente față de ea. Cum explici chestia asta?

— Nu știu ce vrei să spui. Resentimente? Nu înțeleg nimic din ce zici tu acolo.

— Nu înțelegi, a pufnit ea disprețuitoare. Ce să înțelegi tu? Ai cea mai ciudată minte pe care am citit-o vreodată. Deci, păsăroiule, spui că încă mai faci ce ți-a cerut tatăl tău. Asta ar trebui să însemne cel puțin că vrei s-o prinzi, poate chiar s-o omori.

— Părintele meu nu voia s-o omoare. Voia s-o prindă teafără și nevătămată ca s-o poată studia sau chiar să se folosească de puterile ei, a spus Rephaim.

— Mă rog. Dar vezi tu, problema e că nu am găsit nimic în creierul ăla al tău de pasăre care să-mi spună că ai fi pe urmele ei.

— Dar cum să fii pe urmele ei în momentul ăsta? Nu e aici.

Nicole a clătinat din cap și a spus:

— Nu, vezi, aici e ciudățenia. Dacă vrei s-o prinzi pe Stevie Rae, atunci înseamnă că asta vrei cu adevărat, s-o prinzi, fie că e aici, fie că nu.

— Nu e logic.

— Uite care e faza și ce trebuie eu să aflu, a spus Nicole ținându-l cu privirea. Ești de partea noastră sau nu?

— De partea voastră?

— Da, de partea noastră. Avem de gând s-o omorâm pe Stevie Rae, a spus ea direct, apoi s-a

apropiat cu o viteză supraomenească de el și l-a prins de braț cu o mână de fier. Rephaim a simțit pe loc că-i ia foc bicepsul, în timp ce Nicole îi răscolea gândurile. Zi, ce alegi? Ești de partea noastră sau nu?

Rephaim știa că trebuie să răspundă. Poate că Nicole nu reușea să-i citească toate gândurile, dar avea cu siguranță destulă putere încât să descopere lucruri pe care el ar fi preferat să le țină ascunse. S-a hotărât repede, a privit-o fix în ochii ei purpurii pe novicea cu semilună roșie și a răspuns cu sinceritate:

— Sunt fiul tatălui meu.

Nicole îl fixa cu privirea. Mâna ei îi ardea brațul, iar ochii îi străluceau roșiatici. Apoi i-a zâmbit din nou, cu șiretenie.

— Bun răspuns, păsăroiule, pen' că asta e cea mai importantă chestie pe care am găsit-o în căpățâna ta de pasăre. Ești categoric copilul lu' taică-tău, a spus și i-a dat drumul. Bine ai venit în echipa mea. Și nu-ți face griji. Întrucât taică-tău nu e aici, nu cred că o să-i pese dacă Stevie Rae e vie sau moartă când o prinzi.

— Și e mai simplu dacă e moartă, a intervenit Kurtis.

— Absolut, a încuviințat Starr.

Nicole a râs, amintind așa de tare de Neferet, încât lui Rephaim i s-au ridicat fulgii pe ceafă. „Părinte! Ai grijă!”, a strigat în sinea lui. „Tsi Sgili este mai mult decât pare!”

Capitolul 26

Zoey

Heath, ce cauți aici?

Heath și-a dus mâna la piept de parcă l-ar fi împușcat, s-a clătinat și a scos niște așa-zise icnete.

— Răceala ta mă omoară, iubire!

— Prostovanule, a spus ea. Dacă te omoară ceva, e lipsa de creier. Zi, ce cauți aici? Credeam că ești și tu acolo, să dai foc la păsări cu Darius și cu Shaunee.

— Păi așa aveam de gând, pentru că, evident, le-ar prinde bine superputerile mele omenești, a spus, a dat din sprâncene la Zoey și și-a încordat mușchii. Apoi s-a prăvălit pe bancă lângă ea. Da' a venit Stark și mi-a zis că ai nevoie de mine, așa că am venit.

— Stark s-a înșelat. Ar trebui să te duci înapoi și să-l ajuți pe Darius.

— Zo, arăți rău, a spus, iar din glas i-a dispărut orice urmă de amuzament.

— Am trecut prin multe în ultima vreme, asta e, la fel ca toți ceilalți, i-am răspuns și am oftat adânc.

— Te-ai obosit tare când i-ai ajutat pe puștii ăia răniți.

— Mda, cam așa e. Da' las' că-mi trece. Trebuie doar să scap de ziua asta și să dorm, nimic mai mult.

Heath m-a privit un timp fără să vorbească, apoi a întins mâna spre mine. Din reflex, mi-am trecut degetele printre ale lui.

— Zo, încerc să nu-mi ies din minți când mă gândesc că ai un fel de legătură specială cu Stark, ceva ce cu mine nu ai.

— E vorba de jurământul războinicului. Nu pot să am așa ceva decât cu un vampir, am spus în chip de scuză și îmi părea rău, tare rău că îl tot răneam pe băiatul ăsta pe care îl iubeam încă din școala primară.

— Da, am auzit de chestia asta. În orice caz, ce vreau eu să zic e că încerc să accept chestia cu Stark, dar mi-e de două ori mai greu când tu mă ții la distanță.

Nu ziceam nimic pentru că știam exact la ce se referă. De-asta îl trimisese Stark aici. Heath voia să bea din el, și numai când mă gândeam la asta îmi lăsa gura apă și mi se accelera respirația.

— Știu că vrei, mi-a șoptit el.

Nu puteam să-l privesc în ochi, așa că am lăsat capul în jos, uitându-mă la degetele noastre întrepătrunse. În lumina slabă din cantina pustie, desenele de pe palme deveniseră aproape

invizibile, iar mâinile noastre păreau așa de obișnuite, cum fuseseră atâția ani la rând, încât m-a luat durerea de stomac.

— Știi că și eu vreau.

— Știi că vrei, dar pur și simplu nu pot, Heath, am spus și l-am privit în ochi.

Mă așteptam să se inflameze, să-și iasă din minți, dar în schimb s-a bosumflat. A lăsat umerii în jos și a clătinat din cap.

— De ce nu mă lași să te ajut cu singurul lucru cu care pot într-adevăr să te ajut?

Am tras adânc aer în piept și i-am spus adevărul gol-goluț.

— Pentru că acum nu pot face față la partea cu sexul, pe care o implică.

— Asta e singurul motiv? a spus și a clipit surprins la mine.

— Sexul e un motiv destul de important, am spus.

— Mda, nu că așa ști din proprie experiență, dar totuși înțeleg ce vrei să spui.

Am simțit că mi se aprind obraji. Adică Heath era încă virgin? Eu mă gândeam că, după ce fusesem însemnată și renunțasem la viața umană ca să vin în Casa Noapții, fosta mea prietenă la cataramă sigur se dăduse la el. De fapt, știam că târfulița aia de Kayla se dăduse la el.

— Și Kayla? Credeam că v-ați combinat după ce am plecat eu.

A râs ușor, cu un aer trist:

— Ar fi vrut ea. Dar nu, nici gând. Nu am fost cu Kayla. Pentru mine nu există decât o singură fată. Tristețea se dusese acum și mi-a zâmbit. Și chiar dacă acuma ești o Mare Preoteasă șmecheră și teoretic nu mai ești o fată ca toate celelalte, tu tot rămâi fata mea.

Iar nu știam ce să spun. Întotdeauna crezusem că primul băiat cu care o să fac dragoste avea să fie Heath, dar apoi o dădusem rău de tot cu băta în baltă și îmi pierdusem virginitatea cu Loren Blake, chestie care era efectiv cea mai mare greșeală a vieții mele. Încă mă simțeam vinovată și mă lua cu greutate numai când îmi aminteam de asta.

— Gata, nu te mai gândi la Blake. Nu mai poți să schimbi ce s-a întâmplat cu el, așa că hai să uităm de asta.

— Ce, mai nou citești gândurile?

— Întotdeauna am reușit să-ți citesc gândurile, Zo, a spus, iar zâmbetul i-a pălit. Hm, mă rog, în ultima vreme nu chiar așa de bine...

— Îmi pare rău, Heath. Îmi pare rău că e un lucru dureros pentru tine.

— Nu mai sunt un puști. Știam în ce mă bag când m-am suit în mașină și am venit în Tulsa ca să te văd. Nu trebuie neapărat ca relația noastră să fie simplă, dar trebuie să fie sinceră.

— Bine. Și eu vreau să fiu sinceră, și sunt când îți spun că nu pot să beau din tine. Nu pot, trebuie să mă gândesc la ce s-ar întâmpla între noi. Nu sunt pregătită să fac sex, nici dacă situația ar sta altfel, nici dacă lumea nu ar fi gata să se ducă pe apa sâmbetei.

— Pe apa sâmbetei. Vorbești ca bunica ta.

— Heath, n-am să mă răzgândesc doar pentru că schimbi subiectul. Nu fac sex cu tine, deci nu beau din tine.

— Dumnezeu, Zo, nu sunt tâmpit, am înțeles. Deci, nu facem sex. Ani de zile am fost împreună fără să facem sex, avem experiență în domeniu.

— Nu e vorba doar de dorință aici. Știi ce ni se întâmplă când suntem Impregnați. A fost destul de puternică legătura și înainte, când eram așa de rănită încât aproape c-am dat colțu'. Dacă așa beau din tine acum, ar fi de zece ori mai intensă.

Heath a înghițit în sec și și-a trecut mâna prin păr.

— Mda, bine, știu asta. Dar uite ce zic eu. Impregnarea merge în ambele sensuri, corect? Cât timp îmi bei sângele, simți ce simt eu, iar eu simt ce simți tu.

— Mda, și ce simțim are o mare legătură cu plăcerea și cu sexul, am explicat.

— Bun, deci în loc să ne concentrăm pe partea cu sexul, ne concentrăm pe partea cu plăcerea.

— Ești băiat, Heath, am spus și am ridicat din sprâncene. De când nu te concentrezi tu pe partea cu sexul?

În loc de răspunsul glumeț la care mă așteptam, expresia lui a devenit extrem de serioasă.

— Am insistat eu vreodată să facem sex?

— O dată, în căsuța din copac.

— Erai în clasa a patra, nu se pune. În plus, m-ai snopit în bătaie, a spus el fără să zâmbescă, dar ochii îi scânteiau.

— Și vara trecută, la lac, pe bancheta din spate a camii onetei?

— Nici asta nu se pune. Aveai pe tine bikinii ăia noi și, de fapt, n-am insistat.

— Nu puteai să-ți iei mâinile de pe mine.

— Păi aveai multe la vedere! A făcut o pauză și și-a coborât din nou glasul până la un nivel normal. Ce vreau să spun e că suntem de mult timp împreună. E clar că putem sta împreună fără să facem sex. Întrebare: vreau să fac sex cu tine? Da, cum naiba să nu vreau! Vreau să fac sex cu tine într-un moment în care ești dată peste cap de Blake ăla, îți faci griji pentru tot ce se întâmplă și nu vrei să faci sex cu mine? Nici de-al naibii!

Mi-a ridicat ușor bărbia și m-a făcut să-i privesc în ochi. Îți promit că n-o să aibă legătură cu sexul, pentru că ce ne leagă pe noi e mai puternic decât sexul. Lasă-mă să te ajut, Zoey.

Am deschis gura și, înainte să-i pun lacăt, m-am auzit șoptind:

— Bine.

A zâmbit de parcă tocmai ar fi câștigat campionatul de fotbal.

— Minunat!

— Dar fără sex, am spus.

— Absolut. Poți să-mi zici Heath Asexuatu'. Ce să mai, poți să mi-l treci chiar și ca nume-n buletin.

— Heath, am spus și i-am dus un deget la buze. Strici momentul.

— A, da, bine, a mormăit, cu degetul meu încă lipit de buze.

Atunci mi-a dat drumul la mână, și-a dus-o pe a lui la blugi și a scos un briceag. Și-a dat jos haina și a desfăcut briceagul. Lama părea ciudată, ca o jucărie de copil, în cantina întunecoasă.

— Stai așa! mai că am țipat când a vrut să-și ducă cuțitul la gât.

— Ce e?

— Ăăă. Aici? Chiar facem treaba asta aici?

A ridicat din sprâncene, mirat.

— De ce nu? în fond, nu facem sex, ai uitat?

— Normal că n-am uitat, am spus. Numai că, mă rog, ar putea să vină cineva.

Păzește Stark ușa. Nu trece nimeni de el.

— Chestia asta mi-a luat piuitul. Știam, evident, că fusese ideea lui Stark, dar să păzească ușa ca să se asigure că Heath și cu mine aveam destulă intimitate? Asta era deja...

Mirosul sângelui lui Heath m-a învăluit și toate gândurile legate de Stark mi-au zburat din minte. Privirea mi-a căzut pe firicelul roșu care se întindea de-a lungul părții moi prin care gâtul i se unea cu umărul. S-a ridicat, a pus cuțitul pe masă și a întins brațul spre mine.

— Vino, Zo. Nu suntem decât noi doi aici, nu te mai gândi la altcineva. Nu-ți mai face griji. Vino, a repetat.

M-am dus în brațele lui și i-am inspirat adânc mirosul: Heath, sânge, dorință, căminul și trecutul meu, toate împletite într-o îmbrățișare puternică și familiară. Când am atins cu limba dâra stacojie, l-am simțit tremurând și știam că-și înăbușă un geamăt de dorință pură. Am ezitat, dar era prea târziu. Șuvoiul de sânge mi-a explodat în gură. Incapabilă să mă opresc, mi-am lipit buzele de pielea lui și am băut. În momentul ăla nu-mi mai păsa că nu eram pregătită să fac sex sau că lumea din jurul meu era un mare haos, sau diiar că mă aflam în mijlocul cantinei în timp ce Stark păzea ușa, simțind probabil tot ce simțeam și eu. Nu-mi mai păsa decât de Heath, de sângele lui, de trupul și de atingerea lui.

— Șșș. Glasul lui Heath devenise adânc și ușor gutural, dar ciudat de liniștitor. Nu-i nimic, Zo. Te face să te simți bine, atâta tot. Gândește-te ce putere îți dă. Trebuie să fii puternică, știi asta, nu? Sunt o grămadă de oameni care contează pe tine. Eu contez pe tine, la fel și Stevie Rae și Afrodita, deși eu cred că e cam afurisită tipa. Până și Erik contează pe tine, nu că i-ar păsa cuiva de el...

Heath turuia întruna. Și în timp ce vorbea, s-a întâmplat o chestie ciudată. Glasul lui nu mai era adânc și răgușit, ci redevenise același pe care-l știam dintotdeauna, de parcă am fi stat amândoi de

vorbă despre lucruri normale, iar eu nu i-aș fi supt sângele din gât. Apoi, fără să-mi dau seama, sentimentul care m-a copleșit în timp ce beam din el nu mai avea de-a face cu sexualitatea pură, ci cu altceva. Ceva ușor de închipuit. Ușor de acceptat. Nu mă înțelegeți greșit, încă îmi plăcea, rău, rău de tot. Dar plăcerea era temperată de ceva ce nu pot descrie decât ca fiind normal, iar normalitatea asta făcea situația abordabilă. Așa că, atunci când am simțit că îmi recapăt puterile, chiar am reușit să mă retrag. „Acum închide”, m-am gândit și am lins dâra de sânge de pe gâtul lui Heath, schimbându-mi automat endorfinele din salivă în coagulanți. M-am uitat cum se oprește sângerarea și rana îngustă se strânge, lăsând doar o urmă discretă, trandafirie, care trăda cele petrecute între noi.

Am ridicat capul și l-am privit pe Heath în ochi.

— Mulțumesc, i-am spus.

— N-ai pentru ce, a venit răspunsul lui. Întotdeauna am să fiu alături de tine, Zo.

— E bine, pentru că întotdeauna o să am nevoie de tine să-mi amintești cine sunt cu adevărat.

Heath m-a sărutat. Era un sărut delicat, dar adânc și intim, plin de o dorință pe care știam că și-o reprima, așteptând până când aveam să fiu pregătită să o accept. În schimb, eu m-am desprins din sărutare și m-am ghemuit în brațele lui. L-am simțit că oftează, dar, fără să ezite, m-a strâns și mai tare.

Scârțâitul ușii de la cantină ne-a făcut pe amândoi să tresărim.

— Zoey, chiar trebuie să te duci în dormitor. Te așteaptă lumea, a spus Stark.

— Da, bine, vin, am zis, m-am desprins din brațele lui Heath și l-am ajutat să-și tragă haina pe el.

— Cred că ar fi bine să-i caut pe Darius și pe ceilalți și să le dau și eu o mâna de ajutor supraomenesc, a spus Heath.

Ne-am dus amândoi, cu niște mutre de copii prinși făcând boacăne, spre Stark, care ținea ușa deschisă. Chipul îi era lipsit de orice expresie.

— Stark, a spus Heath și a dat din cap spre el. Mersi că m-ai adus.

— E de datoria mea, i-a răspuns Stark tăios.

— Ei, atunci meriți o mărire de salariu, i-a spus Heath și i-a zâmbit, apoi s-a aplecat și m-a sărutat iute, după care și-a luat la revedere și a pornit în grabă către ușa care ducea înspre partea centrală a campusului.

— Nu e o îndatorire care să-mi placă, l-am auzit pe Stark mormăind, în timp ce amândoi îl priveam pe Heath cum se face nevăzut.

Cum ziceai, ar trebui să mergem la ceilalți, i-am spus și am pomit-o în pas vioi pe holul care ducea către cea mai apropiată ieșire spre dormitoare. Stark m-a urmat, iar între noi s-a lăsat o liniște apăsătoare.

— Deci, a spus într-un târziu cu o voce încordată. A fost nașpa.

Atunci m-a luat gura pe dinainte, iar cuvintele alea stupide au părut să țâșnească parcă din proprie voință.

— Da, cam așa ceva, a fost nașpa-rliu, am spus și, de necrezut aproape, m-a pufnit râsul.

Am însă o scuză. Trebuie să spun că mă simțeam nemaipomenit. Sângele lui Heath mă făcuse să mă simt mai bine decât oricând de la eliberarea lui Kalona din pământ, care semănase haosul în viața mea.

— Nu e amuzant, a spus Stark.

— Scuze, am făcut și eu o glumiță de prost gust, am spus, m-am hlizit iar, apoi am tăcut.

— Am să încerc din răputeri să mă prefac că ești pusă pe chicotit și că eu n-am simțit tot ce ai simțit și tu acolo, la can tină, a spus Stark, cu un glas chinuit.

În ciuda stării febrile care mă cuprinsese, am înțeles că trebuie să-i fi fost tare greu lui Stark să simtă plăcerea intensă pe care tocmai mi-o oferise un alt tip și să își dea seama cât de apropiați eram, de fapt, eu și cu Heath. L-am apucat de braț. La început era rece și încordat și abia dacă a răspuns gestului meu, ca și când aș fi încercat să mă agăț de o statuie, dar, pe măsură ce mergeam, s-a mai detensionat și am simțit cum se relaxează. Chiar înainte să deschid ușa de la dormitoarele fetelor, m-am uitat la el și am spus:

— Îți mulțumesc că ești războinicul meu. Și că ai avut grijă ca eu să-mi recapăt forțele, chiar dacă asta te-a făcut să suferi.

— Cu plăcere, domnița mea, mi-a spus și a zâmbit, dar părea bătrân și foarte, foarte trist.

Capitolul 27

Zoey

— Vrei și tu o cola? am strigat peste umăr la Stark, care mă aștepta nerăbdător în dormitorul principal, straniu și cufundat în tăcere. Și spun că era straniu tocmai pentru că era cufundat în tăcere, deși o grămadă de novici, fete și băieți, stăteau unii lângă alții pe scaune și căscau gura la televizoarele cu ecran plat. Pe bune, altceva nu făceau. Nimeni nu vorbea, nimeni nu râdea, nimeni nu făcea nimic. Dar e adevărat că și-au ridicat privirea când eu și cu Stark am intrat în sală. De fapt, eram aproape sigură că unii dintre puști ne-au aruncat priviri răutăcioase, dar tot n-au scos un sunet.

— Nu, mersi. Ia-ți cola și hai sus, mi-a zis, în timp ce se îndrepta deja spre casa scării.

— Bine, bine, vin. Doar că..., am spus și am dat nas în nas cu o fată pe nume Becca. O, scuze! am zis și m-am dat înapoi. Nu te-am văzut pentru că făceam...

— Mda, știu ce făceai. Cam ce faci de obicei. Te uitai după un tip.

La faza asta m-am încruntat. N-o cunoșteam prea bine pe Becca, știam doar că fusese topită după Erik. A, și îl prinsesem pe Stark în timp ce o mușca și încerca s-o violeze, asta înainte ca el să treacă de partea binelui și să-mi ofere jurământul său de războinic. Desigur, Becca nu-și amintea de faza cu violul, își amintea doar de plăcerea pe care i-o provocase mușcând-o, și asta tot din pricina ticăloșiei de care dădea dovadă Stark pe vremea aia.

În orice caz, nimic nu-i dădea dreptul să-mi fluture mie pe la nas atitudinea asta ridicolă. Dar n-aveam timp să îi explic ce și cum și, sincer, chiar nu-mi păsa că se oftica și crăpa de gelozie. Așa că am împrumutat o pufhitură nesuferită de la Afrodita, după care am ocolit-o frumos, m-am dus la frigider, l-am deschis și am început să caut o cola.

— Tu ești de vină, nu-i așa? Tu ai stricat totul.

Am oftat. După ce am găsit cutia de suc, m-am întors.

— Dacă te referi la faptul că eu am scăpat de Kalona, care să știi că nu e Erebus pogorât pe pământ, ci un înger căzut diabolic, și am alungat-o pe Neferet, care nu mai e Marea Preoteasă a lui Nyx, ci o Tsi Sgili malefică și care vrea să pună stăpânire pe lume, atunci da. Cu ajutorul prietenilor mei, da, eu am făcut-o.

— De ce ai senzația că tu le știi pe toate?

— Ba nu le știi deloc pe toate. Dacă ar fi așa, aș ști și de ce tu încă nu-ți dai seama că Neferet, Kalona și Imitatorii de Corbi sunt malefici. Nici măcar acum, după ce au omorât-o pe profa Anastasia.

Imitatorul de Corbi a omorât-o pentru că i-ai enervat tu când ai fugit și apoi te-ai luptat cu Kalona, despre care mulți dintre noi cred că e cu adevărat Erebus.

— Becca, pricepe odată. Kalona nu e Erebus. E tatăl Imitatorilor de Corbi, pe care i-a creat violând femeile cherokee. Erebus nu ar face așa ceva. Asta ați pățit cu toții?

Dar ea a continuat să se poarte de parcă n-ar fi auzit o vorbă din ce spusese.

— Totul a mers bine cât ai fost tu plecată. Acum iar ai venit și iar s-a întors totul cu susul în jos. Ce n-aș da să pleci de tot și să ne lași pe noi, ceilalți, să facem ce vrem.

— Pe voi, ceilalți? Te referi la puștii din infirmerie pe care mai că i-au omorât amicii tăi înaripați? Sau la Dragon, care stă singur afară și își jelește soția?

— Toate astea s-au întâmplat din cauza ta. Nu a fost nimeni atacat înainte să pleci tu.

— Tu chiar nu auzi ce spun?

— Salut, Becca, a spus Stark, care se oprise în pragul ușii de la bucătărie, chiar în spatele Beccăi. Fata a întors capul, și-a dat părul pe spate și i-a aruncat un zâmbet insinuant.

— Bună, Stark.

— Vezi că Erik a rămas singur, i-a trântit-o el.

Tipa a clipit și părea un pic nedumerită.

— El și cu Zoey s-au despărțit, a adăugat el.

Serios? a făcut ea, chipurile nonșalantă, deși întreaga ființă îi trăda încântarea. S-a uitat iar la mine și a spus: Era și timpul să-ți dea papucii.

— Ba a fost exact pe dos... scârbă ce ești! am izbucnit.

Becca a făcut un pas spre mine și a ridicat mâna de parcă ar fi vrut să mă lovească, ceea ce m-a șocat așa de tare încât nici nu mi-a trecut prin cap să invoc vreunul dintre elemente ca să dau cu ea de pământ. Din fericire, Stark nu a fost așa de șocat ca mine și s-a așezat repede între noi.

— Becca, ți-am făcut destul rău. Nu vreau să te dau afară. Pleacă de bună voie, a spus, cu un aer de războinic primejdios.

Becca s-a dat instantaneu înapoi.

— Mă rog. Nu îmi pasă atât de tare încât să-mi stric unghiile din cauza asta, a spus, s-a răsucit pe călcâie și a ieșit ofensată.

Mi-am deschis cutia de cola și am luat o înghițitură zdravănă, apoi am spus:

— Neplăcută fază.

— Da, nu știu ce mi se întâmplă. În mod normal, nu m-aș fi băgat niciodată între două fete gata să se bată.

Mi-am dat ochii peste cap la el.

— Tipic pentru un băiat. Hai sus, acolo e mai puțină nebunie!

Am ieșit din bucătărie și a trebuit să trecem prin dormitorul principal ca să ajungem la casa scării, ceea ce, pe scurt, însemna că trebuia să plonjăm într-un haos și mai mare. Becca sușotea cu grupul cel mai mare de puști, deși s-a oprit când am trecut prin dreptul lor ca să-mi arunce o privire scârboasă, ucigătoare, la fel ca toți ceilalți puști.

Am iuțit pasul și m-am năpustit efectiv în sus pe trepte.

— Te bagă în sperieți, nu alta, a spus Stark în timp ce îna intam repede spre dormitorul meu.

M-am mulțumit să dau din cap. Mi-era greu să exprim în cuvinte potrivite ce simțeam văzând că aproape toată lumea din școală, care era căminul meu, mă ura, evident, de moarte. Am deschis ușa la camera mea și am fost imediat asaltată de un ghem roșcovan de blană care mi s-a aruncat în brațe și a scos un miorlăit muștrător, ca o bătrânică morocănoasă.

— Nala! Fără să-i bag în seamă iritarea, am sărutat-o pe năsuc, procopsindu-mă cu un strănut în față. Am râs și mi-am trecut cola în mâna cealaltă, ca să nu i-o vărs pisicii în cap. Mi-a fost dor de tine, fetiță. Mi-am afundat capul în blănița ei moale, ceea ce a făcut-o să uite de supărare și să pornească motorașul.

— Când termini giugiuleala cu pisica, poate discutăm și noi niște lucruri importante, a spus Afrodita.

— Nu mai fi așa de odioasă, a apostrofat-o Damien.

— Odioasă e mă-ta, i-a răspuns Afrodita.

— Terminați! a intervenit Lenobia înainte să apuc eu să le spun să tacă din gură. Trupul buneii mele prietene încă mai mocnește afară. Nu am chef să ascult miștocărelile unor adolescenți.

Afrodita și Damien și-au cerut jenați scuze, iar eu am profitat de moment ca să iau cuvântul:

— Toți puștii aia de jos mă urăsc de moarte.

— Serios? Când am intrat noi, se purtau ca niște extraterestri, a zis Damien.

— Ce chestie, a spus Stark. Eu mai că a trebuit s-o smulg pe tipa aia, Becca, de pe Zoey.

Judecând după fața Afroditei și a lui Damien, am tras concluzia, că încă își mai aminteau trecutul de băiat rău al lui Stark. Însă niciunul dintre ei nu a spus nimic.

— Nu mă surprinde, a spus Lenobia. Am privit-o cu atenție pe profa de echitație.

— Ce se întâmplă? Kalona a plecat hăt departe, probabil că nici măcar nu mai e în țară. Cum se face că încă îi mai influențează pe novici?

— Și pe vampiri, a adăugat Damien. Niciun profesor în afară de tine nu a mai ieșit să stea cu Dragonul. Asta înseamnă că toți ceilalți sunt încă sub influența lui Kalona.

— Sau pur și simplu se lasă învinși de frică, a spus Lenobia. E greu de zis dacă le e teamă sau dacă lucrarea diavolului se continuă și în absența lui.

— Nu e diavol, m-am trezit vorbind.

— De ce spui asta, Zoey? m-a întrebat Lenobia aruncându-mi o privire tăioasă.

Mă simțeam stânjenită sub privirea ei scrutătoare și m-am dus să mă așez la mine în pat, cu Nala ghemuită în poală.

— Pentru că știu câte ceva despre el, și unul dintre lucrurile pe care le știu e că nu poate fi numit diavol.

— Ce contează cum îi spunem? a intervenit Erin.

— Hm, să știți că numele adevărate au o putere aparte, a spus Damien. Se spune că invocarea numelui real al unei persoane într-o vrajă sau într-un ritual este mai eficientă decât energia trimisă în general sau chiar decât folosirea numelui mic al acestuia.

— Bună observație, Damien. Atunci nu-l mai numim pe Kalona diavol, a hotărât Lenobia.

— Și nici nu vom uita că e rău, cum au uitat ceilalți, a spus Erin.

— Dar nu toți au uitat, am intervenit eu. Puștii din infirmerie nu au fost vrăjiți de Kalona, nici Lenobia, nici Dragonul... și nici Anastasia. Dar de ce? Ce aveți voi și ceilalți, nu?

— Am conchis deja că Lenobia, Dragonul și Anastasia aveau haruri de la Nyx, a spus Damien.

— Bun, dar ce au așa deosebit puștii care s-au luptat cu Imitatorii de Corbi? a întrebat Afrodita.

— Hanna Honeyeager poate face florile să înflorească, a spus Damien.

— Pe bune? am zis eu și am făcut ochii mari la el.

— Mda, a spus Damien și a ridicat din umeri. Se pricepe la plante.

— Ce altceva mai știți despre puștii de la infirmerie? am întrebat cu un oftat.

— T. J. e un boxer demențial, a explicat Erin.

— Iar Drew e un luptător tare de tot, am spus și eu.

— Dar e vreuna dintre calitățile astea cu adevărat un har? a întrebat Lenobia. De regulă, vampirii sunt înzestrați cu tot felul de talente, deci, până aici, nimic neobișnuit.

— Știe cineva ceva despre puștiul ăla, Ian Bowser? m-am interesat. Eu l-am văzut la cursul de artă teatrală. Era îndrăgostit rău de profa Nolan.

— Îl știu eu, a spus Erin. E tare dulce.

— Bine, e dulce, am zis copleșită de inutilitatea sarcinii pe care ne-o asumasem. Puștii erau de treabă și se pricepeau la diverse, dar asta nu era totuna cu a avea un har de la Nyx. Și fata aia nouă, Roșcovana?

— Nimeni nu știe nimic de ea. Damien s-a uitat la Lenobia. Tu o cunoști?

Lenobia a clătinat din cap.

— Nu, știu doar că Anastasia îi era mentor și că s-au apropiat suficient de mult în cele câteva zile încât să fie dispusă să-și riște viața pentru profesoara ei.

— Ceea ce nu înseamnă că ar fi ceva deosebit la ea, atât doar că a făcut ce trebuia și...

Atunci m-am oprit, pentru că tocmai îmi dădusem seama cum stau lucrurile și m-a pufnit râsul.

— Asta e!

Toată lumea se holba la mine.

— S-a tâmpit, a spus Afrodita. Trebuia să se întâmple mai devreme sau mai târziu.

— Nu, nu m-am tâmpit. Am aflat. Am aflat răspunsul. Zeiță, e atât de evident. Puștii ăia nu sunt supertalentați, sunt doar puști care au făcut ce trebuie, au ales corect.

Timp de câteva secunde, nimeni n-a spus nimic, apoi Damien mi-a reluat șirul gândurilor.

— E exact ca-n viață. Nyx ne îngăduie să facem propriile alegeri.

I-am zâmbit larg și am spus:

— Și unii dintre noi aleg cu înțelepciune.

— În timp ce alții o dau în bară, a completat Stark.

— Mărită zeiță! Chiar că e evident, a spus Lenobia. Vraja pe care o răspândește Kalona nu are nimic misterios.

— E chestie de alegere, a spus Afrodita.

— Și de adevăr, am adăugat.

— Chiar că are sens, a intervenit Damien în discuție. Nu înțelegeam de ce numai trei dintre profesori îl vedeau pe Kalona așa cum e de fapt. Întotdeauna am crezut că toți vampirii de aici sunt

deosebiți și cu har de la Nyx.

— Și chiar sunt, a spus Lenobia.

— Dar fie că au vreun har, fie că nu, descoperirea adevărului și urmarea căii drepte reprezintă alegerea fiecăruia, a spus Stark încet, în timp ce-mi surprindea privirea. Niciunul dintre noi n-ar trebui să uite asta.

— Și iată care ar putea fi motivul pentru care Nyx ne-a adus aici. Ca să ne aducă aminte că toți copiii ei au libertatea de a alege, a spus Lenobia.

„Asta e toată faza cu mine și cu A-ya. Pot alege să nu-i urmez calea. Dar asta nu înseamnă, oare, că și Kalona are liber-arbitru și poate alege binele în locul răului?” Gândurile astea îmi tot dădeau târcoale, dar până la urmă am reușit să le alung și am spus:

— Deci, știe cineva ce avem de făcut de aici înainte?

— Sigur. Pleci în căutarea lui Kalona și noi venim cu tine, a spus Afrodita. Când a văzut că ne holbăm cu toții la ea, a continuat: Uitați care e faza, Kalona a dovedit că e malefic, așa că haideți să facem alegerea de a-l distruge. Înainte să apuc să spun ceva, Afrodita a adăugat: Nu e imposibil. Într-una dintre viziunile mele, Zoey îl ucidea.

— Ce viziuni? a întrebat Lenobia.

Afrodita a povestit din nou pe scurt cele două viziuni pe care le avusese, dar a omis să spună că în cea „mai puțin pozitivă” eram de partea lui Kalona. Așa că atunci când a terminat, mi-am dres glasul, mi-am luat inima în dinți, la figurat, desigur, și am spus:

— În viziunea aia nasoală eram cu Kalona. Cu Kalona, dacă mă înțelegeți. Eram amanți.

— Dar în cealaltă viziune ai făcut ceva și l-ai învins, a spus Lenobia.

— Asta era evident, chiar dacă în rest totul părea un haos, ne-a lămurit Afrodita. Deci, cum spuneam, trebuie să se ducă la el.

— Nu-mi place, a spus Stark.

— Nici mie, i-a dat dreptate Lenobia. Mi-ar plăcea să știm mai multe, să avem mai multe detalii despre ce a cauzat fiecare viziune.

— Zeiță! Ce proastă sunt, am spus și am început să scotocesc prin buzunar după bucașica de hârtie pe care o pusesem acolo. Am și uitat de poemul Kramishei.

— Îhh, și eu, a spus Afrodita. Urâsc poezia.

— Mă mir, frumoasa mea, a spus Darius pe când intra în cameră, urmat de Stevie Rae și de Shaunee. Cineva atât de inteligent ca tine ar trebui să aprecieze poezia.

Afrodita i-a zâmbit dulce.

— Mi-ar plăcea dacă mi-ai citi tu. De fapt, mi-ar plăcea orice mi-ai citi tu.

— Vomitiv, a spus Shaunee și s-a dus să se așeze lângă Erin.

— Absolut, a confirmat Erin și i-a zâmbit gemenei ei.

— Super. N-am pierdut faza cu poemul, a spus Stevie Rae, s-a trântit lângă mine pe pat și s-a apucat s-o mângâie pe Nala. Chiar mă întrebam ce i-a mai trecut prin cap Kramishei.

— Bun, fiți atenți că citesc cu glas tare, i-am anunțat.

Sabie cu două tăișuri

Unul distruge

Celălalt eliberează

Îți sunt nod gordian

Mă vei elibera sau mă vei distruge?

Urmează calea adevărului și

Mă vei găsi în apă,

Mă vei căli prin foc

Nicicând nu voi mai fi prizonier al pământului

Aerul îți va șopti

Ce spiritul știe deja:

Chiar și nimic și orice e posibil

E de-ajuns să crezi

Și amândoi vom fi libert

— Îmi pare rău să-ți spun, dar până și eu îmi dau seama că e de la Kalona pentru tine, a rostit Afrodita în liniștea grea care s-a lăsat după ce am terminat de citit.

— Mda, așa mi se pare și mie, a spus Stevie Rae.

— Fir-ar, am mormăit eu.

Capitolul 28

Zoey

— Nu-mi place chestia asta, a spus Stark.

— Te repeți, l-a avertizat Afrodita. Și nimănui nu-i place, dar ce dacă? Poemul ăsta tâmpit tot n-o să dispară.

— E o profecie, a corectat-o Damien. Poemele Kramishei sunt profetice prin natura lor.

— Ceea ce nu e neapărat un lucru rău, a spus Darius. Dacă avem o profecie, înseamnă că avem și un avertisment.

— Deci poemele astea, la care se adaugă viziunile Afroditei, ne oferă o armă redutabilă, a spus Lenobia.

— Asta dacă înțelegem ce vor să spună, le-am atras atenția.

— Pe ultimul l-am înțeles, mi-a amintit Lenobia. O să-l descifrăm și pe acesta.

— Indiferent de situație, cred că suntem cu toții de acord că Zoey trebuie să-l urmeze pe Kalona, a spus Darius.

— Doar de-asta am fost creată, am zis, ceea ce a reținut atenția tuturor. Nu pot să sufăr că așa stau lucrurile și nici nu știu ce să fac. De cele mai multe ori mă simt ca un bulgăre uriaș de zăpadă care se prăvălește pe versantul unui munte în toiul iernii, dar nu pot să ignor adevărul. Mi-am amintit ce-mi șoptise Nyx și am adăugat: Adevărul îți dă putere, la fel cum se întâmplă și cu alegerea corectă. Și adevărul e că sunt legată de Kalona. Îmi aduc aminte de legătura mea cu el și lucrul ăsta mă împiedică uneori să-l înfrunt, dar ceva din adâncul meu m-a ajutat o dată să-l înfrâng. Cred că trebuie să găsec acel ceva și să aleg să-l înfrâng din nou.

— De data asta poate definitiv? a întrebat Stevie Rae.

— Sincer, eu așa sper, am spus.

— Ei bine, de data asta n-o să mai fii singură, m-a asigurat Stark.

— Așa e, a spus și Damien.

— Absolut, s-a prins și Shaunee în horă.

— Dap, a sărit și Erin.

— Toți pentru unul și unul pentru Zoey! a spus și Stevie Rae.

M-am uitat la Afrodita care a oftat adânc, cu un aer teatral.

— Bine. Unde se duce gașca de tocilari, merg și eu.

Darius a cuprins-o cu brațul și a spus:

— Nici tu nu o să fii singură, frumoasa mea.

Abia mai târziu mi-am dat seama că Stevie Rae nu spusese că ni s-ar alătura și ea.

— Solidaritatea e un lucru bun, dar deocamdată nu putem acționa pentru că nu știm unde e Kalona, a spus Lenobia.

— Păi, în visul meu era pe o insulă. De fapt, într-un castel de pe o insulă, am specificat.

— Ți s-a părut ceva cunoscut? s-a interesat Damien.

— Nu. Dar peisajul era foarte drăguț. Apa era incredibil de albastră și erau portocali peste tot.

— Asta nu elimină prea multe variante, a remarcat Afrodita. Peste tot sunt portocali, în Florida, în California, în zona mediteraneeană. Și în toate locurile astea sunt insule.

— Nu e în America, am spus automat. Nu știu de ce, dar sunt sigură.

— Atunci o să luăm de bun lucrul ăsta, a zis Lenobia.

Încrederea ei în mine mă făcea să mă simt bine, dar și emoționată și cam leșinată la stomac în

același timp.

— Bun, a spus și Stevie Rae. Poate că știi mai multe despre locul în care se află, dar trebuie doar să nu te mai gândești un timp, ca să poți să te gândești.

— Măi țărancio, n-are niciun sens ce spui, i-a trântit-o Afrodita. Uite, am să traduc eu din oklahomeză în engleză, a spus ea și s-a întors spre mine. Fără să te gândești la chestia asta, ai știut că el nu e în America. Poate că te străduiești prea tare să afli. Poate trebuie să te liniștești și o să-ți dai seama pur și simplu.

— Exact asta am spus și eu, a bodogănit Stevie Rae.

— Parcă ar fi gemene fetele astea, a spus Shaunee.

— Te umflă râsul, i-a dat Erin dreptate.

— Ciocu' mic! au izbucnit Afrodita și Stevie Rae în același timp, lucru care le-a făcut pe gemene să se prăpădească de râs.

— Ce-i așa de amuzant? a întrebat Jack, care tocmai intra în cameră. Am remarcat că încă avea urme de lacrimi pe obraji și în ochii fantomatici.

S-a dus la Damien și s-a așezat lângă el.

— Nu e nimic amuzant. Gemenele nu se dezminț, atâta tot, i-a explicat el lui Jack.

— Gata, ajunge. Asta nu ne ajută absolut deloc să ne dăm seama unde ar putea fi Kalona, le-a tăiat Lenobia macaroana.

— Știu eu unde e Kalona, a spus Jack fără ocolișuri.

— Cum adică știi unde e Kalona? a întrebat Damien și cu am făcut ochii mari la Jack.

— El și cu Neferet, adică. E simplu, a spus și ne-a arătat iPhone-ul. Mi-au fost bombardate contul de Internet și de Twitter. Peste tot se spune că Shekinah a murit subit și misterios și că Neferet a apărut la Veneția, în cadrul Înaltului Consiliu, unde spune în stânga și-n dreapta că ea e întruparea lui Nyx și Kalona e Erebus coborât pe pământ, deci ea trebuie să fie următoarea Mare Preoteasă a vampirilor. - Ne holbam cu toții la el și mi-am dat seama că rămăsesem cu gura deschisă. - Jack s-a încruntat și ne-a spus: Nu inventez nimic. Jur. Puteți să vă uitați și singuri. Ne-a întins din nou iPhone-ul, pe care l-a luat Darius. În timp ce el tasta pe ecran, Damien l-a luat în brațe pe Jack și l-a sărutat fix pe gură.

— Ești genial! i-a spus el iubitului său.

Jack a zâmbit și toată lumea a început să vorbească în același timp.

Toată lumea, mai puțin eu și Stark.

În plin haos, în cameră a intrat Heath. A ezitat pentru o clipă, apoi a ocolit patul și s-a trântit și el lângă mine, pe partea neocupată de Stevie Rae.

— Ce e, Zo?

— Jack a dat de Kalona și de Neferet, l-a pus Stevie Rae la curent.

— E bine, a spus Heath. S-a uitat la mine și a adăugat: A, da' stai așa, că poate nu e bine.

— De ce n-ar fi bine? a întrebat Stevie Rae.

— Întreab-o pe Zoey, a spus Heath.

— Ce e, Zoey? a întrebat Damien, reducându-i pe toți la tăcere.

— Nu era la Veneția, am spus. Sunt sigură. În visul meu, Kalona nu era la Veneția. Nu că aș fi fost vreodată acolo, dar am văzut fotografii și, corecțai-mă dacă greșesc, dar în Veneția nu sunt munți, nu?

— Deloc, a spus Lenobia. Am fost acolo de mai multe ori.

— Poate că nu e chiar așa de rău că în vis nu ai fost acolo unde se află el de fapt. Poate asta înseamnă că visele tale nu sunt așa de reale cum crezi tu, a spus Afrodita.

Poate.

— Nu-mi miroase a bine, a spus Stark.

M-am abținut să nu pufnesc, pentru că, evident, trăsesse cu urechea la gândurile mele.

Afrodita nu l-a băgat în seamă pe Stark și a continuat să vorbească:

— Mai știi că în viziuni i-am văzut pe Neferet și pe Kalona în fața unui grup de șapte femei vampir puternice?

Am dat din cap aprobator.

— Înaltul Consiliu Vampiresc! a exclamat Lenobia. Nu știu cum de nu m-am gândit imediat la asta, a continuat ea și a clătinat din cap, evident nemulțumită de ea. Și sunt de acord cu Afrodita. Zoey, poate că ai dat prea mare importanță viselor ăstora. Kalona te manipulează, a spus ea cu blândețe, de parcă s-ar fi așteptat să intru în panică.

— Nu, ascultați-mă pe mine, vă zic că nu era la Veneția, era... M-am oprit, pentru că tocmai atunci a ieșit la iveală o altă amintire și mi-a venit să-mi trag una peste frunte. Rahat! Nu era la Veneția în ultimul meu vis, dar chiar l-am visat acolo mai demult. Spunea că îi place locul ăsta, că simțea forța lui..., am spus și mi-am frecat fruntea cu un aer gânditor. Mi-a zis, țin minte, că simțea un fel de putere străveche acolo și că înțelegea de ce l-au ales.

— Probabil că se referea la noi, la vampiri, a spus Lenobia.

M-am gândit la vis și m-am încruntat, nedumerită.

— Dar nu cred că în vis eram propriu-zis la Veneția. Da, am văzut gondolele și ceasul ăla mare, dar asta se zărea undeva în depărtare. Deci noi nu eram chiar acolo.

— Z, nu vreau să fiu răutăcioasă, dar tu nu-ți faci chiar niciodată temele? a întrebat Stevie Rae.

— Ce? am făcut.

— Insula San Clemente, a explicat Lenobia.

— Ce? am repetat eu, cu un aer de-a dreptul genial.

— Ai pe aici, pe undeva Manualul novicelui, nivel inițial? a întrebat Damien cu un oftat.

Am arătat cu capul spre birou.

— E acolo, cred.

— S-a ridicat, a scotocit prin mormanul de lucruri de pe biroul meu, de unde a scos până la urmă Manualul novicelui. L-a răsfoit vreo două secunde (oare băiatul ăsta chiar îl știa pe de rost?), apoi mi-a întins cartea deschisă. Am clipit șocată când am recunoscut palatul frumos, de culoarea somonului, locul în care visasem odată că eram alături de Kalona.

— Aici mi-a apărut Kalona într-unul dintre vise, fără nicio îndoială. De fapt, eram chiar acolo, pe banca aia, am spus arătând spre imagine.

Afrodita s-a desprins deodată de lângă Darius și a venit să arunce un ochi peste umărul meu.

— Fir-ar să fie! Ar fi trebuit să recunosc locul ăsta. Jur că m-am prostit de când am devenit umană.

— Ce e, Afrodita? a întrebat Stark și s-a apropiat de mine.

— E palatul pe care l-a văzut în a doua viziune, în care muream, am răspuns eu în locul ei și am oftat. Știu că sună tâmpit, dar până acum am uitat. Adică în vis țin minte că știam asta, știam că ar putea fi locul pe care mi l-ai descris tu, cel în care mă înecam, dar când m-am trezit, ăăă... Am făcut o pauză și l-am privit pe Stark în ochi.

— M-am trezit și m-am luat cu alte treburi. Am citit în ochii lui că-și dă seama că el fusese cel care mă trezise din vis - prima oară când dormise cu mine - atunci când abia se hotărâse să aleagă binele în locul răului. Pe lângă asta, am adăugat în grabă, m-ai văzut înecându-mă pentru că eram singură. Asta a fost când toată lumea era supărată pe mine. Acum nu mai sunt singură, așa că viziunea asta n-o să se mai îndeplinească.

Mi-am mutat privirea de la Stark la Afrodita când am văzut că ea nu spune nimic și mi-am dat seama că se uita fix la Stark.

— Nu erai complet singură în a doua viziune în care mureai, a spus Afrodita încet. L-am zărit și pe Stark chiar înainte să mori. Era și el acolo.

— Ce?! Pe dracu'! Niciodată n-aș lăsa să i se întâmple ceva, aproape că a zbierat Stark.

— N-am spus că tu erai de vină. Am spus doar că erai acolo, a explicat Afrodita, cu răceală.

— Ce-ai mai văzut? a întrebat Heath, care se ridicase pe șezut și arbora un aer de războinic, asemenea lui Stark.

— Afrodita a avut două viziuni în care Zoey murea, a spus Damien. Într-una era decapitată de un Imitator de Corbi.

— Chestia asta a fost cât pe ce să se întâmple! a izbucnit Heath. Eram și eu de față. I-a și rămas cicatrice.

— Ideea e că nu mi-a tăiat nimeni capul. Și acum, că mi s-a mai limpezit mintea, o să avem grijă

să nici nu mă înec. Iar Afrodita nu a văzut mare lucru în niciuna din cele două viziuni.

— Dar ești sigură că a doua viziune avea loc pe insula San Clemente, unde își are sediul Înaltul Consiliu? a întrebat Lenobia.

Afrodita a arătat spre cartea care era încă deschisă la mine în poală.

— Uite. Țasta e palatul pe care l-am văzut eu când murea.

— Bine, o să am mare grijă, am spus.

— Cu toții trebuie să avem mare grijă de tine, a intervenit Lenobia.

Am rămas neclintită, încercând să nu arăt că deja mă simțeam sufocată. Oare asta însemna că nimeni nu avea să mă mai lase vreodată în pace?

Stark nu a spus nimic, dar nici nu era nevoie. Corpul lui îmi transmitea toată frustrarea pe care o resimțea.

— Stați așa. Tocmai mi-am dat seama de ceva. Damien mi-a luat Manualul novicei din mână și a dat pagina. Când s-a uitat la mine, avea un zâmbet victorios întipărit pe față. Știu unde e insula în care se află Kalona. Ai dreptate. Nu e la Veneția. A întors cartea cu fața spre mine și m-a întrebat: Aici erai în vis?

Damien deschisese cartea la o pagină unde se găsea un text lung (pe care evident eu nu-i citisem) și imaginea unui peisaj dintr-o insulă pitorească, deluroasă și albastruie, de la marea care o înconjura. În desen vedeam conturându-se silueta unui castel care-mi părea foarte cunoscut.

— Țasta e, am spus cu un aer solemn. Acolo am fost în ultimul meu vis. Unde naiba e asta?

— În Italia, pe insula Capri, a răspuns Lenobia în locul lui. E vechiul sediu al Înaltului Consiliu Vampiresc. Apoi s-a mutat la Veneția, începând din anul 79 d.Hr.

Spre bucuria mea, am zărit câteva fețe întrebătoare. Damien, evident, nu se număra printre ele. Cu tonul lui didactic, a început să explice:

— Vampirii erau stăpânii orașului Pompeii. Vezuviul a erupt în august 79 d.Hr. Cum toată lumea se holba prostește la el, Damien a tras adânc aer în piept, apoi a continuat: Capri e o insulă nu foarte departe de Pompeii.

— A, da, îmi amintesc că am citit ceva despre chestia asta în Capitolul de la istorie, a spus Stevie Rae.

Eu nu-mi aminteam, pentru că nu citisem niciodată Capitolul și, judecând după stânjenea vădită care se citea pe fețele lui Shaunee și Erin, nu eram singura. Ce surpriză!

— Mda, foarte interesant, și într-adevăr așa e, asta e insula. Dar de ce să se fi dus Kalona acolo dacă Înaltul Consiliu și-a schimbat sediul acum enșpe mii de ani? am întrebat.

— Vrea să reînvie obiceiurile străvechi, ne-a lămurit Stark. A spus-o de o mie de ori.

— Și atunci e în palatul din San Clemente sau în Capri? am întrebat, nedumerită încă.

— Pe Twitter spune că s-a dus înaintea Înaltului Consiliu cu Neferet acum câteva ore. Deci momentan se află acolo, ne-a informat Jack.

— Dar pun pariu că își are cartierul general pe insula Capri, a spus Stark.

— Deci, se pare că o să călătorim în Italia, a conchis Damien.

— Gașcă de țărani, sper că aveți pașapoartele valabile, s-a auzit Afrodita.

Capitolul 29

Zoey

— Hai, Afrodita, nu mai fi așa de răutăcioasă, a spus Stevie Rae. Știi doar că toți novicii primesc pașapoarte imediat după ce sunt însemnați. Ține de faza aia cu emanciparea adolescenților.

— Ce bine că am și eu pașaport, s-a băgat Heath în vorbă. Deși eu nu sunt însemnat.

Ca să nu strig la Heath: „Tu nu mergi! E moarte sigură!” și să-l fac să se simtă prost, m-am concentrat pe partea de logistică:

— Știe cineva cum ajungem în Italia?

— Cu clasa întâi, sper eu, a mormăit Afrodita.

— Partea asta e ușoară. O să luăm avionul Casei Noptii, a spus Lenobia. Sau, mai degrabă, tu și

grupul tău. Eu am să autorizez călătoria, dar n-am să vin cu voi.

— Nu vii cu noi? am spus și am simțit că mi se strânge stomacul. Lenobia era atât de înțeleaptă și așa de bine văzută în comunitatea vampirescă, încât până și Shekinah o respectase. Trebuia să meargă și ea cu noi. Era musai să ne însoțească!

— Nu poate, a explicat Jack și l-am privit cu toții surprinși. Trebuie să rămână aici cu Dragonul și să aibă grijă ca școala să nu treacă de tot de partea întunecată, fiindcă indiferent ce influență are Kalona, încă mai recurge la ea, chiar dacă nu se află acum aici.

Lenobia i-a zâmbit lui Jack.

— Ai dreptate. Nu pot să părăsesc Casa Noptii în momentul ăsta. Privirea i s-a rotit prin cameră, poposind asupra fiecăruia dintre noi și ajungând în sfârșit la mine. Tu poți să-i conduci. Ai mai făcut-o, așa că mergi mai departe!

„Bine, da' am scrântit-o! De mai multe ori! Și nici măcar nu știu dacă pot să am încredere în mine cât timp Kalona se află prin preajmă!” îmi venea să strig. În loc de asta însă, am încercat să-mi trag o voce de adult și am spus:

— Dar cineva trebuie să înștiințeze Înaltul Consiliu despre ce se întâmplă de fapt cu Neferet și cu Kalona. Eu nu pot, sunt doar o novice.

— Nu, Zoey, ești Marea noastră Preoteasă, prima Mare Preoteasă novice, și te vor asculta pentru că Nyx e de partea ta. Mi-e limpede lucrul ăsta, așa cum îi era și lui Shekinah, și le va fi și lor.

Eu nu eram chiar așa de sigură, dar toată lumea îmi zâmbea încurajator, deși simțeam că-mi vine să vărs. Dar în loc să dau la boboci sau, a doua opțiune, să izbucnesc în lacrimi, am spus:

— Când plecăm?

— Cât mai repede, mi-a răspuns Lenobia. Nu știm cât de mult rău face Kalona chiar acum, în timp ce noi vorbim. Gândește-te la dezastrul pe care l-a produs aici în doar câteva zile.

— În curând o să se crape de ziuă. Va trebui să așteptăm apusul, a spus Stark, abia stăpânindu-și frustrarea. Pentru că îmi închipui că acum că s-a oprit furtuna de gheață, chiar o să fie soare, ceea ce înseamnă că Stevie Rae și cu mine ne-am prăji dacă ne-am urca atunci în avion.

— Plecați la apus, a confirmat Lenobia. Până atunci faceți-vă bagajele, mâncați și odihniți-vă. Aranjez eu lucrurile.

— Eu nu cred că Zoey ar trebui să stea pe insula San Clemente, a spus Stark și s-a întors spre Darius să-i ceară sprijinul. Nu ești de acord cu mine că e o idee proastă să stea exact acolo unde a văzut-o Afrodita înecându-se?

— Stark, Afrodita m-a văzut și decapitată, chiar aici, în Tulsa. Ceea ce nu s-a întâmplat, totuși, pentru că prietenii mei nu mi-au întors spatele. Nu contează chiar așa de tare unde sunt, atâta timp cât știu că mă aflu în pericol, dar că sunt înconjurată de oameni care-mi păzesc spatele.

— Da, dar m-a văzut cu tine! Dacă eu nu pot să te protejez, atunci cine?

— Eu, a spus Darius.

— Și aerul, a completat Damien.

— Și focul poate să tăbăcească ceva funduri, s-a oferit și Shaunee.

— Iar eu stăpânesc apa și nici de-a naibii n-o s-o las pe Zoey să se înece, a spus Erin indignată.

— Pământul întotdeauna o va proteja pe Zoey, a zis Stevie Rae, deși privirea ei pătrunzătoare părea nespuse de tristă.

— Oi fi eu enervant de umană, dar tot a naibii rămân. Dacă trece cineva de Darius, de tine și de gașca de tocilari, va trebui să treacă și de mine, a hotărât Afrodita.

— Mai adaugă un tip enervant la adunătura asta de oameni, novici și vampiri, a intervenit și Heath.

— Vezi, i-am spus lui Stark și am clipit des ca să-mi alung lacrimile care îmi podidiseră ochii. Nu ești doar tu răspunzător, suntem cu toții implicați.

Privirile ni s-au întâlnit și îmi dădeam seama cât de mult suferea Stark. Era coșmarul oricărui războinic legat de Marea lui Preoteasă prin jurământ, ca aceasta să fie ucisă. Simplul fapt că Afrodita îl văzuse acolo și că eu muream fusese de ajuns ca să îi zdruncine profund încrederea.

— O să fie bine, îți promit, l-am încurajat.

A încuviințat din cap, apoi s-a uitat într-o parte, ca și când n-ar mai fi suportat să-mi întâlnească

privirea.

— Bine. Hai să ne apucăm de treabă. Luați puține bagaje. N-o să aveți timp să cărați după voi o grămadă de lucruri. Luați fiecare câte un rucsac cu strictul necesar, a spus Lenobia. Am văzut-o pe Afrodita cum pălește de groază și a trebuit să tușesc ca să-mi înăbuș un chicot. Ne întâlnim la cantină chiar la apus. A dat să plece, apoi s-a oprit în ușă. Zoey, ai grijă să nu dormi singură. Haide să-l ținem pe Kalona cât mai departe de gândurile tale. Nu e bine să-și dea seama că veniți după el.

Am înghițit în sec, dar am dat din cap aprobator și am spus:

— Da, bine.

— Fiți binecuvântați.

— Fii binecuvântată, i-am răspuns cu toții-n cor, până și Heath.

Lenobia a închis ușa și nimeni nu a spus nimic timp de câteva secunde. Cred că eram cu toții încă uimiți și încă nu ne intrase în cap ideea că ne duceam într-adevăr în Italia, ca să vorbim înaintea Înalțului Consiliu Vampiresc. Adică eu să vorbesc. La naiba! „Trebuia să vorbesc înaintea Înalțului Consiliu Vampiresc.” Sau poate când o să mă trezesc în fața tuturor vampirilor ăloră bătrâni și puternici o să mă taie diareea și o să mă scap pe mine. Mda. Cu siguranță, chestia asta ar face impresie. „E unică fata asta”, sunt sigură că așa ar zice.

Întrebarea lui Jack a pus capăt cvasiisteriei haotice din mintea mea:

— Ce facem cu Ducesa și cu pisicile?

M-am uitat în jos, la Nala, care torcea la picioarele mele, și am spus:

— Of!

— Nu putem să le luăm și pe ele, a spus Stark. E imposibil. Apoi, începând să aducă mai mult cu Stark cel pe care îl știam eu, a adăugat: Deși o să fie supărate când ne-om întoarce. Mai ales pisicile. Știi, pisicile țin dușmănie.

— Mie-mi spui? a pufnit Afrodita. Ai cunoscut-o pe a mea? Apropo, o să stau un pic și cu ea cât timp mănânc ceva și îmi fac bagajele, a spus și i-a zâmbit timid lui Darius. Dacă vrei să vii și tu cu noi, ești invitat.

— Nu trebuie să-mi zici de două ori. Fii binecuvântată, Preoteasă, mi-a zis, apoi a luat-o pe Afrodita de mână și au pornit spre camera ei, să facă ce numai zeița poate ști (nu că n-ar mai vrea și altcineva).

— Ar fi bine să ne vedem și noi de ale noastre, a spus Damien.

Nu pot să cred că avem voie să ne luăm doar un rucsac cu haine. Unde îmi bag eu toți pantofii? a întrebat Jack.

— Cred că ideea e să luăm o singură pereche de pantofi, i-a sărit Heath în ajutor.

Jack încă nu-și revenise din șoc când a plecat împreună cu Damien.

Și am rămas eu cu Stark, cu Heath și cu Stevie Rae. Înainte ca lucrurile să devină super-mega-ciudate, Stark m-a surprins cu următoarele cuvinte:

— Heath, vrei să dormi tu cu Zoey?

— Frate, eu, unul, aș dormi mereu cu Zoey.

I-am dat un cot, dar tot rânjea ca un tembel.

— Ce ai de gând să faci? l-am întrebat pe Stark.

S-a ferit să mă privească în ochi.

— Vreau să verific perimetrul înainte să se lumineze de ziuă și să văd dacă Lenobia n-are nevoie de ajutor cu pregătirile. Apoi mă duc să mănânc și eu ceva.

— Și unde dormi?

— În întuneric. S-a întors spre mine, s-a aplecat ceremonios, ducându-și pumnul drept la piept.

Fii binecuvântată, domnița mea.

Înainte să apuc să mai spun ceva, a plecat.

Rămăsesem fără grai.

— E speriat din cauza viziunii Afroditei, ne-a lămurit Stevie Rae, în timp ce se dădea jos din patul meu și se apuca să cotrobăie prin sertarele care fuseseră ale ei înainte să moară și apoi să devină zombi. Mă bucuram că îi convinsesem pe Neferet și pe vampiri să-mi dea înapoi câteva dintre lucrurile ei, iar acum avea prin ce scotoci.

— Zo, nu-l lăsa pe Stark să te rănească, a spus Heath. E ofțicat pe el, nu pe tine.

— Heath, apreciez că vrei să mă faci să mă simt mai bine, dar e prea ciudat să-i iei tu apărarea lui Stark.

— Scumpo, eu sunt de partea ta! S-a împins cu umărul în mine, apoi s-a întins ostentativ, după care m-a cuprins cu brațul.

— Aăă, Heath, îmi faci și mie o mare favoare? a întrebat Stevie Rae.

— Sigur!

— Poți să dai o fugă până în bucătărie? Treci prin cancelarie, faci dreapta și ne aduci și nouă ceva de mâncare? întotdeauna au o grămadă de chestii pentru sendvișuri în frigidere. Caută și niște chipsuri, deși probabil că n-ai să găsești decât covrigei sau cartofi din ăia sănătoși, copti la cuptor.

— Iac, am făcut și eu, și Heath în același timp.

— Da? Te duci?

— Da, Stevie Rae, nicio problemă. Heath m-a strâns în brațe și m-a sărutat rapid pe frunte, după care a sărit din pat. Ajuns la ușă, i-a zâmbit larg lui Stevie Rae și a spus: Dar data viitoare, dacă mai vrei să stai singură de vorbă cu Zoey, spune direct. Oi fi eu om și fotbalist pe deasupra, dar nu sunt prost.

— Am să țin minte, i-a răspuns ea.

Mi-a făcut cu ochiul și a plecat.

— Zeiță, câtă energie are băiatul ăsta, am remarcat.

— Z, nu pot să merg cu voi în Italia, a izbucnit Stevie Rae fără niciun fel de introducere.

— Ce? Trebuie! Tu reprezinți pământul. Am nevoie de tot cercul.

— Ai mai format cercul fără mine. Poate să intre Afrodita în locul meu, dacă o ajuți tu.

— Nu poate să reprezinte ea pământul, pe ea o zguduie, am spus.

— Dar știu că i-ai mai trimis spiritul și a mers foarte bine. Trimite-i-l iar.

— Stevie Rae, am nevoie de tine.

Cea mai bună prietenă a mea a lăsat capul jos, cu un aer înfrânt.

— Te rog, te rog, nu spune asta. Trebuie să rămân. Nu am de ales. Novicii cu semiluni roșii au mai multă nevoie de mine decât ai tu.

— Nu mai au, am spus gravă. Sunt aici, la școală, înconjurați de o grămadă de vampiri. Chiar dacă vampirii adulți se poartă ciudat, prezența lor va fi suficientă pentru ca ei să nu respingă Transformarea.

— Nu e numai asta. Nu e vorba doar de ei.

— Nu! Stevie Rae, nu-mi spune că iar te gândești la novicii ăia răi.

— Sunt Marea lor Preoteasă, a spus încet și mă implora din priviri s-o înțeleg. Eu răspund de ei. Cât timp ai să lipsești tu, înainte să trebuiască să te duci acolo jos și să le faci ceva îngrozitor, pot să mai încerc o dată să ajung la sufletul lor, să-i fac să se reîntoarcă la umanitate.

— Stevie Rae...

— Zoey! Ascultă-mă! E o alegere. Eu am făcut-o pe cea corectă, la fel și Stark. Toți puștii de aici sunt și ei pe calea cea bună. Știi că și noi am fost răi. După cum ai spus și tu, pentru noi a fost cumplit, dar lucrurile s-au schimbat. Acum suntem altfel pentru că alegem să fim altfel. Nu pot să nu mă gândesc că și ceilalți puști ar putea alege binele. Lasă-mă numai să încerc.

— Știi și eu... Și dacă îți fac ceva?

Stevie Rae a râs, iar cârlionții ei blonzi și scurți i s-au agitat zburdalnici pe umeri.

— Ce naiba, măi Zoey! N-au ce să-mi facă. Sunt în subteran. Dacă încearcă ceva nasol, nu trebuie decât să-mi invoc elementul, și ei știu foarte bine chestia asta.

— Poate că așa le e dat, să moară, și de-aia nu-și pot recăpăta umanitatea, am spus în șoaptă.

— Nu pot să cred așa ceva, cel puțin nu deocamdată. Stevie Rae s-a îndreptat către patul ei de pe vremuri și s-a așezat vizavi de mine, exact cum făcea înainte ca lumea să se prăbușească în jurul nostru. Vreau să merg cu tine, sincer. Ce naiba, în fond pe tine te pândește un pericol mai mare decât pe mine! Dar trebuie să fac alegerea corectă, adică să încerc să-i conving pe puștii ceilalți și să le mai dau o șansă. Înțelegi?

— Da, înțeleg. Numai că mi-a fost foarte dor de tine și mi-aș dori să vii și tu cu mine.

Ochii lui Stevie Rae s-au umplut de lacrimi.

— Și mie mi-a fost dor de tine, Z. A fost oribil să țin secrete față de tine. Mi-era așa de teamă că n-o să înțelegi.

— Știu ce înseamnă să ai secrete. E nasol.

— Puțin spus, a decretat ea. Dar rămânem cele mai bune prietene, nu?

— Întotdeauna o să fim cele mai bune prietene, am liniștit-o eu.

S-a năpustit asupra mea și m-a strâns în brațe așa de tare încât a trezit-o pe Nala, care a mieunat urât la noi, ca o mamă care-și ceartă odraslele neastâmpărate.

— Chiar atunci, Heath a dat buzna înapoi în cameră. Cu brațele pline de mâncare, s-a oprit și a făcut ochii mari.

— Este! Am murit și am ajuns în paradisul lesbianelor!

— O, zeiță, ai milă! am exclamat.

— Heath, ești scârbos ca un oposum storcit de o mașină în miezul verii.

— Îhh, ce scârbos, am spus.

— Ei bine, așa e prietenul tău.

— Da' barem am adus de mâncare, s-a scuzat el.

— Bine, atunci ești iertat, i-am zis.

— Auzi, îți spun ca să știi, eu dorm aici, în patul meu. Deci să nu vă prind cu pipăieli, că nu tolerez așa ceva, i-a spus Stevie Rae lui Heath, dar am răspuns eu.

— Le-aș caracteriza în două cuvinte pe tipele care se giugiulesc cu prietenii lor de față cu colegele de cameră: Nașpa rău! Așa că nu-ți face griji că s-ar putea întâmpla așa ceva aici, am spus și am bătut cu palma în pat. Heath o să fie cuminte pentru că deja am stabilit că relația noastră se bazează pe ceva mai mult decât pe sex. Nu-i așa, Heath?

Stevie Rae și cu mine l-am ținut cu privirea.

— Așa e. E trist și tragic, dar adevărat, a recunoscut cam cu părere de rău.

— Bravo. Hai să mâncăm. Apoi o ajut pe Z să-și facă bagajele și dormim și noi un pic. În sfârșit, a oftat Stevie Rae.

*

Tocmai mă lua somnul, ghemuită cum stăteam în îmbrățișarea puternică și familiară a lui Heath, când deodată m-a trăsniț un gând: „Heath nu poate să vină cu noi.“

— Heath, am zis în șoaptă. Trebuie să stăm de vorbă.

— Te-ai răzgândit la chestia cu pipăitul? a șoptit și el, iar eu i-am tras un cot.

— Ah, ce e? a întrebat.

— Nu vreau să te superi, dar nu poți să vii cu mine în Italia.

— Ba cum să nu pot?

— Nu te lasă ai tăi să lipsești atâta de la școală.

— Suntem în vacanța de iarnă.

— Ba nu, ai vacanță pentru că e furtună de gheață. Dar acum se domolește și în câteva zile te duci iar la școală, i-am retezat-o.

— Atunci iau temele de la cineva când vin.

Am luat-o altfel:

— Trebuie să rămâi acasă și să te concentrezi pe note. E ultimul semestru înainte de facultate. Dacă o dai în bară acum, ratezi bursa.

— Uite, e simplu. Liceul Broken Arrow are catalogul ăla online, mai ții minte?

— Cum aș putea să uit ceva așa de enervant ca faptul că ai mei puteau să-mi verifice notele și temele în fiecare zi? În momentul ăla am tăcut chitic, pentru că mi-am dat seama ce spusese.

— Ei vezi! Pot să-mi iau temele pe Internet. Așa rămân la curent cu ce se întâmplă. Poți să mă ajuți și tu. Sau, și mai bine, Damien. Fără supărare, Zo, dar cred că e un elev mai bun decât tine.

— Cu siguranță, dar n-are legătură cu discuția. N-o să te lase ai tăi să pleci.

— N-au ce să-mi facă. Am optișpe ani.

— Heath, te rog. Deja mă simt ca naiba că ți-am adus toate porcăriile astea pe cap. Nu vreau să

fiu răspunzătoare și pentru că îți ratezi ultimul semestru de școală, ești pedepsit până pleci la facultate și îți pui și viața în pericol.

— Ți-am mai spus, pot să-mi port și singur grijă de mine, a replicat.

— Bine, hai să facem un compromis. Îi suni pe ai tăi când ne trezim și îi întrebi dacă poți să vii cu mine în Italia. Dacă zic da, atunci vii și tu. Dacă zic nu, rămâi aici și-ți miști fundul la școală.

— Trebuie să le spun și despre Kalona și toate cele?

— Nu cred că e o idee bună să afle toată lumea că un înger căzut și o fostă Mare Preoteasă, actualmente nebună, încearcă să pună stăpânire pe lume. Așa că mai bine sari peste partea asta.

— Bine, accept, a spus el, după un moment de ezitare.

— Promiți?

— Promit.

— Bine, pentru că o să ascult și eu toată discuția, ca să nu poți să-mi torni căcălică.

— Zo, știi că nu există expresia asta, nu?

— Există, eu am inventat-o. Culcă-te, Heath.

M-a strâns tare în brațe.

— Te iubesc, Zo.

— Și eu te iubesc.

— O să am grijă de tine.

Am adormit în brațele lui Heath, cu un zâmbet întipărit pe față, iar ultimul meu gând conștient a fost că trebuia neapărat să-i spun cât apreciam felul în care se menținea în formă.

Următorul meu gând nu a mai fost nici conștient, nici liniștitor: „Ce naiba caut iarăși pe acoperișul castelului ăstuia?”

Capitolul 30

Zoey

Era acoperișul aceluiași castel, nu încăpea nicio îndoială. Portocalii erau încărcate de fructe rotunjoare, care umpleau de arome briza răcoroasă. În mijloc se găsea aceeași fântână în forma unui nud de femeie din mâinile căreia se revărsa apa. Văzând-o pentru a doua oară am înțeles de ce îmi părea așa de cunoscută. Îmi amintea de Nyx sau cel puțin de una dintre întrupările zeiței. Apoi mi-am amintit ce aflasem despre locul ăsta, că fusese primul sediu al Înaltului Consiliu Vampiresc, deci era firesc ca sculptura aceea să o înfățișeze pe zeița noastră, îmi venea să mă așez lângă ea și să inspir adânc mirosul de citrice și aerul mării. Nu voiam să mă întorc într-acolo unde mă îndemna instinctul și să văd pe cine știam că se află în acel loc. Dar asemenea bulgărelui care se prăvălește de pe munte, nu păream să pot controla avalanșa care se producea înlăuntrul meu, așa că m-am întors în direcția în care mă trăgea sufletul.

Kalona stătea în genunchi, lângă marginea dințată a acoperișului, cu spatele la mine. Era îmbrăcat la fel, mai bine zis, la fel de dezbrăcat, ca ultima oară când ne întâlniserăm în același loc. Avea pe el o pereche de blugi și nimic altceva. Își ținea aripile negre desfăcute în jos și nu i se vedeau decât umerii bronați. Stătea cu capul plecat și nu părea să-și dea seama că eram acolo. Neputând parcă să le opresc, picioarele mele au pomit-o spre el și, când m-am apropiat, mi-am dat seama că stătea în genunchi, chiar în locul din care mă aruncasem de pe acoperiș.

Nu eram prea departe de el când i-am văzut umerii încordându-se. Aripile i-au fremătat, a ridicat capul și a privit în spate.

Plângea. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe față și părea complet distrus, înfrânt, zdrobit. Însă în clipa în care m-a văzut, expresia s-a schimbat. Pe chip i s-a citit atunci o asemenea bucurie, încât efectiv mi s-a tăiat respirația când am văzut cât este de frumos. S-a ridicat și, cu un strigăt de exaltare, a venit spre mine cu pași mari.

Am crezut că o să mă ia în brațe, dar în ultima clipă s-a stăpânit, a ridicat o singură mână, de parcă ar fi vrut să-mi atingă obrazul, iar degetele i s-au oprit foarte aproape de pielea mea, au șovăit preț de o clipă, apoi, fără să mă atingă, mâna i-a căzut pe lângă corp.

— Te-ai întors.

— Visele nu sunt adevărate. N-am murit, am spus, deși îmi venea greu să vorbesc.

— Tărâmul viselor face parte din lumea de dincolo; să nu subestimezi niciodată cele ce se petrec aici. Și-a șters fața cu dosul palmei, apoi m-a surprins din nou cu un hohot de râs stânjenit și înfundat. Probabil că-ți par naiv. Știam că nu ai murit, desigur. Dar totuși simțeam că e atât de adevărat, atât de cumplit de familiar.

L-am privit fix, neștiind ce să spun. Habar n-aveam cum să reacționez la această versiune nouă a lui Kalona, care se purta mai degrabă ca un înger decât ca un demon. Îmi amintea de acel Kalona care i se predase A-yei, lăsându-se de bunăvoie în capcana brațelor ei cu o vulnerabilitate care încă mă obseda. Părea atât de diferit față de ultima oară când fusesem aici și jucase rolul seducătorului, atingându-mă și...

Am făcut ochii mici la el și i-am spus:

— Și cum de e posibil să fiu aici din nou? Nu dorm singură, nici cu vreuna dintre prietenele mele. Cu o față, adică, m-am corectat repede. Dorm în brațele unui tip de care sunt Impregnată. Noi doi suntem categoric mai mult decât prieteni. Nu ar trebui să poți să ajunge aici, am spus, arătând spre capul meu.

— Nu sunt în mintea ta. Niciodată nu m-ai chemat în vis. Eu îți atrag esența spre mine. Eu sunt cel care a dat buzna, nu m-ai invitat tu.

— Nu asta ai spus mai înainte.

— Te-am mințit. Acum îți spun adevărul.

— De ce?

— Din același motiv pentru care am putut să te atrag aici în somn, chiar dacă ești în brațele altuia. De data asta, pentru prima oară, motivele mele sunt curate. Nu încerc să te păcălesc, nici să te seduc. Și n-am să-ți spun decât adevărul.

— Și te aștepti să te cred?

— Dacă mă crezi sau nu, asta nu schimbă natura adevărului. Ești aici, Zoey, când n-ar trebui să fii. Nu este asta o dovadă suficient de convingătoare?

Mi-am mușcat buzele și am spus:

— Nu știu. Nu cunosc regulile de aici.

— Dar cunoști puterea adevărului. Mi-ai arătat asta la ultima ta vizită. Nu poți să te folosești de puterea aceea ca să judeci veracitatea vorbelor mele?

Mulțumită lui Damien, știam că veracitate înseamnă adevăr, așa că n-a trebuit să stau acolo mușcându-mi buzele și arborând o mutră întrebătoare pentru că nu mă prindeam ce vrea să spună. Dar semnele de întrebare rămâneau, pentru că habar n-aveam ce să-i răspund. Kalona mă uimea de-a dreptul, într-un târziu am dat să spun că nu, nu puteam conta pe puterea adevărului, din moment ce n-aveam nici cea mai vagă idee în ce privință mințea, dar a ridicat o mână și m-a oprit.

— M-ai întrebat mai demult dacă am fost întotdeauna cum sunt azi, dar n-am făcut decât să evit răspunsul și să mint. Astăzi aș vrea să-ți spun adevărul. Îmi dai voie, Zoey?

Iar mi-a zis Zoey! Nici măcar o dată nu-mi zisese A-ya, cum îi plăcea lui. Și nici nu mă atinsese. Deloc.

— N... nu știu, m-am bâlbâit ca o fraieră și am făcut un pas mic înapoi, pentru că mă așteptam în orice clipă să dispară tipul de treabă și în locul lui să-și facă apariția nemuritorul seducător. Cum vrei să-mi arăți?

Ochii lui frumoși, de culoarea ambrei, au fost întunecați de o umbră de tristețe. A clătinat din cap.

— Nu, Zoey. Nu trebuie să-ți fie teamă că am să încerc să fac dragoste cu tine. Dacă aș renunța la adevăr în favoarea seducției, visul acesta s-ar spulbera și tu te-ai trezi din nou în brațele altui bărbat. Ca să-ți arăt, trebuie să mă iei de mână, a spus și a întins spre mine mâna lui puternică.

Am ezitat.

— Jur că pielea mea nu te va arde cu flacăra rece a pasiunii pe care mi-o trezești. Știu că nu ai niciun motiv să te încrezi în mine, așa că îți cer doar să te încrezi în adevăr. Atinge-mă și vei vedea că nu te mint.

„E doar un vis“, mi-am amintit. „Indiferent ce spune despre lumea cealaltă, visul tot vis e. Nu e nimic real.“ Dar adevărul e real, fie în vis, fie în stare de trezie, și tristul adevăr era că voiam să-l prind de mână, să văd ce are să-mi arate.

Așa că am ridicat mâna și mi-am lipit palma de a lui.

Spusese adevărul. Pentru prima oară, pielea lui nu mă îngheța cu o pasiune și o forță pe care nu le puteam accepta, nici chiar atunci când nu reușeam să le resping de tot.

— Vreau să-ți arăt trecutul meu, a zis, iar mâna liberă i-a alunecat ușor înainte, de parcă ar fi șters un geam invizibil, o dată, de două ori, de trei ori. Apoi aerul s-a înfiorat și, cu un pârâit cumplit, ceva s-a căscat înaintea noastră, sfâșiind parcă o parte din tărâmul visului:

— Acum privește adevărul!

La porunca lui, despicătura din cer a tremurat, apoi, ca și când brusc cineva ar fi pornit un televizor, au început să se deruleze fragmente din trecutul lui Kalona.

Prima scenă pe care am văzut-o era de o asemenea frumusețe, încât mi-a tăiat răsuflarea. Kalona era și el acolo, îmbrăcat sumar, ca întotdeauna, dar de data asta ținea în mână o sabie lungă, amenințătoare, iar pe spate îi atârna o alta vârată în teacă, și aripile îi erau de un alb pur! Stătea în fața ușii magnifice a unui templu de marmură. Părea primejdios și nobil, un adevărat războinic. În timp ce îl priveam, aerul lui hotărât s-a mai împlânzit. O femeie urca treptele templului, iar el i-a zâmbit, cu o expresie vădită de adorație.

„Bucuroasă de întâlnire, Kalona, războinicul meu.“

Glasul ei răzbătea misterios din trecut și atunci am tras un țipăt scurt. Nu era nevoie să-i văd chipul, căci îi recunoscusem numaidecât glasul.

— Nyx! am strigat.

— Așa este, a spus Kalona. Eram războinic în slujba lui Nyx.

În viziune, Kalona a urmat-o pe zeiță în templul ei. Scena s-a schimbat, iar acum Kalona mâniau ambele săbii ca să se lupte cu ceva ce nu reușeam prea bine să focalizez. Era o chestie neagră, care își tot schimba forma: ba era un șarpe uriaș, ba o gură deschisă plină de colți scânteietori, ba o creatură hidoasă, ca un păianjen, cu gheare și canini amenințători.

— Ce e asta?

— Doar o întruchipare a răului, a spus Kalona încet, de parcă i-ar fi fost greu să rostească aceste cuvinte.

— Dar nu erai pe tărâmul lui Nyx? Cum putea răul să ajungă acolo?

— Răul e pretutindeni, asemenea binelui. Așa au fost create atât lumea aceasta, cât și cealaltă. Trebuie să existe echilibru, chiar și pe tărâmul lui Nyx.

— De-asta avea nevoie de un războinic? am întrebat și iar am văzut scena modificându-se. Acum, Kalona, cu aripile lui albe, strălucitoare, pășea în spatele lui Nyx, care se plimba pe o pajiște înflorită. Ochii lui nu aveau astâmpăr, cerceta fără încetare zona din jurul și din spatele zeiței. Ținea una dintre săbii în mână, iar cealaltă își aștepta rândul în teacă.

— Da, de aceea are nevoie de un războinic, a spus.

— Are nevoie, am subliniat și am reușit să-mi smulg privirea de la scenele cu Kalona din trecut și să mi-o ațintesc asupra lui în prezent. Dacă încă mai are nevoie de un războinic, atunci de ce ești aici în loc să fii acolo?

I s-au încleștat fălcile, ochii i-au fost copleșiți de durere și mi-a răspuns cu un glas frânt:

— Privește și ai să vezi adevărul.

M-am concentrat din nou asupra scenelor care se derulau și am văzut-o pe Nyx stând lângă Kalona. Acesta era îngenuncheat înaintea ei. Și, exact ca la începutul visului, plângea. Am tresărit de mirare când mi-am dat seama că, în viziune, Nyx semăna izbitor cu statuia Fecioarei Maria din grotă măicuțelor benedictine. Dar tot uitându-mă, am băgat de seamă că Nyx avea ceva ciudat. Spre deosebire de frumusețea senină a Fecioarei călugărițelor, expresia ei era dură și părea, în chip straniu, mai împietrită decât cea a statuii.

„Te rog, nu face asta, zeița mea“, s-a înălțat spre noi, rugător, glasul lui Kalona.

„Nu fac nimic, Kalona. Poți să alegi. Le dăruiesc până și războinicilor mei liberul-arbitru, deși nu le cer să-l folosească cu înțelepciune. Răceala lui Nyx mă uluia. Pentru o clipă, chiar mi-a amintit

de felul în care se purta înainte Afrodita.

„Nu mă pot abține. Mi-a dat să simt asta. Nu ține de liberul-arbitru, ci de soartă.”

„Totuși, fiindu-ți zeiță, îți spun că ceea ce ești tu nu ține de soartă. Ești rodul propriei voințe.”

„Nu pot să nu simt ceea ce simt! Nu pot să nu fiu ceea ce sunt!”

„Greșești, războinice, și trebuie să plătești pentru urmările greșelii tale.”

Nyx a ridicat unul dintre brațele ei desăvârșite și a scuturat din degete spre Kalona. Războinicul a fost ridicat în aer, aruncat pe spate, gata să se prăbușească.

Apoi Kalona a căzut.

L-am văzut.

L-am văzut cum țipă și se zvârcolește de durere și cade, cade, parcă fără oprire. Și când în sfârșit a ajuns pe pământ, nimic, rănit și plin de sânge, pe un câmp înverzit care îmi amintea de preria Tall Grass, din albe, aripile lui deveniseră negre ca pana corbului, așa cum erau și azi.

Cu un țipăt de durere, Kalona a ridicat mâna și a șters viziunea din trecut. Când aerul din jurul nostru a scânteiat, apoi am revenit în grădina de pe acoperișul castelului, mi-a dat drumul la mână și s-a îndepărtat de mine ca să se așeze pe o bancă de sub un portocal. Nu a spus nimic, stătea doar și privea albastrul strălucitor al Mediteranei.

L-am urmat, dar nu m-am așezat lângă el. Am stat în fața lui și l-am studiat de parcă aș fi putut, într-adevăr, să recunosc adevărul dintr-o privire.

— De ce te-a aruncat? Ce-ai făcut?

Mă țintuia cu privirea.

— O iubeam prea mult, a spus, cu un glas așa de lipsit de emoție încât mi s-a părut că vorbesc cu o fantomă.

— Cum se poate să-ți iubești prea mult zeița? am întrebat fără să stau pe gânduri, dar în același timp am știut răspunsul, care era, de altfel, evident. Existau feluri diferite de iubire, eram cât se poate de conștientă de asta. Evident, felul în care o iubea Kalona pe Nyx nu era cel potrivit.

— Eram gelos. Îl uram până și pe Erebus.

Am clipit, șocată. Erebus era consortul lui Nyx, iubitul ei etern.

— Iubirea mea pentru ea m-a făcut să rup jurământul. Eram atât de obsedat de ea, încât n-am mai putut s-o apăr. Am dat greș ca războinic.

— E îngrozitor, am spus, cu gândul la Stark. Nu era în slujba mea decât de câteva zile și deja știam că, dacă ar fi dat greș și nu ar fi reușit să mă apere, ceva în sufletul lui s-ar fi rupt. Cât timp fusese Kalona în slujba lui Nyx? Secole de-a rândul? Cât însemna o fărâmă de eternitate?

Nu-mi venea să cred că mi-era milă de Kalona. Nu putea să-mi fie milă de el! Desigur, avusese inima frântă și căzuse de pe tărâmul zeiței, dar apoi devenise malefic. Se lăsase cuprins de răul împotriva căruia luptase pe vremuri.

A dat din cap. Și, de parcă mi-ar fi citit gândurile, a spus:

— Am făcut lucruri îngrozitoare. Căderea m-a schimbat. Apoi, mult timp m-am simțit pustiit. Am căutat și am tot căutat secole de-a rândul, în încercarea de a găsi ceva sau pe cineva care să-mi vindece rana însângerată pe care mi-o lăsase Nyx în suflet, în inimă. Când am găsit-o pe ea, nu am știut că nu e adevărată, că e doar o plâsmuire menită să mă prindă în capcană. M-am dus de bunăvoie în brațele ei. Știai că a plâns atunci când a început să se preschimbe din nou în pumnul de țărână din care fusese plâsmuită?

Am tresărit. Știam despre ce vorbește. Simțisem și eu asta alături de ea.

— Da, am spus, iar glasul nu-mi era decât o șoptă aspră, îmi amintesc.

A făcut ochii mari de uimire.

— Îți amintești? Păstrezi amintirile A-yei?

Nu voiam să recunosc cât de mult îmi aminteam din ce trăise A-ya, dar știam că nu pot să mint, așa că am luat o fărâmă de adevăr și i-am servit-o, în cuvinte scurte și rostite cu o voce încordată.

— Numai una. Îmi amintesc că m-am topit. Și îmi amintesc că A-ya a plâns.

— Mă bucur că nu-ți amintești nimic altceva, pentru că spiritul ei a rămas alături de mine, captiv în întuneric, mult timp. Nu o puteam atinge, dar îi simțeam prezența. Cred că e singurul lucru care m-a ținut teafăr. A fost străbătut de un fior și am văzut cum își înalță mâinile, de parcă ar fi încercat,

cu un gest, să alunge amintirea aceea. A rămas tăcut mult timp. Mă gândeam că poate sfârșise de depănat trecutul și încercam, prin amestecul acela de uimire și de neîncredere, să găesc o întrebare pe care să i-o adresez, când a vorbit din nou.

— Atunci A-ya a dispărut și am început să strig. Am șoptit lumii nevoia mea de libertate și, într-un sfârșit, lumea m-a auzit.

— Nu cumva vrei să spui că Neferet te-a auzit?

— E adevărat că ea m-a auzit, dar nu numai Tsi Sgili a răsunat chemării mele.

Am clătinat din cap.

— Nu tu m-ai chemat în Casa Noptii. Nyx m-a însemnat, și de aceea sunt aici.

— Oare? Trebuie să spun doar adevărul, altfel visul nostru se destramă, deci nu voi încerca să te conving, pretinzând că știu mai mult decât știu în realitate. Voi spune doar ce cred eu, iar eu cred că m-ai auzit și tu. Sau cel puțin acea parte din tine care a fost odinioară A-ya mi-a auzit și mi-a recunoscut glasul. A ezitat, apoi a adăugat: Poate că mâna lui Nyx ți-a călăuzit reîncarnarea. Poate că zeița te-a trimis să...

— Nu! Nu mai puteam asculta așa ceva. Inima îmi bătea așa de tare încât mă gândeam că avea să-mi izbucnească din piept. Nu Nyx m-a trimis la tine, la fel cum eu nu sunt cu adevărat A-ya. Nu contează că am câteva amintiri întâmplătoare care îi aparțin. În viața asta sunt o fată în carne și oase, care poate să gândească și să aleagă singură.

Expresia i s-a schimbat din nou. Ochii i-au devenit mai blânzi când mi-a zâmbit tandru.

— Știu, Zoey, și de aceea m-am luptat atât cu sentimentele pe care le am față de tine. M-am ridicat din țărână dorind-o pe fecioara care m-a ținut captiv și m-am trezit cu o fată liberă să aleagă și care luptă împotriva mea.

— De ce faci asta? De ce vorbești așa? Tu nu ești tipul ăla! am strigat la el, încercând astfel să-mi înăbuș felul deopotrivă cumplit și minunat în care mă făceau să mă simt cuvintele lui.

— S-a întâmplat când te-ai aruncat tu. M-am văzut căzând din nou și în viziunea aceea am simțit încă o dată cum mi se frânge inima. Nu puteam suporta. Mi-am jurat mie însumi că, dacă te mai pot atrage la mine încă o dată, îți voi arăta adevărul.

— Dacă e adevărat, atunci trebuie să știi că te-ai lăsat stăpânit de răul împotriva căruia ai luptat pe vremuri.

Și-a ferit privirea, dar nu înainte să-i citesc în ochi rușinea.

— Da, știu.

— Eu am ales o altă cale. Nu pot iubi răul. Și asta este purul adevăr, am spus.

Ochii lui m-au fixat din nou.

— Și dacă aleg să resping răul? Atunci ce faci?

Întrebarea lui m-a luat cu totul pe nepregătite, așa că am spus primul lucru care mi-a trecut prin minte.

— Nu poți respinge răul, nu atâta timp cât ești cu Neferet.

— Și dacă sunt malefic doar cu Neferet? Poate că, dacă aș fi cu tine, aș putea alege binele.

— Imposibil, am spus, clătinând din cap.

— De ce spui că e imposibil? S-a mai întâmplat. Știi foarte bine, pentru că tu ai fost la originea alegerii binelui. Mărturie stă chiar războinicul care a intrat în slujba ta.

— Nu. Asta nu ești tu! Tu nu ești ca Stark, ești un nemuritor căzut, amantul lui Neferet. Ai violat femeii, ai înrobii oameni, ai ucis. Fiii tăi aproape că mi-au omorât bunica. Unul dintre ei a ucis-o chiar pe profesoara Anastasia! M-am agățat de toate argumentele negative pe care le-am găsit și i le-am aruncat în față. Novicii și profesorii din Casa Noptii au început să se îndoiască de Nyx din cauza ta. Încă se comportă greșit. Fie că e alegerea lor, fie că nu, sunt copleșiți de frică, de ură și de gelozie, așa cum erai tu cu Nyx!

Se purta ca și când nici nu m-ar fi văzut stând acolo și strigând la el. A spus, pur și simplu:

— Pe Stark l-ai salvat. Nu mă poți salva și pe mine?

— Nu! am țipat.

Și am sărit drept în fund în pat.

— Zo, stai liniștită. Sunt aici.

Heath se afla lângă mine, se freca la ochi cu o mână, ca să-și alunge somnul, și cu cealaltă mă freca pe mine pe spate.

— O, zeiță, am spus și am oftat adânc.

— Ce e? Ai visat urât?

— Da, da. Am avut un vis urât și ciudat. M-am uitat la patul din partea cealaltă a camerei. Stevie Rae nu se mișcase. Nala era ghemuită lângă umărul ei și a strănutat la mine. Trădătoare mică, i-am spus și m-am străduit să vorbesc iar pe un ton normal.

— Păi, atunci, culcă-te la loc. Văd că până la urmă merge treaba asta cu inversarea nopții cu ziua și nu vreau să-mi ies din mână, a spus Heath și a deschis brațele ca să mă strecur iar acolo.

— Bine, scuze. M-am întins înapoi și m-am ghemuit, aproape într-o poziție fetală.

— Culcă-te la loc, a repetat Heath, cu un căscat uriaș. O să fie bine.

Am rămas acolo trează mult timp, dorindu-mi cu disperare să aibă dreptate.

Capitolul 31

Zoey

M-am trezit pe la apus și, cum nu voiam să mă gândesc la Kalona și la vis, l-am luat pe Heath în primire:

— Hai, e timpul să-i suni pe ai tăi ca să-ți spună să te duci acasă.

— Z, te simți bine? a întrebat Stevie Rae în timp ce-și usca părul cu prosopul.

Amândouă ne îndesaserăm niște lucruri în rucsac în timp ce Heath făcea duș, apoi ne-am apucat, pe rând, de pregătiri, întrebarea ei m-a făcut să-mi dau seama că în tot timpul ăsta nu dădusem decât niște răspunsuri monosilabice la tot ce îmi spusese.

— Mda. Mi-e bine. Doar că o să-mi fie dor de Heath, atâta tot, am mințit eu. Mă rog, de fapt nu era chiar o minciună, pentru că avea să-mi fie, într-adevăr, dor de Heath în Italia, dar nu de asta n-aveam chef să vorbesc.

Kalona era motivul pentru care n-aveam chef de vorbă. Mi-era teamă că, dacă aș fi spus prea multe, m-aș fi trezit că povestesc visul de azi-noapte și i-aș fi mărturisit, până la urmă, totul lui Stevie Rae, ceea ce nu voiam să fac de față cu Heath. Dar nu, era mai mult de atât. Nu voiam să spun nimănui despre noul Kalona pe care îl văzusem. Nu voiam să-mi spună cu toții că sunt doar niște închipuiri.

Îmbrățișarea lui Heath m-a făcut să tresar.

— O, ce drăguț, Zo, a spus, fără să-și dea seama de gândurile înșelătoare care-mi treceau prin cap. Dar n-o să ai motive să-ți fie dor de mine. Îmi pun mari speranțe în telefonul ăsta.

Am clătinat din cap.

— În niciun caz n-o te lase mama ta să mergi cu mine în Italia.

— Poate că nu cu tine. Dar cu școala e altă poveste.

Înainte să apuc să spun ceva, a format numărul și a început partea lui de conversație:

— Salut, mamă, eu sunt. Da, sunt bine. Da, sunt încă cu Zoey. În momentul ăsta s-a oprit, apoi s-a uitat la mine și a spus: Te salută mama.

— Salut-o și tu din partea mea. Apoi i-am șoptit: Treci la subiect!

A dat din cap și a continuat:

— Auzi, mamă? Apropo de Zo, se duce cu alți puști din Casa Noptii în Italia. De fapt, la Veneția... mai bine zis, pe o insulă de lângă Veneția. Știi, îi zice San Cle... nu mai știi cum. Acolo unde se întrunește Înalțul Consiliu Vampiresc. Voiam să te întreb dacă pot să merg și eu cu ei.

Am auzit-o pe mama lui cum ridică tonul și cu greu am izbutit să-mi rețin un zâmbet. Eram sigură c-o să-și iasă din minți.

Desigur, nu știusem ce as păstrează minciunosul de Heath în mânecă.

— Stai un pic, mamă. Nu e mare șmecherie. E ca vara trecută, când voiam să mă duc în excursie cu profa de spaniolă, dar n-am putut pentru că începeam antrenamentele la fotbal. Mai știi? A încuviințat din cap la ce-i spunea mama lui. Da, e o chestie cu școala. O să fim plecați opt zile,

exact cât ar fi durat excursia aia cu profa de spaniolă. De fapt, pun pariu că o să-mi exersez și spaniola, pentru că italiana și spaniola sunt cam aceeași mâncare de pește. A mai făcut o pauză, apoi a adăugat: Da, bine, e super.

— Zice că tre' să-l întrebe pe tata, mi-a șoptit, acoperind receptorul cu mâna.

Apoi am auzit un glas mai gros pe fir și Heath a zis:

— Salut, tată. Da, sunt bine. A așteptat cât a vorbit tatăl lui, apoi a continuat: Da, cam asta e ideea. E o excursie cu școala. Pot să-mi fac temele pe Internet. Heath a zâmbit drept ăspuns la ce spunea tatăl lui. Serios? Se întreprind cursurile toată săptămâna viitoare pentru că a căzut curentul în cartier? a spus și a ridicat din sprâncene la mine. Ia uite ce bine pică excursia asta. Și fii atent, tată, cum mergem cu avionul privat al Casei Noptii și stăm pe insula vampirilor, nu mă costă nimic.

Am scrâșnit din dinți. Nu-mi venea să cred ce ușor își îmbrobodea părinții. Desigur, era adevărat că, deși Nancy și Steve Luck erau oameni de treabă și niște părinți buni, habar n-aveau de șmecheriile adolescenților. Pe bune. Heath băuse ani de zile și ei nici nu remarcaseră, nici măcar atunci când venise acasă duhnind a vomă și a bere. Îhh!

— Demențial, tată! Mersi mult de tot! Când l-am văzut pe Heath atât de exuberant am lăsat baltă haosul din mintea mea m-am concentrat din nou asupra lui. Da, vă sun în fiecare zi. S-a oprit cât a mai spus tatăl lui ceva. Aaa, era să uit. Păi, cât timp Zo și restul puștilor se pregătesc, dau o fugă până acasă să-mi iau pașaportul și ceva haine. Da' zi-i lu' mama că nu putem să luăm decât un rucsac cu lucruri fiecare, deci să nu se pună ca lumea pe făcut bagaje. Bine, ne vedem acasă! Pa! Cu un zâmbet larg, demn de un școlar care tocmai căpătase încă o cutie cu lapte cu ciocolată în pauza de masă, a închis.

— Bine lucrat, a spus Stevie Rae.

— Uitasem de excursia aia cu profa de spaniolă, am intervenit eu.

— Eu nu. Se pare că tre' să dau o fugă până acasă să-mi iau pașaportul și lucrurile. Ne vedem la aeroport. Să nu plecați fără mine! M-a sărutat repede, și-a înșfăcat haina și a dat buzna afară din cameră, de parcă ar fi vrut s-o șteargă înainte să apuc să-i spun o dată pentru totdeauna că, indiferent cum reușise să-i îmbrobodească pe ai lui, în niciun caz nu avea să mă însoțească.

— Chiar îl iei cu tine? a întrebat Stevie Rae.

— Mda, am spus apatică. Așa cred.

— Păi, mă bucur. Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar eu cred că e o idee bună pentru faza cu sângele.

— Faza cu sângele?

— Z, e ființa umană de care ești Impregnată. Sângele lui îți prinde bine de tot. Te bagi într-o situație dificilă, o să te confrunți cu Kalona, cu Neferet și cu Înaltul Consiliu, așa că s-ar putea să ai nevoie de sânge.

— Mda, presupun că ai dreptate.

— Bine, Z. Și acu' ia spune, ce naiba se petrece?

— Ce vrei să spui? am întrebat în timp ce o priveam nedumerită.

— Vreau să spun că te porți ca o zombi. Ia zi-mi de visul ăla „ciudat” din care te-ai trezit.

— Credeam că dormi.

— Mă prefăceam, în cazul în care te-apucai să te giugiulești cu Heath.

— Cu tine în cameră? Ce scârbos, am spus.

— E adevărat, dar totuși încercam să fiu politicoasă.

— Dumnezeuule! Chiar e scârbos. Pe bune, n-aș face așa ceva.

— Iar eu pe bune că nu te las să schimbi subiectul. Te-am întrebat de vis. Zi.

Am oftat. Stevie Rae era cea mai bună prietenă a mea și chiar trebuia să vorbesc cu ea despre asta.

— L-am visat pe Kalona, mi-a scăpat.

— Ți-a apărut în vis deși ai dormit cu Heath?

— Nu, nu mi-a apărut în vis, am răspuns eu sincer, deși cam evaziv. A fost mai degrabă o viziune decât un vis.

— O viziune despre ce?

— Despre trecutul lui. De demult. Dinainte de cădere.

— Ce cădere?

Am tras adânc aer în piept și i-am spus adevărul.

— De pe tărâmul lui Nyx. Mai demult a fost războinicul ei.

— Dumnezeeeeule! a exclamat și s-a așezat pe pat. Ești sigură?

— Da... Nu... Habar n-am! Părea real, dar nu sunt sigură. Nu știu cum aş putea fi sigură. Apoi mi s-a tăiat răsuflarea. O, nu!

— Ce e?

— În amintirea A-yei, a spus că nu era menirea lui să umble pe acest pământ. Am înghițit în sec și mi-am împreunat mâinile ca să le opresc din tremurat. Și a zis că e războinicul ei.

— Hmm... adică ea știa că fusese războinicul lui Nyx înainte de cădere?

— Sfântă zeiță, riu știu ce să mai cred. Dar, de fapt, știam, în sufletul meu, știam că A-ya încercase să-l aline pe Kalona, vorbindu-i despre ceva familiar lui. Fusese războinic pe vremuri și probabil că ar fi vrut să redevină unul.

— Poate ar trebui să vorbești cu Lenobia despre..., a dat Stevie Rae să spună.

— Nu! Stevie Rae, promite-mi că nu sufli o vorbă nimănui. Ei știu deja că am avut o amintire în care A-ya era cu Kalona. Dacă la asta se mai adaugă și viziunile Afroditei, s-ar speria și ar crede că o să înnebunesc brusc și o să mă duc iar la el... iar chestia asta nu o să se întâmple, am spus eu cu convingere și chiar vorbisem serios.

Simțeam că mă ia cu rău de la stomac, dar nu conta. Nu puteam fi cu Kalona. După cum îi spusese și lui, era imposibil.

Dar nu trebuia să-mi fac griji că Stevie Rae avea să mă pârască. Dădea din cap la mine și mă privea plină de înțelegere.

— Vrei să îți dai singură seama cum e tipul, așa e?

— Mda. Pare o tâmpenie, nu?

— Nu, a spus ea hotărâtă. Uneori chiar nu e treaba nimănui altcuiva. Și unele lucruri care par cu totul imposibile, până la urmă, se dovedesc a fi altfel de cum ne-am fi așteptat.

— Crezi?

— Sper, a spus ea serioasă. Mi s-a părut că ar mai fi vrut să spună ceva, dar a fost întreruptă de o bătaie în ușa și de glasul Afroditei care ne-a strigat:

— Vreți să vă grăbiți, totuși, un pic? Toată lumea e deja la masă și trebuie să prindem avionul.

— Suntem gata, i-a răspuns și Stevie Rae, apoi mi-a aruncat rucsacul. Cred că ar trebui să-ți urmezi instinctul, cum ne-a învățat Nyx. Da, ai mai dat cu bâta în baltă până acum și nici eu nu sunt mai brează. Dar amândouă am ales fără rezerve să fim de partea zeiței, și asta contează în final.

Am dat din cap și am simțit dintr-odată că-mi vine greu să vorbesc.

Stevie Rae m-a luat în brațe și mi-a spus:

— O să procedezi cum trebuie, știu eu sigur.

Am râs, dar a sunat mai degrabă a suspin și am spus:

— Mda, dar după câte rateuri?

Mi-a zâmbit.

— Cam asta e ideea în viață, să mai dai și rateuri. Și încep să cred că nici n-ar mai fi așa de interesantă dacă am fi perfecți.

— N-aș zice nu la un pic de plictiseală în momentul de față, am spus.

Râdeam când am ieșit pe hol și ne-am dus la Afrodita, care părea ofticată. Am remarcat că „rucsacul” ei era un troller Betsey Johnson, atât de plin, încât îi puneam la grele încercări cusăturile șic.

— Asta se cheamă să trișezi, am spus și am arătat spre geanta ei.

— Ba nu trișez, improvizez.

— Drăguță geantă. Mor după Betsey Johnson.

— Tu ești prea de la țară pentru Betsey, a spus Afrodita.

— Ba nu, a replicat Stevie Rae.

— Ba da, a insistat Afrodita, apoi și-a lansat argumentele. Dovada de țărănișm numărul unu:

blugii ăia oribili. Pe bune, blugi Roper porți tu? Te-aș descrie în două cuvinte: de-pășită!

— Nu-mi spune că tocmai te-ai luat de blugii mei Roper...

Le-am lăsat să se dondănească în timp ce le urmam spre cantină. De fapt, abia dacă le auzeam, pentru că mintea-mi zbura la mii de kilometri distanță, pe un acoperiș din vis.

*

Cantina era aglomerată, dar, în mod ciudat, mi se părea prea liniștită, în timp ce Afrodita, Stevie Rae și cu mine ne-am alăturat gemenelor, lui Jack și lui Damien, care deja înfulecau costiță afumată și ouă. Cum era de așteptat, îmi atrăgeam o grămadă de priviri ucigătoare, mai ales dinspre separeurile înțesate de fete.

— Ignoră-le pe invidioasele astea, m-a sfătuit Afrodita.

— Ce ciudat cum încă mai reușește să se joace Kalona cu mințile lor, a remarcat Stevie Rae în timp ce ne umpleam farfuriile și tot aruncam priviri peste umăr la sala destul de tăcută, ba chiar mohorâtă.

— Și pentru ei e o alegere, m-am trezit vorbind.

— Adică? s-a interesat Stevie Rae.

Am mușcat cu poftă dintr-un ou și am spus:

— Mă refer la puști. Am făcut o pauză și am agitat furculița spre restul sălii, ca să-mi subliniez afirmația. Aceia care se uită urât la noi și se poartă așa de oribil aleg să fie în felul ăsta. Mă rog, Kalona a început, dar fiecare își alege calea.

Atunci Stevie Rae a spus, cu un glas blând, înțelegător, dar nu mai puțin hotărât:

— Se poate să fie adevărat, Z, dar nu uita că tot ce s-a întâmplat a fost din cauza lui, adică a lui și a lui Neferet.

— Oricum ar fi, Kalona e un mare nemernic, iar Zoey trebuie să termine cu el o dată pentru totdeauna, a spus Afrodita.

Dintr-odată, ouăle din farfuria mea păreau mai puțin gustoase.

Stăteam cu toții îngrămădiți în separeu, mâncam și încercam să ne prefacem că ceilalți nu ne ucideau din priviri, când a venit și Stark. Părea obosit și, când privirile ni s-au întâlnit, am citit în ochii lui aceeași îngrijorare pe care o trădase și Kalona când vorbise despre Nyx. „Stark crede că mi-a înșe lat așteptările.”

I-am zâmbit, dornică să-i alung îngrijorarea de pe chip.

— Salut, am spus încet.

— Salut, mi-a răspuns el.

Apoi ne-am dat seama seama că toți cei de la masa noastră, împreună cu restul sălii, se uitau la noi și ne ascultau. Stark și-a dres vocea, și-a tras un scaun, a coborât glasul și a spus:

— Darius și Lenobia sunt deja la aeroport. Vă duc eu cu Hummerul. Și-a rotit privirea împrejur și am văzut că încordarea de pe chip i s-a mai risipit. Bănuiesc că l-ai trimis pe Heath acasă, nu?

— Să-și ia pașaportul, a anunțat Stevie Rae.

Firește, asta a stârnit o oarecare agitație la masa noastră. Am oftat și am așteptat să se liniștească spiritele. Când în sfârșit au tăcut cu toții, am spus:

— Da, Heath vine cu noi. Am încheiat povestea.

Afrodita a ridicat din sprâncenele blonde și a spus:

— Mda, presupun că are logică să iei cu tine punga de sânge ambulantă. Până și arcașul cu față rea trebuie să fie de acord cu chestia asta.

— Am spus că am încheiat povestea, cu alte cuvinte, n-am de gând să vorbesc despre asta. Și nu-i mai zice lui Heath pungă de sânge ambulantă.

— Nu e politicos, a spus Stevie Rae.

— Nu mă mai tot mușca de fund, a replicat Afrodita, iar gemenele s-au pus instantaneu pe chicotit.

— Stevie Rae nu vine cu noi, am spus eu întrerupând hlizeala gemenelor. Asta înseamnă că, atunci când formăm cercul, Afrodita o să reprezinte spiritul.

Gemenele au tăcut chitic și toată lumea a căscat ochii la Stevie Rae.

— E posibil să nu poată fi salvați, a spus Damien solemn.

— Știu, dar eu mai încerc o dată.

— Auzi, fă-mi o favoare, a spus Afrodita. Vrei să ai grijă să nu dai colțu' pe-acolo? Din nou. Pun pariu că ar fi tare neplăcut pentru mine.

— Nu dau colțu', a asigurat-o Stevie Rae.

— Promite-mi că nu te duci singură, a spus Jack.

— Da, trebuie să promiți, i-a dat Stark dreptate.

Eu nu am spus nimic. Nu mai eram așa de înfumurată încât să cred că sunt singura care știe cum trebuie procedat.

Din fericire, tăcerea mea a trecut neobservată, pentru că, tocmai atunci, novicii cu semiluni roșii și-au făcut apariția și toată lumea din cantină, care până atunci căscase gura la noi, a început să se holbeze la ei și să șușotească.

— Mă duc să văd dacă e totul în regulă, a spus Stevie Rae. S-a ridicat, apoi ne-a zâmbit. Haideți, grăbiți-vă și rezolvați problema aia acolo, ca să vă întoarceți cât mai repede acasă. M-a strâns în brațe și mi-a șoptit: Fii fără grijă, o să faci ce trebuie.

— Și tu, i-am șoptit.

Apoi s-a îndepărtat de mine și am privit-o ocupându-se de novicii cu semiluni roșii, care ne-au făcut cu mâna în timp ce stăteau la coadă. Stevie Rae se purta așa de normal și vorbea cu novicii ei de parcă aceștia n-ar fi intrat în cantină pentru prima oară de când muriseră. Prin urmare, puștii au început imediat să se relaxeze și să ignore privirile și șoaptele.

— E un bun lider, am gândit cu voce tare.

— Sper ca asta să nu-i atragă probleme, a spus Afrodita. Mi-am luat privirea de la Stevie Rae și m-am uitat la Afrodita, care a ridicat din umeri. Unii oameni, mai ales ăia răi, morți și apoi înviați, sunt rebeli.

— O să faci ce trebuie, am repetat cuvintele lui Stevie Rae.

— Da, dar ei? a întrebat Afrodita.

Nu aveam replică la asta, așa că m-am apucat să mănânc, fără poftă, din ouă.

— Sunteți gata? a întrebat Stark într-un final.

— Eu da, am spus.

Toată lumea a dat din cap aprobator, ne-am luat rucsacurile și am pornit spre ușă. Stark și cu mine încheiam coloana.

— Salut, Zoey, m-a oprit în loc glasul lui Erik. Stark a rămas lângă mine, fixându-l cu privirea pe fostul meu prieten.

— Salut, Erik, am spus eu, cu prudență.

— Succes, mi-a urat el.

— Mersi. Am fost plăcut surprinsă să-i văd expresia neutră și să constat absența lipitorii ăleia de Venus. Rămâi la școală să predai iarăși artă teatrală?

— Mda, dar numai până găsesc un nou profesor. Așa că, dacă nu mai sunt aici când te întorci, voiam să-ți spun, ăăă... S-a uitat mai întâi la Stark, apoi la mine și în cele din urmă a încheiat: succes!

— Bine. Mersi încă o dată.

A dat din cap și a ieșit repede din cantină înaintea noastră, mergând, am presupus eu, spre sala de mese a profilor.

— Hm. Ciudat, dar drăguț din partea lui.

— Joacă prea mult teatru, a spus Stark în timp ce îmi ținea ușa deschisă.

— Mda, așa e, dar eu tot mă bucur că a spus ceva drăguț înainte să plecăm. Nu pot să sufăr momentele jenante cu foștii prieteni.

— Un motiv în plus să te bucuri că, teoretic, nu sunt prietenul tău, a spus Stark.

Restul găștii era la câțiva metri înaintea noastră, așa că am rămas o vreme singuri. În timpul ăsta încercam să îmi dau seama dacă Stark fusese sau nu nesuferit cu comentariul ăla cum că el nu e prietenul meu, când deodată m-a întrebat:

— A fost totul în regulă noaptea trecută? M-ai trezit o dată.

— A fost bine.

A ezitat, apoi a spus:

— Nu l-ai mai mușcat pe Heath.

Nu fusese o întrebare, dar am răspuns oricum, deși glasul mi-a sunat mai tăios decât voisem.

— Nu. Mă simțeam bine, așa că n-a fost nevoie.

— Dar dacă o faci, să știi că înțeleg, a spus.

— Am putea să nu vorbim despre asta acum?

— Da, bine.

Am mai mers câțiva metri și când aproape ajunseserăm în parcare, a încetinit pasul ca să mai rămânem un pic singuri.

— Ești supărată pe mine? a întrebat.

— De ce aș fi supărată pe tine?

A ridicat din umeri.

— Păi, mai întâi e faza cu viziunile Afroditei. A văzut că ai necazuri. Mari. Iar pe mine fie mă vede și nu fac nimic, fie nu mă vede deloc. Iar acum mai vine și Heath cu noi în Italia..., a spus, iar în glasul lui se simțea frustrarea.

— Stark, viziunea Afroditei se poate schimba. S-a mai întâmplat de câteva ori. O dată chiar în cazul meu. O s-o schimbăm și pe aia în care mă înec. De fapt, probabil că tu o s-o schimbi. Nu o să lași să mi se întâmple nimic rău.

— Chiar dacă am o problemă cu statul în soare?

Am înțeles pe loc de ce îl supăra așa de tare amenințarea care mă pândea. Simțea că poate n-o să reușească să fie alături de mine când aveam nevoie de el.

— O să îți dai tu seama cum să faci ca să fiu în siguranță, chiar dacă n-ai să poți fi propriu-zis lângă mine atunci.

— Tu chiar crezi asta?

— Din toată inima, am spus sincer. Nu există niciun alt vampir pe care să mi-l doresc vreodată ca războinic. Am încredere în tine. Mereu.

Lui Stark părea să i se fi luat o piatră de pe inimă.

— Mă bucur că spui asta.

M-am oprit și m-am întors cu fața la el.

— Ți-aș fi spus mai devreme, dar credeam că știi deja.

— Cred că știam. Aici, a spus Stark și și-a dus mâna la inimă. Dar trebuiau să audă și urechile mele.

M-am apropiat de el și mi-am lipit fața de gâtul lui.

— Am încredere în tine. Mereu, am repetat.

— Mulțumesc, domnița mea, a șoptit, iar brațele lui puternice m-au tras aproape de el.

M-am dat înapoi și i-am zâmbit. Dintr-odată, Kalona părea foarte departe, pentru că prezența lui Stark în prezent era mult prea puternică.

— Le dăm noi de cap, și în tot timpul ăsta o să fim împreună, un războinic și domnița lui.

— Asta vreau și eu, a spus el cu tărie. Iar restul să se ducă naibii.

— Exact. Restul să se ducă naibii, am spus și am refuzat să mă gândesc la Kalona, marele și înfiorătorul semn de întrebare. Stark era certitudinea mea. L-am apucat de mână, l-am tras după mine... mereu cu mine... spre Hummer și am spus: hai, războinice, hai în Italia.

Capitolul 32

Zoey

— Veneția e cu șapte ore înaintea noastră, ne-a explicat Lenobia. Ne-a întâmpinat în afara punctului de control VIP. Când o să aterizați, acolo o să fie aproape seară. Încercați să dormiți cât de mult puteți în avion. Înaltul Consiliu se va întruni imediat după lăsarea amurgului și sunteți așteptați să participați și să fiți atenți.

— Și Stark cum o să se descurce cu soarele? am întrebat.

— Am înștiințat Înaltul Consiliu de situația lui Stark. Marile Preotese m-au asigurat că va fi pus la adăpost de soare. Să știi că sunt nerăbdătoare să-l cunosc și extrem de curioase în legătură cu acest tip nou de vampir.

— Adică vor să mă studieze ca pe un cobai? a întrebat Stark.

— Nu vom permite așa ceva, a spus Darius.

— Nu trebuie să uitați că Înaltul Consiliu este format din șapte dintre cele mai înțelepte și mai vârstnice Mari Preotese în viață. Nu sunt inumane și nici nesăbuite, a precizat Lenobia.

— Deci sunt toate cam ca Shekinah? a întrebat Jack.

— Shekinah era Marea Preoteasă a vampirilor, deci ea era unică, însă fiecare membru al consiliului este ales de către corpul vampiresc pentru acest post, pe care îl ocupă timp de cincizeci de ani, după care este ales un nou membru. Niciuna dintre ele nu poate deține mai multe mandate la rând. Membrele consiliului provin din întreaga lume și sunt recunoscute pentru înțelepciunea lor.

— Ceea ce înseamnă că ar trebui să fie destul de deștepte încât să nu cadă în plasa lui Kalona și a lui Neferet, am spus.

— Nu de deșteptăciune trebuie să ne facem noi griji, a spus Afrodita. Ci de ceea ce aleg. Sunt destui vampiri deștepți în Casa Noptii care au stat cu mâinile în sân și i-au lăsat pe Kalona și pe Neferet să-i calce în picioare.

— Are dreptate Afrodita, a intervenit și Damien.

— Deci trebuie să fim pregătiți pentru orice, a spus Darius.

— Așa zic și eu, i-a dat Stark dreptate.

Lenobia a aprobat solemn din cap.

— Nu uitați că rezultatul poate schimba radical lumea în care trăim.

— Ei, măcar e bine că nu există prea multă presiune pe capul nostru! a exclamat Afrodita.

Lenobia i-a aruncat o privire tăioasă, dar nu i-a zis nimic, în schimb, spre surprinderea mea, i-a spus lui Jack:

— Cred că tu ar trebui să rămâi aici.

— Nici gând! Mă duc unde se duce și Damien, i-a răspuns Jack.

— E periculos unde se duce Damien, i-a explicat Lenobia.

— Atunci am un motiv în plus să merg cu el!

— Eu cred că ar trebui să vină. E și el implicat în povestea asta. În plus, am continuat urmându-mi instinctul și simțind că am dreptate, că Nyx voia ca toată lumea să audă asta, Jack are o afinitate.

— Poftim? Serios, chiar am?

I-am zâmbit.

— Eu așa cred. Afinitatea ta este față de magica lume modernă, tehnologia.

Damien a zâmbit larg.

— Așa e! Jack se pricepe la tot ce ține de audiovizual și de calculatoare. Eu credeam că e doar un geniu într-ale tehnologiei, dar de fapt e un geniu într-ale tehnologiei cu ceva har de la zeiță.

— Dumnezeule! Ce tare sunt! a exclamat Jack.

— Atunci ai dreptate, Zoey. Ar trebui să mergă și Jack cu voi. Nyx i-a dat acest har cu un scop, și atunci se poate să vă fie de mare folos.

— Mda și mai voiam să vă anunț că...

Tocmai mă pregăteam să-i spun despre celălalt tovarăș de drum al nostru, când Heath și-a făcut apariția, sprinten, cu rucsacul pe umăr.

— Merge și consortul tău? a terminat Lenobia în locul meu, ridicând din sprâncene la Heath.

— Exact! a exclamat Heath și m-a cuprins cu brațul. Nu se știe când o să simtă Zoey nevoia să mă muște.

— Bine, Heath, toată lumea a înțeles treaba asta. Am simțit că roșesc și special mi-am ferit privirea de Stark.

— În calitate de consort al unei Mari Preotese, vei avea voie în Sala de Consiliu, i-a spus Lenobia lui Heath. Dar nu vei putea lua cuvântul.

— Sunt o mulțime de reguli în privința comportamentului în Sala de Consiliu, nu? a întrebat

Damien.

Am simțit că mi se face și mai rău de la stomac.

— Reguli?

— Așa e, a spus Lenobia. E un sistem străvechi, menit să prevină haosul, dar și să le dea vorbitorilor dreptul de a fi ascultați. Trebuie să urmați întocmai regulile, altfel veți fi poftiți afară din sală.

— Da' eu nu știu regulile astea!

— De aceea te va întâmpina la aeroport prietena mea, Erce, instructoarea de echitație din San Clemente. Vă va conduce în camerele voastre de pe insulă și vă va pune la curent cu uzanțele Consiliului.

— Și eu nu pot să spun nimic?

— Tu ești handicapat? i-a rețezat-o Afrodita lui Heath. Adineauri ți-a spus Lenobia chestia asta.

— Tu nu cred că o să ai voie să intri în Sala de Consiliu, i-a spus Lenobia Afroditiei.

— Poftim? Da, da'..., a început ea să se bâlbâie. Adevărul e că, teoretic, Afrodita era o ființă umană. Anormală, e drept, dar totuși...

— Erce va cere să fii și tu prezentă, a continuat Lenobia. Vom vedea dacă te primesc sau nu.

— Ce-ar fi să urcați în avion? Eu trebuie să stau un pic de vorbă cu Lenobia.

— Plecați de la poarta 26, a explicat Lenobia. Fiți binecuvântați și fie ca Nyx să vă stea alături.

— Fii binecuvântată! au spus cu toții, apoi s-au îndreptat spre coada sinuoasă de la punctul de control.

— Ce mai fac novicii răniți? am întrebat.

— Mult mai bine. Mulțumesc pentru ce ai făcut pentru ei, a spus ea.

I-am alungat mulțumirile cu un gest și am spus:

— Mă bucur că se simt mai bine. Și Dragonul?

— Jelește încă.

— Îmi pare atât de rău, am spus.

— Înfrânge-l pe Kalona și zădărnicește-i planurile lui Neferet. Așa ai să-i ajuți pe Dragon.

Am ignorat fiorii de panică și am schimbat subiectul.

— Ce o să faci cu novicii cu semiluni roșii?

— M-am gândit la asta și cred că ar trebui să ținem seama de voința Marii lor Preotese. Am să vorbesc cu Stevie Rae când am să mă întorc la școală și împreună vom hotărî ce e mai bine pentru ai ei.

Mi se părea ciudat să o aud pe Lenobia numind-o pe Stevie Rae Mare Preoteasă, dar era ciudat într-un mod plăcut.

— Trebuie să știi că mai sunt și altfel de novici cu semiluni roșii decât cei care se află alături de Stevie Rae.

— Mi-a spus Darius, a explicat Lenobia încuviințând din cap.

— Și ce-ai de gând să faci în privința lor?

— Ca și în cazul celorlalți, decizia trebuie să îi aparțină și lui Stevie Rae. E o situație dificilă. Nici măcar nu știm ce au devenit sau ce n-au devenit, a spus Lenobia și mi-a pus mâna pe umăr. Zoey, nu trebuie să te lași distrasă de ce se poate întâmpla aici. Tu concentrează-te asupra lui Kalona, lui Neferet și asupra Înaltului Consiliu. Ai încredere în mine, mă voi ocupa eu de Casa Noptii.

— Bine, așa am să fac, am spus eu și am oftat. Sau cel puțin am să încerc.

A zâmbit.

— Am informat Înaltul Consiliu că te considerăm Marea noastră Preoteasă.

Am tresărit, uimită.

— Serios?

— Serios. Și chiar ești, Zoey. Ți-ai câștigat acest drept. Și ai o legătură cu Nyx cum niciun alt novice sau vampir n-a mai avut vreodată. Urmează în continuare calea zeiței și fă-ne mândri de tine, a spus.

— O să mă străduiesc.

— Atât îți cerem. Fii binecuvântată, Zoey Redbird.

— Fii binecuvântată, am spus. Apoi mi-am urmat gașca la poarta 26, încercând să nu mă gândesc prea mult la faptul că o Mare Preoteasă a lui Nyx nu ar fi trebuit să viseze la fostul războinic al zeiței ei.

*

— Sărut mâna, bunico! Cum te simți?

— O, Pasăre Zoey! Mă simt mai bine azi. Cred că mi-a dat putere faptul că s-a oprit furtuna. Gheața e frumoasă, dar numai în doze mici, a spus bunica.

— Auzi, din asta să nu deduci că trebuie să te întorci prea repede pe plantația ta de levănțică. Te rog, promite-mi că o s-o lași pe măicuța Maria Angela să aibă grijă de tine o vreme.

— Nu-ți fie teamă, u-we-tsi-a-ge-ya. E foarte plăcută compania bunei măicuțe. Ai să vii pe la mine diseară? Cum merge cu școala?

— Ăăă, bunico, de fapt de-asta te-am sunat. Mă pregătesc să mă urc în avionul școlii ca să mergem la Veneția. Kalona și Neferet sunt acolo și se pare că îi montează pe cei din Înaltul Consiliu împotriva noastră.

— E de rău, u-we-tsi-a-ge-ya. Nu te prinzi singură în lupta asta, nu?

— Nici gând, bunico. Toată gașca e cu mine, inclusiv Heath.

— Bravo. Nu-ți fie rușine să folosești legătura pe care o ai cu el; e în ordinea firească a lucrurilor.

Am simțit că îmi dau lacrimile. Dragostea permanentă a bunicii, indiferent cât de monstruoasă, cât de ciudată părea să fi devenit viața mea, era piatra de temelie a lumii mele.

— Te iubesc, bunico, am spus cu glas înăbușit.

— Și eu te iubesc, u-we-tsi-a-ge-ya. Nu-ți face griji din pricina unei bătrâne ca mine. Tu concentrează-te la ce ai de făcut. Mă găsești aici după ce câștigi bătălia.

— Pari așa de sigură că o să câștigi.

— Am încredere în tine, u-we-tsi-a-ge-ya și știu că ești în grațiile zeiței tale.

— Bunico, am avut un vis ciudat rău cu Kalona, am spus pe un ton scăzut, deși mă îndepărtasem de restul puștilor care așteptau lângă poartă să înceapă îmbarcarea. Am văzut că nu a fost întotdeauna diabolic. A fost războinicul lui Nyx.

Bunica a rămas mult timp tăcută. Într-un final a spus:

— Pare mai degrabă o viziune decât un vis.

— Îmi dădeam seama că are dreptate.

— O viziune! Asta înseamnă că e adevărat?

— Nu neapărat, deși dă mai multă greutate lucrurilor pe care le-ai văzut decât dacă ar fi fost un simplu vis. Părea adevărat?

Mi-am mușcat buzele și am recunoscut:

— Da, simțeam că e adevărat ce văd.

— Nu uita să lași judecata să-ți tempereze trăirile. Ascultă-ți inima, mintea și sufletul.

— Încerc.

— Analizează-ți sentimentele cu logică și rațiune. Tu nu ești A-ya. Tu ești Zoey Redbird și poți face propriile alegeri. Dacă te simți copleșită, cere-le ajutorul prietenilor tăi, mai ales lui Heath și lui Stark. Ei sunt legați de tine, de Zoey, nu de duhul unei străvechi fecioare cherokee.

— Ai dreptate, bunico, o să țin minte. Eu sunt eu, iar asta nu o să se schimbe niciodată.

— Zo! Ne îmbarcăm! a strigat Heath.

— Trebuie să plec, bunico. Te iubesc!

— Dragostea mea te va însoți, u-we-tsi-a-ge-ya.

Am urcat în avion, înviorată, parcă, de iubirea bunicii. Avea dreptate. Trebuia să pun în balanță ce știam într-adevăr despre Kalona și ce credeam că aș putea ști despre el.

Avionul super în care urma să zburăm m-a făcut să mă simt și mai bine. Era ca la clasa întâi, cu scaune enorme de piele, care se lăsau mult pe spate și cu transperante groase. Le-am lăsat pe toate

în jos.

— Încă n-a ieșit soarele, fraiero, m-a apostrofat Afrodita.

— Fac treaba asta acum, în cazul în care uită vreunul dintre voi - am spus și am schițat în aer ghilimele pentru cuvântul „uită“ - să le lase mai târziu.

— Stai calmă că nu-ți prăjesc războinicul, mi-a spus Afrodita. Ar avea al meu prea mult de lucru după aia.

— Niciodată n-o să fiu prea ocupat pentru tine, a spus Darius, așezându-se lângă ea și ridicând brațul, ca să se poate cuibări unul lângă altul.

— Stai așa că-mi vine să vărs, a spus Erin.

— Noi ne ducem în spate ca să nu-i facem greață Afroditei, a spus Shaunee.

— Servește cineva băuturi în avion? s-a interesat Damien.

— Sper. Nu mi-ar prinde rău niște cola, am spus, încântată că toți păreau normali, așa cum mă simțeam și eu dintr-odată.

— Lenobia a spus că o să fim singuri în avion, dar pun pariu că dacă te apuci să cauți bine pe aici după ce decolăm, o să găsești ceva de băut, a spus Darius.

— Știu eu unde țin cola, a spus Stark. Cu avionul ăsta am venit de la Chicago. Îți aduc imediat după ce decolăm. Apoi mi-a făcut semn spre locul gol de lângă el. Stai lângă mine?

— Auzi, Zo? a strigat Heath, care se afla de mai în spatele avionului. Ți-am păstrat un loc aici. Am oftat.

— Știți ce? Cred că am să stau singură și o să încerc să dorm un pic. Decalajul ăsta orar e o mare porcărie, am spus și mi-am ales un loc la jumătatea distanței dintre Heath și Stark.

— Eu iau un xanax. Mă pricep la călătoriile cu avionul, a spus Afrodita. O să fiu gata să dau iama prin magazine imediat ce ajungem în Veneția.

— Magazine? a strigat Shaunee.

— Mergem la cumpărături? a întrebat și Erin.

— Poate ar trebui să mergem și noi în recunoaștere cu „Afrodica“, a spus Shaunee.

— Excelentă idee, geamăno, i-a confirmat Erin.

Mi-am zâmbit în barbă în timp ce gemenele se așezau vizavi de Afrodita, care a pufnit batjocoritor, apoi s-a lansat rapid și cu entuziasm în întocmirea unei liste cu magazine din Veneția.

— Poftim, a spus Stark și mi-a dat o pătură și o pernă. Uneori se face răcoare în avion, mai ales când vrei să dormi.

— Mersi, am spus. Voiam să-i spun că mi-aș dori tare mult să mă ghemuiesc lângă el, dar că nu mi-ar plăcea felul cum s-ar simți Heath (care acum dezbată aprins cu Jack dacă PC-urile erau mai bune decât computerele Macintosh).

— Nu-i nimic, înțeleg, a spus Stark, în șoaptă.

— Ești cel mai bun războinic din lume.

Mi-a zâmbit în felul ăla obraznic, care-mi plăcea atât de mult, și m-a sărutat pe creștet.

— Culcă-te. O să trag cu urechea la ce-ți trece prin minte. Dacă aud ceva ciudat, te trezesc.

— Contez pe tine, am spus.

M-am ghemuit pe pernă, m-am învelit cu pătura pe care mi-o dăduse războinicul meu și am adormit aproape înainte să decolăm.

Nu-mi aduc aminte dacă am visat ceva.

Capitolul 33

Stevie Rae

— Tot nu sunt de acord cu tine, a spus Lenobia.

— Dar eu hotărâsc, nu? i-a răspuns Stevie Rae.

— Da. Numai că aș vrea să te mai gândești. Lasă-mă să vin cu tine. Sau măcar Dragonul - te-ar putea însoți el.

— Dragonul e încă distrus după moartea Anastasiei și tu ești șefa aici. La cum merg treburile, nu

cred că e o idee prea bună să pleci acum din școală, a spus Stevie Rae. Stai liniștită, nu pățesc nimic. Îi cunosc. N-o să-mi facă rău. Dar chiar dacă și-au pierdut și bruma de minte pe care o mai aveau și se iau de mine, tot n-au ce să-mi facă. Invoc pământul și îi scutur un pic, sau văd eu. Nu-ți face griji. Am mai avut de-a face cu ei. De data asta sper să-i pot convinge să vină aici cu mine. Io cred că i-ar ajuta mult să se întoarcă la școală.

Lenobia a dat din cap.

— E posibil. Poate dacă îi vei aduce înapoi în ultimul loc în care s-au simțit normali, își vor recapăta acel sentiment.

— Cam așa m-am gândit și eu. Stevie Rae a făcut o pauză, apoi a adăugat cu un glas blând și trist: Uneori tot mă mai frământ. Uneori am sentimentul că întunericul e așa de aproape încât aș putea chiar să-l ating. Și văd asta și la puștii mei, la cei care și-au găsit umanitatea. Nici lor nu le e întotdeauna simplu.

— Poate că tu vei avea întotdeauna de ales. Poate că granița dintre bine și rău vă este mai puțin evidentă ție și novicilor tăi cu semiluni roșii.

— Dar asta înseamnă că suntem răi? Sau inutili?

— Nu, sigur că nu.

— Atunci înțelegi de ce trebuie să mă duc înapoi la gară și să vorbesc iar cu puștii ceilalți. Nu pot să-i las baltă. Zoey nu l-a lăsat baltă pe Stark, nici după ce a tras în mine, chestie deloc drăguță din partea lui, apropo, deși până la urmă s-a terminat cu bine.

— Stevie Rae, vei fi o Mare Preoteasă pe cinste.

Stevie Rae s-a înroșit la racul.

— N-oi fi eu chiar Mare Preoteasă, dar numai pe mine mă au.

— Nu, ești Mare Preoteasă. Să crezi lucrul ăsta și să crezi în tine, a spus Lenobia și i-a zâmbit lui Stevie Rae. Și când te întorci la gară?

— Cred că mai întâi am să mă asigur că cei de aici sunt aranjați. Să aibă camerele pregătite, să le fac rost de haine și ce le mai trebuie. Apoi să-i înscriu pe fiecare într-o clasă, o mare pacoste, căci clasele se schimbă în fiecare semestru. Dar tot aș vrea să mă duc în noaptea asta.

— În noaptea asta? Ești sigură că nu ar trebui să aștepti până mâine? Nu ar fi mai bine să te instalezi întâi aici?

— Hm, adevărul e că nu știu dacă putem să ne instalăm aici.

— Sigur că puteți. Casa Noptii e căminul vostru.

— A fost. Acum, ziua ne simțim mai bine în pământ, i-a spus Stevie Rae și i-a adresat un zâmbet plin de neliniște. Vorbesc de parcă aș fi dintr-un film de groază din ăla cretin, nu?

— Nu, de fapt e logic ce spui tu. Ai murit. Când ni se întâmplă asta oricărui dintre noi, trupurile noastre se întorc în pământ. Deși ai înviat, tu păstrezi o legătură cu pământul pe care noi n-o avem. Lenobia a ezitat, apoi a continuat: Există o pivniță sub clădirea principală a Casei Noptii. Se folosește pe post de depozit și nu e tocmai locuibilă, dar cu puțină muncă...

— Poate, a spus Stevie Rae. Stai mai întâi să văd ce se întâmplă cu puștii din gară. Chiar ne plăcea acolo și aranjaserăm tare frumos.

— Nu văd de ce nu i-am putea transporta pe novicii tăi dintr-o parte într-alta. Copiii din specia umană fac asta tot timpul.

— Da, limuzina mare și galbenă! a spus Stevie Rae cu un rânjel, la care Lenobia a izbucnit în râs.

— Indiferent de situație, o să rezolvăm problema cu grupul tău. Sunteți de-ai noștri și ăsta e căminul vostru.

— Căminul nostru... Sună bine, a spus Stevie Rae. N-ar fi rău să mă pun pe treabă, ca să ajung înapoi la gară înainte să se crape de ziuă.

— Rezervă-ți timp suficient. Nu vreau să rămâi blocată pe-acolo, iar la meteo au anunțat c-o să fie soare mai peste tot în Oklahoma. Travis Meyers a spus chiar că s-ar putea să fie peste zero grade suficient timp cât să se mai topească din gheața asta.

— Trav e preferatul meu de la meteo. Dar nu-ți face griji, mă întorc până se luminează de ziuă.

— Minunat. Așa ai timp să-mi povestești cum a mers.

— Vin direct aici. Stevie Rae a dat să se ridice, apoi s-a răzgândit. Simțea nevoia să întrebe. Lenobiei nu avea să i se pară o întrebare complet ciudată, și, în plus, chiar trebuia să afle. Și zici că au făcut mult rău Imitatorii de Corbi, nu?

Expresia senină a Lenobiei a fost înlocuită de un aer dezgustat.

— Mă rog la Nyx să fi fost alungați de pe pământul ăsta când tatăl lor a trebuit să fugă din Tulsa.

— Auziseși de ei înainte? Adică știai de existența lor înainte să izbucnească din pământ?

Lenobia a clătinat din cap.

— Nu. Nu știam nimic. Nici măcar nu auzisem de legenda aia cherokee. Dar a fost un lucru pe care l-am recunoscut foarte ușor la ei.

— Serios? Ce anume?

— Răutatea. M-am mai luptat cu răul, iar ei erau, pur și sim plu, o altă întrupare a lui.

— Dar crezi că erau pe de-a-ntregul răi? În fond, aveau și o parte umană.

— Nu aveau o parte umană, ci nemuritoare.

— Da, asta am vrut și eu să spun.

— Iar nemuritorul din care se trag este profund malefic.

— Dar dacă îngerul Kalona nu a fost întotdeauna cum este acum? A venit și el de undeva. Poate că acolo a fost bun, și atunci poate că păstrează și Imitatorii de Corbi un strop de bunătate în ei.

Lenobia a studiat-o pe Stevie Rae în tăcere înainte să răspundă. Apoi a vorbit cu calm, dar cu convingere:

— Preoteasă, nu lăsa compasiunea pe care o ai pentru novicii cu semiluni roșii să-ți influențeze percepția asupra răului. El există și-n lumea noastră, la fel ca și pe lumea cealaltă. Este la fel de palpabil acolo cum este și aici. Există o mare diferență între un copil distrus și o creatură zămislită de o ființă malefică și născută în urma unui viol.

— Cam asta zicea și măicuța Maria Angela.

— Călugărița este o femeie înțeleaptă, a spus Lenobia, apoi a continuat: Stevie Rae, ai simțit ceva ce ar trebui să știi și eu?

— A, nu! s-a grăbit ea să răspundă. Mă gândeam și eu, atâta tot. La bine, la rău, la alegerile pe care le facem... Și mă gândeam că unii dintre Imitatorii de Corbi ar putea și ei să aleagă.

— Dacă au avut vreodată capacitatea asta, atunci au ales răul cu mult timp în urmă, a spus Lenobia.

— Da, sunt convinsă că ai dreptate. Bine, atunci mă apuc de treabă. Mai trec pe la tine până să se lumineze de ziua.

— Abia aștept să te văd. Fie ca Nyx să te însoțească, Preoteasă. Și să fii binecuvântată.

— Să fii binecuvântată.

Stevie Rae s-a îndepărtat în grabă de grajduri, de parcă îndepărtându-se de cuvintele pe care le rostise s-ar fi putut îndepărta și de propria-i vină. Ce fusese în capul ei când îi spusese Lenobiei lucrurile alea despre Rephaim? Trebuia să-și țină gura și să uite de el.

Dar cum să uite de el când erau mari șanse să-l revadă la întoarcerea în tuneluri?

N-ar fi trebuit să-l trimită acolo. Ar fi trebuit să găsească o altă soluție. Sau să-l toarne celorlalți!

Nu. Nu, era prea târziu să se gândească la așa ceva. Acum tot ce putea face Stevie Rae era să limiteze daunele produse. Mai întâi avea să ia legătura cu novicii cu semiluni roșii, apoi să se ocupe de problema cu Rephaim, din nou.

Desigur, se poate ca el să nu fie o problemă. Sau, cine știe, poate că novicii nici n-au dat de el. Nu mirosea deloc apetisant și nici nu era în stare să-i atace. Probabil că se ascundea în vreun tunel strâmt și întunecos și-și lingea rănilile. Sau poate că murise. Cine știe ce pătea un Imitator de Corbi dacă făcea vreo infecție urâtă?

Stevie Rae a oftat și și-a scos telefonul din buzunarul hanoracului. Se ruga să fie acoperire în tuneluri și i-a trimis lui Nicole următorul mesaj:

„Tre' sa ne vdm la noapte“

Nu a trebuit să aștepte prea mult un răspuns:

„Am treaba. Ma întorc de dimineatza“

S-a uitat încruntată la telefon și a răspuns:

„Întoarce-te mai devreme“

Începuse să se plimbe de colo-colo, în așteptarea mesajului lui Nicole.

„Vino la 6“

Lui Stevie Rae îi venea să scrâșnească din dinți. Asta însemna cu numai o oră și jumătate înainte de răsărit. Fir-ar să fie! Ce-o mai enerva Nicole asta! De fapt, ea era marea problemă. Restul puștilor nu făceau decât să o urmeze. Nici ei nu erau prea drăguți, dar nu chiar ca Nicole. Stevie Rae își amintea de Nicole în dimineața dinaintea morții lor. Fusese o fată rea, iar situația nu se schimbase cu nimic. Ba, de fapt, chiar se înrăutățise. Deci, trebuia să se ducă la Nicole. Dacă o îndepărta pe ea de întunerice, atunci probabil că ceilalți puști aveau s-o urmeze.

„OK”

Apoi a adăugat:

„Se-ntâmplă ceva ciudat pe acolo?”

Așteptă cu sufletul la gură s-audă soneria telefonului. Nicole i-ar spune dacă ar găsi un Imitator de Corbi. Probabil ar gândi că Rephaim e super. Sau poate l-ar omorî pe loc, fără să se gândească prea mult. În orice caz, i-ar spune lui Stevie Rae, așa s-ar simți mai puternică, mai stăpână.

„Mergem să căutăm hrană. Vie. Vii shi tu?”

Stevie Rae știa că nu avea sens să-i amintească lui Nicole că nu e normal să mănânce oameni. Nu, nici măcar oameni ai străzii sau șoferi nepricepuți, pe care le plăcea să-i urmărească și apoi să-i înhațe când ieșeau din mașină. I-a răspuns doar:

„Nu. Ne vdm la 6.

Hahahahahaha“

Stevie Rae și-a vârât din nou telefonul în buzunar. Avea să fie o noapte lungă, ca să nu mai pomenească de răstimpul ăla de o oră și jumătate, de la șase și până se lumina de ziuă.

Rephaim

Deci asta e planul, păsăroiule. Ești pregătit?

Neanunțată și neinvitată, conducătoarea novicilor cu semiluni roșii, Nicole, dăduse buzna în camera lui Stevie Rae, pe care Rephaim și-o revendicase, trăsese un picior în pat ca să-l trezească, apoi se apucase să-i expună planul ei de a o captura pe Stevie Rae pe acoperișul unei clădiri.

— Chiar dacă ai să poți s-o ademenești pe Cea Roșie pe acoperișul unei clădiri spre răsărit, cum ai de gând s-o ții acolo?

— Prima parte e simplă, pentru că nu vorbim de o clădire oarecare, ci chiar de asta. Sunt două turnuri acolo, cu zorzoane și alte porcării din astea de pe vremea când clădirea însemna și ea ceva. Fiind un acoperiș, am dat de un grilaj mare, metalic, pe care putem să-l legăm cu un lanț deasupra unuia dintre turnuri. Așa nu va putea să iasă. E puternică, dar nu poate să distrugă metalul. În plus, până acolo sus nu e nici o fărâma de pământ. O să rămână prinsă în capcana asta și, când răsare soarele, se prăjește ca un hamburger.

— Și de ce ar merge ea pe acoperiș, chiar și pe acoperișul clădirii ăsteia?

— Asta e și mai simplu. O să urce acolo pentru că o s-o duci tu.

Rephaim a tăcut până când a simțit că poate să-și stăpânească uimirea, apoi și-a ales cu grijă cuvintele.

— Crezi că eu pot s-o conving pe Cea Roșie să urce pe acoperișul unei clădiri, aproape de răsărit? Căci altfel cum? Nu sunt destul de puternic s-o iau cu forța și s-o târăsc până acolo, a spus el, mai degrabă plictisit decât curios.

— N-o să fie nevoie. Te-a salvat. Și trebuie s-o fi făcut fără să spună nimănui. Mie asta îmi dă de înțeles că însemni ceva pentru ea. Poate chiar mult de tot, a zis Nicole disprețuitoare. Stevie Rae e o penibilă. Își tot închipuie că poate să salveze lumea și alte tâmpenii din astea. De-aia e suficient de proastă încât să vină spre răsărit. Crede că poate să ne salveze. Ei bine, noi nu vrem să fim salvați! Nicole s-a pus pe râs și, când deja hohotea, Rephaim a văzut umbra ca de cerneală a lui Neferet oglindită în ochii ei, iar Nicole părea în pragul isteriei.

— De ce ar vrea să vă salveze?

Nicole s-a oprit imediat din răs, de parcă Rephaim i-ar fi dat o palmă.

— Ce? Nu crezi că merităm să fim salvați? Iute ca un gând pizmaș, s-a dus la pat și l-a apucat pe Imitatorul de Corbi de încheietura mâinii sănătoase. Hai să vedem ce gândești.

L-a privit fix în timp ce brațul îi ardea de fierbințeala invaziei ei mentale și, pe când căldura aceasta i se răspândea prin trup și suflet, Rephaim se concentra asupra unui singur lucru: furia.

Nicole i-a dat drumul la încheietură și a făcut un pas înapoi.

— Mamă! a strigat neliniștită. Ești ofțicat rău. Care-i faza?

— Sssunt rănit și lăsssat la mâna unor copii pușși pe joacă!

Nicole s-a apropiat iarăși de el și a mârâit printre dinți:

— Nu e nimic de joacă aici! Ne descotorosim de Stevie Rae ca să putem face ce avem de făcut, așa cum i-am promis lui Neferet. Așa că ai de gând să te porți frumos și să ne ajuți s-o prindem sau te scoatem din ecuație și trecem la planul B?

Rephaim nu a șovăit.

— Ce vrei să fac?

— Cu zâmbetul acela întipărit pe buze, Nicole îi amintea de o șopârlă.

— Îți arătăm treptele pe care ajungi în turn, cel aflat pe partea cealaltă a acoperișului, nu pe partea cu copacul ăla cretin. Nu vreau să risc să îl tragă spre ea ca s-o apere cât să scape cu viață. Așa că te duci la tumul celălalt și aștepti. Să stai chircit de parcă te-am fi târât acolo după o bătaie zdravănă și aproape că te-am ușurat de tot sângele din tine. Și exact asta am să-i spun lui Stevie Rae că am făcut. Am să-i pomenesc însă că ești încă în viață, deși abia mai reziști.

— O să urce acolo ca să mă salveze, a spus Rephaim, cu un glas complet lipsit de emoție.

— Din nou. Mda. Pe asta mizăm. După ce urcă la tine în turn, tu să rămâi acolo, ghemuit. Noi tragem grilajul și îl legăm cu lanț. Când se ridică soarele, Stevie Rae o să se prăjească. Atunci îți dăm drumul. Vezi? E simplu.

— O să meargă, a spus Rephaim.

— Mda și fii atent ce-ți zic. Dacă te hotărăști în ultimul moment că, de fapt, nu ești de partea noastră, Kurtis sau Starr te ciuruiesc de o să-ți zboare toate penele și, de aruncat, tot te aruncăm în turn. Și varianta asta ne convine. Pen'că, înțelegi, tu ești și planul A, și planul B. Atât că în unul ești mai mort decât în celălalt.

— După cum ți-am mai spus, părintele meu mi-a poruncit să i-o aduc pe Cea Roșie.

— Așa o fi, dar eu nu-l văd pe nicăieri pe taică-tu.

— Nu știi de ce continui să te joci așa. Știi și tu, chiar ai spus-o, că el nu m-a părăsit, că o să se întoarcă după fiul lui preferat. Și când o s-o facă, o să i-o pot oferi pe Cea Roșie.

— Și nu te deranjează că o să fie carbonizată?

— Starea corpului ei nu mă preocupă, atâta timp cât e în posesia mea.

— Nicio problemă, ți-l dau. Nu vreau s-o mănânc, așa că n-am nevoie de corpul ei. Și-a lăsat capul într-o parte și i-a aruncat o privire iscoditoare. Am citit în creierul tău de păsăroi și știu că ești ofțicat, dar mi-am dat seama și că te simți ca naiba de vinovat. Care-i treaba?

— Ar trebui să fii lângă părintele meu. Orice altceva este inacceptabil.

Fata a răs, fără urmă de amuzament.

— Ești copilul lui taică-tu, nu? S-a aplecat să iasă pe sub pătura atârnată pe post de ușă. În drum spre ieșire, a strigat: Culcă-te. Ai câteva ore înainte să ajungă. Dacă îți trebuie ceva, te așteaptă Kurtis cu pușcociul și îți face el rost. Stai aici până te chem eu. S-a înțeles?

— Sssigur.

Novicea cu semilună roșie a plecat, iar Rephaim s-a ghemuit din nou în patul lui Stevie Rae. Înainte să se afunde iarăși în somnul tămăduitor, singurul lui gând a fost că își dorea ca Cea Roșie să-l fi lăsat să moară acolo, sub copacul acela.

Capitolul 34

Zoey

Când am aterizat pe aeroportul din Veneția, mă trezisem abia de o milisecundă. Jur că dormisem tot drumul, și în singurul vis pe care îl avusesem eram eu și un castor uriaș dintr-o reclamă la somnifere. Jucam scrabble (deși eu în realitate nu joc), iar eu câștigam de la el cam enșpe mii de perechi de încălțări de marcă (iar el, săracul, nici măcar n-are picioare). Fusese ciudat visul, dar nevinovat, și dormisem ca un copil în vacanța de vară.

Toți ceilalți își ștergeau lacrimile și își suflau nasul.

— Ce naiba au pățit cu toții? l-am întrebat pe Stark în timp ce avionul rula spre poarta noastră.

În timpul zborului se mutase pe locul de vizavi.

A făcut un semn din cap spre cei din spatele nostru, inclusiv spre Heath, care avea ochii camii încețoșați.

— Tocmai s-au uitat la Milk. Dacă n-au plâns cu toții ca niște bebeluși!

— Să știi că e un film super. Și mai e și trist rău, am spus.

— Mda, l-am văzut când a apărut, dar eu am vrut să-mi mențin calmul tipic masculin, așa că am venit aici să citesc. A ridicat din poală cartea, intitulată Sezonul eșecului și scrisă de un tip pe nume Pat Conroy.

— Tu chiar citești, nu?

— Dap. Chiar citesc.

— Sezonul eșecului? Cum se face că a scris despre așa ceva?

— Chiar vrei să știi?

— Da, cum să nu? am răspuns.

— A scris cartea asta ca să demonstreze că suferința poate fi o sursă de putere.

— Hm, am făcut, cu un aer teribil de inteligent și de erudit.

— E scriitorul meu preferat, a spus Stark, ușor timid.

— O să-l caut și eu.

— Nu scrie chick lit, a spus Stark.

— Nu-mi veni cu stereotipuri din astea, m-am pornit și tocmai mă pregăteam să mă lansez într-o prelegere pe tema concepției misogine (cuvânt pe care îl învățasem de la Damien în timp ce citeam Litera stacojie la ora de literatură) conform căreia romanele masculine sunt pentru băieți, iar alea înzorzonate, inutile și lipsite de substanță sunt pentru fete, dar, chiar atunci, avionul s-a zgâlțâit ușor, apoi s-a oprit.

Ne-am uitat unii la alții, nedumeriți, dar în cel mult o secundă, ușa carlingii s-a deschis, iar copilul vampir, o femeie, a ieșit zâmbind.

— Bun venit la Veneția, ne-a urat ea. Știu că cel puțin unul dintre voi are nevoi speciale, așa că am oprit direct în hangarul nostru privat. Le-am auzit pe gemene râzând pe înfundate de Stark că are nevoi speciale, dar nici nu le-am băgat în seamă. Vă așteaptă Erce. Ea vă va însoți pe insula San Clemente. Aveți grijă să vă luați toate bagajele de mână și fiți binecuvântați. Apoi a pornit spre ușa din față și, după ce a răsucit de câteva mânere, a deschis ușa avionului. S-au auzit niște zgomote, apoi a spus: Puteți coborî.

— Lasă-mă pe mine prima, i-am spus lui Stark, care era deja în picioare, cu cartea în rucsac și cu rucsacul pe umăr. Vreau să mă asigur că nu e soare ca să te prăjești.

Stark se pregătea să mă contrazică, dar Darius a trecut pe lângă amândoi și ne-a aruncat scurt:

— Rămâneți aici. Vă spun eu dacă e sigur.

— Acum face pe războinicul, a spus Afrodita, care o luase pe culoar înaintea tuturor, cu trollerul ei Betsey Johnson. Îmi place când mustește de testosteron, dar aș prefera să văd că-și aduce aminte să-mi care și mie bagajul.

— Trebuie să aibă mâinile libere în cazul în care ar fi nevoie să te apere, i-a spus Stark, lăsând să se subînțeleagă partea cu „fraiero” din propoziție.

Afrodita a făcut ochii mici la el, dar Darius a intrat înapoi în avion.

— E totul în regulă.

Așa că am pomit-o ca oile, pe culoar, spre ușă.

Femeia vampir care stătea în dreptul scării avionului era înaltă, avea un aer princiar și îmi amintea categoric de profa de echitație, cu toate că era tot atât de brunetă pe cât era Lenobia de blondă. Erce emana același calm ca Lenobia. Am tras concluzia că trebuie să aibă legătură cu afinitatea lor față de cai. Sunt calme și înțelepte deoarece caii, cele mai mișto animale din lume, după pisici, îi aleg pe oamenii inteligenți și care inspiră liniște.

— Eu sunt Erce. Bucuroasă de întâlnire, Zoey. Ochii ei negri m-au reperat imediat, deși coboram pe scări în urma lui Stark și a lui Darius.

— Bucuroasă de întâlnire, i-am spus și eu.

Apoi privirea l-a pornit spre Stark. Când i-a văzut desenul roșu cu săgețile sofisticate ce se întindeau de o parte și de alta a semilunii de pe frunte, a făcut ochii mari.

— El e Stark, am spus, pentru că simțeam nevoia să destram liniștea care devenise jenantă.

— Bucuroasă de întâlnire, Stark, a spus ea.

— Bucuros de întâlnire, i-a răspuns el automat, deși cu un aer stânjenit.

Înțelegeam ce simte, însă eu una începeam să mă obișnuiesc cu vampirii și novicii care căscau gura la desenele mele ciudate.

— Stark, m-am asigurat că vaporul nostru are perdelele trase și geamuri fumurii, deși peste o oră deja apune soarele și a tot nins astăzi cu întreruperi, așa că fărâma de soare care se mai vede e oricum foarte slab.

Avea glasul melodios și așa de plăcut auzului încât mi-a luat ceva timp să mă concentrez la ce spunea.

— Vapor? am întrebat. Și cum ajunge el până la vapor?

— Păi e chiar acolo, Zo. Heath, care se bălăngănea pe scări cu picioarele în aer și ținându-se cu mâinile de balustrada rece și lucioasă, a dat din cap spre marginea hangarului. În laterala clădirii era un intrând în podea, creându-se astfel un doc mare, dreptunghiular, cu o ușă largă care îmi amintea de un garaj închis la un capăt. În capătul celălalt se afla un vapor negru din lemn, lustruit. Partea de deasupra era din sticlă, și acolo stăteau doi vampiri înalți, la panoul de comandă. În spatele lor se zăreau niște scări lucioase de lemn, care coborau spre zona pentru pasageri, am presupus eu. Spun că am presupus pentru că, deși de-a lungul vaporului se vedeau mai multe ferestre, acestea erau, într-adevăr, complet acoperite.

— Dacă soarele e în nori, îl suport, a spus Stark.

— Așadar e adevărat că lumina soarelui nu este doar neplăcută, ci poate efectiv să te ardă? I-am simțit curiozitatea din glas, dar nu păruse insistentă sau isterizată - ceva de genul „vai de mine, ce ciudat ești!” -, ci păruse sincer îngrijorată.

— Soarele puternic poate să îmi cauzeze moartea, a spus Stark fără ocolișuri. Când e la apus sau nu bate direct pe mine, poate fi undeva între foarte periculos și neplăcut.

— Interesant, a meditat ea.

— E un mod de a privi lucrurile. Eu, unul, cred că este ener vant și incomod, a spus Stark.

— Avem timp de cumpărături înainte de întrunirea înaltului Consiliu? a întrebat Afrodita.

— A, tu trebuie să fii Afrodita.

— Da, mă rog, bucuroasă de întâlnire. Deci, putem să mergem la cumpărături?

— Mă tem că nu veți avea timp. Durează o jumătate de oră până ajungem pe insulă, apoi vă ajut să vă instalați și, lucrul cel mai important, vă pun la curent cu regulile Înaltului Consiliu. De fapt, trebuie să plecăm imediat, a spus și ne-a condus spre vapor.

— Mă lasă și pe mine să vorbesc sau nu sunt destul de bună acum, că sunt doar o ființă umană? a întrebat Afrodita.

— Regula cu privire la ființele umane nu presupune că acestea nu ar fi destul de bune încât să ia cuvântul Înaintea Consiliului, a explicat Erce în timp ce părăseam partea aceea a hangarului care semăna cu un debarcader, urcam în vapor și coboram în cabina întunecoasă și luxoasă. De mult timp, soții au voie să fie prezenți în Sala de Consiliu, datorită importanței pe care o au pentru vampirii lor. S-a oprit și i-a zâmbit lui Heath, care se vedea de la două poștă că era uman. Însă nu au voie să vorbească înaintea Înaltului Consiliu pentru că nu au un cuvânt de spus în politica și în

problemele vampirești.

Heath a oftat teatral, s-a înghesuit în mine și, ignorându-l pe Stark care stătea de cealaltă parte a mea, și-a trecut brațul pe după umerii mei, cu un gest posesiv.

— Îți trag un cot de nu te vezi dacă nu iei mâna și nu te porți cum trebuie, i-am șoptit.

Heath mi-a zâmbit vinovat și și-a retras mâna, deși nu s-a dezlipit de mine.

— Asta înseamnă că pot să asist la întrunirea Consiliului, dar trebuie să-mi țin gura la fel ca donatorul ăsta de sânge? a întrebat Afrodita.

— În cazul tău s-a făcut o excepție. Poți să asiești și poți să iei cuvântul, dar va trebui să te supui tuturor celorlalte reguli ale Consiliului.

— Adică să nu mă duc acum la cumpărături, a conchis Afrodita.

— Exact, a încuviințat Erce.

Eram impresionată de răbdarea ei. Probabil că Lenobia deja ar fi muștruluit-o bine pe Afrodita pentru tupeul de care dădea dovadă.

— Și putem să venim și noi ceilalți la întrunire? A, salut și bucuros de întâlnire, eu sunt Jack, a spus el.

— Sunteți cu toții invitați.

— Și Neferet și Kalona? Sunt și ei acolo? am întrebat.

— Da, deși acum Neferet pretinde că este întruchiparea lui Nyx, iar Kalona spune că, de fapt, numele lui este Erebus.

— Minte, am intervenit.

Erce a zâmbit posomorâtă.

— Mică și ciudată novice, exact ăsta este motivul pentru care te afli aici.

Nu am mai vorbit aproape nimic altceva pe toată durata călătoriei. Motorul se pornise, era zgomot și o atmosferă confuză pe vaporul cu ferestrele acoperite. Se hurducăia din greu, iar unica mea grijă era să nu-mi dau mațele afară.

Când viteza s-a mai redus, s-au mai potolit și hurducăielile și zdruncinăturile, semn că ajunseserăm pe insulă, a răzbătut deodată până la mine glasul lui Darius, acoperind zgomotul motorului:

— Zoey!

El și cu Afrodita se așezaseră cu două rânduri mai în spate și a trebuit să mă răsucesc pe scaun ca să-i văd. Stark s-a întors odată cu mine și am sărit amândoi în picioare în același timp.

— Afrodita! Ce-ai pățit? am spus și m-am grăbit spre ea.

Își ținea capul în mâini de parcă i-ar fi fost teamă că putea să-i explodeze în orice clipă. Darius părea neajutorat. O tot atingea pe umăr, îi șoptea lucruri pe care nu le auzeam și încerca s-o facă să-l privească.

— Mărită zeiță! Mă doare capul de mor. Ce dracu' mi se întâmplă?

— Are vreo viziune? a întrebat Erce, apropiindu-se prin spatele meu.

— Nu știu. Probabil, am spus. M-am așezat în genunchi în fața Afroditei și am încercat s-o fac să mă privească în ochi. Afrodita, sunt eu, Zoey. Spune-mi ce vezi.

— Mi-e prea cald. Cald de mor! spunea Afrodita. Era aprinsă la față și asudată, deși pe vapor era chiar răcoare. A privit împrejur cu ochii măriți, copleșiți de spaimă, deși eu bănuiam că nici nu vedea interiorul vaporeșului de lux.

— Afrodita, spune ceva! Ce vezi?

Atunci chiar m-a privit și mi-am dat seama că ochii îi erau limpezi, nu injectați cum i se întâmpla ori de câte ori avea viziune.

— Nu văd nimic, a spus trăgând cu putere aer în piept și făcându-și vânt cu mâna spre față transpirată. N-am nicio viziune. E vorba de Stevie Rae și de porcăria aia de Impregnare. I se întâmplă ceva, nasol rău de tot.

Capitolul 36

Stevie Rae

Stevie Rae știa că o să moară, de data asta pentru totdeauna, îi era teamă, chiar mai teamă decât atunci când sângerase în brațele lui Zoey, înconjurată de prietenii ei. De data asta era altfel. De data asta, la mijloc era un act de trădare, nu un fenomen biologic.

Durerea de cap era oribilă. A întins mâna și și-a pipăit cu grijă ceafa. A simțit-o plină de sânge. Era amețită. Ce se întâmplase? Stevie Rae a încercat să se așeze în fund, dar a cuprins-o o amețeală cumplită și, cu un geamăt, a vărsat, țipând din cauza durerii pe care i-a pricinuit-o mișcarea. Atunci a căzut într-o parte și s-a rostogolit de lângă balta de vomă. În momentul acela, privirea întunecată de lacrimi i s-a oprit asupra grilajului metalic de deasupra și apoi asupra cerului, care se zărea printre gratii din ce în ce mai puțin cenușiu și mai albastru.

Atunci a început să-și aducă aminte, și spaima îi tăia răsuflarea. O prinseseră acolo, iar soarele se înălța! Nici chiar atunci, când vedea grilajul de deasupra și avea proaspătă în minte trădarea, Stevie Rae nu voia să creadă așa ceva.

A cuprins-o un nou val de greață și a închis ochii, încercând să-și recapete echilibrul. Cât timp își ținea ochii închiși, își putea controla amețeala cumplită, iar gândurile au început să se limpezească.

Novicii cu semiluni roșii făcuseră lucrul acesta. Nicole ajunsese târziu la întâlnire. Nu că Stevie Rae ar fi fost surprinsă, dar se enervase, sătulă să tot aștepte, așa că se pregătea să părăsească tunelurile pustii ca să se întoarcă în Casa Noptii, când, în sfârșit, în subsol și-au făcut apariția Nicole și Starr. Râdeau și glumeau și se vedea că tocmai se hrăniseră, pentru că aveau obrajii încă îmbujorați și ochii lor păstrau acea sclipire roșiatică pe care le-o dădea sângele proaspăt. Stevie Rae încercase să stea de vorbă cu ele. De fapt, încercase să le bage mințile în cap și să le convingă să se întoarcă cu ea în Casa Noptii.

Cele două novice cu semiluni roșii fuseseră sarcastice și îi argumentaseră cu motive stupide de ce nu mergeau cu ea: „Nț, vampirii nu ne lasă să mâncăm junkfood, iar nouă tare ne plac junkerii!” Sau: „Un pic mai jos, pe Fifth Street, e liceul Will Rogers. Dacă vreau să mă duc la o școală, mă duc acolo, după ce se lasă întunericul, ca să iau masa.”

Însă ea încercase să rămână serioasă și să le dea motive întemeiate pentru care să se întoarcă la școală, nu doar pentru că era casa lor, dar și pentru că existau multe lucruri despre vampiri pe care ei nu le cunoșteau, pe care nici măcar Stevie Rae nu le cunoștea. Casa Noptii le era necesară.

Râseseră de ea, îi spusese că e ca o babă și că nu-i deranja deloc să rămână în gară, mai ales acum, că o aveau numai pentru ei.

Apoi Kurtis venise, cu pași greoi, în subsol, cu respirația întretăiată și debordând de entuziasm. Stevie Rae își amintea că avusese un sentiment neplăcut din clipa în care îl văzuse. Adevărul e că niciodată nu-i plăcuse tipul. Era un țăran mare și prost din nord-estul statului Oklahoma, iar în topul valorilor lui de țăran, femeia era cu o treaptă mai jos decât porcul.

— Îhî, l-am găsit și l-am mușcat! a strigat cu un aer triumfător.

— De chestia aia vorbești? Glumești. Miroase aiurea, i-a spus Nicole.

— Mda, și cum l-ai convins să stea nemișcat cât timp ai mâncat din el? a întrebat Starr.

Kurtis s-a șters la gură cu mâneca. O picătură roșie i-a pătat cămașa, iar mirosul acesteia a ajuns până la Stevie Rae, șocând-o complet. „Rephaim! Era sângele lui Rephaim.”

— Mai întâi l-am pocnit. Nici n-a fost greu, dacă avea aripa ruptă.

— Ce tot spui acolo? l-a apostrofat Stevie Rae pe Kurtis.

Acesta a clipit și a privit-o cu o figură bovină. Se pregătea să-l apuce și să-l scuture un pic, poate chiar să-i ceară pământului să se deschidă și să-l înghită pe dobitoc, când, în sfârșit, acesta a răspuns:

— Vorbesc despre păsăroiul ăla. Cum le ziceți voi? Imitatori de Corbi? A apărut unul pe-aici. L-am alergat peste tot până-n gară. Nikki și Starr s-au săturat să se tot joace cu el și s-au dus la Taco Bell să se servească cu vreun mâncău întârziat, dar eu aveam poftă de pui. Așa că m-am ținut după el. A trebuit să-l înghesui pe acoperiș într-un turn d-ăla, știți voi, ăla de mai încolo, departe de copac, a spus Kurtis și a arătat în sus și la stânga. Da' l-am prins pân' la urmă.

— Și avea gustul la fel de nasol ca mirosul?

Uluiala și repulsia lui Nicole erau la fel de evidente precum curiozitatea ei.

Kurtis a ridicat din umerii săi musculoși.

— Io, unu', mănânc orice. Sau pe oricine.

Cu toții au izbucnit în râs. Mai puțin Stevie Rae.

— Aveți un Imitator de Corbi pe acoperiș?

— Mda. Nici măcar nu știu de ce naiba a venit. Mai ales în halul în care era de lovit și de rănit, a spus Nicole și a ridicat din sprâncene spre Stevie Rae. Parcă spuneai că nu e nicio problemă dacă mergem înapoi în Casa Noptii pen' că Neferet și Kalona au plecat. Se pare că au mai lăsat ceva rahat în urmă, nu? Poate că nici n-au plecat, de fapt.

— Au plecat, a spus Stevie Rae, care se îndrepta deja spre ușa subsolului. Deci nu vrea să vină nimeni cu mine înapoi la școală.

Trei capete s-au clătinat în tăcere, în vreme ce ochii lor roșii îi urmăreau lui Stevie Rae orice mișcare.

— Și ceilalți? Unde sunt?

Nicole a ridicat din umeri.

— Unde vrea mușchiu' lor. Când îi mai văd, o să le spun că, după părerea ta, ar fi bine să se întoarcă la școală.

Kurtis s-a pus pe râs.

— Asta e tare. Haideți să ne întoarcem toți la școală! Ne iei de fraieri.

— Uitați care-i faza, eu trebuie să plec. Mai e un pic și răsare soarele. Da' n-am încheiat discuția cu voi. Și mai trebuie să știți că e posibil să îi aduc înapoi pe ceilalți novici cu semiluni roșii, deși, oficial, o să aparținem de Casa Noptii. Și dacă așa se va întâmpla, fie sunteți de partea noastră și vă purtați cum trebuie, fie o ștergeți.

— Ce-ar fi să facem în felul următor: tu îți ții novicii ăia fricoși la școală, iar noi stăm aici, pentru că acum asta e casa noastră, a spus Kurtis.

Stevie Rae s-a oprit din drumul ei spre ieșire. Și, fără să facă nici cel mai mic efort, și-a închipuit că este un copac cu rădăcinile înfipite adânc în pământul minunat, incredibil. „Pământule, te rog, vino la mine.“ în subsol, deja sub pământ și înconjurată fiind de elementul ei, îi venea ușor să-și tragă puterea în tot corpul. În timp ce vorbea, pământul bubuia și se cutremura cu toată forța mâniei ei.

— Mai spun o singură dată. Dacă îi aduc înapoi pe ceilalți novici cu semiluni roșii, asta o să fie casa noastră. Dacă vă purtați cum trebuie, puteți să rămâneți și voi. Dacă nu, plecați. A bătut din picior și toată gara s-a cutremurat, iar din tavanul jos al subsolului s-au prăvălit bucăți de tencuială. Apoi Stevie Rae a tras adânc aer în piept, s-a străduit să se calmeze și și-a imaginat că toată energia pe care o chemase la ea i se scurgea din corp și intra din nou în pământ. Când a vorbit din nou, vocea îi era normală, iar pământul nu se mai cutremura.

— Așa că hotărâți-vă. Mă întorc mâine-noapte. Pa.

Fără să le mai arunce o privire, Stevie Rae a ieșit în grabă din subsol, a străbătut labirintul plin de moloz și grilaje metalice aruncate la întâmplare peste tot pe jos, prin depou și a luat-o spre treptele de piatră care duceau dinspre parcare, la nivelul șinelor de cale ferată, până la nivelul străzii, unde se afla fosta gară. Trebuia să aibă grijă în timp ce urca în grabă scările. Nu mai cădea lapoviță, iar cu o zi în urmă chiar se arătase soarele, dar, odată cu căderea nopții, temperatura scăzuse și aproape tot ce se topise înghețase din nou.

A ajuns la aleea circulară și la intrarea acoperită sub care se fereau de vremea rea pasagerii. A privit în sus, sus de tot.

Clădirea asta îți dădea fiori, nu alta. Lui Z îi plăcea să spună că seamănă cu Gotham City, casa lui Batman, însă lui Stevie Rae i se părea mai degrabă o combinație între *Vânătorul de recompense* și *Amityville Horror*. Nu că nu i-ar fi fost dragi tunelurile de sub clădire, dar exteriorul de piatră, cu amestecul ciudat de Art Deco și aspect industrial, avea ceva care o băga în sperieți.

Desigur, în parte, sentimentul ciudat putea proveni din faptul că cerul întunecat deja căpăta nuanțe cenușii, odată cu ivirea zorilor. Acum că se gândea, își dădea seama că lucrul acesta ar fi

trebuit s-o oprească. Ar fi trebuit să se întoarcă, să coboare scările, să se urce în mașina pe care o împrumutase de la școală și să se ducă în Casa Noptii.

În schimb, își luase soarta în piept și, după cum ar fi spus Z, intrase în căcălică până peste cap.

Știa că înăuntru, în partea centrală a gării, erau niște scări circulare care duceau la fiecare încăpere din turn. Umblase mult în săptămânile în care locuise acolo. Dar nici de-a naibii n-avea de gând să intre înapoi în clădire și să riște să fie văzută de vreun novice cu semilună roșie întârziat, care să-i pună întrebări și să afle adevărul.

Ca să pună în aplicare planul B, se dusese la un copac care pe vremuri fusese evident decorativ, dar care depășise de mult cercul de ciment, iar acum rădăcinile sale spărseseră pavajul parcării, lăsând la vedere pământul înghețat, ceea ce-i permisesse să crească mai mare decât ar fi trebuit. Desfrunzit fiind, Stevie Rae nu-și dădea seama ce copac e, știa doar că era destul de înalt încât crengile lui să atingă acoperișul gării, în apropierea primului turn care dădea spre fața clădirii, și că era destul de înalt pentru ce voia ea să facă.

Stevie Rae s-a dus repede la copac și a sărit ca să se agațe de creanga cea mai apropiată de ea. A urcat pe creanga lucioasă și golașă, clătinându-se de-a lungul ei până la trunchiul copacului. De acolo a început să se cațere, mulțumindu-i în gând lui Nyx pentru forța mai mare căpătată de când era vampir cu semilună roșie, căci, dacă ar fi fost o simplă novice obișnuită, sau chiar un vampir obișnuit nu ar fi reușit niciodată să urce în felul acela.

Când a ajuns cât de sus se putea, Stevie Rae s-a concentrat și a sărit pe acoperișul clădirii. Nu și-a pierdut timpul uitându-se în primul turn. Dobotocul ăla spusese că Rephaim se afla în tumul cel mai îndepărtat de copac. A traversat cu pași sprinteni acoperișul spre capătul celălalt al clădirii, apoi a urcat pe turn ca să privească în spațiul circular.

Rephaim era acolo, ghemuit, nemișcat și sângerând.

Fără să stea pe gânduri, Stevie Rae a sărit peste marginea de piatră și s-a aruncat în patru labe în încăpere.

Stătea ghemuit și cu brațul teafăr și-l ținea pe cel rănit într-un soi de bandaj murdar. Avea pielea de pe braț sfâșiată, evident de unde îl mușcase Kurtis, deși nu se deranjase să-i închidă rana, așa că mirosul ciudat și urât al sângelui său inuman invadase mica încăpere. Bandajul cu care avusese aripa imobilizată se desfăcuse și deja arăta ca o grămadă de prosoape zdrențuite și pline de sânge, care-i atârnav pe corp. Ținea ochii închiși.

— Rephaim, mă auzi?

Când i-a auzit glasul, a deschis imediat ochii.

— Nu! a spus el chinându-se să se ridice. Fugi de aici. Vor să te prindă...

Atunci a simțit o durere cumplită în ceafă și își amintea că o înghițise întunericul.

— Stevie Rae, trebuie să te trezești. Mișcă-te.

În sfârșit a simțit mâna care o scutura de umăr și i-a recunoscut vocea lui Rephaim. A deschis cu grijă ochii, iar lumea nu s-a învârtit cu ea, deși își simțea în cap bătăile inimii.

— Rephaim, a spus ea cu un glas găjâit. Ce s-a întâmplat?

— S-au folosit de mine ca să te prindă, a spus el.

— Și tu ai vrut să mă prinzi? Îi mai trecuse greața, dar simțea că mintea îi merge cu încetinitorul.

— Nu. Eu nu voiam decât să mă lase în pace, să mă vindec și să mă duc înapoi la părintele meu. Nu am avut de ales. S-a ridicat încordat și a început să înainteze cocârjat, din cauza grilajului metalic care forma un soi de tavan fals, jos. Haide, nu mai ai mult timp, deja răsare soarele.

Stevie Rae și-a înălțat privirea spre cer și a văzut nuanțele pastelate și delicate ale zorilor care se înfiripau, așa de drăguțe pe vremuri. Acum însă cerul luminat o umplea de groază.

— Mărită zeiță! Ajută-mă să mă ridic.

Rephaim a prins-o de mână și a ridicat-o în picioare. A rămas clătinându-se lângă Imitatorul de Corbi, care stătea aplecat. A inspirat adânc, a prins cu mâinile metalul rece al grilajului și a împins. Acesta a zăngănit un pic, dar aproape nici nu s-a clintit.

— Cum l-au fixat? a întrebat ea.

— Cu lanțuri. Au legat lanțuri de marginile grilajului și le-au prins cu lacăt de ceva fixat de acoperiș.

Stevie Rae a împins iar de grilaj. Acesta a scârțâit din nou, dar a rămas nemișcat. Era captivă pe acoperiș și soarele răsărea! Și-a adunat toate forțele, a împins, a tras, agățându-se de grilajul de metal, încercând să-l împingă într-o parte, poate așa ar fi reușit să se strecoare cumva. Cu fiecare secundă, cerul devenea din ce în ce mai strălucitor, iar pielea lui Stevie Rae fremăta ca cea a unui cal care încearcă să alunge o muscă.

— Distruge metalul, i-a spus Rephaim pe un ton presant. Ai forța necesară.

— Aș putea dacă aș fi sub pământ sau măcar pe pământ, a spus printre icnete, în timp ce continua să se lupte zadarnic cu metalul care o ținea prizonieră. Dar aici sus, într-o clădire enormă, departe de elementul meu, nu am destulă forță. Și-a luat privirea de la cer și s-a uitat în ochii stacojii ai lui Rephaim. Cred că ar trebui să stai departe de mine. O să iau foc și nu știu cât de mari o să fie flăcările, dar oricum o să se facă destul de cald aici.

L-a privit pe Rephaim cum se dă la o parte și, din ce în ce mai disperată, a început să se lupte din nou cu metalul de neclintit. Degetele aproape că-i sfârâiau și își mușca buzele ca să nu țipe, să strige, să urle...

— Uite aici. Metalul e mai ruginit și mai subțire, mai fragil.

Stevie Rae a lăsat mâinile în jos, și le-a dus automat la subraț și și-a luat avânt spre el. A văzut metalul ruginit și l-a apucat cu amândouă mâinile, apoi a tras cu toată forța. Acesta a cedat un pic, dar mâinile începuseră să-i fumege, la fel și încheieturile.

— O, zeiță! a icnit ea. Nu am să reușesc. Dă-te înapoi, Rephaim, deja încep să...

În loc să fugă de lângă ea, Rephaim s-a apropiat cât de mult a putut, întinzându-și aripa teafără ca să-i ofere un colț de umbră. Apoi, cu brațul sănătos, a apucat grilajul ruginit.

— Gândește-te la pământ. Concentrează-te. Nu te gândi la soare și la cer. Trage odată cu mine. Haide!

La adăpostul aripii lui Rephaim, Stevie Rae a apucat grilajul de o parte și de cealaltă a mâinii acestuia. A închis ochii, nu s-a mai gândit la degetele-i arzânde și la pielea sensibilă care o îndemna să fugă, să fugă oriunde, să plece din soare! În schimb, s-a gândit la țărâna răcoroasă și întunecată care o aștepta dedesubt, ca o mamă iubitoare, și a tras.

Cu un declic, grilajul a cedat, lăsând o deschizătură suficient de mare încât să se strecoare o dată un om.

Rephaim s-a dat înapoi și i-a spus:

— Du-te! Iute!

În clipa în care aripa lui a încetat s-o mai acopere, trupul lui Stevie Rae s-a aprins și efectiv a început să fumege. S-a aruncat instinctiv la podea și s-a făcut ghem, încercând să-și acopere fața cu brațele.

— Nu pot! a strigat, înmărmurită de durere și de spaimă. O să iau foc.

— O să iei foc dacă rămâi aici, a spus el.

Apoi a ieșit prin deschizătură și s-a făcut nevăzut. O părăsise. Stevie Rae știa că el avea dreptate. Trebuia să plece de acolo, dar nu-și putea învinge frica paralizantă. Era prea mare durerea. Se simțea de parcă i-ar fi dat sângele în clocot. Exact când se gândea că nu mai suportă, o umbră mică și răcoroasă s-a abătut asupra ei.

— Ia-mă de mână!

Stevie Rae și-a înălțat ochii mijiți spre soarele necruțător. Rephaim era acolo sus, ghemuit pe grilaj, cu aripa teafără întinsă deasupra ei, ca s-o ferească pe cât posibil de soare, și întinzându-i brațul sănătos.

— Haide, Stevie Rae. Mai repede!

I-a urmat glasul și răcoarea aripii întunecate și l-a apucat de mână. N-o putea trage singur în sus, era prea grea, iar el nu avea decât un braț sănătos. Așa că a întins ea cealaltă mână, a apucat grilajul și s-a ridicat.

— Vino. Te apăr eu, a spus Rephaim și și-a desfăcut aripa.

Fără o clipă de ezitare, Stevie Rae s-a lipit de Rephaim, și-a afundat capul în fulgii de pe pieptul acestuia și l-a cuprins cu brațele. El a acoperit-o cu aripa și a ridicat-o.

— Du-mă la copac!

Și atunci Rephaim a început să fugă împleticindu-se, șchiopătând, traversând totuși iute acoperișul. Dosul brațelor lui Stevie Rae era expus, la fel și o parte din ceafă și umeri, și în timp ce Imitatorul de Corbi alerga, ea începuse să ia foc. Cu un sentiment de detașare, de parcă propriul trup nu i-ar mai fi aparținut, se întreba ce era zgomotul acela îngrozitor care îi răsună în urechi. Și-a dat seama că e țipătul ei de durere, de groază și de furie.

Ajuns la marginea acoperișului, i-a strigat:

— Ține-te bine că sar în copac. Și Imitatorul de Corbi a sărit. Corpul i s-a prăbușit, coborând în spirală din cauza lipsei de echilibru, și s-au izbit de copac.

Adrenalina a ajutat-o pe Stevie Rae să se țină de Rephaim și, recunoscătoare că acesta avea corpul așa de ușor, l-a ridicat și s-a așezat între el și copac. Lipită cu spatele de coaja copacului, i-a spus:

— Încearcă să te ții de copac cât timp coborâm.

Și și-au reluat căderea, în timp ce coaja aspră a copacului îi rănea lui Stevie Rae spatele plin de bășici și însângerat. A închis ochii și a căutat să simtă pământul, găsindu-l într-un final, senin, așteptând-o dedesubt.

— Pământule, vino la mine. Deschide-te și apără-mă!

S-a auzit un pârâit puternic și pământul de la baza copacului s-a crăpat la timp pentru ca Stevie Rae și Rephaim să alunece într-un lăcaș răcoros și întunecos dinăuntru lui.

Capitolul 36

Zoey

Când Afrodita a început să țipe, Zoey s-a gândit la un singur lucru.

— Spirite, vino la mine! a poruncit ea. Imediat, spiritul a învăluit-o cu prezența lui senină. Ajut-o pe Afrodita să se liniștească. A simțit că elementul pleacă de la ea și, aproape instantaneu, țipetele Afroditei s-au liniștit, reducându-se la icnete și scâncete.

— Darius, am nevoie de numărul de mobil al Lenobiei. Imediat!

Darius o ținea pe Afrodita în brațe, dar a ascultat-o pe Zoey, și-a scos mobilul din buzunarul de la jeansi și i l-a aruncat.

— Îl găsești în agendă.

S-a chinuit să-și stăpânească tremurul mâinilor, a intrat în agendă și a selectat numărul Lenobiei, care a răspuns de la primul apel.

— Darius?

— Sunt Zoey. Avem o problemă. Unde e Stevie Rae?

— S-a dus la gară, să încerce să-i convingă pe ceilalți novici cu semiluni roșii. Dar ar fi trebuit să se întoarcă deja, pentru că s-a luminat de ziuă.

— Are probleme.

— Arde! a suspinat Afrodita. Arde!

— E pe undeva pe afară. Afrodita spune că arde.

— Mărită zeiță! Poate să mai spună și altceva?

Îmi dădeam seama după schimbarea din glasul Lenobiei că profa se pusese deja în mișcare.

— Afrodita, îți dai seama unde e Stevie Rae?

— N...nu. Doar că e afară.

— Nu știe unde e, știe doar că e afară.

— O găsesc eu, a spus Lenobia. Sună-mă dacă Afrodita își mai dă seama de ceva.

— Să mă suni imediat ce Stevie Rae e în siguranță, am spus, neputând să iau în seamă nicio altă variantă.

Lenobia a închis.

— Hai s-o ducem pe Afrodita înăuntru, ca s-o putem îngriji mai bine, a spus Erce. Ne-a condus de la Vapor într-o clădire împrejmuțită, numai că aceasta nu mai semăna cu un hangar. Era o construcție veche, din piatră. N-am avut timp decât să constat cu ușurare că Stark era ferit de soare

în timp ce Darius o lua pe Afrodita de pe vapor și o porneam cu toții în grabă, alături de Erce, printr-un pasaj boltit.

Stark era alături de mine și înaintam amândoi repede, ca să țin pasul cu Erce.

— Afrodita e Impregnată de Stevie Rae, adică celălalt vampir cu semilună roșie, am explicat eu.

Erce a dat din cap, a ținut deschisă o ușă uriașă de lemn și i-a făcut semn lui Darius s-o ducă pe Afrodita înăuntru.

— Mi-a pomenit Lenobia de Impregnarea lor.

— Cum poți s-o ajuți?

Am intrat într-un hol uriaș. Îmi dădea impresia unei uimitoare opulențe: tavanele erau incredibil de înalte, iar din ele atârnavă candelabre peste candelabre. Apoi Erce ne-a condus repede pe hol, spre un salon lateral.

— Așaz-o pe șezlongul de acolo.

Ne-am îngrămădit cu toții în jurul șezlongului, urmărind-o tăcuți pe Afrodita. Erce s-a întors spre mine și mi-a spus cu voce joasă:

— Nu se poate face nimic pentru o ființă umană dacă vampirul de care este Impregnată suferă.

Va simți durerea lui Stevie Rae până trece criza sau până moare.

— Până moare? am țipat. Cine? Stevie Rae sau Afrodita?

— Fie una dintre ele, fie amândouă. Vampirii pot supraviețui unor situații la care uneori consortul lor nu face față.

— Rahat, a șoptit Heath.

— Îmi ard mâinile! a suspinat Afrodita.

Nu mai suportam și m-am dus la ea. Darius o ținea încă strâns în brațe și îi spunea vorbe duioase, însă era palid la față și posomorât. Din priviri mă implora să o ajut. Am luat-o pe Afrodita de mână și mi s-a părut extrem de fierbinte.

— Nu arzi. Uită-te la mine, Afrodita. Nu ți se întâmplă ție, ci lui Stevie Rae.

— Eu știu ce simți, a spus Heath de lângă mine, unde stătea într-un genunchi și o ținea pe Afrodita de mâna cealaltă. E groaznic să fii Impregnat și apoi să i se întâmple ceva rău vampirului tău. Dar nu ți se întâmplă ție. Așa simți, dar nu e adevărat.

— Nu e ca și când ar face Stevie Rae prostii cu cineva, a spus Afrodita cu un glas ciudat de tremurător și de slab.

Heath nu s-a lăsat cu una, cu două.

— Nu contează ce se întâmplă. Ce contează e că pe tine te doare. Dar nu trebuie să uiți că tu nu ești Stevie Rae, deși simți că îi ești așa de apropiată, încât mai că ai devenit o parte din ea.

Mesajul a părut să ajungă la Afrodita, care l-a privit fix.

— Dar eu nu am vrut să se întâmple, a spus și a suspinat. Eu nu am vrut să fiu legată de Stevie Rae, așa cum ai vrut tu să fii legat de Zoey.

Heath a prins-o de mână și am văzut-o pe Afrodita strângându-l cu toată puterea care-i mai rămăsese. Se uitau cu toții la ei, dar cred că eu eram singura care se simțea în plus.

— Fie că vrei, fie că nu, uneori e prea mult. Trebuie să înveți să ții în tine anumite lucruri. Trebuie să știi că, de fapt, nu împărțiți același suflet, indiferent ce-ți spune Impregnarea.

— Așa e! a exclamat Afrodita desprinzându-și mâna de a mea și acoperind-o pe-a lui Heath. Simt de parcă am împărți același suflet. Și nu pot să suport asta.

— Ba poți. Nu uita că e doar o senzație, nu e ceva real.

M-am dat înapoi câțiva pași.

— Afrodita, nu ți se întâmplă nimic. Suntem cu toții alături de tine, a spus Damien și i-a pus mâna pe umăr.

— Da, e în regulă. Și încă îți stă bine părul, i-a spus Jack.

Am auzit-o pe Afrodita râzând, o mică oază de normalitate în mijlocul aceluia haos dezlănțuit. Apoi a spus:

— Stai așa, că parcă mi-e mai bine.

— Bravo, pen' că nu poți să mori, a spus Shaunee.

— Da, avem nevoie de experiența ta în shopping, a intervenit și Erin. Gemenele încercau să pară

nonșalante și indiferente, dar era evident că-și făceau griji din pricina Afroditei.

— O să se facă bine, o să reziste, a spus Stark. Venise lângă mine, ca de obicei. Era o prezență constantă, vocea calmului în mijlocul furtunii.

— Dar ce i se întâmplă lui Stevie Rae? i-am șoptit.

M-a cuprins cu brațul și m-a strâns.

O frumoasă femeie vampir, cu părul de un roșcat aprins, a intrat în încăperea cu o tavă pe care era un bol cu gheață, un pahar și câteva prosoape ude și împăturite. S-a dus direct la Erce, care stătea lângă șezlong. Aceasta i-a făcut semn să pună tava pe măsuta cea mai apropiată. Am remarcat că femeia vampir abia sosită și-a dus mâna la buzunar, a scos un flacon și i l-a dat lui Erce, după care a ieșit din încăperea la fel de liniștită cum intrase.

Erce a scos o pilulă din flacon și s-a apropiat de Afrodita. Am pornit spre ea înainte să-mi dau seama ce fac și m-am trezit că o prind de încheietură.

— Ce-i dai?

Erce m-a privit.

— Ceva care s-o calmeze, să-i reducă anxietatea.

— Dar dacă pierde legătura cu Stevie Rae din cauza asta?

— Preferi să-ți moară două prietene sau doar una? Alege, Mare Preoteasă.

Mi-am înăbușit un țipăt de mânie primitivă. Nu voiam să-mi pierd niciuna dintre prietene! Dar înțelegeam că mă despărțea de prietena mea un ocean și jumătate de continent și că moartea Afroditei ar fi fost absolut gratuită, așa că i-am dat lui Erce drumul la încheietură.

— Ia, copilă. Ia asta. I-a dat Afroditei pilula și l-a ajutat pe Darius să-i ducă paharul cu apă rece la gură. Afrodita a luat-o și a băut din apă de parcă ar fi alergat la maraton.

— Mărită zeiță, sper că e xanax, a spus cu glas tremurător.

Mie mi se părea că situația se mai îmbunătățise. Afrodita se oprise din plâns, iar prietenii mei se împrăștiaseră care încotro și se instalaseră pe scaunele tapițate din încăperea. Nu însă și Heath și Stark. Stark era alături de mine, iar Heath încă o ținea pe Afrodita de mână. El și Darius îi vorbeau încetișor, în momentul ăla, Afrodita a țipat, s-a tras de lângă Heath și din brațele lui Darius și s-a ghemuit pe podea.

— Ard!

Heath s-a uitat înapoi la mine.

— Nu poți s-o ajuți?

— Concentrez spiritul asupra ei, atât pot să fac. Stevie Rae e în Oklahoma, nu pot s-o ajut! Am țipat efectiv la Heath, iar frustrarea mi se transformase în mânie.

Stark m-a cuprins cu brațul.

— Stai liniștită, o să fie bine.

— Nu știi dacă e posibil, am spus. Cum vor rezista amândouă?

— Cum a fost posibil ca un băiat rău să devină războinicul unei Mari Preotese? a replicat și mi-a zâmbit. Nyx le are pe amândouă în pază. Ai încredere în zeița ta.

Am rămas acolo, canalizând spiritul spre Afrodita care agoniza și încrezându-mă în zeița mea.

Deodată Afrodita a țipat, și-a dus mâna la spate și a strigat:

— Deschide-te și apără-mă!

Apoi s-a prăbușit, scâncind de ușurare în brațele lui Darius.

M-am apropiat cu pași șovăielnici de ea și m-am aplecat să-i văd bine fața.

— Te simți bine? Stevie Rae trăiește?

Afrodita și-a ridicat spre mine chipul străbătut de lacrimi, ca să mă poată privi în ochi.

— S-a terminat. A reușit să intre iarăși în contact cu pământul. Trăiește.

— O, slavă zeiței! am exclamat și am atins-o ușor pe umăr. Și tu te simți bine?

— Cred că da. Ba nu. Stai așa, nu știi. Mă simt ciudat. De parcă aș avea ceva pe piele.

— Vampirul ei a avut de suferit, a spus Erce cu un glas abia șoptit. Poate că Stevie Rae este în siguranță acum, dar ceva e în neregulă cu ea.

— Bea, iubito, i-a spus Darius, luând din nou paharul plin de la Erce și ducându-i-l Afroditei la gură. O să-ți facă bine.

Afrodita bău pe nerăsuflăte. Tremura așa de tare încât, dacă n-ar fi ajutat-o Darius să țină paharul, l-ar fi vărsat. Apoi s-a lăsat pe spate, odihnindu-se în brațele lui, respirând superficial, ca și când ar fi durut-o dacă ar fi respirat mai profund.

— Mă doare tot corpul, am auzit-o șoptindu-i lui Darius.

M-am dus la Erce, am luat-o de mână și am tras-o departe de Afrodita, ca să nu ne audă.

— Nu aveți vreun vampir tămăduitor după care să trimiți? am întrebat.

— Ea nu e vampir, Preoteasă, a spus Erce cu blândețe. Nu ar putea-o ajuta tămăduitoarea noastră.

— Da, dar e în situația asta din cauza unui vampir.

— Acesta e riscul pe care și-l asumă un consort. Soarta o leagă de vampirul ei. Cel mai adesea, un consort moare cu mult timp înaintea vampirului, și chiar și așa este destul de greu. Situația aceasta apare mult mai rar.

— Stevie Rae nu e moartă, am șoptit hotărâtă.

— Încă nu, dar, după cum o văd pe consoarta ei, aș spune că e într-un mare pericol.

— A devenit consoartă din greșeală, am mormăit eu. Afrodita nu a vrut să se întâmple asta. Nici Stevie Rae.

— Intenționat sau nu, tot sunt legate una de alta, a spus Erce.

— Zeiță! a strigat Afrodita și a sărit în sus, smulgându-se din brațele lui Darius. Fața îi era ca o mască, copleșită de uluială, apoi pe ea i-am citit mai întâi durere, apoi neîncredere, după care a tresărit atât de puternic, încât am auzit-o clănțănind din dinți, și-a acoperit fața cu mâinile și a izbucnit într-un plâns sfâșietor.

Darius m-a privit rugător. M-am pregătit sufletește pentru vestea că Stevie Rae a murit, m-am dus la Afrodita și m-am așezat lângă ea pe șezlong.

— Afrodita, am spus eu, încercând zadarnic să-mi controlez glasul înecat de lacrimi. „Cum se poate să fi murit Stevie Rae? Și eu ce aveam să mă fac acum, atât de departe de ea și cu atâtea probleme pe cap?” A murit Stevie Rae?

Le auzeam pe gemene plângând și l-am văzut pe Damien cum îl lua pe Jack în brațe. Afrodita și-a acoperit fața cu palmele și, spre surprinderea mea, printre lacrimi i-am zărit bine-cunoscutul rânjet sarcastic.

— Dacă a murit? A murit pe naiba! Atât că s-a Impregnat de altcineva!

Capitolul 37

Stevie Rae

Pământul a înghițit-o și, pentru o clipă, părea că totul avea să fie bine. Întunericul răcoros era o ușurare pentru pielea ei arsă și a gemut ușor.

— Cea Roșie? Stevie Rae?

Până ca Rephaim să vorbească, Stevie Rae nici nu-și dăduse seama că acesta o ținea încă strâns în brațe. S-a desprins din brațele lui, s-a îndepărtat și a țipat când spatele i s-a lipit de peretele de țărână al lăcașului din pământ pe care îl crease elementul ei ca să o protejeze, iar apoi se închisese la loc.

— Te simți bine? Nu... nu te văd, a spus Rephaim.

— Cred că da, a răspuns Stevie Rae, surprinsă de propriu-i glas. Sunase așa de slab, așa de nefiresc, încât pentru ea acela a fost primul indiciu că, deși scăpase de soare, era posibil să nu fi scăpat și de efectele lui.

— Nu văd nimic, a spus el.

— E din cauză că pământul ne-a ascuns înlăuntrul său ca să mă apere de soare.

— Suntem blocați aici? a întrebat el, nu tocmai panicat, dar nici calm.

— Nu. Putem ieși de aici oricând, a explicat ea. Apoi s-a mai gândit un pic și a adăugat: în plus, nu suntem la prea mare adâncime. Dacă dau colțu', poți să ieși și singur destul de ușor. Tu cum te simți? Cred că te doare rău de tot aripa...

— Simți că ești pe moarte? a zis el, ignorându-i întrebarea despre aripa lui rănită.

— Nu cred. De fapt, habar n-am. Mă simt cam ciudat.

— Ciudat? Ce vrei să spui?

— Ca și când n-aș mai fi legată de corpul meu.

— Te doare trupul?

Stevie Rae s-a gândit un pic și concluzia la care a ajuns a surprins-o.

— Nu, de fapt nu mă doare deloc.

Totuși în mod era ciudat, glasul îi era din ce în ce mai slab.

Dintr-odată s-a trezit că Rephaim o mângâie pe față, apoi pe gât, pe braț și...

— Au, mă doare.

— Ești arsă rău. Se simte. Ai nevoie de ajutor.

— Dacă plec de aici, chiar că o să ard de tot, a spus ea și se întreba de ce i se părea că-i fuge pământul sub ea.

— Ce pot să fac să te ajut?

— Păi, ai putea să găsești o prelată mare sau ceva asemănător, să mă acoperi cu ea și să mă duci la banca de sânge din centru, în momentul ăsta, pare o idee excelentă.

În timp ce zăcea, Stevie Rae se gândea că niciodată nu-i mai fusese așa de sete. Se întreba, curioasă și detașată, dacă avea cu adevărat să moară. Era păcat pentru că, în fond, Rephaim trecuse prin atâtea ca s-o ajute.

— De sânge ai nevoie?

— Da, numai de sânge am nevoie. Mă pune pe picioare. Sună scârbos rău, știu, dar ăsta-i adevărul. Să mor dacă te mint. A scos un chicotit ușor isteric, apoi a devenit serioasă: îmi retrag cuvintele, nu e amuzant.

— Și dacă nu faci rost de sânge, mori?

— Se poate, a spus ea, prea sfârșită ca să-i mai pese.

— Dacă zici că sângele te va vindeca, bea de la mine. Îți datorez viața. De aceea te-am salvat pe acoperiș, dar, dacă mori aici, mori fără ca eu să-mi fi plătit datoria. Așa că dacă de sânge ai nevoie, bea de la mine, a repetat el.

— Da, da' tu nu miroși cum trebuie, a spus ea pe negân dite.

Din întuneric a răzbătut glasul lui iritat și ofensat.

— Asta au spus și novicii cu semiluni roșii. Sângele meu nu vă miroase bine pentru că nu e menirea mea să vă fiu vouă pradă. Sunt fiul unui nemuritor, nu victima voastră.

— Să știi că eu nu mai fac victime, a protestat ea fără vlagă.

— Chiar și așa e adevărat. Simți că miros altfel pentru că sunt altfel. Nu am fost creat să fiu gustarea ta.

— Nici n-am spus asta. Își propusese să vorbească pe un ton răstit și ușor defensiv, însă glasul îi sunase slab și, ciudat, își simțea capul uriaș, de parcă i s-ar fi putut desprinde oricând de pe umeri, ieșind din pământ și înălțându-se printre nori ca un balon uriaș.

— Fie că miroase bine, fie că nu, e sânge. Iar eu îți datorez viața. Așa că vei bea și vei supraviețui.

Stevie Rae a țipat când mâna lui Rephaim a atins-o din nou și a tras-o înspre el. A simțit cum i se desprinde pielea arsă de pe brațe și umeri și i se amestecă cu pământul, iar în clipa următoare se odihnea pe fulgii lui moi. A oftat adânc. Nu era prea rău să moară acolo în pământ, într-un cuib din pene. Iar dacă rămânea neclintită, nici măcar nu o durea prea tare.

Însă l-a simțit pe Rephaim mișcându-se și a înțeles că-și sfărtecuse bicepsul cu ciocul, chiar în locul în care îl mușcase Kurtis. Sângerarea i se oprise, dar acum rana cea nouă începuse numaidecât să mustească, iar micul lăcaș în pământ se umpluse de izul stacojiu și pătrunzător al sângelui său de nemuritor.

Apoi s-a mișcat din nou și s-a trezit cu brațul lui Rephaim sângerând în dreptul buzelor.

— Bea, i-a spus cu asprime. Ajută-mă să-mi plătesc datoria.

La început a băut fără să-și dea seama ce face. În fond, sângele lui era împruțit și mirosea ciudat, ciudat de tot.

Apoi l-a atins cu limba și și-a dat seama că nu era nici pe departe așa cum se aștepta. Nu semăna câtuși de puțin cu mirosul lui. Era, de fapt, o mare surpriză, umplându-i gura și sufletul de seva lui bogată diferită de tot ce simțise ea vreodată.

L-a auzit sâsâind, iar mâna pe care i-o pusese pe ceafă, ca s-o țină aproape de brațul lui, a strâns-o și mai tare. Stevie Rae a gemut. Faptul că bea din Imitatorul de Corbi nu era, propriu-zis, o experiență sexuală, dar nici una lipsită de orice legătură cu sexul. Lui Stevie Rae i-a trecut prin minte, ca într-un vis, că și-ar fi dorit și ea să aibă o oarecare experiență cu băieții, alta decât giugiulelele cu Dallas pe întuneric, fiindcă acum nu știa ce să creadă despre toate lucrurile care îi treceau prin cap și îi stăpâneau corpul. Era o senzație plăcută, fierbinte, senzuală și puternică, dar nu se compara deloc cu ce o făcuse Dallas să simtă.

Cu toate astea, îi plăcea. Și atunci, pentru o clipă, Stevie Rae a uitat că Rephaim era un amestec între un nemuritor și o fiară, o făptură născută din violență și poftă trupească. În clipa aceea, nu mai cunoștea altceva decât plăcerea atingerii și gustul puternic al sângelui său.

Și atunci, Impregnarea ei de Afrodita s-a destrămat, iar Stevie Rae, primul vampir cu semilună roșie și Mare Preoteasă a lui Nyx, s-a Impregnat de Rephaim, fiul preferat al unui nemuritor căzut.

Tot atunci, ea i-a luat mâna de pe ceafă și s-a desprins de el. Niciunul dintre ei nu a spus nimic. Liniștea lăcașului din țărână nu era sfâșiată decât de icnetele lor pe când se străduiau să respire.

— Pământule, am din nou nevoie de tine, a răzbit prin întuneric glasul lui Stevie Rae, mult mai normal de data asta. În schimb, o durea tot corpul. Își simțea arsurile și pielea sensibilă, însă sângele lui Rephaim o ajutase să înceapă să se vindece și înțelegea prea bine că fusese cât pe ce să moară.

Pământul a răspuns chemării ei, umplând spațiul acela îngust cu aromele unei pajiști primăvăratice. Stevie Rae a întins mâna cât a putut de mult și i-a făcut semn lui Rephaim.

— Fă o deschizătură acolo, suficient de mare cât să pătrundă lumina, dar să nu mă ardă.

Elementul s-a supus. Pământul de deasupra lor s-a cutre murat, stârnind o ploaie de țărână pe când se crăpa, pentru ca, în sfârșit, să ajungă până la ei o geană de lumină.

Ochii lui Stevie Rae s-au adaptat aproape instantaneu și l-a văzut pe Rephaim clipind surprins, în timp ce încerca să se obișnuiască cu lumina neașteptată. Stătea aproape de ea și arăta îngrozitor, plin de sânge și de vânătași. Aripa rănită îi ieșise de tot din prosoapele pe care i le prinsese pe post de bandaj și îi atârna neajutorată pe spate. Și-a dat seama imediat când i s-a limpezit vederea, pentru că ochii lui umani, stacojii, i-au întâlnit privirea.

— Iar ai aripa rănită, a remarcat Stevie Rae.

Rephaim a mormăit și și-a închipuit că era o modalitate tipic masculină de a-i da dreptate.

— Ar trebui să ți-o bandajez la loc.

A dat să se ridice, dar el a ridicat mâna ca s-o oprească.

— N-ar trebui să te miști. Ai face mai bine să te odihnești la adăpostul pământului tău, ca să-ți refaci forțele.

— Nu, e-n regulă. Nu mi-am revenit complet, dar mă simt mult mai bine. A șovăit, apoi a adăugat: Nu-ți dai seama?

— De ce mi-aș..., a dat să spună Imitatorul de Corbi, dar vorbele i-au fost imediat curmate și Stevie Rae a văzut cum ochii i se fac tot mai mari, semn că înțelegea. Cum e posibil? a întrebat.

— Habar n-am, a spus ea ridicându-se și începând să deruleze fâșiile murdare de prosop din jurul lui. Nu m-aș fi gândit că e posibil. Dar, ce să mai zic, uite că se poate.

— Impregnare, a spus el.

— Între noi, a completat ea.

Apoi au tăcut amândoi.

După ce a aranjat bandajele încâlcite, i-a spus:

— Bun, acum o să-ți duc aripa la spate, cum am mai făcut-o, și am să ți-o prind din nou. O să te doară. Îmi pare rău. Desigur, de data asta o să mă doară și pe mine.

— Serios? s-a mirat el.

— Mda. De fapt, eu cam știu cum merge treaba asta cu Impregnarea, dat fiind că sunt obișnuită să fiu Impregnată de o ființă umană. Știa tot felul de lucruri despre mine. Acum, că m-am Impregnat de tine, e logic că o să știu tot felul de lucruri și despre tine, inclusiv când ai dureri groaznice.

— Mai ești Impregnată de ea?

Stevie Rae a clătinat din cap.

— Nt, s-a dus, lucru care sunt sigură că o s-o aducă cu un picior în rai.

— Cu un picior în rai?

— E o expresie pe care o folosea mama. Înseamnă că o să se bucure nespun că nu mai suntem

Impregnate.

— Și tu? Ce simți?

Stevie Rae l-a privit în ochi și i-a răspuns cu sinceritate:

— Eu, una, sunt în ceață, dar nu-mi pare deloc rău că nu mai sunt Impregnată de Afrodita. Și acum stai cuminte și lasă-mă să termin aici.

Rephaim a rămas nemișcat cât timp Stevie Rae i-a așezat aripa la loc. Ea a fost cea care a icnit și a țipat de durere, și tot ea a rămas palidă la față și tulburată peste măsură după ce a terminat.

— Fir-ar, ce tare poate să doară o aripă.

Rephaim a fixat-o cu privirea și a clătinat din cap.

— Chiar ai simțit, nu?

— Da, din nefericire. Aproape că a fost mai nasol decât mai devreme, a spus și l-a privit în ochi.

O să fie bine?

— O să se vindece.

— Dar? a continuat ea simțind că la finalul propoziției plutea nerostit acest cuvânt.

— Dar nu cred că voi mai zbura vreodată.

Stevie îl țintuia în continuare cu privirea.

— E de rău, nu?

— Da.

— Poate că o să se vindece mai bine decât îți închipui tu. Dacă vii cu mine în Casa Noptii, aș putea...

— Nu pot să mă întorc acolo. Nu ridicase vocea, dar tonul fusese extrem de hotărât.

Stevie Rae și-a mai încercat o dată norocul.

— Așa gândeam și eu, dar apoi m-am dus înapoi și m-au acceptat. Hm, cel puțin unii dintre ei.

— Pentru mine nu ar fi la fel, știi foarte bine.

Stevie Rae și-a coborât privirea în jos și umerii i-au căzut.

— Ai omorât-o pe profa Anastasia. Era foarte de treabă. Partenerul ei, Dragonul, e distrus fără ea.

— Am făcut ce trebuia pentru părintele meu.

— Iar el te-a părăsit.

— L-am dezamăgit.

— Aproape ai murit!

— Chiar și așa, e părintele meu, a spus el încet.

— Rephaim, tu simți ceva din cauza Impregnării? Sau doar la mine s-a petrecut schimbarea?

— Ce schimbare?

— Înainte nu simțeam că te doare, acum simt. Nu îmi dau seama ce gândești, dar simt ceva din ce simți tu, de exemplu mi-aș da seama unde ești și ce ți s-ar întâmpla, chiar dacă te-ai afla la mare distanță de mine. E ciudat. E altfel decât cum era cu Afrodita, dar, fără îndoială, o diferență există.

Tu simți că ar fi ceva diferit la tine?

A rămas mult timp tăcut, iar când în sfârșit i-a răspuns, părea confuz.

— Simt nevoia să te protejiez.

— Ei, a spus Stevie Rae și a zâmbit. Ai avut grijă de mine și înainte, nu m-ai lăsat să ard.

— Atunci îmi plăteam datoria. De data asta e ceva mai mult.

— Cum?

— Mi se face rău când mă gândesc cât de aproape ai fost de moarte, a recunoscut pe un ton defensiv și iritat.

— Numai atât?

— Nu. Ba da. Nu știu! Nu sunt obișnuit cu așa ceva, a spus și s-a lovit cu pumnul în piept.

— Cu ce?

— Cu sentimentul ăsta pe care îl am față de tine. Nu știu cum să-l numesc.

— Poate prietenie?

— Imposibil.

Stevie Rae a râs.

— Hm, îi spuneam de curând lui Zoey că ceea ce nouă ni se părea odată imposibil ar putea să nu fie chiar așa, în alb și negru.

— Alb și negru, nu, dar bine și rău, da. Noi doi suntem de o parte și de alta a baricadei în lupta dintre bine și rău.

— Nu cred că e chiar așa de bătută în cuie chestia asta, a spus ea.

— Încă sunt fiul părintelui meu, a amintit el.

— Hm, mă întreb ce înseamnă asta pentru noi.

Înainte să apuce să-i răspundă, prin crăpătura micuță din pământ au răzbătut până la ei strigăte înnebunite.

— Stevie Rae! Ești aici?

— E Lenobia, a spus Stevie Rae,

— Stevie Rae! s-a mai unit încă un glas cu cel al stăpânei cailor.

— Rahat! ăsta e Erik. El știe să ajungă în tuneluri. Dacă intră acolo jos, se dezlănțuie iadul.

— Te vor feri de lumina soarelui?

— Mda, așa îmi închipui. N-au niciun interes să iau foc.

— Atunci strigă-i. Ar trebui să pleci cu ei.

Stevie Rae s-a concentrat, a fluturat din mână, iar mica deschizătură din tavanul de pământ al ascunzătorii lor s-a cutremurat și s-a lărgit, iar ea s-a lipit de pământul dur. Apoi și-a dus mâinile pâlnie la gură și a strigat:

— Lenobia! Erik! Sunt aici, jos!

S-a aplecat repede și și-a lipit palmele de pământ, de-o parte și de alta a lui Rephaim.

— Ascunde-l, pământule. Să nu-i găsească.

Apoi a apăsât și, asemenea unui șuvoi de apă care se prăvălește în canal, pământul din spatele lui s-a retras cu un freamăt, creând o despicătură de dimensiunile Imitatorului de Corbi, prin care acesta s-a strecurat șovăielnic.

— Stevie Rae, a răzbătut de sus, de lângă despicătură, glasul Lenobiei.

— Da, sunt aici, dar nu pot să ies dacă nu acoperiți zona asta cu un cort, ceva.

— Ne ocupăm noi de asta. Tu rămâi acolo, la adăpost.

— Te simți bine? Vrei să-ți aducem ceva? a întrebat Erik.

Stevie Rae își închipuia că acel „ceva“ la care se referea Erik era o punguță, sau poate zece, de sânge aflat în frigiderul din tuneluri, dar nici prin gând nu-i trecea să-i trimită acolo.

— Nu! Mă simt bine. Aduceți ceva să mă feriți de soare.

— Nicio problemă. Imediat ne întoarcem, a spus Erik.

— Nu plec nicăieri, le-a strigat ea, apoi i s-a adresat lui Rephaim: Și tu ce faci?

— Eu rămân aici, ascuns în colțul ăsta. Dacă nu le spui că sunt aici, nu vor afla.

Stevie Rae a clătinat din cap.

— Nu mă refer la ce faci acum. Normal că nu le spun că ești aici. Dar tu unde ai să te duci?

— În niciun caz înapoi în tuneluri, a spus el.

— Mda, categoric nu e o idee bună. Bun, stai să mă gândesc un pic. Imediat cum o șterg Lenobia și Erik de aici, poți să pleci foarte simplu. Novicii cu semiluni roșii nu pot să vină după tine în timpul zilei și, cum e devreme rău, majoritatea oamenilor dorm încă. S-a gândit un pic la ce opțiuni avea. Voia să-l țină cât mai aproape de ea și nu doar pentru că-și închipuia că trebuia să-l ajute să facă rost de mâncare și pentru că avea bandajele murdare, iar rănilor lui aveau neapărată nevoie de îngrijire. Stevie Rae își dădea seama că trebuia să fie cu ochii pe el. Avea să se facă bine, să devină mai puternic, exact cum fusese înainte. Și atunci ce urma să facă?

Și mai era și detaliul legat de Impregnarea dintre ei, ceea ce însemna că nu i-ar fi fost prea plăcut să-l știe departe. Ciudat că nu simțise asta cu Afrodita...

— Stevie Rae, îi aud, se întorc, a spus Rephaim. Unde să mă duc?

— Ah, rahat... ăăă... păi, pe undeva pe-aproape, unde să te poți ascunde. Și n-ar fi rău să nu aibă o reputație prea bună locul ăsta, ca să se ferească lumea de el, sau să nu li se pară neobișnuit dacă te înființezi acolo. Apoi a făcut ochii mari și i-a zâmbit larg. M-am prins! După Halloween, Z, cu mine și cu gașca am făcut un tur al orașului în trenulețul groazei, unul din alea super, de pe vremuri.

— Stevie Rae! Ești bine? s-a auzit de deasupra glasul lui Erik.

— Da, sunt bine, a strigat și ea.

— Instalăm un soi de cort deasupra despicăturii ăsteia și în jurul copacului. Crezi că e suficient ca să poți să ieși?

— Voi acoperiți o porțiune, că de partea cu ieșitul mă ocup eu.

— Bine, te anunțăm când suntem gata, a spus el.

Stevie Rae s-a întors iar spre Rephaim.

— Uite ce zic eu. Ultima oprire a trenulețului a fost Muzeul Gilcrease. E în nordul orașului. O casă mare, nelocuită. Se tot vorbește de renovare, dar încă nu au banii necesari. Poți să te ascunzi acolo.

— Și nu mă văd oamenii?

— Da' de unde! Dacă stai în casă în timpul zilei, nu te vede nimeni. E dezastru acolo, ferestrele sunt bătute-n cuie, și ușa, încuiată ca să nu intre turiștii. Și fii atent care e partea cea mai tare: e bântuită la greu! De-aia făcea parte din turul groazei. Se pare că domnul Gilcrease, a doua lui soție și chiar și fantomele unor copii bântuie pe acolo nestingherite, așa că, dacă cineva vede sau aude ceva ciudat, adică pe tine, o să se sperie și o să creadă că iar își fac de cap fantomele.

— Spiritele morților.

Stevie Rae a ridicat din sprâncene.

— Nu ți-o fi frică de ele.

— Nu. Le înțeleg prea bine. Am fost și eu spirit, de-a rândul secolelor.

— Fir-ar să fie. Scuze. Am uitat...

— Gata, Stevie Rae! Suntem gata, a strigat Lenobia.

— Bine, urc imediat. Dar dați-vă înapoi, ca să nu cădeți când largesc despicătură. S-a ridicat și s-a apropiat mai mult de crăpătura de deasupra, prin care nu mai intra acum prea multă lumină. Eu am să plec acum cu ei. Tu ia-o de-a lungul șinelor. O să vezi autostrada 244 est. Urmeaz-o până dă în autostrada OK 51. O ții spre nord până dai de indicatorul spre Muzeul Gilcrease. E pe dreapta. Apoi ia-o pe drumul ăla și o să ajungi direct la muzeu. Acolo se termină partea complicată, pen' că sunt destui copaci și alte chestii în care să te ascunzi pe drumul ăla. Pe autostradă o să fie mai problematic. Mișcă-te cât de repede poți și stai pe margine, în șanț. Dacă te ghemuiești acolo, cine te vede o să creadă că ești o pasăre uriașă.

Rephaim a scos un sunet de dezgust, pe care Stevie Rae nu l-a băgat în seamă.

— Casa e undeva la mijlocul complexului muzeal. Ascunde-te acolo și mâine-noapte îți aduc eu de mâncare și ce-ți mai trebuie.

Rephaim a rămas un timp pe gânduri, apoi a spus:

— Nu e înțelept să vii să mă vezi iar.

— Dacă stai să te gândești, nimic din ce-am făcut nu a fost prea înțelept, a spus ea.

— Atunci probabil că o să ne vedem mâine, pentru că se pare că niciunul dintre noi nu reușește să fie înțelept când vine vorba de celălalt.

— Bine, atunci, pe mâine.

— Ai grijă de tine. Dacă nu... ă probabil că... ăăă... o să simt că nu mai ești, a ezitat el, de parcă n-ar fi știut cum să spună lucrul ăsta.

— Da, e valabil și pentru tine. Înainte să ridice brațele ca să despice pământul, a adăugat: Mersi că mi-ai salvat viața. Ți-ai plătit pe de-a-ntregul datoria.

— E ciudat, dar nu simt că m-am eliberat de ea, a rostit el blând.

— Mda, i-a dat Stevie Rae dreptate. Te înțeleg.

Apoi, în timp ce Rephaim se ghemuia în lăcașul din pământ, Stevie Rae și-a invocat elementul, a deschis tavanul cămăruței lor și s-a lăsat trasă afară de Lenobia și de Erik.

Nimănui nu i-a trecut prin cap să se uite în spatele ei. Nimeni nu a bănuțit nimic. Și nimeni nu a văzut creatura aceea pe jumătate corb, pe jumătate om, care o pornea șchiopătând spre Muzeul Gilcrease, ca să se ascundă printre duhurile trecutului.

Capitolul 38

Zoey

— Stevie Rae! Chiar ești bine? am spus ținând strâns în mână telefonul mobil.

Mi-aș fi dorit să mă pot teleporta în Tulsa, ca să văd cu ochii mei că cea mai bună prietenă a mea era vie și nevătămată.

— Z! Ce îngrijorată pari! Nu mai fi! Mă simt bine, jur. A fost un accident stupid. Zeiță, ce dobitoacă sunt!

— Ce s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple, am plecat târziu din Casa Noapții. Sunt așa de fraieră. Ar fi trebuit să rămân acolo și să aștept până mâine ca să mă întorc în tuneluri. Dar eu m-am dus și așa. Și acolo, fii atentă fază, mi s-a părut că aud pe cineva sus pe acoperiș! Am urcat repede, pentru că stătea să se crape de ziuă și m-am gândit că poate e vreun novice cu semilună roșie. Zeiță, trebuie să-mi fac un control la urechi. Era o pisică. O pisică mare, grasă și tărcată, care miorlăia pe acoperiș. Am dat să plec și, ca o împiedicată ce sunt, am căzut și m-am lovit așa de tare la cap încât am leșinat. Dacă ai ști cât sânge mi-a curs... Te lua cu frică.

— Te-ai lovit și ai căzut pe acoperiș? Chiar înainte de răsărit? îmi venea să intru prin telefon și s-o strâng de gât.

— Da, fată, știu. N-am fost prea deșteaptă la faza asta. Mai ales că m-am trezit direct cu soarele pe mine.

— Ai luat foc? am întrebat și am simțit că mă ia cu rău de la stomac. Adică, acum... mai ai încă probleme de la chestia asta?

— Păi, da, am început să ard și cred că de-aia m-am trezit, încă sunt prăjită. Da' se putea și mai rău. Din fericire, am avut timp să fug la copacul ăla care e aproape de acoperiș, îl mai știi?

Îl știam prea bine. În el se ascunsese creatura care mai că mă omorâse.

— Da, îmi aduc aminte.

— Așa că am sărit în copac, am coborât pe el și am făcut o despicătură în pământ ca să mă pot ascunde acolo. Ca atunci când stai într-un camping și te prinde tornada.

— Acolo te-a găsit Lenobia?

— Da, Lenobia și Erik. A fost foarte drăguț, apropo. Nu că ar trebui să te combini iar cu el, dar mă gândesc că poate te interesează.

— Da, bine. Mă bucur că ești bine, am spus și am făcut o pauză, pentru că nu știam cum să spun ce urma. Ăăă, Stevie Rae, Afrodita a pățit-o urât de tot când s-a rupt Impregnarea dintre voi.

— Îmi pare rău dacă a suferit.

— A suferit! Puțin spus? Am zis că moare. Ardea odată cu tine, Stevie Rae.

— Dumnezeule! N-am știut.

— Stevie Rae, stai un pic. Le-am întors spatele tuturor celor care încercau să tragă cu urechea la conversația mea și m-am dus pe holul incredibil de frumos. Candelabrele albe din fibră de sticlă, în care erau lumânări adevărate, aruncau o lumină caldă și jucăușă, nuanțele de bej și de auriu ale tapițeriilor dându-mi sentimentul că sunt Alice în Țara Minunilor și că vorbesc prin vizuina iepurelui unei lumi complet diferite. Bun, e mai bine acum. Mai puțin urechi la pândă, am continuat. Afrodita a spus că erai prizonieră și era sigură de chestia asta.

— Z, m-am împiedicat și m-am lovit la cap. Sunt convinsă că Afrodita mi-a simțit panica. Când m-am trezit, ardeam. Mă mai și împiedicase de niște metale de pe acoperiș și mă și încurcasem în cheștiile alea. Ascultă ce-ți spun, am făcut pe mine de frică. Asta trebuie să fi simțit și ea.

— Deci nu te-a prins nimeni? Nu erai ținută în niciun fel de cușcă?

— Nu, Z, a zis ea râzând. Spui prostii. Deși ar fi o poveste mai interesantă decât aia adevărată, în

care m-am împiedicat ca fraiera.

Am clătinat din cap, pentru că încă nu puteam să-mi cred urechilor.

— Mi-a fost frică, Stevie Rae. Pentru o clipă am crezut că o să vă pierd pe amândouă.

— Totul e în regulă. Nu scapi așa ușor tu de mine sau de stresanta de Afrodita. Deși, îți spun, sincer nu-mi pare rău că s-a destrămat Impregnarea dintre noi două.

— A, asta e o altă ciudățenie. Cum s-a întâmplat? Nu s-a destrămat nici când a băut Darius din ea și știi că e chestia aia între ei...

— Singura explicație care îmi trece prin cap e că am fost mai aproape de moarte decât credeam. Asta trebuie să ne fi destrămat Impregnarea. Și nici nu voiam să fim împreună. Poate chestia dintre ea și Darius a mai slăbit Impregnarea dintre noi.

— Mie nu mi s-a părut prea slabă, am spus.

— Ideea e că s-a terminat și, când a fost să se întâmple, s-a destrămat destul de ușor.

— Mie nu mi s-a părut deloc ușor.

— Da, adevărul e că nici mie nu mi s-a părut prea ușor, mai ales că eu eram aia care se prăjea.

Mi-a părut imediat rău pentru felul în care o bombardasem cu întrebări. Fusese cât pe ce să dea colțu' definitiv, iar eu o băteam la cap să-mi dea detalii.

— Iartă-mă, dar am fost atât de îngrijorată. Și a fost îngrozitor s-o văd pe Afrodita cum resimțea toată durerea ta.

— Să vorbesc cu ea? m-a întrebat Stevie Rae.

— A, nu. Cel puțin, nu acum. Ultima oară când am văzut-o, o ducea Darius pe o scară incredibil de lată, spre un apartament de lux, cel puțin așa mi s-a părut mie, ca să doarmă și să scape de efectul medicamentelor pe care i le-au dat vampirii.

— Hm, bravo! I-au dat medicamente. Bucuria ei!

Am râs și am simțit că lucrurile reveniseră la normal între noi.

— Zoey? Înaltul Consiliu declară deschisă ședința. Trebuie să te duci, m-a strigat Erce de pe hol.

— Te las acum, mă duc să rezolv treburile, i-am spus.

— Da, am auzit. Vreau să-ți spun ceva ce n-ai voie să uiți. Urmează-ți inima, Z. Chiar dacă ai senzația că toată lumea e împotriva ta și că se poate să o dai rău de tot în bară. Tu fă ce simți. S-ar putea ca rezultatele să te surprindă, a spus Stevie Rae.

Am șovăit o clipă și apoi am spus ce gândeam:

— Asta îți poate salva viața?

— Da, a răspuns ea. Se prea poate.

— Trebuie să vorbim când ajung acasă.

— Aici mă găsești, a spus ea. Să-i faci praf pe toți, Z.

— O să încerc, am spus. Pa, pa, Stevie Rae. Mă bucur că n-ai murit. Din nou.

— Și eu, tot din nou.

Am închis. Am inspirat adânc, mi-am luat inima-n dinți și m-am pregătit de confruntarea cu Înaltul Consiliu.

*

Înaltul Consiliu Vampiresc se reunea într-o catedrală foarte veche, situată chiar lângă superbul palat San Clemente. Era evident că pe vremuri fusese o biserică catolică și mă întrebam ce ar fi avut de zis măicuța Maria Angela de felul în care o modificaseră vampirii. Scoseseră totul, mai puțin corpurile de iluminat uriașe, care atârnav de niște lanțuri groase de bronz din tavan, trimițându-te cu gândul la candelabrele magice din Hogwarts. Construiseră șiruri de bănci într-un stil despre care îmi aminteam că învățasem la școală, când făcuserăm *Medeea*. Pe podeaua de granit erau șapte tronuri de marmură cu incrustații, unul lângă celălalt. Mi se păreau drăguțe, dar, cu siguranță, genul de la care fie îți amorțește, fie îți îngheață fundul.

Scenele cu Iisus răstignit pe cruce și armata de sfinți catolici de pe vitraliile catedralei originare fuseseră înlocuite cu o reprezentare a lui Nyx cu brațele ridicate și ținând în palme o semilună. Lângă ea se afla o pentagramă strălucitoare. Vitraliile celorlalte ferestre reprezentau versiuni ale

celor patru embleme ale claselor, care simbolizau în ce an era fiecare novice din Casa Noptii. Mă uitam prin catedrală și mă gândeam ce frumoase erau ferestrele, când am remarcat scena pictată chiar deasupra imaginii lui Nyx și am simțit că-mi îngheață sângele-n vine.

Era Kalona! Cu aripile întinse, cu trupul său gol muscular, bronzat și puternic. Am simțit că încep să tremur.

Stark m-a prins de braț și mi l-a trecut pe după al lui, ca un adevărat gentleman, apoi m-a condus pe mine, domnița lui, pe scările de piatră ale spațiului asemănător cu un amfiteatru, către locurile noastre situate la nivelul podelei. Însă în atingerea lui se simțea forță și hotărâre și a vorbit încet, să-l aud doar eu:

— Nu e el. E doar o străveche reprezentare a lui Erebus, la fel ca simbolul lui Nyx de acolo.

— Dar seamănă suficient de bine cu el încât lumea să creadă că îngerul Kalona chiar este Erebus, i-am șoptit la rândul meu, exasperată.

— Se poate. Dar de-asta suntem noi aici, mi-a șoptit Stark.

— Zoey și Stark, acestea sunt locurile voastre, a spus Erce și a arătat spre un șir de locuri aflate mai înainte și un pic într-o parte față de cele șapte tronuri. Voi, ceilalți, puteți să ocupați rândul de acolo, din spate. I-a condus pe Damien, pe Jack și pe gemene spre niște locuri la câteva rânduri în spatele nostru și a spus: Nu uita, poți vorbi doar dacă te recunoaște Înalțul Consiliu.

— Da, da, n-am să uit, am spus. Mă enerva ceva la femeia asta. Înțeleg, era prietena Lenobiei, așa că voiam s-o plac, dar de când avusese Afrodita criza aia, se purta de parcă ar fi fost șefa mea și a prietenilor mei. Insistasem ca Darius să rămână cu Afrodita, așa că asistasem fără să spun mare lucru la perorațiile lui Erce cu privire la regulile Înalțului Consiliu și la interdicții.

Serios acum, un nemuritor căzut și o fostă Mare Preoteasă pusă pe ticăloșii încercau să manipuleze Înalțul Consiliu Vampiresc. Oare nu era mai important să le aducem asta la cunoștință decât să respectăm toate protocoalele?

Desigur, Damien, Jack și gemenele încuviințau totul intimidati.

— Eu stau aici în spate, lângă Damien și Jack. Nu simt că am fi prea îndrăgite pe-aici noi, ființele umane, așa că eu, unul, mă dau la fund, a spus Heath.

L-am văzut pe Stark făcând un schimb îndelungat de priviri cu el.

— Tu păzește-i spatele.

Heath a încuviințat din cap.

— Întotdeauna am să-i păzesc spatele.

— Bravo. Eu sunt atent la restul, a spus Stark.

— S-a marcat, a răspuns Heath.

Și chiar nu glumeau. Nu erau nici sarcastici, nici plini de testosteron, nici excesiv de posesivi, ci doar atât de îngrijorați, încât ajunseseră să lucreze în echipă.

Chestie care mă făcea să fiu supărător de paranoică.

Știu că pare ridicol și imatur, dar mă apucase un dor nebun de bunica. Nu-mi mai doream nimic altceva decât să pot sta ghemuită la căldurică în cabana ei din Oklahoma, de pe plantația de levănțică, să mă umflu de floricele cu unt și să mă uit la un maraton de musicaluri de Rodgers și Hammerstein, iar cea mai mare grijă a mea să fie că sunt pe dinafară la geometrie.

— Înalțul Consiliu Vampiresc!

— Nu uita să te ridici în picioare! mi-a șoptit Erce peste umăr și m-am abținut cu greu să nu-mi dau ochii peste cap.

În încăperea s-a așternut o tăcere deplină. M-am ridicat împreună cu toți ceilalți și am căscat ochii în timp ce șapte dintre cele mai desăvârșite fapte pe care le văzusem vreodată au pășit în încăperea.

Toți membrii Înalțului Consiliu erau femei, dar atâta lucru știam până și eu. Societatea noastră e matriarhală, deci era de așteptat ca și consiliul aflat la conducere să fie alcătuit din femei. Mă așteptam să fie în vârstă, chiar și pentru niște vampiri, și chiar așa și era. Desigur, nu-ți puteai da seama de vârsta lor doar uitându-te la ele. Vedeai numai cât de incredibil de frumoase și uluitor de puternice erau: Pe de o parte, mă încânta să văd cu ochii mei dovada faptului că, deși vampirii chiar îmbătrâneau și până la urmă mureau, nu ajungeau să arate scârbos și plini de riduri ca un câine Shar-Pei. Pe de altă parte, forța pe care o emanau era de-a dreptul intimidantă. Numai când mă

gândeam să iau cuvântul în fața lor, ca să nu-i mai pun la socoteală și pe ceilalți vampiri din catedrală, posomorâți și tăcuți, mi se întorcea stomacul pe dos.

Stark m-a luat de mână și mi-a strâns-o. M-am agățat de el și mi-am dorit să fiu mai mare, mai deșteaptă și, sincer, mai tare la vorbitul în public.

Am auzit că a mai intrat cineva în încăpere și, când m-am uitat, i-am văzut pe Neferet și pe Kalona cum coborau scările, afișând un aer încrezător, pentru ca apoi să ocupe două locuri libere de pe același șir pe care ne aflam și noi, numai că ei doi s-au așezat exact în fața Înaltului Consiliu. De parcă i-ar fi așteptat pe ei să ajungă, membrele Înaltului Consiliu s-au așezat și ne-au făcut și nouă semn că putem lua loc.

Era greu să nu căști gura la Neferet și la Kalona. Neferet fusese mereu frumoasă, dar în cele câteva zile de când n-o mai văzusem, se schimbase. Aerul dimprejurul ei părea să vibreze de forță. Purta o rochie care îmi amintea de Roma antică, asemănătoare cu o togă, ce îi dădea un aer de regină. Kalona arăta și el senzațional. Pare o tâmpenie să spun că era doar pe jumătate îmbrăcat: avea pe el o pereche de pantaloni negri, nu purta cămașă, nici pantofi, dar nu era nimic ciudat în apariția lui, ci părea un zeu care se hotărâse să coboare pe pământ. Își ținea aripile în jurul trupului, ca pe o mantie. Știam că toată lumea era cu ochii pe el, dar când s-a uitat la mine și privirile ni s-au întâlnit, lumea a dispărut din jurul nostru și parcă nu mai existam decât eu și Kalona.

Amintirea ultimului nostru vis s-a înfiripat între noi. Îl vedeam în el pe războinicul lui Nyx, făptura incredibilă care fusese alături de ea și care apoi căzuse din pricină că o iubise prea mult. Iar în ochi i-am văzut vulnerabilitatea și o întrebare clar conturată. Voia să știe dacă l-aș fi putut crede vreodată. În minte îi auzeam cuvintele: „Și dacă sunt malefic doar alături de Neferet? Dacă aș fi cu tine, poate că aș alege binele?”

Cuvintele mi-au răsunat în minte, dar le-am respins din nou. Însă altfel stăteau lucrurile în sufletul meu. Mi se strecurase în inimă și, chiar dacă știam că trebuie să-l refuz, să mă prefac că nu mă convinsese, în momentul ăla voiam să-mi citească adevărul în privire. Așa că i-am arătat ce se ascundea în inima mea și i-am mărturisit din ochi ce știam că nu voi putea rosti niciodată.

Drept răspuns, Kalona mi-a zâmbit atât de tandru, încât a trebuit să-mi feresc imediat privirea.

— Zoey? mi-a șoptit Stark.

— E-n regulă, i-am răspuns și eu mecanic.

— Ține-te bine, nu-l lăsa să te influențeze.

Am încuviințat din cap. Simțeam că lumea se uita la mine cu mai multă curiozitate decât cea stârnită de obicei de desenele mele. M-am uitat peste umăr și i-am văzut pe Damien, pe Jack și pe gemene căscând ochii la Kalona. Apoi i-am surprins privirea lui Heath. El nu se uita la Kalona, ci mă fixa pe mine, cu vădită îngrijorare. Am încercat să-i zâmbesc, dar expresia mea părea mai degrabă o grimasă de vinovăție.

Atunci a luat cuvântul una dintre membrele Înaltului Consiliu și, spre ușurarea mea, a trebuit să-mi concentrez atenția asupra ei.

— Înaltul Consiliu s-a întrunit într-o ședință specială. Eu, Duantia, declar ședința deschisă. Înțelepciunea și îndrumarea lui Nyx să se pogoare asupra noastră.

— Fie ca înțelepciunea lui Nyx să ne călăuzească, a intonat restul sălii.

În timpul ședinței de informare, Erce ne spusese numele membrilor Consiliului și ne-o descriesese pe fiecare în parte, așa că de la ea știam că Duantia era veterana, fiind astfel de datoria ei să declare începutul și sfârșitul ședințelor. M-am uitat la ea. Era de necrezut că avea câteva sute de ani, căci cu excepția siguranței extraordinare și a puterii pe care le transmitea, singurul semn exterior al vârstei sale era părul brunet și bogat, străbătut de șuvițe argintii.

— Mai avem întrebări pentru Neferet și pentru făptura care își spune Erebus.

Am văzut-o pe Neferet mijindu-și ușor ochii verzi, deși a dat din cap grațioasă spre Duantia. Kalona s-a ridicat și a făcut o plecăciune în fața Consiliului.

— Bucuros de reîntâlnire, a salutat-o el pe Duantia și a dat din cap spre fiecare dintre celelalte șase membre ale Consiliului.

Câteva dintre ele i-au imitat gestul.

— Avem întrebări referitoare la originile tale, a spus Duantia.

— Este firesc, a răspuns Kalona, cu un glas adânc, pătrunzător. Părea umil, rezonabil și foarte, foarte onest. Cred că și eu, alături de aproape toți ceilalți prezenți, voiam să-l ascult, fie că îl credeam, fie că nu.

Apoi am făcut un gest prostesc și de-a dreptul infantil. Ca un copil mic, am închis ochii și m-am rugat la Nyx cu mai multă stăruință decât mă rugasem vreodată în viața mea. „Ajută-l să spună numai adevărul. Dacă spune adevărul, poate mai există o speranță pentru el.“

— Spui că ești Erebus coborât pe pământ, a spus Duantia.

Am deschis ochii și l-am văzut pe Kalona care răspundea zâmbind:

— Așa este, sunt nemuritor.

— Ești consortul lui Nyx, Erebus?

„Spune adevărul!” mi-am țipat în minte. „Spune adevărul!”

— Mai demult am fost alături de Nyx. Apoi am căzut, iar acum sunt aici...

— Aici, împreună cu reîntruparea zeiței, l-a întrerupt Neferet.

— Neferet, știm deja care este punctul tău de vedere în legătură cu acest nemuritor, a spus Duantia. Nu a ridicat tonul, dar vorbele ei erau tăioase și transmiteau un avertisment limpede. Vrem să-l auzim pe el.

— Asemenea oricărui consort, mă plec în fața voinței stăpânei mele vampir, a spus Kalona, apoi a făcut o plecăciune ușoară în fața lui Neferet. Aceasta i-a aruncat un zâmbet triumfător, ce m-a făcut să strâng din dinți.

— Te aștepti să credem că încarnarea lui Erebus pe pământ nu are voință proprie?

— Fie pe pământ, fie alături de Nyx, pe tărâmul zeiței, Erebus îi este devotat stăpânei sale, iar dorințele lui se supun vrerii ei. Vă pot spune că am trăit și am cunoscut adevărul acestor vorbe, a spus Kalona.

— Și nu mințea. Ca războinic al lui Nyx, văzuse cât de devotat îi era Erebus zeiței. Desigur, judecând după felul în care răspunsese, părea că pretinde a fi Erebus, fără să spună, de fapt, vreun neadevăr.

„Dar nu asta m-am rugat eu să facă? Să spună numai adevărul?”

— De ce ai părăsit tărâmul lui Nyx? a întrebat o altă membră a Consiliului, una dintre acelea care nu-i uraseră bun venit printr-o plecăciune a capului.

— Am căzut. Kalona și-a îndreptat privirea spre mine și a început să-mi vorbească de parcă am fi fost singuri în încăpere.

— Am ales să plec pentru că nu mai credeam că-mi slujesc cum trebuie zeița. La început am simțit că am făcut o mare greșală, apoi m-am ridicat din pământ ca să-mi găsesc un nou tărâm și o nouă stăpână. În ultima vreme am început să cred că aș putea, într-adevăr, să-mi slujesc din nou zeița, dar numai cu ajutorul reprezentantei sale pe pământ.

Duantia a ridicat din sprâncenele ei frumos arcuite și a făcut ochii mari, pentru o clipă doar, când a văzut că privirea lui Kalona se oprește asupra mea. Apoi a spus:

— Zoey Redbird, Consiliul te recunoaște.

Capitolul 39

Zoey

Am simțit că mă ia cu frisoane. Mi-am luat privirea de la Kalona și m-am întors cu fața spre Înaltul Consiliu.

— Mulțumesc. Bucuroasă de întâlnire, am spus.

— Bucuroasă de întâlnire, mi-a răspuns Duantia, apoi a continuat cu un glas domol. Sora noastră, Lenobia, ne-a înștiințat că, în absența lui Neferet din Casa Noptii, tu ai fost numită Mare Preoteasă; prin urmare, reprezinti voința celor de-acolo.

— Este cu totul nepotrivit ca o novice să fie numită Mare Preoteasă, a intervenit Neferet. Știam că e ofițată la culme, dar în loc s-o arate, mi-a zâmbit îngăduitoare, de parcă aș fi fost o fetiță prinsă că face parada modei cu hainele mamei ei. Încă sunt Marea Preoteasă a Casei Noptii din

Tulsa.

— Nu și dacă ai fost destituită de Consiliul Casei, a spus Duantia.

— Apariția lui Erebus și moartea lui Shekinah au tulburat peste măsură Casa Noptii din Tulsa, mai ales la atât de puțin timp după morțile cumplite și tragice ale celor doi profesori uciși de către niște localnici, ființe umane. Mă întristează s-o spun, dar membrii Consiliului Casei Noptii din Tulsa nu judecă limpede.

— Nimeni nu contestă haosul care a cuprins Casa Noptii din Tulsa. Cu toate acestea, le recunoaștem dreptul de a numi o nouă Mare Preoteasă, deși este extrem de neobișnuit ca o novice să ocupe această poziție, a spus Duantia.

— Dar ea este o novice extrem de neobișnuită, a intervenit Kalona și am simțit un zâmbet în glasul lui, dar n-am putut să mă uit la el.

Atunci a luat cuvântul o altă membră a Consiliului. Ochii ei negri au scânteiat, iar glasul îi era tăios, aproape sarcastic. Mă gândeam că ar putea fi Thanatos, vampirul care-și luase drept nume termenul grecesc pentru moarte.

— E interesant că îi iei apărarea, Erebus, pentru că, după cum ne-a spus Lenobia, Zoey este de părere că ai fi altcineva decât te pretinzi.

— Am spus că este neobișnuită, nu infailibilă, a zis Kalona. Mai mulți membri ai Consiliului au chicotit, asemenea multora dintre vampirii din public, însă Thanatos nu părea deloc amuzată. L-am simțit pe Stark cum se crispează.

— Spune-ne, tânără și neobișnuită Zoey Redbird, cine crezi că este nemuritorul nostru înaripat?

Aveam gura atât de uscată încât a trebuit să înghit de două ori în sec înainte să pot vorbi. Și, atunci când în sfârșit mi-au ieșit vorbele, m-au surprins și pe mine, de parcă inima mea le-ar fi rostit fără să ceară permisiunea minții.

— Eu cred că a luat foarte multe înfățișări. Cred că a fost apropiat de Nyx, deși nu este Erebus.

— Și dacă nu este Erebus, atunci cine e?

M-am concentrat asupra ochilor plini de înțelepciune ai Duantiei și am încercat să nu mă las distrasă de altceva și să le spun numai și numai adevărul.

— Neamul bunicii mele este cherokee, iar ei au o legendă despre el. Îl numeau Kalona. A trăit alături de ei după ce a căzut de pe tărâmul lui Nyx. Nu cred că atunci era el cu adevărat. Le-a făcut lucruri îngrozitoare femeilor tribului. A dat naștere unor monștri. Bunica mi-a spus cum l-au prins în capcană. Exista chiar și un cântec pe care oamenii îl cântau și în care se spunea cum poate fi eliberat, instrucțiuni pe care Neferet le-a urmat. Așa a ajuns el aici. Cred că este cu Neferet pentru că voia să fie consortul unei zeițe, însă a făcut o alegere greșită. Neferet nu este o zeiță. Nu mai este nici măcar o Mare Preoteasă.

Cuvintele mi-au fost întâmpinate de exclamații de revoltă și neîncredere, iar cele mai puternice veneau chiar de la Neferet.

— Cum îndrăznești? De parcă ai putea să știi tu, o novice, o copilă, ce sunt eu pentru Nyx.

— Nu, Neferet, am spus și i-am aruncat o privire, peste membrii Consiliului. Nu mai știu cine ești pentru Nyx. Nu reușesc deloc să înțeleg ce ai devenit. Dar știu sigur ce nu ești, nu ești Marea Preoteasă a lui Nyx.

— Pentru că îți închipui că mi-ai luat locul!

— Nu, pentru că ți-ai întors fața de la zeiță. Nu are nicio legătură cu mine, am spus.

Neferet m-a ignorat și s-a adresat Consiliului.

— E îndrăgostită de Erebus. De ce trebuie să suport vorbele defăimătoare ale acestei copile geloase?

— Neferet, ai dat limpede de înțeles că dorești să devii noua Mare Preoteasă a vampirilor. Dacă vei căpăta acest tidu, trebuie să fii destul de înțeleaptă să faci față tuturor controverselor, chiar și celor care te privesc pe tine, a spus Duantia mutându-și privirea de la Neferet la Kalona. Ce ai de spus despre discursul lui Zoey?

Simțeam că se uită la mine, dar am continuat să-mi țin privirea ațintită asupra Duantiei.

— Cred că își închipuie că spune adevărul. Și recunosc că am avut un trecut dominat de violență. Nu am pretins nici eu că aș fi infailibil. De curând mi-am găsit calea, totuși, iar această cale este cea

a lui Nyx.

Era imposibil să nu simt adevărul care răzbătea din cuvintele lui. Nu m-am putut abține să nu-l privesc.

— Experiența pe care am trăit-o este motivul pentru care doresc cu tărie să reinstaurez vechile obiceiuri, să reînvii vremurile în care vampirii și războinicii lor străbăteau pământul în lung și-n lat, mândri și puternici, în loc să se ascundă în școli și să-i lase pe cei tineri să iasă pe porți numai cu Semnele acoperite, de parcă semiluna zeiței ar fi ceva rușinos. Vampirii sunt copiii lui Nyx, iar zeița nu a vrut niciodată să vă ascundeți, speriați, în întuneric. Haideți să pășim împreună în lumină!

Era magnific. În timp ce vorbea, aripile începuseră să i se desfacă. Avea glasul plin de patimă și toată lumea îl privea. Fascinați de frumusețea și de pasiunea lui, cu toții voiam să credem în lumea aceasta pe care ne-o înfățișa.

— Și când veți fi pregătiți să vă lăsați conduși de Nyx reîncarnată și de consortul ei, Erebus, atunci vom readuce la viață vechiurile obiceiuri, ca să putem sta cu toții mândri și puternici, fără să ne plecăm în fața muritorilor și a prejudecăților lor, a spus Neferet, stând lângă Kalona cu o atitudine impozantă și luându-l de braț, cu un gest posesiv. Până atunci ascultați smiorcăielile unor copii, în timp ce Erebus și cu mine recuperăm insula Capri de la cei care ne-au ocupat prea mult timp căminul străvechi.

— Neferet, Consiliul nu va încuviința pornirea unui război împotriva ființelor umane. Nu-i poți alunga din casele lor de pe insulă, a spus Duantia.

— Război? a spus Neferet și a izbucnit în râs, deopotrivă uluită și amuzată. Duantia, eu am cumpărat castelul lui Nyx de la omul acela vârstnic care îl lăsase pradă distrugerii. Dacă s-ar fi interesat de asta oricare dintre membrele Consiliului, ne-am fi putut recăpăta oricând în ultimele două decenii căminul străvechi. Ochii verzi ai lui Neferet au măsurat încăperea. Pasiunea îi dădea forță și charismă, captivând astfel publicul pe măsură ce vorbea. Acolo au fondat vampirii frumosul oraș Pompeii, de acolo au stăpânit vampirii coasta Amalfi, asigurând preț de secole prosperitatea, grație înțelepciunii și mărinimiei lor. Acolo veți găsi inima și sufletul lui Nyx și prosperitatea vieții pe care o dorește pentru poporul ei. Și tot acolo mă veți găsi și pe mine și pe Erebus. Alăturați-vă nouă dacă îndrăzniți să reveniți la viață!

S-a întors și, într-un vârtej de mătase, a ieșit cu pași lini din încăperea. Înainte s-o urmeze, Kalona s-a plecat respectuos în fața Consiliului, cu mâna pumn la inimă. Apoi s-a uitat la mine și a spus:

— Bucuros de întâlnire, trist de despărțire și să ne revedem cu bine.

Când au ieșit din sală, s-a dezlănțuit iadul. Toată lumea a început să vorbească în același timp. Era clar că unii ar fi vrut să-i cheme înapoi pe Neferet și pe Kalona, în vreme ce alții erau indignați că pleaseră. Niciunul, nici măcar unul dintre vampiri nu i-a criticat. Și ori de câte ori vorbeau de el, îl numeau Erebus.

— Îl cred, a spus Stark.

Am încuviințat din cap.

Mi-a aruncat o privire pătrunzătoare și m-a întrebat:

— Tu îl crezi?

Am dat din cap neștiind prea bine cum aveam să-i explic războinicul meu că nu-l credeam neapărat pe Kalona, dar că începeam să cred în ce fusese el mai demult și în ce putea redeveni.

Glasul Duantiei a răsunat în sală, reducându-i pe toți la tăcere.

— De ajuns! Imediat voi evacua sala. Nu vom permite să ne lăsam pradă haosului. Războinicii au părut să se materializeze din mulțime, iar, vampirii încă agitați, au început să părăsească sala.

— Zoey Redbird, vom sta de vorbă cu tine mâine. Adu-ți cercul aici la amurg. Am înțeles că o profetesă novice devenită ființă umană a suferit astăzi trauma destrămării unei Impregnări. Dacă și-a revenit îndeajuns, să se alătore și ea grupului tău mâine.

— Da, doamnă, am spus.

Stark și cu mine am ieșit în grabă. Damien ne-a făcut semn spre o mică grădină laterală, de lângă aleea principală, acolo unde ne aștepta și restul găștii.

— Ce s-a întâmplat acolo? a trecut Damien direct la subiect. Ai părut să crezi că el a căzut, într-adevăr, de pe tărâmul lui Nyx.

A trebuit să le spun adevărul. Am tras adânc aer în piept și le-am spus prietenilor mei și restul poveștii. Kalona mi-a arătat o viziune din trecut și în ea am văzut că a fost războinicul lui Nyx.

— Poftim? a izbucnit Stark. Războinicul lui Nyx? Asta e o nebunie! Am stat în preajma lui. Și în prezența mea s-a purtat cum îi era firea. Am văzut cine e, și cu siguranță nu războinicul zeiței noastre.

— Acum nu, am spus încercând să-mi mențin glasul calm, dar îmi venea să țip și eu la Stark. Nu el avusese viziunea. Cum putea judeca dacă era adevărată sau nu? A fost alegerea lui să plece de lângă Nyx. Și, într-adevăr, a fost o greșeală și a săvârșit niște fapte îngrozitoare. Am spus toate lucrurile astea.

— Dar îl crezi, a spus Stark, iar buzele aproape că nici nu s-au mișcat.

— Nu! Nu cred că e Erebus, nu am spus niciodată așa ceva.

— Nu, Zo, dar judecând după ce ai spus, părei să fii de partea lui, dacă i-ar fi dat papucii lui Neferet, a spus Heath.

Mi se cam luase. Ca de obicei, indivizii ăștia îmi dădeau dureri de cap.

— Credeți că ați putea lăsa deoparte atitudinea asta de iubiți? M-ați putea scuti de gelozia și de apucăturile posesive? Încercați să fiți obiectivi în privința lui.

— Eu nu sunt gelos și nici posesiv, dar tot cred că greșești dacă începi să crezi că e bun, a spus Damien.

— Z, te-a convins, a zis și Shaunee.

— Trucurile lui te-au zăpăcit de tot, i-a dat Erin dreptate.

— Ba nu! Nu am trecut în gașca lui Kalona! Încerc doar să găsesc adevărul. Dacă a fost, într-adevăr, de partea binelui? Poate că reușește să aleagă din nou calea cea dreaptă.

Stark clătina din cap și m-am luat de el:

— Și cu tine s-a întâmplat așa. De unde naiba știi tu sigur că nu i se poate întâmpla și lui?

— Se folosește de legătura ta cu A-ya ca să-ți sucească mințile. Gândește-te bine, Zoey, a spus și mă implora din priviri să-l ascult.

— Asta am încercat să fac, să mă gândesc bine și să caut adevărul, fără să mă las influențată de altcineva, nici măcar de A-ya. Exact așa am făcut și în cazul tău.

— Nu e același lucru! Eu nu am fost malefic secole la rând. Eu nu i-am înrobit pe bărbații unui trib întreg și nu le-am violat femeile, a spus Stark.

— Ai fi violat-o pe Becca dacă nu te opream noi, Darius și cu mine! am izbucnit fără să mă mai gândesc la ce spun.

— Stark a făcut un pas înapoi de parcă l-aș fi lovit.

— A reușit. A pus stăpânire pe mintea ta și nu mai este loc acolo pentru războinicul tău. Stark s-a întors și s-a aprofundat în umbre.

Nu mi-am dat seama că plângeam, dar am simțit cum îmi alunecă lacrimile de pe bărbie pe cămașă și mi-am șters obrajii cu o mână tremurândă. Apoi m-am uitat la ceilalți prieteni ai mei.

— Când a înviat Stevie Rae, era atât de înspăimântătoare încât aproape că nu am recunoscut-o. Era înfricoșătoare și rea, cu adevărat rea. Dar nu i-am întors nici ei spatele. Am crezut în umanitatea ei și, pentru că nu am renunțat la ea, și-a recăpătat-o, am spus.

— Dar, Zoey, Stevie Rae a fost bună înainte să moară și apoi să reînvie. Cu toții știm asta. Dacă adevărul e că îngerul Kalona nu a avut niciun strop de bunătate și de umanitate pe care să le piardă? Dacă el a ales de la început răul? a întrebat Damien cu un glas domol. Dacă spui toate astea, înseamnă că ce ți-a arătat părea adevărat, dar trebuie să ții măcar seama că e posibil ca viziunea să nu fi fost nimic mai mult decât o iluzie. Poate că ți-a arătat „adevărul”, dar unul cosmetizat, o versiune a lui.

— M-am gândit și la asta.

— După cum a spus și Stark, te-ai gândit că legătura pe care o ai cu A-ya și faptul că ai avut amintirile ei ți-ar putea întuneca judecata? a întrebat Erin.

Am încuviințat din cap și m-am pus mai tare pe plâns.

Heath m-a luat de mână.

— Zo, fiul lui preferat a ucis-o pe Anastasia și a încercat să-iucidă pe ceilalți puști care i s-au

împotrivit.

— Știu, am spus printre suspine. „Dar dacă i-a lăsat să facă asta doar pentru că așa a vrut Neferet?” Nu am spus-o cu voce tare, dar Heath a părut să-mi citească gândurile.

— Kalona încearcă să-ți vină de hac pentru că tu ești singura care a avut puterea să-i adune pe cei care l-au alungat din Tulsa, a adăugat Heath.

— Iar viziunea Afroditei arată că ești singura care are puterea să-l învingă definitiv, a spus Damien.

— O parte din tine a fost menită să-l distrugă, a zis Shaunee.

— Și aceeași parte a fost creată să-l iubească, a adăugat și Erin.

— Să nu uiți asta, Zo, a spus Heath.

— Cred că trebuie să stai de vorbă cu Afrodita, a spus Damien. Mă duc s-o trezesc și îl caut și pe Darius. Trebuie să discutăm lucrul ăsta. Trebuie să ne spui exact ce ți-a arătat Kalona în viziune.

Am dat din cap, dar știam că nu pot să fac ce voiau ei. Nu puteam să stau de vorbă cu Afrodita și cu Darius, nu acum când mă simțeam atât de rău.

— Bine, dar am nevoie de un moment de liniște. Mi-am șters fața cu mâneca. Jack, care asistase la toată scena cu ochii mari, plini de îngrijorare, și-a deschis geanta și mi-a întins un pachetel de batistuțe.

— Mersi, am spus trăgându-mi nasul.

— Ține-l, probabil că o să mai plângi și mai târziu, a spus și m-a bătut pe umăr.

— Ce-ar fi să vă duceți la Afrodita în cameră? Îmi revin și vin și eu imediat.

— Să nu stai mult, da? a zis Damien.

Am dat din cap și prietenii mei s-au îndepărtat ușor. M-am uitat la Heath și i-am spus:

— Vreau să fiu singură.

— Mda, mi-am dat seama, dar voiam să-ți spun ceva. M-a luat de ambii umeri și m-a făcut să-i privesc în ochi. Trebuie să lupți împotriva chestiei ăsteia pe care o simți față de Kalona și nu spun asta pentru că sunt gelos sau mai știu eu ce. Te iubesc din copilărie. Nu am să te părăsesc. N-am să renunț la tine indiferent ce spui sau ce faci, dar Kalona nu e ca Stevie Rae sau ca Stark. El e nemuritor. El e dintr-o cu totul altă lume, iar mie, Zo, îmi dă impresia că vrea să devină stăpânul lumii. Tu ești singura care poate să-l împiedice, așa că trebuie să te atragă de partea lui. Ajunge la tine în vis, la mintea ta, iar o parte din el e chiar legată de sufletul tău. Înțeleg lucrul ăsta pentru că și eu sunt legat de sufletul tău.

Adevărul e că mă calma prezența lui Heath. Îmi era așa de cunoscut. El era piatra mea de temelie, mereu alături de mine, mereu îndemnându-mă să aleg binele.

— Îmi pare rău că ți-am zis că ești gelos și posesiv, i-am zis eu, apoi mi-am tras nasul și mi l-am suflat.

— Sunt, oarecum, mi-a spus el zâmbind. Dar sunt tot timpul conștient că ce avem noi e deosebit, a spus el și a făcut un semn din bărbie în direcția în care plecase Stark. Nu am încredere în iubitul tău războinic.

— Mda, mă rog, el nu are așa de multă experiență la Capitolul Zoey ca tine.

A zâmbit și mai larg.

— Nimeni nu are, iubire!

Am oftat, m-am dus în brațele lui și m-a strâns tare.

— Tu însemni acasă pentru mine, Heath.

— Asta am să fiu mereu, Zo. S-a dat înapoi și m-a sărutat cu delicatețe. Bine, te las acum singură pentru că văd că mai ai de dat ceva apă la șoricei. Și cât timp tu te aranjezi, ce-ar fi să dau de Stark, să-i spun că e un dobitoc și un gelos, poate chiar să-l dau un pumn?

— Să-i dai un pumn?

Heath a ridicat din umeri.

— Băieții se simt mai bine când își împart câțiva pumni.

— Nu și dacă iau în loc să dea, am spus.

— Bine. Atunci mă duc să-i găsesc pe altcineva pe care să-l ia la pumni, a spus și a dat din sprâncene la mine. Pen' că mie văd că nu vrei să-mi vezi pocit mândrul chip.

— Dacă dai de el, îl duci la Afrodita în cameră?

— Asta am de gând, a spus, apoi mi-a ciufulit părul. Te iubesc, Zo.

— Și eu te iubesc, dar nu pot să sufăr când îmi ciufulești părul, am spus.

Mi-a zâmbit peste umăr, mi-a făcut cu ochiul, apoi s-a dus după Stark.

— De fapt, chiar mă simțeam un pic mai bine. Am stat pe bancă, mi-am suflat din nou nasul, m-am șters la ochi și am rămas cu privirea în gol. Atunci mi-am dat seama unde mă uitam și pe ce stăteam.

Era banca dintr-unul din primele vise cu Kalona. Era așezată pe un delușor, așa că de aici puteam să privesc pe deasupra zidului uriaș care împrejmuia insula și să văd în depărtare Piața San Marco luminată, ca un magic tărâm al minunilor într-o noapte de iarnă. În spatele meu se zărea palatul San Clertiente, scaldat în lumină, scânteietor. În dreapta mea, după palat, era străvechea catedrală devenită Sala Înaltului Consiliu. Câtă frumusețe, câtă forță și maiestruozitate, iar eu fusesem prea cufundată în gânduri să văd ceva din toate astea.

Poate că fusesem prea preocupată de mine și îmi concentrasem toată atenția asupra lui Kalona.

Știam ce urma să spună Afrodita, și anume că făceam să se îndeplinească viziunea aia nasoală, și poate avea dreptate.

Am ridicat capul și am privit cerul nopții, încercând să văd printre straturile de nori care ascundeau luna. Și m-am rugat.

— Nyx, am nevoie de tine. Cred că m-am rătăcit. Te rog, ajută-mă. Te rog, arată-mi ceva care să lămurească lucrurile. Nu vreau s-o dau în bară... din nou...

Capitolul 40

Heath

Heath se întreba dacă Zo își dădea seama că îi frânge inima. Nu că ar fi vrut să fie departe de ea. Era ultimul lucru pe care și-l dorea. De fapt, voia să o aibă mereu prin preajmă. Problema era că voia și ce era mai bine pentru ea, ca întotdeauna. Încă din școala primară. Își amintea de ziua în care se îndrăgostise de ea. Mama ei își ieșise din minți și o dusese la o prietenă care lucra la un salon din ăla de înfrumusețare pentru fete. Hotărâseră, mama lui Zo și cu prietena ei, că ar fi drăguț să-i taie tot părul acela negru și lung. Așa că a doua zi apăruse la școală cu părul tuns scurt de tot și țepos, haotic.

Copiii șușoteau pe la colțuri și râdeau de ea. Avea ochii mari și căprui, speriați, iar lui Heath i se părea că nu mai văzuse niciodată o fată așa de frumoasă. Îi spusese că-i place cum îi stă părul de față cu toți cei prezenți în cantină la masa de prânz. Părea cât pe ce să izbucnească în plâns, așa că îi luase el tava și rămăsese împreună cu ea, deși nu erai bine văzut dacă stăteai cu o fată la masă. Din ziua aceea nu-i mai ieșise din suflet.

Iar acum iată-l aici, se ducea să-l caute pe un tip care îi cucerise acesteia o părticică din inimă, pentru că așa era cel mai bine pentru ea. Heath și-a trecut o mână prin păr. Toate astea aveau să se termine într-o bună zi. Într-o bună zi, Zo avea să se întoarcă în Tulsa și, deși Casa Noptii îi va ocupa o grămadă de timp, avea să fie cu el când putea. Aveau să meargă iar la cinema. Avea să vină să-l vadă jucând fotbal la Universitatea din Oklahoma și, totul va reveni la normal.

Putea rezista până atunci. Când se rezolva toată porcăria asta cu Kalona, când Zo o rezolva, căci era sigur de asta, când tâmpenia asta era gata, avea să fie mai bine și-o recupera pe Zo. Sau cel puțin atât cât îi putea oferi ea, și tot avea să fie de ajuns.

Heath a urmat poteca ce pleca dinspre palat, continuând în direcția în care plecase Stark. S-a uitat de jur împrejur, dar nu se vedea mare lucru în afară de zidul mare de piatră din stânga lui și o zonă ca un parc plină de tufișuri, înalte aproape cât el, la dreapta. A studiat parcul în timp ce înainta și și-a dat seama că tufișurile creau un fel de model circular, întrepătruns. A tras concluzia că trebuie să fie un labirint din acela de pe vremuri și în sfârșit și-a amintit, era dintr-o poveste din mitologia greacă despre Minotaur, de pe insula unui rege bogat, al cărui nume era imposibil să și-l amintească.

La naiba, nu-și dăduse seama ce întuneric se făcuse până să se îndepărteze de luminile palatului.

Și aici era liniște, o liniște atât de profundă încât auzea valurile izbindu-se de partea cealaltă a zidului. Heath s-a întrebat dacă să-l strige pe Stark, dar apoi s-a hotărât că nu; asemenea lui Zo, nici lui nu i-ar fi stricat un pic de singurătate.

Toată faza asta cu vampirii era mult prea mult și era normal să aibă nevoie de timp ca să mediteze la tot. Asta nu însemna că nu putea să le facă față lui Stark și celorlalți vampiri. La naiba, de fapt, îi cam plăceau unii dintre vampiri și novici. Dacă era pe-așa, chiar credea că Stark e un tip de treabă. Numai scârba aia de Kalona dădea totul peste cap.

Atunci, de parcă gândurile lui Heath l-ar fi atras pe nemuritor la el, Heath i-a auzit glasul lui Kalona plutind prin noaptea pustie și a încetinit, atent să nu strivească vreo piatră desprinsă de pe alee.

— Facem cum am plănuit, spunea Kalona.

— Nu îmi place subterfugiul acesta! Nu pot suporta faptul că, în fața ei, te pretinzi a fi ceva ce nu ești.

Heath i-a recunoscut glasul lui Neferet și a înaintat puțin câte puțin. A rămas în umbrele cele mai profunde, lipit de zid, pe deplin tăcut. Glasurile răzbăteau dinspre parcul acela, dinainte și din dreapta și, pe măsură ce înainta, în tufișuri se crea o breșă, o ieșire pare-se, iar înaintea ochilor, în labirint, i-au apărut Kalona și Neferet. Stăteau lângă o fântână. Heath a răsuflat ușurat. Probabil că sunetul apei care curgea îi disimulase pașii. Lipit de zidul rece de piatră, a privit și a ascultat.

— Tu spui că e prefăcătorie, mie mi se pare un alt punct de vedere, a vorbit Kalona.

— Motiv pentru care poți s-o minți și în același timp să pară că spui adevărul, a izbucnit Neferet.

— Zoey vrea să audă adevărul, așa că îi ofer adevărul, a spus Kalona ridicând din umeri.

— O parte din adevăr.

— Desigur. Oare nu toți muritorii, vampirii, oamenii și novicii își aleg propriul adevăr?

— Muritorii. Vorbești de parcă tu ai fi atât de străin.

— Eu sunt nemuritor, ceea ce mă face să fiu diferit. Chiar și față de tine, deși puterile tale de Tsi Sgili te transformă în ceva ce seamănă cu un nemuritor.

— Da, dar Zoey nu e nici pe departe nemuritoare. Eu tot sunt de părere că ar trebui s-o omorâm.

— Ești o făptură însetată de sânge, a spus Kalona râzând. Ce-ai vrea să faci, să-i tai capul și să treci o sulică prin ea, cum ai făcut cu ceilalți doi care ți-au stat în cale?

— Nu fi ridicol. Pe ea nu aș ucide-o cum am făcut cu ei. Ar fi prea evident. Pur și simplu ar putea avea un accident nefericit într-una dintre zilele următoare, în timp ce vizitează Veneția.

Lui Heath îi bătea așa de tare inima încât era sigur că aveau să-l audă. Neferet îi ucisese pe cei doi profesori ai lui Zoey! Iar Kalona știa lucrul ăsta și i se părea amuzant. Nu se putea ca Zoey să mai creadă că avea vreo fărâmbă de bunătate în el după ce auzea povestea asta.

— Nu, a spus Kalona. Nu va fi nevoie s-o ucidem pe Zoey. În curând va veni de bună voie la mine, am plantat sămânța. Trebuie doar să aștept să încolțească, iar apoi puterile ei, care sunt mari, deși este muritoare, vor fi la dispoziția mea.

— La dispoziția noastră, l-a corectat Neferet.

Kalona și-a întins una dintre aripile lui întunecate, a mân găiat-o pe Neferet și a făcut-o să alunece spre el.

— Desigur, regina mea, a șoptit el înainte s-o sărute.

Heath se simțea de parcă s-ar fi uitat la un film porno, dar nu avea cum să scape de acolo. Nu se putea mișca. Probabil că trebuia să rămână pe loc până când ei treceau la acțiune, ca apoi să se facă nevăzut, s-o caute pe Zoey și să-i povestească tot ce auzise.

Însă, spre surprinderea lui, Neferet s-a desprins din îmbrățișarea lui Kalona.

— Nu. Nu poți să faci dragoste cu Zoey în vis, și-apoi din priviri, de față cu toată lumea, după care să te aștepti ca eu să mă ofer ție. Nu voi fi a ta în seara asta. Zoey ne desparte prea mult, a spus Neferet și s-a îndepărtat de Kalona.

Până și Heath era cucerit de frumusețea ei. Părul castaniu, bogat îi cădea sălbatic pe umeri. Chestia aia ca de mătase îi acoperea trupul precum o a doua piele și sânii i se dezgoleau aproape în întregime în timp ce respira adânc și rapid.

— Știi că nu sunt nemuritoare, și nici Zoey Redbird, dar și puterile mele sunt mari și nu uita că

I-am ucis pe ultimul bărbat care a încercat să pună stăpânire pe mine și pe ea, a spus Neferet și s-a răsucit pe călcâie. Cu un gest al mâinii, a străpuns tufișul din fața ei și a plecat. Rămas singur, Kalona a urmărit-o cu privirea din poiana întunecoasă.

Heath se pregătea să se retragă ușor cu spatele, când Kalona a întors capul, iar ochii lui căprui s-au îndreptat exact în direcția lui.

— Carevasăzică, mică ființă umană, acum ai ce-i povesti lui Zoey a mea, a spus el.

Heath l-a privit în ochi pe nemuritor și a înțeles pe deplin două lucruri. Primul era că această creatură avea să-l ucidă, iar al doilea, că trebuia să găsească o cale prin care să-i dezvăluie lui Zoey adevărul înainte să moară. Nu a tresărit sub privirea creaturii. În schimb, și-a concentrat întreaga tărie de caracter, pe care învățase să și-o stăpânească pe un alt câmp de luptă, terenul de fotbal, și și-a canalizat-o spre legătura de sânge creată de Impregnarea dintre ei, încercând să găsească elementul față de care Zoey avea cea mai mare afinitate, spiritul. Inima și sufletul său au strigat în noapte: „Spirite, vino la mine! Ajută-mă să-i transmit mesajul lui Zo! Spune-i că trebuie să mă caute!” între timp, i-a spus calm lui Kalona:

— Nu e Zoey a ta.

— A, ba este, a spus Kalona.

„Zo! Vino la mine!“, a strigat sufletul lui Heath.

— Nț, n-o cunoști tu pe fata mea.

— Sufletul fetei tale îmi aparține și nu-i voi permite nici lui Neferet, nici ție, nimănui altcuiva să schimbe lucrul ăsta, a spus Kalona și a început să se apropie de Heath.

„Zo! Suntem legați unul de altul, iubito! Vino la mine!”

— Cum e vorba aia pe care o folosesc vampirii? a spus Kalona. Cred că sună cam așa: „Curioșii mor repede”. Și pare să se potrivească foarte bine acestei situații.

Stark

Ce dobitoc sunt, a mormăit Stark în timp ce trecea prin intrarea monumentală a palatului.

— Domnule, aveți nevoie să vă îndrum? a întrebat un războinic dinăuntru.

— Da, vreau să știu unde este camera Afroditei. Știți, este profetesă din specia umană care a venit astăzi cu noi. Eu sunt Stark, războinicul Marii Preotese Zoey Redbird.

— Știm cine sunteți, a spus vampirul și ochii i s-au oprit asupra desenelor roșii ale lui Stark. E fascinant.

— Mă rog, eu nu aș folosi tocmai cuvântul „fascinant”.

Războinicul a zâmbit și a continuat:

— Nu ați intrat de mult timp în slujba ei, nu?

— Nu. De numai câteva zile.

— O să fie mai bine... și mai rău.

— Mulțumesc, presupun, a spus Stark și a răsuflat cu putere.

Deși Zoey îl înnebunea, știa că nu avea să o mai poată părăsi niciodată. Era războinicul ei, iar locul lui, oricât i-ar fi fost de dificil, era alături de ea.

Războinicul a început să râdă.

— Apartamentul pe care îl căutați este în aripa nordică a palatului, a spus el. Faceți stânga aici și luați-o pe primele scări de la dreapta. La etajul al doilea sunt toate camerele care au fost rezervate întregului grup. Acolo vă veți găsi prietenii.

— Mulțumesc încă o dată, a spus Stark și a pornit cu pași sprinteni în direcția indicată de războinic.

Avea un sentiment ciudat, care nu-i dădea pace. Nu putea să sufere sentimentul ăla. Însemna că ceva nu era în regulă, așadar nu era momentul să fie supărat pe Zoey.

Era al naibii de greu. Simțea atracția ei față de Kalona! De ce naiba nu vedea că tipul era rău? Nu mai exista nimic de salvat la el, probabil că niciodată nu fusese nimic demn de salvat.

Trebuia s-o convingă că avea dreptate. Și, ca să facă lucrul ăsta, nu putea să lase sentimentele pe

care le avea pentru ea să-i tulbure mințile. Zoey era o fată deșteaptă. Avea să stea de vorbă cu ea. Avea să-i vorbească cu calm, iar ea îl va asculta, încă de când se cunoscuseră, de dinainte să fie ceva între ei, îl ascultase și știa că avea s-o convingă să-i asculte și de data asta.

Stark a urcat scările, câte trei trepte odată. Prima ușă din stânga era întredeschisă și a observat o încăpere fastuoasă în care se găseau câteva canapele, din alea prea mici, și o mulțime de scaune incomode, cu tapițerii în nuanțe de auriu și crem. De parcă astea n-aveau să se murdărească! A auzit șoapte și tocmai deschidea și mai mult ușa când sentimentele lui Zoey l-au lovit din plin.

„Teamă! Furie! Confuzie!”

Lucrurile care-i treceau prin minte erau atât de învălmășite, încât Stark nu reușea să discearnă nimic clar, doar sentimente primare.

— Stark, ce e? l-a întrebat Darius, care apăruse în fața lui.

— Zoey! a reușit să spună cu un glas aspru. Are necazuri!

În clipa aceea, forța acelei senzații l-a făcut să se clatine de-a dreptul, și ar fi căzut dacă nu-l prindea Darius.

— Revino-ți! Unde e? a întrebat Darius ținându-l de umeri și zgâlțâindu-l.

Când Stark a ridicat ochii din pământ, chipurile îngrijorate ale prietenilor lui Zoey îl scrutau cu privirea. A clătinat din cap, încercând să gândească, în ciuda groazei care îi cuprinsese mintea.

— Nu pot... eu...

— Trebuie! Nu încerca să te gândești, lasă-te în voia instinctelor libere. Un războinic își găsește întotdeauna domnița. Întotdeauna!

Cu toate că tremura din tot corpul, Stark a dat din cap, s-a întors, a inspirat adânc de trei ori, apoi a spus un singur cuvânt:

— Zoey!

Acest cuvânt a părut să răsune de jur împrejur. S-a concentrat asupra lui, lăsând la o parte haosul din propria minte. Nu gândea decât „Zoey Redbird, domnița mea“.

Și, de parcă aceste cuvinte ar fi devenit un colac de salvare, au început să-l tragă înainte.

Stark a luat-o la fugă, iar în urma lui îi simțea pe Darius și pe ceilalți. În treacăt, a văzut privirea mirată de pe chipul războinicului cu care vorbise mai înainte, dar a ignorat totul. Nu se gândea decât la Zoey și se lăsa purtat spre ea de puterea jurământului său.

Se simțea de parcă ar fi zburat. Nu-și amintea să fi găsit poteca ce înainta de-a lungul labirintului, dar mai târziu și-a amintit de sunetul pietrelor strivite sub picioarele lui în timp ce se îndepărta până și de Darius în viteza cu care îl purta jurământul.

Cu toate acestea, a ajuns prea târziu.

Nici dacă ar fi fost să trăiască cinci sute de ani, Stark n-ar fi uitat ce a văzut când a dat năvală pe după cotul potecii, în luminiș. Imaginea aceea avea să-i rămână pentru totdeauna întipărită în suflet.

Kalona și Heath erau departe de el. Cei doi stăteau în fața zidului exterior care împrejmuia insula și o fereau de privirile venețienilor.

Zoey era mai aproape de el, la câțiva metri distanță, dar, ca și el, alerga la rândul ei. Stark a văzut-o înălțându-și mâinile, în același timp a poruncit:

— Spirite! Vino la mine!

Kalona a ridicat și el brațele, cuprinzându-i lui Heath fața cu mâinile, de parcă l-ar fi mângâiat.

Apoi, cu o mișcare rapidă, de neoprit, îngerul căzut i-a sucit capul lui Heath, rupându-i gâtul și ucigându-l pe loc.

Cu un glas rupt din adâncul sufletului și încărcat de o asemenea suferință încât Stark abia dacă a recunoscut-o, Zoey a strigat: Nu! și a aruncat sfera strălucitoare a spiritului spre Kalona.

Acesta i-a dat drumul lui Heath și s-a întors spre ea, cu o expresie care-i trăda întreaga uimire. Forța elementului l-a lovit, l-a aruncat în aer, peste zid, și-apoi direct în ocean, de unde, cu un strigăt de disperare, aripile enorme l-au înălțat deasupra apei și l-au purtat în noaptea rece.

Dar lui Stark puțin îi păsa de Kalona sau chiar de Heath. Spre Zoey alerga el. Ea zăcea grămadă pe pământ, nu departe de trupul lui Heath. Era cu fața în jos, iar Stark a înțeles crudul adevăr înainte să ajungă la ea. Cu toate acestea, a căzut în genunchi și a întors-o ușor. Avea ochii deschiși și ficși, dar goi.

Cu excepția conturului safiriu al Semnului, ca al oricărui novice obișnuit, toate desenele îi dispăruseră.

Darius a fost primul care a ajuns la ei. S-a așezat lângă Zoey, ca să-i ia pulsul.

— Trăiește, a spus Darius. Apoi și-a dat seama ce vedea în fața lui și a icnit: Zeiță! Desenele! Nu înțeleg.

I-a atins ușor fața, a clătinat din cap nedumerit, cu privirea ațintită asupra lui Heath.

— Băiatul a...

— A murit, a spus Stark, uimit că glasul îi părea așa de normal, deși toată ființa lui se revolta. Afrodita și Damien au venit și ei în fugă.

— O, zeiță! a exclamat Afrodita, ghemuindu-se la capul lui Zoey. Desenele!

— Zoey! a strigat Damien.

Stark i-a auzit sosind și pe Jack împreună cu gemenele. Plângeau. Dar tot ce putea face era s-o strângă mai tare în brațe, mai aproape de el. Trebuia s-o protejeze, trebuia!

Până la urmă glasul Afroditei a pătruns prin valul de durere și a ajuns la el.

— Stark! Trebuie s-o ducem pe Zoey înapoi în palat. Poate s-o ajute cineva de acolo. Trăiește încă.

Stark a căutat privirea Afroditei.

— Corpul ei respiră deocamdată, dar atâta tot.

— Ce vrei să spui? Trăiește încă, a repetat Afrodita cu încăpățănare.

— Zoey a văzut cum Kalona l-a ucis pe Heath și a invocat spiritul ca să încerce să-l împiedice, dar era prea târziu.

„Așa cum și eu am ajuns prea târziu ca s-o mai pot salva”, i-a răsunit în minte lui Stark. Însă, cu glasul calm al unui necunoscut, a continuat să explice:

— Când a aruncat sfera spiritului înspre Kalona, Zoey știa că ajunsese prea târziu, iar sufletul ei a fost zdrobit. Știu asta pentru că sunt legat de sufletul ei și l-am simțit cum s-a zdrobit. Zoey nu mai e aici, acesta nu mai este decât un înveliș gol.

În momentul acela, James Stark, războinicul lui Zoey Redbird, și-a plecat capul și a început să plângă.

Epilog Zoey

Am oftat prelung, fericită. Mă simțeam împăcată... pe bune, nu-mi aduc aminte să mă fi simțit vreodată așa de lipsită de griji. Zeiță, ce zi superbă! Soarele era demential, auriu și strălucitor pe un cer de un albastru de peruzea, încât ar fi trebuit să mă doară ochii. Dar nu mă dureau.

Ceea ce era cam ciudat. Lumina strălucitoare a soarelui ar fi trebuit să-mi afecteze ochii.

Hm!

Ei, mă rog.

Pajiștea era superbă. Îmi amintea de ceva. Am încercat să-mi dau seama, dar am realizat că nu aveam chef să mă chinui așa de tare. Era o zi prea frumoasă ca să-mi bat capul cu asemenea lucruri. Tot ce voiam era să inspir aerul dulce de vară și să expir toată tensiunea aia cretină care îmi copleșise trupul.

Iarba îmi mângâia ușor picioarele, delicată ca un fulg.

Fulg.

La ce mă duceau cu gândul fulgii?

„Nț. Gata cu gânditul.” Am zâmbit, căci cuvintele mi-au devenit vizibile, creând desene de un violet scânteietor prin aer.

Înainte de a se întindea un șir de copaci încărcăți de flori albe care îmi aminteau de fulgii de zăpadă. Vântul se strecura delicat printre crengile lor, creând o muzică pe care am început să dansez, sărind într-un picior și făcând piruete prin pădurice, inspirând adânc mirosul dulce al florilor.

Pentru o clipă m-am întrebat unde mă aflu, dar nu părea așa de important. Sau cel puțin nu la fel de important ca liniștea, muzica și dansul.

Apoi m-am întrebat cum ajunsese acolo. Chestia asta m-a oprit pe loc. Mă rog, nu m-a oprit cu adevărat, doar m-a făcut să încetinesc pasul.

Și-atunci am auzit zgomotul. Semăna cu un șuierat, un pleoscăit. Îmi părea familiar și liniștitor, așa că l-am urmat prin pădurice. O altă pată de albastru se zărea printre copaci, de data asta amintindu-mi de culoarea topazului sau a acvamarinului.

Apă.

Am tras un chiot de bucurie, am ieșit în fugă din crâng și am ajuns pe malul unui lac uimitor de limpede.

Vâj! Pleosc!

Sunetul venea de după o cotitură făcută de malul lacului, așa că l-am urmat, în timp ce fredonam piesa mea preferată din *Intrigi de culise*.

Docul înainta spre lac, un loc perfect pentru pescuit. Și, ca să vezi, pe marginea lui stătea un tip care își lansa undița cu un vâjâit, pentru ca mai apoi să se audă un pleoscăit atunci când aceasta lovea apa.

Ciudată chestie. Nu știam cine e tipul, dar dintr-odată panica mi-a copleșit ziua cea minunată. Nu! Nu voiam să-l văd! Clătinam din cap și am dat să mă retrag, dar am călcat pe o crenguță, iar zgomotul l-a făcut să se întoarcă.

Când m-a văzut, zâmbetul larg de pe fața frumoasă i-a dispărut.

— Zoey!

Era glasul lui Heath. Și atunci m-au copleșit amintirile, iar tristețea m-a făcut să îngenunchez. Se ridicase și venea în fugă spre mine. M-a prins în brațe pe când cădeam.

— Locul tău nu e aici! Ai murit! am hohotit lipită de pieptul lui.

— Zo, iubito, asta e lumea de dincolo. Nu eu sunt cel care nu are ce căuta aici, ci tu.

Atunci amintirile m-au strivit, m-au copleșit cu disperarea, întunericul și adevărul lor, întreg universul meu s-a pulberat și peste toate s-a așternut întunericul.